

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Anthony Piers - Inkarnace nesmrtelnosti 2 - Ve skleněných hodinách.pdb

PDB Name: Anthony P - 2 - Ve sklenenych h
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2004
Modification Date: 13.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Piers Anthony

Inkarnace nesmrtelnosti II.

Ve skleněných hodinách

1

SVATBA S DUCHEM

Norton shodil batoh z ramen a nabral si dlaně plné vody. Pil dlouho, příjemně chladnou vodu, až ho začaly bolet zuby. Bylo snadné zapomenout na to, že ten pramen je vlastně umělý, magicky chlazený, vždyť vypadal úplně přirozeně. Stopoval více než dvacet mil přes městský park a byl připraven tak akorát zalehnout; ráno musí nabrat nové zásoby. Nepříjemná záležitost, bez peněz. Ale co, proč by se teďka staral o zítřek.

Posbíral trochu suchého chřastí tak, aby neponičil žádné rostliny, a pak rozdělal malý ohýnek v dolíku v zemi. Našel i nějaký mech, a tak ho přihodil na hromádku dříví. Pak zabručel nějaká kouzelná slova a objevil se malý plamínek.

Chvilku hledal a pak si přinesl tři kameny, které postavil kolem ohně, a na ně položil svou pánvičku. Z batohu vylovil konzervu španělské rýže, vyklopil ji na pánev a ohříval ji na malém ohni, aby se nepřipekla. Když měla zlatavou barvu, přilil šálek vody. Vyvalil se oblak páry a se syčením a prskáním zmizel. Pak Norton nechal pánev na kamenech, aby jídlo došlo, a spokojeně se položil na záda.

"Podělíte se o kousek?"

Norton se podíval překvapeně nahoru. Obvykle věděl o ostatních věcech, zvláště pak o lidech. Dokonce když vařil, soustředil se na všechny zvuky přírody. Ale tento chlapík se zjevil jakoby odnikud. "To je všechno, co mám," odpověděl. "Nabídněte si." V podstatě to znamenalo, že zůstane dnes večer hladový, ale neměl ve zvyku říkat ne.

Neznámý přistoupil a jeho kroky přitom nezpůsobily sebemenší zvuk. Vypadal, tak na pozdních dvacet, asi o deset let mladší než Norton, a byl v perfektní kondici. Dobře oblečený, ve stylu té horní poloviny obyvatelstva, jen kalhoty měl jako filozof. Řekl příjemným hlasem: "Ty jsi dost v pohodě, že?"

Začali se navzájem trochu ot'ukávat! "Jo, dost," řekl Norton krátce. "Rád totiž vím, co mne čeká na druhé straně hory. Kterékoliv hory."

"I když víš, že je ta hora umělá?" A oči toho muže zatěkali po krajině.

Norton se pousmál. "Jo, jsem takový druh blázna!"

Muž se ušklíbl. "Blázen? Ne, to snad ani ne. Už jsi někdy pomyslel na to, usadit se někde s dobrou ženou?" Ten chlapík šel přímo na věc.

"Ale jo. Však to určitě znáš. Nikdy to nevydrželo víc než dva týdny."

"Asi jsi ještě nenašel tu pravou. Se kterou bys zůstal rok nebo dva."

"Asi," Norton souhlasil bez rozpaků. "Přemýšlím nad tím trochu prakticky. Já mám toulavý boty a mnoho žen je takových domácích. Až jednou najdu takovou, která bude chtít cestovat se mnou –" Zarazil se, jak si srovnával myšlenky. "V podstatě mě opouštějí stejně, jako já opouštím je. Spíš preferují moji společnost u sebe, asi jako kočky. Já odcházím, ony se zlobí – ale víme to o sobě už na začátku, takže je to takové hrané..."

"Muži to dělají, ženy tím jsou," souhlasil muž.

Norton přičichl k rýži. "Už to bude hotové, je to vždycky uvařené dost rychle. Máš talíř? Mohu ti nějaký udělat ze dřeva –" vzal do ruky dlouhý zálesácký nůž.

"Nebudu žádný potřebovat." A muž se usmál na překvapeného Nortona. "V podstatě už moc nejím, jen jsem tě zkušel. Byl si ochoten hladovět a rozdělit se."

"Žádný nevydrží dlouho bez jídla a já vidím, že už jsi dlouho nejedl. Vyřežu ti talíř –"

"Jmenuji se Gawain. Jsem duch."

"Já jsem Norton," odpověděl a přitom myslel na to, jak ten muž vyslovoval své jméno: GOWan. A pak mu to došlo. "Pardon?"

"Duch," opakoval Gawain. "Ukážu ti to." Napřáhl svou silnou ruku.

Norton ji chytil. Očekával tvrdý stisk, ale narazil na vzduch. Stáhl ruku zpátky a dotkl se Gawainovy paže. Nebylo tam nic; jeho ruka prošla oblečením a bez odporu zmizela v Gawainově těle. "Opravdu jsi!" souhlasil. "Teď se nedivím, že jsem tě neviděl přicházet! Vypadáš tak hmotně –"

"Opravdu?" řekl Gawain a začal se ztrácet.

"Nikdy jsem nepotkal pravého, živého – uh –"

Gawain se zasmál. "Opravdového v každém případě." Znovu se zhmotnil. "Nortone, líbíš se mi. Jsi normální, soběstačný, štedrý, nejsi ješitný a jsi otevřený. Vím, že bych tě měl rád, kdybych byl naživu. Myslím, že bych tě mohl požádat o službu."

"Udělám cokoliv pro muže – a ženu taky! –, ale nevím, jestli můžu udělat něco pro ducha? Myslím, že ty se teď moc nezajímáš o normální dění."

"Zajímám, ale nemůžu nic dělat," řekl duch. "Posad' se, sněz si večeri a já ti zatím, jestli mohu, povím svůj příběh. Pak uvidíš, co pro mne můžeš udělat."

"Vždycky mám rád společnost, opravdovou, nebo imaginární," řekl Norton a posadil se na placatý kámen.

"Nejsem halucinace," ubezpečil ho duch. "Jsem jenom osoba, které se stalo, že umřela."

Když Norton jedl, přízrak se mu představil. "Narodil jsem se do slušné, a zámožné rodiny. Jmenoval jsem se sir Gawain starodávného Kulatého Stolu Kruhu krále Artura; sir Gawain byl dávný předek, a tak se ode mne očekávaly v budoucnu velké věci. Ještě jsem nechodil, a už jsem uměl držet nůž. Roztrhal jsem matrace a šel jsem si to rozdat s domácím puckem –"

"Puckem?"

"Puckem – malým domácím dráčkem. Ten náš byl dlouhý jenom půl yardu. Vystrašil jsem ho k smrti; podřimoval právě na slunci. Museli mě potom dát do ohrádky pro děti. Po nějaké době jsem udělal z prostěradla lano a pustil jsem se za kočkou. Zabil jsem ji po tom, co mě škrábla, protože jsem jí usekl ocas. Tak rodiče koupili kočici, která se pokaždé, když jsem ji chtěl něco udělat, proměnila na tu nejhorší babiznu, jakou jsem si uměl představit. Věděla, jak na mě. Když jsem ji tahal za ocas, tak se proměnila a pak jsem dostal páskem. Získal jsem tak averzi vůči kouzelným zvířatům."

"To si dokážu představit," řekl Norton smutně. Byl vždycky ke zvířatům hodný, zvláště k těm divokým. Na Gawainovi začal vidět věci, s kterými tak celkem nesouhlasil.

"Poslali mě do gladiátorské školy," pokračoval duch. "Chtěl jsem tam jít a z nějakého důvodu mě chtěli mít rodiče pryč z domu. Byl jsem ve třídě druhý. Byl bych první, ale on měl začarovanou zbroj, a to i v noci, a tak jsem na něho neměl. Divná figurka! Ale potom jsem nakoupil nádherné brnění, kouzelné, proti veškerým šípům, kulkám, zásahům. A pak jsem se vydal hledat štěstí. Draků tady není moc v porovnání s ostatními zvířaty a většina z nich je pod ochranou. V podstatě draky respektuju, jsou to výborní soupeři. Bylo to hodně tvrdé, než jsem se vypracoval na mistra, zvláště pak těch posledních padesát let bylo neskonale těžkých. Myslím, že je Obrození zatajovalo. Když se tam lidi dostali, tak hledali pro všechno nějaké rozumné řešení. A výsledek toho byl, že draci a další fantastická zvířata byla vybíjena mnohem více než třeba ve středověku. Někteří svá zvířata maskovali – jako uřezávali rohy jednorožcům, aby vypadali jako koně, chimérám svazovali křídla a balili je do směšných lvích kůží – některá byla schována na soukromých pozemcích bláznů, kteří se zajímali více o přírodu než o logiku. A taky používají ochranné iluze, které ta zvířata dělají lepší, než vlastně jsou. A Satan některá zvrátil, takže mnoho jeho zvířat je démonických. A tak vlastně mnoho fantastických druhů přežilo svou vlastní smrt. Tak se některé druhy dostaly na červený list a mnoho těch, kteří sedí ve vládě a jejichž srdce krvácí, zakázalo používání jedů, střílení nebo magie. A tak se teď ti špatní draci musí zabíjet starým způsobem. Mečem."

"A proč je jen tak nepřemístí do rezervací?" Zeptal se Norton. Byl jedním z těch, kterým krvácí srdce. A duch to brzo poznal. Norton věděl, že jsou draci nebezpeční, ale to jsou i tygři a aligátoři. Všichni mají právo na život a jakákoliv ztráta druhu je ztrátou pro celý svět. Mnoho magických vlastností se odstraní už tím, že jednorožcům odřežou jejich rohy a drakům amputují křídla a šupiny. Ale to by byla neplodná diskuse s tímto bezhlavým strojem na zabíjení, který jde jen za svým štěstím.

Gawain odseknul. "Ale vždyť to nejde, přemístit draka! Jsou horší než kočky! Jak je v nebezpečí jejich teritorium, začnou ho urputně bránit. Očaruj zvíře, přesuň ho a ono prolomí mříže a vrátí se zpátky dvakrát tak zuřivě, a po cestě zabije, koho potká, a nebere ohledy. Jo, já respektuju draky, ale dobrý drak je mrtvý drak."

Norton zatřásl hlavou. Asi je pro svět lepší, že je Gawain duchem, než kdyby ještě žil.

"Tak to byla moje specializace," pokračoval Gawain. "Ruční zabíjení draků. Byla to sakra nebezpečná práce, ale buď si jistý, že ty výsledky stály za to. Protože to nebylo úplně legální, ceny byly vysoké. Spočítal jsem si že pět nebo šest let zabíjení a byl bych krásně nezávislý. A to byl ten cíl. Abych dokázal, že mohu být soběstačný a že to dokážu sám. Vím, že by byla má rodina potěšena, každý člen vyvyšoval slávu rodu, pokud ovšem žil dost dlouho."

Gawain se na chvilku odmlčel. Norton mezitím přemýšlel, jak to skončí. Viděl v parku nějaké dračí stopy a vždy se jim zdaleka vyhýbal. Možná, že byl ochránce přírody, ale nebyl blázen. Říkalo se, že draci v parcích jsou ochočení a neútočí, když nejsou napadeni, ale Norton takovým řečením nevěřil. Nejlepší cesta, jak vycházet s draky, byla držet se pěkně zpátky a přijít blíže jenom pod ochranou silného kouzla.

"Vím, na co myslíš," řekl Gawain. "Potkal jsem draků celkem dost. Ale na svou obranu musím říct, že jsem byl úspěšný pět let a málem jsem dosáhl bonusu v penězích. A byl bych teďka naživu, kdyby ten poslední drak byl opravdový. Ale jak vidíš, nebyl. A tak jsem mrtvý. Ne, nelituju těch domorodců, moc ne. Byli to stejně takové primitivní kmény mluvící mixem mezi franštinou a španělštinou, zatímco já mluvil jazykem hrdinů, angličtinou. Normálně není jazyk výraznou překážkou, můj meč a brnění hned prozradí mé povolání, a s ženami – člověk nikdy nepotřebuje

mnoho namluvit, zvláště když je bojovník. Tyto věci jsou celkem zavedené, že si třeba hrdina vybere jednu z domácích panen a tak. Koneckonců, je to přece lepší než se dát sežrat drakem!“

Na chvíli se zastavil, ale jeho ústa jako by dál mluvila. "Směšné je, že to ty dívky nikdy tak nevidí.“

Zasmál se a vrátil se k původnímu tématu. "Ale já si myslím že většinou ty potvory jenom tak ignorovali. Zvláště tamti. Víš, měl jsem se podívat do Registrace, ale dlouho jsem cestoval a nejbližší civilizace byla půl dne cesty. Samozřejmě jsem nemohl použít létající koberec. Od té doby, co jsou tyto věci sledovány, je to špatné. Celý den by mi trvalo než bych dostal ty informace a snad bych musel volat dračí správu. Tak jsem se do toho draka pustil naslepo, jenom tak. Bože, to už nikdy neudělám! Ale byl jsem mladý a bláznivý. A taky jsem se nechtěl zdržovat kvůli těm vesničanům. Myslel jsem, že to tentokrát prostě bude O.K. A tak jsem tam byl, ozbrojený mečem a štítem, jak se na správného hrdinu sluší. Stál jsem tam před doupětem té nestvůry. A že to byla potvůrka! Viděl jsem stromy, jak byly odřené až deset stop nad zemí. Parádní souboj. Přišel jsem k jeho jeskyni a vyzval ho na souboj. A ta příšera vylezla ven, žádný oheň a pára, jenom tak vylezla. A v tom momentě jsem si uvědomil chybu. To nebyl drak, to byl ještěr! Vylezl na svých dvou nohách a já si pomyslel, jak je nádherný. Myslím, že to na mě políčil Satan, aby mi překazil plány.“

Ted' promluvil Norton. "Není ještěr něco jako drak?“

"Ano a ne,“ řekl Gawain vážně. Tohleto bylo jeho pole působnosti. "Mělo by být stejně těžké zabit jednoho jako druhého, protože k sobě mají fakt blízko. Drak ale používá oheň, má pevnější šupiny a většinou jsou draci mnohem chytřejší, kdežto ten karnor – hmm, oba druhy to musejí dělat zuby a drápy, takže jsou oba tak nějak primitivní. Já jsem byl cvičen pro boj s draky a znám jejich slabá místa. Drak například použije vždycky nejdříve oheň nebo páru. Když uskočíš, často při troše umu získáš výhodu první rány. Je to velmi instinktivní, nesmíš myslet na to, co přijde potom. Ale alosaur, ta potvora se ani nezastavila, aby zjistila, jak je na tom, protože nemá žádný smysl pro boj. Jednoduše na mě vyjel a snažil se mě napadnout. Byl jsem připraven uskočit na stranu a to v té chvíli nebyl nejlepší tah. Tal jsem ji zezadu do krku, ale nemělo to žádný efekt. To je další rozdíl – drak zažve bolestí, když ho zasáhneš – jsou neskonale pyšní na svůj řev – a snaží se podívat a uklidnit svou ránu. Už jsem viděl zapíchnout draka jen nožem a jak se ten drak snažil vytáhnout si nůž z rány, tak se pokoušel k smrti. Tenhle karnor šel jenom tak po mně. Jeho systém byl primitivnější. Víš, jak se hadí ocas ještě hýbe, když ho usekneš? Právě plazi velmi těžko umírají, i když jsou rozsekáni na kousky. A tohle jsem si neuvědomil a znovu jsem platil. Shodil mne na zem a chytl mě do tlamy. Ani jsem se nesnažil dostat se z brnění, věděl jsem, že na tom brnění si tak akorát může vylámat zuby.

A to byla moje třetí chyba. Začarování je v podstatě psychologická záležitost; lidé věří, že když je magická, tak teda je magická. Drak by věděl, že to brnění je očarované už jenom po čichu, a chránil by si radši zuby. Skousnutí by bylo více symbolické, jenom testování, ochutnávka. Ale tento alosaur pamatoval ještě doby, kdy neexistovala žádná magie, a zakousl se stiskem, který normálně drtí kosti na prach.“

"Ale magie není jenom věc psychologická!“ protestoval Norton. Když jsem zapálil tenhle oheň, to dřevo nemuselo věřit, že hoří, a přesto vzplálo.“

"Pravda. To brnění bylo začarováno proti zubům netvora,“ souhlasil Gawain. "Ale kov byl úplně normální, takže jsem to mohl obléknout s největším pohodlím, a byl jsem chráněn v boji. Ten karnor má strašný stisk. A jak mě skousl, žádný zub nevnikl dovnitř, ale brnění se zprohýbalo tak, že mě zmáčklo až k smrti. Drak by toto nikdy neudělal, protože by se bál o své zuby ale ten stupidní plaz to udělal. Zlámal si na tom nespočetně zubů, a zahájil tak nucenou hladovku, ale to už jsem tu nebyl.“ Duch se zatvářil otráveně.

"Ted'ka tomu rozumím. Je mi líto, že jsem vás potkal zrovna v takovou dobu.“ Bylo to směšné, Norton by nerad potkal Gawaina i zaživa.

"To není vaše chyba,“ odpověděl Gawain. "Jste výborný posluchač. Mnoho lidí duchy zahání nebo je jen tak ignoruje.“

"Mnoho lidí je usedlejších než já. Možná, že to souvisí jak s jejich smýšlením, tak s jejich těly. Když jsi na mne nebyl zlý, přijal jsem tě jako dobře smýšlejícího společníka a doufám, že ti budu moct jakkoliv pomoci.“ I když to možná znělo ironicky, Norton začal mít Gawaina celkem rád. Zaživa určitě Gawain nestál za tolik, co by Norton očekával, ale jako duch byl výborný společník. Možná proto, že jeho zloba zůstala někde pryč.

"Líbí se mi tvé způsoby. Je to tak, že na všechno nenahlížíme stejně, ale myslím že to je proto, že jsi lepší, než jsem byl já. Buď si jistý že ti za tvou službu zaplatím. Chceš se naučit, jak zabíjet draky?“

"Oh, nikdy za své služby nic neberu!“ protestoval Norton. "To by potom nebyla služba.“

"To není zanedbatelná věc, ale já bych radši zaplatil. Ta služba si vyžaduje něco zvláštního.“

"Proč bych měl umět zabíjet draky, když si myslím, že to nebudu nikdy potřebovat?“ To bylo dobré. Nikdy totiž nepůjde blízko k drakovi bez magické ochrany, a s tou ochranou by nikdy nebojoval. "A co je to vlastně za služba?“

Gawain se zamračil. "Myslím, že ti budu muset povědět více, abys to pochopil.“

Norton byl čím dál tím napnutější. Ten duch byl v podstatě vetřelec v pokojném světě lidí, ale zase sem patřil více než mnohý z lidí. Proč to tak prodlužoval? "Poslechnu si cokoliv, co řeknete, pane.“

"Když jsem umřel, zajistil jsem si celkem dobrou budoucnost, abych se stal nesmrtelným ve vzpomínkách mých potomků. Jediný problém je, že můj otec ještě žije, ale já nemám potomka a jsem jediným dědicem. A tak v zájmu o zachování rodu uspořádala má rodina svatbu s duchem. Jde o to, že mě oženili s krásnou a zdravou mladou dívkou z té správné společnosti která –“

"Pardon,“ řekl Norton. "Omlouvám se, že jsem ti tak skočil do řeči, ale jak se může duch oženit?“

"Jo, myslel jsem si, že tě to zaskočí, mě to taky napoprvé zaskočilo. To je prostředek k tomu, aby nějaká výše postavená rodina neztratila linii – když dědic zklame. Tak prostě provdají nějakou dívku za ducha, ale musí ta dívka být

způsobila, aby porodila dědice.“

"Ale –“

"Ale duch nemůže přivést živou ženu k těhotenství. To je ten problém.

"Ano, opravdu nevidím jak –“

"Už se k tomu blíží. Moje žena může přijít do jiného stavu s mužem, kterého si vybere – ale je to moje žena, a tak to dítě je moje dítě. To potom bude dědit a udržet dál linii rodu.“

"To ti ale potom tvá žena bude nevěrná!“ protestoval Norton.

"S tím jsem měl kdysi také problémy. Ale snaž se na to přijít. Ona ví, že musí porodit dědice, a ví taky, že otcem nemohu být já. A já v tom mám tu úlohu, že jí hledám nápadníky. S jejím souhlasem samozřejmě; manželství je partnerství. Odmítla už několik dobrých mužů.“

"A jsi si jistý, že ona s tím souhlasí – ?“

"Oh, jsem si docela jistý,“ přikývl Gawain. Ona je dobrá a nádherná žena. Nemám chuť jí nějak ublížit. A ona to dělá opravdu s největší svědomitostí. Má takovou zvláštní vlastnost; může hned podle pohledu zjistit, jak je kdo dobrý nebo špatný. To je jeden z důvodů, proč ji moje rodina vybrala. Nechtěli, aby byl dědic počat nějakým šupákem, který je vyloženě hloupý nebo něco. Ona je opravdu výjimečná. Kdybych ji potkal v životě, určitě bych se do ní zamiloval, i když bychom se asi neshodli v našich názorech na draky. Ona nemůže žádnému zvířeti způsobit bolest. Tak když jí přivedu muže, kterého by si vybrala –“

To Nortona úplně vyvedlo z míry. "Tuto službu –“

Duch přikývl. "Prosím tě. Chci, aby ses setkal s mojí ženou, a když se jí budeš líbit –“

"Počkej!“ zadržel Norton. "Já mám ženy tam, kde si je sám najdu a když s tím ony souhlasí, ale nikdy nevdané! To je ta věc.“

"Mně se líbíš, Nortone. Máš ten pravý instinkt. Když jsem vcházel do parku, měl jsem strach, že najdu jenom samé sentimentální whiskypijce, ale tebe mi seslalo samo nebe. Myslím, že by tě má žena měla ráda, když se jí nelíbily ty bojovné typy, které jsem jí vodil předtím. Podívej se na to takhle – já nemám žádné tělo a potřebuju dědice. Prosím tě o tuhle jednu laskavost. Potom můžeš klidně odejít bez dalších závazků. Je to, jako bys přišel spravit můj dům, a já ti za tu službu zaplatím –“

"Službu!“

"Doslova řečeno.“ Duch se pousmál. "Vidím, že je pro tebe velmi těžké vzít to takhle a to se mi na tobě líbí. Ale aspoň pojď, seznam se s Orlene, možná tě vyhodí.“

Z toho jak duch mluvil, neměl Norton pořádnou jistotu. Gawain si myslel, že jeho dívka Orlene by ho měla ráda. Kdyby tam šel s očekáváním, že ho nepřijme, a ona... "Nevím –“

"Prosím, Nortone! Jsi dobrý muž – a já potřebuju toho dědice.“

"Těhle části bych celkem rozuměl. Ale podvést tě – to je proti mému přesvědčení.“

"Koneckonců jsem jenom duch. Můžeš se na ni dívat jako na vdovu, jestli to pomůže, musíš si ale pamatovat, že pak na ni nemáš žádná práva. Nemůžeš se s ní oženit, a tvoje úloha bude navždy zapomenuta. To není cizoložství. Je to má poslední šance na udržení rodu –“

"Je to velmi nezodpovědné. A to není to, co bych –“

"Dobrá, tak si myslí, že je to umělé oplození a ty jsi dárce. Podívej, to se na světě dělá pořád, a dokonce i když je manžel naživu.“

Bylo to absurdní, ale nakonec to přece jenom pomohlo. Duch dosáhl svého. "Dobrá, dobrá – půjdu za ní,“ řekl pomalu Norton.

"A já tě naučím, jak zabíjet draky!“

"Oh, to opravdu není nutné –“

"Jo, je. Slíbil jsem ti, že ti zaplatím za tvou službu!“ Norton se smířil s tím, že mu duch nakonec zaplatí. Gawain musel z nějakých osobních důvodů chtít toho dědice. "Možná, že bychom měli nejdřív zajít za ní, jestli má zájem. Může to být taky všechno na nic.“ Byl zvědavý jak ta dívka, která dala své tělo pro takovou věc, vlastně vypadá. Rozum by obvykle volil normálního dobrého manžela, ale pak tu možná byly vady na kráse. Opravdu, jaký typ dívky by si vzal ducha.

"Můžeme jít třeba hned,“ řekl Gawain. "Blízko je i elevátor.“

Norton chtěl protestovat, ale pak si uvědomil, že byl přemluven a že by už stejně dlouho nekempoval. Příjemná noc s duchaplnou dívkou, i když trochu škaredou, by nebyla zas tak špatná. Opravdu neměl nic lepšího na práci.

Udusal oheň a uklidil to kolem tak, aby příští cestovatelé nic neviděli. Cestování není právo, je to privilegium a je přísně licencováno. Vždycky byl opatrný při zacházení s přírodou. Pálil jenom suché, mrtvé dřevo, zvířata nechával na pokoji a snažil se neublížovat ani broukům nebo červům. Nikdy nic nezahazoval. Nebylo to proto, že by se někdo díval; Norton prostě měl takovou úctu k přírodě a parkům, které ji pomáhaly vytvářet.

Šli asi čtvrt míle k velkému silnému dubu. Norton se dotknul spodní větve, a vstoupil dovnitř dutiny, která se otevřela. Elevátor sjel do nižšího patra a tam si stoupli na pás jedoucí do Gawainovy čtvrti. Duch se mohl samozřejmě dostat na místo přímo, ale měl radši normální lidský způsob cestování.

Byla to pěkná čtvrt a plně doplňovala Gawainův výklad o bohaté rodině. Chudí lidé se tak moc nestarali o svůj majetek.

Přestoupili z hlavního pásu na menší a jeli přímo cestou k domům. Nakonec je zastavil uniformovaný voják. "Identita?“ zeptal se stroze Nortona.

"V pořádku, Trescotte,“ řekl Gawain. "On je tu se mnou.“

Trescott se na Nortona podíval jinak, chápavě. "Velmi dobře, pane, prosím," zadrmolil.
"Strážní mě nechtějí vždy vidět, dokonce i když jim vyhrožuju. Duchové tu nejsou moc v módě. Každý má na starosti mnoho jiných věcí."
"Anebo jiných lidí, jako jsem třeba já," řekl Norton.
"Necítím se tu ve své kůži."
"Ah, to je ono měli jsme tě předtím trochu vyspravit, abys udělal dobrý dojem."
"Jsem takový, jaký jsem. Jestli má schopnost soudit může podle parapsychiky, jaký vliv na to má mít oblečení?"
"Hmm, výborně. Dobrá, zkusíme to tak, jak jsi. Ale jestli tě vezme, tak se budeš muset převléknout."
"Nejdříve to první," řekl Norton ne úplně spokojen. Došli ke dveřím. "Teďka už nemohu dál," řekl Gawain.
"Zákony vesmíru. Každý může normálně vidět ducha, krom osoby nejbližší. Musíš se představit sám."
"Cože? To mám vejít s širokým úsměvem a říct: ,Nazdárek, já jsem tu, abych – ?“
"Řekni jí, že tě poslal Gawain. Ona porozumí."
"Dobrá," řekl Norton tiše. Jak se do tohohle dostal? Cítil se jako obchodní cestující, který jde obšťastnit farmářovu dceru.
"Hodně štěstí," řekl Gawain.
Norton nevěděl, jestli "hodně štěstí" znamená zůstat, nebo odejít. Byl velmi nervózní, a tak rychle zmáčkl zvonek u dveří.

2

PROVĚŘENÍ

Stěna za chvíli zprůhledněla. "Ano?" otázal se měkký ženský hlas. Nemohl ji ani zahlédnout; to sklo bylo samozřejmě průhledné jenom z jedné strany.
"Uh, poslal mě Gawain." Pitomost!
Dveře se otevřely a tam stála ona. Měla vlasy barvy hustého medu a oči byly stejné. Figuru měla akorát a tvář takovou roztomilou. Byla to ta nejhezčí bytost, jakou kdy potkal.
Orlene si ho prohlížela "Oh, měla jsem strach, že se to jednou přece jenom stane."
"No, v podstatě to nebyl můj nápad. Radši půjdu."
"Ne," odpověděla rychle. "To není tvoje chyba, já jsem pouze nebyla připravená."
"Jestli jdu nevhod, nebudu tě zdržovat." Byl neohrabaný, cítil se divně, že sem přišel, ale taky mu to bylo líto. Nebyl připraven potkat zrovna takovou ženu; byl ochoten pro ni udělat cokoli na světě.
"Ne, počkej. Nemyslela jsem – prosím, zůstaň. Aspoň na čaj."
"To není nutné, díky. Nechci se vtírat. Celá tato věc – otočil se – a zastavil se. Gawain tam stál, přímo před ním a natahoval ruce, jako by mu chtěl bránit v odchodu. Norton neměl chuť projít duchem.
Orlene udělala krok k němu a vzala ho za rameno. Její dotek byl jemný a elegantní; na chvíli se cítil jako porcelánová figurka, práce mistra, nádherná, nadýchaná, precizní a chladná. "Prosím," opakovala.
"On to všechno spískal," řekl Norton a ukázal na Gawaina.
"To neříkej," řekla Orlene, jakoby trochu podrážděně. "Nemusíš se omlouvat."
"Ano, já ano! On je přece tvůj manžel! Prostě nemůžu – i kdyby to bylo uspokojující, myslím, že by to bylo stejně všechno špatné."
"Můj muž je mrtvý," řekla Orlene.
"Já vím. A to je, proč –" Norton pokrčil rameny popleten vlastními emocemi. Přál si být zpátky v lese. "Jak se můžeš před ním takhle ukázat – ?"
"Já?" vzplála. Byla jednou z mála žen, které byly nádherné, když se smály i když se zlobily. "Jak můžete vy muži takhle klamat. A využívat smrt velkého bojovníka ke svým – no –!"
"Ale on mi řekl, že... Gawain mě sem dovedl, jen se ho zeptej. On ti to sám poví!"
Podívala se na Nortona a pak se prudce otočila zpátky Norton se cítil jako nestvůra, která právě utrhla křídla nádhernému motýlovi.
"Ona mě nevidí," řekl Gawain. "Ona mě ani neslyší. Vždyť jsem ti to říkal. Ona ve mě vlastně ani nevěří."
Norton byl v šoku. "Ty myslíš, že to je jenom divadlo k – k tomu aktu – ?"
"Říkal jsem ti, že musíš zvládnout to představení sám. Ona je tak akorát připravená tě přijmout, tak si to nepokaž."
Norton se otočil zpátky k Orlene. "Ty ho opravdu nemůžeš vidět ani slyšet?"
"Samozřejmě nemohu," řekla stále ještě uraženě. "Jenom jeho obraz." Ukázala na obraz uvnitř domu.
Norton se nahnul, aby lépe viděl. Byl tam obraz Gawaina, oblečeného v pevné zbroji, v jedné ruce držel meč a v druhé štít s nakreslenou stvůrou přeškrtnutou velkým červeným X. Nebojácný zabiják draků.
Norton potřásl hlavou. "Všechno špatně. Myslím, že jsem tě, Orlene, urazil. Víš, nepochopil jsem to – omlouvám se a půjdu."
"Oh, nemůžeš odejít!" protestovala. "Nezajímá mě co tě sem dostalo. Tak nádherně záříš! Nikdy jsem neočekávala nic takového"
"Já zářím?"
"Její magická síla," řekl zvenku Gawain. "Ti praví muži svítí. A ty jsi teda ten pravý."
"Jde to těžko vysvětlit," řekla Orlene. "Neznamená to, že bych toho muže měla ráda nebo ho chtěla. Znamená

to jenom, že objektivně, že –“ A bezmocně rozhodila rukama.

"Myslím, že rozumím," řekl Norton. Myslel, že ho Orlene vyhodí, když viděl, jak je pěkná; a teďka nebyl schopen udělat nic rozumného. "Myslím, že si dám teda ten čaj." A vstoupil do domu.

Orlene za ním zavřela dveře a ducha nechala venku. Norton si sedl do pohodlného křesla a Orlene šla do kuchyňky vařit čaj.

Problém byl v tom, že byla velmi pěkná. Norton se bál, aby jí nějak neublížil. Tohleto nebyla holka na jednu noc a byl by hřích ji tak brát. Zvlášť když ona nebyla přesvědčena o duchově existenci. Myslela si, že on, Norton, se přišel pouze zajímat o vdovu. No, v podstatě nejde o vdovu, ale to je už jiná věc.

Ale, ještě tu je něco – ona ho viděla zářit. Nepotřebovala ho přijmout; mohla mu říct jdi a on by prostě odešel. Jak si mohla být jistá, že on byl ten pravý? Byla něco jiného, než se zdála být? Vypadala jako ideální žena, ale zdání může klamat. Zvlášť když tu byl ten duch.

Orlene přinesla čaj ve starobylé konvici a nalila dva šálky. Nebyl ten pravý čas na čaj, ale tady to neznamenal nic. To, co bylo třeba, bylo něčím zaměstnat ruce, oči a normální pozornost – aby se nějak blíž poznali. To byly, jak se Norton domníval, hlavní náplně čajových dýchánek; taková společenská zábava.

Ale nestačilo jenom tak sedět nad šálkem nápoje, byla nutná nějaká konverzace. Jak dlouho jim bude trvat, než najdou nějaké téma.

Nortonovy oči těkaly po místnosti, až se zastavily na nádherné velké knize. Takové té s překrásnými ilustracemi a s trochou textu, což se dobře prodávalo těm, co málo čtou, ale knihy mají rádi. Vzal ji do ruky.

"Oh, to je skládačkový obrázkový průvodce," řekla rychle Orlene. Taková magická věc. Ještě jsem se do toho nedostala, ale chci to brzy zkusit. Myslím, že je to velmi těžké."

"Mám rád skládačky," řekl Norton a otevřel knihu. První obrázek ukazoval část městského parku se skoro živými stromy. Skoro? Nyní viděl, že se jejich listy ve větru hýbají. Byl to pohyblivý obrázek a byl také třírozměrný; jeho oči se upřeně dívaly do knihy. Už slyšel o takových knihách s holografickými obrázky, ale ještě žádnou neměl v ruce.

Zkusil položit na obraz prst. A v tom momentě ztratil pojem o stránce. Jeho prst prošel skrz stránku bez odporu. Ucuknul zpátky.

"To je okno do parku," vysvětlila Orlene. "Mohl by ses tam protáhnout, kdybys byl dostatečně malý."

Působivé. Úchvatné, Norton otočil stránku. Bylo tam transportní centrum, s pásy eskalátorů vedoucími dolů do důležitějších center. Lidé nastupovali a vystupovali, strkali své karty do IM slotů a cestovali za svými cíli. Velké hodiny na zdi ukazovaly nynější čas i datum; a všechno to bylo živé! Zamyslel se nad tím, jestli by se mohl nějak dostat do toho obrázku a jestli by se takto mohl dostat i do jiného města nebo na jinou planetu. Ne – neměl k tomu dost důvěry a ani dost kreditů na to, aby si takovou knihu koupil. Opravdu škoda; rád cestoval, a kdyby měl někdy možnost cestovat mezi planetami –

Otočil na další stranu. Tento obrázek – okno ukazoval opravdu jinou planetu. Ten osvětlený horizont, jako má Merkur, tak jasný, že se až zdálo, že teplo sálá ven z knihy. Dotknul se prstem nejbližšího kamene – a rychle ucuknul. Bylo to horké!

"Říkala jsi, že je to něco jako skládačka-průvodce?" zeptal se rozpačitě.

Půvabně vstala a šla ke skříni. Její šaty šustily a on si poprvé všiml, co má vlastně Orlene na sobě. Jakoby zlatavý župan, určený spíš pro pohodlí než pro oficiální záležitosti, ale slušel jí nádherně. Asi by jí slušelo opravdu všechno.

Přinesla krabici. "Rozházené skládačky," vysvětlila. "Samozřejmě, že už je to dávno, co byly složené." Uklidila ze stolu šálky a konvici a položila na něj krabici.

Norton ji otevřel. Byla plná malých, světlých kousků, stejných jako u normální skládačky. Ale tyhle se pohybovaly. Obrázky na nich se měnily.

Vzal jeden a podíval se na něj. Samozřejmě, že se na něm hýbalo několik listů stromu. Byl to kousek z prvního obrázku v knize.

"Ale v té knize je více obrázků," řekl.

Orlene zmáčkla knoflík na krabici. Kousek v Nortonově ruce se změnil. Teďka to byl kousek zdi podzemní stanice. Podíval se do krabice, jeden kousek tam ukazoval část hodin. Minutová ručička ukazovala opravdu minuty stejně jako Nortonovy hodinky. Byl to jenom kousek, ale čas ukazoval přesně.

"Můžu zvolit jakoukoliv scénu. Můžeš skládat libovolnou z nich anebo můžeš změnit obraz uprostřed skládání. Je tam jiné tlačítko, které mění tvar políček, takže to pak není tak jednoduché. Je to opravdu zábavné, zvláště když je konečný obraz tak velký, aby tam mohl člověk projít."

"Věda a magie se spojují rychleji, než jsem očekával!" řekl překvapeně Norton.

"Hmm, vždycky si byly až moc podobné," řekla Orlene. "Tenkrát, když se Sjedené Pole Teoretiky spojilo s Základními Pěti Silami, které využívají magii –"

"Myslím, že jsem byl příliš dlouho v divočině!"

"Divočina je nádherná. Nesmíme pro nové věci zapomínat na staré."

Podívil se. "Ty máš ráda divočinu?" Vzpomněl si na Gawainovu řeč o tom, jak má Orlene ráda zvířata.

"Oh, ano! U domu je park, často a ráda tam chodím. Tak nějak se tam cítím méně opuštěná než ve městě."

Jak byla půvabná! Ale on si ještě pořád nebyl jistý. Neměl prostě tu schopnost vidět lidskou auru. "Tak pojďme poskládat tu skládačku. Ten obrázek parku."

Orlene se usmála. "Pojďme."

A to prolomilo původní bariéru. Ona chtěla, aby zůstal, jinak by nesouhlasila s takovým projektem, který mohl

zabrat i několik dní. A on – chtěl zůstat. Ne proto, že ho o to požádal duch, ale chtěl prozkoumat možnosti. Gawainova pomoc se nezdála v tomto momentě tak zanedbatelná.

Tak se pustili do skládání. Nejdříve roztřídili kousky podle barvy a pak sestavili okrajové, takže měli udělaný obvod. Norton byl v těchto věcech mazák, a tak spoléhal na své zkušenosti se skládáním obyčejných skládaček. Tento magický obrázek byl něco nového, ale strategie skládání byla vlastně stejná. Obrázek byl jako příběh, s pravidly skladby a rozmanitostí nápadů, zvláště když se pohyboval.

Ukázalo se že Orlene má dobré oči na barvy a tvary, a tak nacházela kousky, které on potřeboval. Říkala, že jí pomáhá její magie. Ten kousek, který potřebuje, svítí. On sice nic takového neviděl, ale přesnost, s kterou mu dávala pravé dílky, ho nutila tomu věřit. Každé dva, které mu podala, perfektně pasovaly k sobě.

Norton se podíval na hodinky a zjistil, že už uběhly tři hodiny. Už dokončili okraj a hodně z cestičky a pracovali na dvou stromech, ale pořád toho měli ještě hodně na práci. Hrany a barevné kousky šly celkem rychle, ale celé jednolitě plochy asi budou mnohem pomalejší. "Možná, že bysme si to měli nechat až na ráno," řekl Norton.

"Ano, donesu ti nějaké pyžamo." Oba věděli, že tu zůstane na noc. Jeho nevyslovený souhlas se formoval stejně jako okraj skládačky. A jako u skládačky detaily tak nějak nakonec vyplávaly na povrch.

Norton obvykle nepoužíval pyžama, ale neprotestoval. Byl tu hostem, a přece tu nebude spát ve svých šatech. Kromě – "Ty tu máš mužské oblečení?"

"Byly Gawainovy," řekla jemně. "Máš podobnou postavu a já jsem si jistá, že by chtěl, aby se jeho oblečení používalo."

Určitě. Norton spolknul své námitky a vzal si pyžamo. Orlene mu ukázala jeho veliký pokoj, separovaný od jejího. Partnerství ještě nedosáhlo kritického okamžiku. Jak už od prvního pohledu viděl, nebyla to holka pro jednu noc. A on taky nebyl takový, co ráno jen tak odchází. Byl stavěný pro trvalejší vztah v každém případě.

Zjistil, že je celkem unavený; byl to dlouhý den. Vysvlékl se a vstoupil do sonické sprchy. Ven vyšel perfektně čistý a suchý, oblékl se do pyžama. Trochu na něm viselo.

Ulehl a zjistil, že to není normální válenda, na jakou byl zvyklý. Tohleto byla olejová postel. Jeho váha určovala, kde se má olej zdvihnout, ale ne moc; bylo to spíš jako topení se v hluboké bažině. Pravda byla, že bahno bylo skvělá věc. Samozřejmě, že tohleto nebylo bahno, ale ten pocit byl podobný. Norton se pěkně uvelebil a nechal postel kolem sebe obtéct.

"Tak jak to šlo?" ozval se hlas.

Norton otevřel oči. Gawain stál u postele. "Skoro jsem na tebe zapomněl," řekl Norton.

"Zato já jsem nezapomněl na tebe!" odpověděl duch. "Tři hodiny – jak je to s mým potomkem?"

"Co tady k čertu děláš?" zlobil se Norton. "Myslel jsem, že nemůžeš vstoupit do domu."

"Nerozuměls dobře, nemohu vstoupit do stejné místnosti s mojí ženou a ona mě nemůže vnímat, kdekoliv jsem. Ale přece mohu do svého domu, když tam není. Dělá to pořád."

"Když tu není? Myslel jsem, že je ve své ložnici."

"Ano, je. Ale není v této místnosti," souhlasil Gawain. "Kdyby najednou přišla, tak musím zmizet. Přišel jsem přes zeď, když byla pryč."

Norton myslel na něco jiného. "Myslel jsem, že vidět ducha znamená smrt. To je důvod proč to lidé nemají rádi! Znamená to, že musím umřít?"

Gawain se zasmál. "Ano, v podstatě ano. Zemřeš – za nějaký čas. Možná za padesát let. Každý živý jednou zemře. Ale když mě vidíš, ještě to neznamená, že bys zemřel, jestli ovšem neumřeš strachy." Strčil si malíky do úst a natáhl koutky do groteskního šklebu. Protože byl nehmotný, byl schopen natáhnout si ústa velmi široko. "Já nejsem takový druh ducha, ale ty asi myslíš Molly Malone z Kilvarough. Je to hezký a příjemný duch; kdybych nebyl ženatý –" nechal větu nedokončenou.

"Dobře, abych odpověděl na tvou otázku," řekl Norton krátce. "Neměl jsem s Orlene žádné intimní záležitosti. Ona není ten druh ženy o nic méně než ty ten druh ducha. A nemohu ti slíbit, kdy s ní něco budu mít, a ani jestli vůbec."

"Ó, podívejme" řekl ostře Gawain. "Jsi hostem v mém domě a tak se sluší, abys pro mne taky něco udělal!"

"Abych z tebe udělal paroháče?" Řekl Norton sám překvapen svou reakcí. "Podvést tě s tvou ženou? Spáchat cizoložství?"

"Tak to není a ty to víš. Jsi tady, abys udělal svou práci."

"Já myslel, že ti mám prokazovat službu?"

"To je to samé. Jak to uděláš, můžeš odejít, ale ještě tě musím naučit jak zabíjet draky."

"Dobrá, ale Orlene není drak! Faktem je, že je to velmi příjemná žena a ne nějaký zlatokop. A když se rozhodne, že to nebude chtít, já ji nebudu znásilňovat."

"A ty si myslíš, že je tady proč?" Zařval Gawain. "Ona je taky můj host."

"Ona je tvá žena!" zakřičel Norton. "Má to největší právo tady zůstat."

"Ne jestli nebude produktivní! Poslouchej, Nortone, já jsem zaklet do této podoby, dokud nebudu mít řádného dědice. Ona mi taky něco dluží, a to potomka."

"No, tak proč sis nevzal nějakou šlapku, která rozevře nohy před každým, kdo se na ni jenom podívá. Proč to děláš tak krásné ženě?"

"Už jsem ti to řekl," začal duch nazlobeně. "Jsou tu nějaké společenské konvence. Naše rodina byla velmi zámožná."

"Dobře, já mám taky nějaké společenské konvence – a ona určitě taky."

"Stejně, já jsem si ji nevybral; to za mě udělala moje rodina. Oni –" Duch se najednou vypařil v půli věty. Norton se ohlédl a uviděl za sebou Orlene stát ve dveřích.

"Jsi v pořádku, Nortone?" zeptala se starostlivě. "Slyšela jsem tě křičet –"
A neslyšela ducha! Musí si dávat pozor. Co asi slyšela? Cítil slabé teplo za krkem, jak červenal, když si vzpomněl, co říkal. "Já – předpokládám, že neuvěříš, když ti řeknu, že jsem se hádal s duchem."
"Opravdu bych ráda, abys –"
"Říkej tomu třeba špatný sen. Omlouvám se, že jsem tě znepokojil."
Podívala se na něho. "Ty jsi takový hodný. Opravdu musíš trpět tím –"
Norton se zasmál. "Jak můžeš vědět, že jsem hodný? Jsem průměrný muž, pravděpodobně méně než průměrný, protože jsem v životě ještě nepotkal moc štěstí. Nejsem jako ty."
"Oh, ne! Já nejsem vůbec nic!" protestovala. "Ty záříš."
Norton si ji prohlížel. Byla v růžové noční košili a její medové vlasy jí padaly na ramena. Bylo na ní něco velmi přitažlivého a nebyla to jenom krása nebo smyslnost. Ale Norton se rozhodl, že odolá a radši bude bojovat. "Ty nevěříš, že já vidím ducha, ale žádáš mě, abych věřil, že vidíš lidskou auru. Není to to samé?"
Jemně se usmála. "Je to neslučitelné. Ale tolik mužů přišlo s příběhy o duchovi mého muže, vím, že to jsou jenom mužské hry. Ráda bych věřila, že jsi jiný."
Norton se najednou cítil malý. "Viděl jsem toho ducha, ale nesouhlasím se vším, co řekl."
"Já vidím auru," řekla. "Ale ne –" usmála se. "Dobrou noc, Nortone."
"Dobrou noc, Orlene."
Otočila se a zavřela dveře.
Znovu se objevil Gawain. "Vím, v čem je problém," řekl. "Žádný z vás není zabíječ draků; nemáte rádi, když se jde přímo na věc. Ale když říká že záříš, tak tě přijme. Je to jenom otázka času. Vše, co je třeba, je abys tu zůstal a –"
"A byl uvězněn ženou," dokončil Norton. "To mi připadá nad mé síly."
"To je můj dům, nezapomeň na to! Ona tu nemá nic. Všechno je moje. Ona nebude dědit, jenom syn, kterého porodí. Ona to ví."
"Co když to bude dcera?"
Duch se zarazil. "Cože?"
Norton si všiml, že Gawainovy plány asi přesně nesouhlasily s plány Orlene. On chtěl ochránit majetek, ona chtěla rodinné zázemí. On chtěl syna a dědice, aby udržel linii; osoba toho syna byla nepodstatná. A ona chtěla určité zdravé a šťastné dítě, které by přineslo radost do jejího života a do života Gawainovy rodiny. Aby bylo užitečné světu, do kterého se narodí. On se zajímal o peníze a sílu, ona o duši a lásku. Ona by preferovala hezkou, atraktivní a inteligentní dceru – jako je sama – zatímco on by nechtěl nic jiného než silného a bezohledného chlapce – podobného jemu. Nortonovy sympatie se přikláněly na stranu Orlene.
Ale byl tady, v duchově sídle, a měl za úkol smířit se s duchovým názorem na věc. "Zkusím vyhovět tvému přání. Ale nebudu s tím pospíchat. Ne že bych chtěl ohrozit tvůj majetek, jenom si myslím, že máš mnohem lepší manželku, než si zasloužíš, a chci, abys to věděl."
"Já chci, abys věděl toto," řekl Gawain nahněvaně. "Chci syna, aby byl ten nejlepší ze všech."
Norton nic nenamítal. Jak zkoumal síly, nebylo to nic lehkého. Ale nedalo se dělat nic lepšího než seznámit Orlene se situací a udělat, co chce duch, dokud je tu atmosféra aspoň trochu volná. Udělat to rychle, aby s tím neměl Norton v podstatě nic společného. O co jednodušší by to bylo, kdyby ta dívka byla nějaká coura nebo děvka!
Zavřel oči. Gawain se neozýval, a tak se uložil do postele a usnul. Snil o tom, že opět skládá skládačku a hledá kousek, který by položil na to správné místo.
A jak sledoval krabici a hledal ty správné tvary, tak se všechny kousky měnily a získávaly tvar nahé ženy – a ta měla vlasy jako med a ňadra jako granátová jablka. Chtěl od té krásy odvrátit oči, byl zmatený. Ne že by se mu ta postava nelíbila, právě naopak; bylo to proto, že si připadal, jako kdyby znásilňoval Orlenino tělo.
A tvar se změnil do životní velikosti, ukazoval více detailů. Začala z něj být živá smyslná žena, nahá a strašně žádoucí. Chtěl ji umístit – pro něho to byl pořad kousek skládačky patřící tam, kam se vleze – ale zjistil, že se k ní celý blíží. Ve chvíli už padal do světa skládanek – a nevěděl, kde se objeví. Zoufale ji odstrčil – a ona spadla na zem a rozbila se na tisíce malinkých kousků a on věděl, že tohleto nemůže nikdy složit, jakkoliv dlouho by se trápil s tím, aby každý kousek padl k těm ostatním.
Vzbudil se – Orlene byla nad ním, s rukou kolem jeho ramen seděla na posteli. Její vřelá ňadra se tiskla k jeho pažím, měkká přes látku její noční košile. "Nortone, Nortone. Všechno je v pořádku."
Kdyby měla dítě a ono v noci plakalo a křičelo, dokázala by ho utiшит – a pak by každé dítě spalo až do rána.
"Jsem vzhůru," řekl. "Nemusíš – neměla bys tu být."
"Nemohu tě nechat trpět. Opět ten duch?"
"Ne, tentokrát ne. Jenom špatný sen. Myslím, že nejsem moc dobrý společník."
"Ty jsi zářil tak jasně!"
Zakašlal. "Je to falešná záře! Zdálo se mi o tobě – že jsem tě zničil, a nechtěl jsem."
"Ne, ta aura nikdy nelže," nesouhlasila. "Vím, že ty jsi ten pravý. V podstatě už nejsem vdaná –" Trochu se zarazila. "Oh, to bych neměla říkat!"
"Myslím, že tu nemohu zůstat," řekl Norton. "Jsi tak pěkná – a já bych nechtěl být nikdy nástroj k – k žádným problémům."
"Nebudeš," řekla měkce. "Já to vím."
Věřila v tu auru. Ale jeho sen byl tak přesvědčivý. Možná v budoucnosti budou kouzelníci vědět, co sny předpovídají, ale dosavadní výzkum ještě zcela nevyzkoumal jejich magické vlastnosti. Nevěděl, jestli jeho sen něco předpovídal, ale taky to nechtěl vyzkoušet. "Pořád to samé, myslím, že lepší bude, když odejdu."

"Prosím, Nortone, nedělej to!" vykřikla. "Je to tak těžké, být tu úplně sama! Ty jsi první, se kterým bych... Udělám, cokoliv budeš chtít –"

"Orlene, nechci tě nutit! Chci tě ochránit. Předě mnou. Myslím, že nejlepší bude, když odejdu."

"Už bude ráno," řekla najednou. "Udělám snídani."

"Děkuji. Pak ale odejdu."

Odtáhla se, vstala a odešla. Norton šel do koupelny a trochu se umyl. Zjistil, že jsou jeho šaty pryč. Orlene je dala určitě vyčistit. Perfektní žena. "Proč vím to, co vím," zeptal se sám sebe.

"Vem si moje věci," odpověděl mu Gawain. "Padnou ti určitě skvěle. Mám větší svaly, ale postavu máme hodně podobnou."

Norton neměl na vybranou. S duchovou pomocí našel kalhoty, košili, ponožky a elegantní plášť. Všechno oblečení bylo z nádherných látek a výborně uděláno. Malí dráčky byli vyšiti na každém kousku oblečení. "Jsi hodně bohatý, že!" zabručel.

"Určitě," řekl Gawain. "Nejsem v Horních 500, ale kandidoval jsem tam. Kdybych žil dost dlouho, tak –" duch se zarazil, na chvíli se zamyslel. "Můj syn se nebude muset nikdy starat o materiální věci. Bude schopen koupit si svoje křeslo v senátu, když bude chtít. Ví, že politika je mnohem výnosnější než zabíjení draků."

"Dobře pro tvé dítě," řekl Norton krátce. "Nevím, jestli ti ho zplodím."

"Orlene tě nenechá odejít," varoval duch. "Ona ví, že ty jsi ten pravý."

"Jak mě může zastavit?"

Gawain stáhnul rty. "Ještě se musíš naučit hodně o zvycích žen."

Norton byl připraven jít k Orlene. I když měl náladu pod psa.

Snídaně už byla hotová. Výborně propečené palačinky, čerstvé z Farmy ras na Venuši, a něco, co vypadalo úplně jako med. Výborná snídaně. Hned mu bylo líp. Zasedl s ní k nevelkému stolu. Vypadalo to velmi domácky. Nikdy nebyl takový ten domácí typ, ale teďka to bylo příjemné. Orlene byla ve svých zelených šatech nádherná, vlasy měla sepnuté dozadu červenou sponou. Zelené šaty, zlaté vlasy, k jídlu placičky s medem; dělala to snad schválně? Ale ta spona – Červená? "Viš, že je tu taková stará písnička o červených sponách –"

"Vím," souhlasila. "Zahraju ti ji po snídani."

"Máš ji na kazetě?"

Jemně se usmála. "Ne."

Po snídani ho zavedla do jiné místnosti. Bylo tam staré dětské piano. Sedla si k němu a krásně zahrála.

"Máš opravdu talent," řekl překvapeně, když dohrála.

"To není talent. Hraju od svých šesti a hodně, co jsem vdaná. Pomáhá mi to přestát samotu; když hraju, tak zapomenou na všechno. Ale hudební vzdělání je dobrou známkou dobré novicky."

"Tys byla novickou? A jak ses dostala k – tomu?"

"K svatbě s duchem? Zařídila to moje rodina, ale já jsem v podstatě souhlasila. Gawainova rodina má velmi dobré známosti a já chci pro své dítě to nejlepší. Byla to ta nejlepší svatba, jakou jsem si mohla přát."

"Ale s mrtvým mužem!"

"Myslím, že duch nemá na ženu mnoho požadavků. Myslím, že je to něco jako brzy ovdovět, beze smutku. Nikdy jsem ho neznala."

"Ale vdát se –"

"Vždycky jsem chtěla mít rodinu. Bylo by to úplně stejné."

"Kdyby byl naživu, tak bys věděla, koho si bereš. Takhle –"

"Já to vím," řekla. "Takto mám právo výběru. Ten nejlepší otec pro mé dítě, zdravý, s žádnými rodovými nemocemi."

"Ta aura? Po pravdě, nevěřím, že –"

Zašklebila se. "Dokaž, že ten duch existuje, a já dokážu auru."

V podstatě věřil, že viděla auru; všiml si toho při práci na skládačce. Ale taky si pamatoval na svůj sen. Tyto dvě věci se mohou vyloučit, ta pozitivní a negativní a nechat budoucnost jako velký otazník. "Proč mi nedáš moje oblečení, abych mohl odejít? Pak nebudeme muset žádný nic dokazovat."

"Opravdu chceš odejít?"

"Ne, a právě proto bude lepší když půjdu."

"A pak jaká je ženská logika!"

Musel se usmát. "Chci dělat věci správně, tak jak je vidím, a tak si myslím, že je teďka nevidím moc správně. Bylo by moc jednoduché tě jenom tak milovat. A to taky není to, proč jsem tady."

"Milovat mě?"

"Pomilovat a odejít."

Chvilku se odmlčela a jenom ho sledovala. Začal se bát, že mluvil moc přímo. Vdala se za ducha; co může vědět o intimním životě muže a ženy.

"Musíš odejít?"

"Samozřejmě, že musím! Jsem tady jenom, abych –"

"Ale bude to chtít čas, abys věděl, žeš udělal dobře, to cos měl udělat."

Takhle o tom ještě nepřemýšlel. "Ty bys chtěla, abych tu potom zůstal?"

"Myslím."

"Jsi si mnou tak jistá? Vždyť mě vůbec neznáš."

"Ano, aura nikdy nelže."

"Pak bychom myslím měli začít s dokazováním." Neměl pochyby, že oba, duch i aura budou vyzkoušeni k oboustranné spokojenosti; mělo ho to pouze ujistit. Orlene bojovala bezelstně.

"Ani nechci důkaz," řekla. "Tolik dalších lidí přišlo s historkami o duchovi. Jenom jsem si to srovnávala."

Norton pokrčil rameny. "Myslím, že já ti to potřebuju dokázat. Abych se trochu uklidnil. Duch Gawaina mě požádal, abych sem šel, a já chci, abys tomu věřila. Začíná to pro mne být důležité. Nejsem ani podvodník, ani oportunista. Nezajímá mě, jak moc zářím; chci se jenom uklidnit."

"Ale jak můžeš dokázat ducha, kterého vidíš jenom ty?"

"Tak, ostatní ho vidí také. Jenom se jich zeptáme."

"Ne, vím, že pro mě mají všichni jednu historku, aby mě zlobili. Ženy jen tak lehko neuvěří!"

Norton se bránil. "Dobrá. Toto je Gawainův dům, a tak tu zná určitě každý detail. Určitě mi řekne věci, které bych se nemohl nijak dozvědět. Dej mi otázku, na kterou by mohl odpovědět jenom on."

Zamračila se. "Opravdu to tak chceš, Nortone?"

"Opravdu, musím ti dokázat, co mě sem přivedlo. Nechci, abys mě brala na lehkou váhu."

Zvážila to, vrtěla hlavou sem a tam, takže jí vlasy padaly přes oči. To byl, jak si Norton myslel, efekt jak přitáhnout pozornost. Ukazující tajemné linie její postavy, která překypovala svůdností. "Ještě jsem to tu všechno neprošla a jsem si jistá, že ty taky ne. Tak ať řekne, co je za věci v –" dívala se dokola. "V té staré truhle s ornamenty, co stojí u piana."

"Zeptám se ho" souhlasil Norton. "Musím jít do jiné místnosti, abych s nim mohl mluvit, protože Gawain říká, že s tebou nemůže být v jedné místnosti."

"Divím se, že je se mnou na stejném světě."

"Můžu stát ve dveřích a mluvit k vám oběma. Bude to lepší."

"Cokoliv chceš." Samozřejmě, že od toho nic neočekávala.

Norton šel ke dveřím a Orlene zůstala u piana.

"Hej, Gawaine!" zavolal Norton. "Objeviš se?" Báł se, že mu bude duch kazit důkaz.

Gawain se zjevil. "Dobrý nápad, Nortone! Budu šťastný, když jí dokážeš mou existenci."

"Výborně Orlene, už je tu. Zeptej se něco."

"Ty ho vidíš?" vstala a přišla ke dveřím.

"Ano, ale nechod' do vedlejší místnosti; vytratí se." Stoupla si na práh. Já ho nevidím"

"Ale on vidí tebe," řekl Norton.

"I když se nedíváš?"

"Zajisté," řekl Gawain.

"Říká, že ano," tlumočil Norton.

"Velmi dobře. Zkusme toto; zavři oči a otoč se pryč, a ať ti on řekne, co dělám."

"Dobrá." Norton se otočil k duchovi a zavřel oči.

"Drží pravou ruku nad hlavou," řekl Gawain.

"Říká, že držíš pravou ruku nad hlavou."

"A teďka píše něco do vzduchu, nějaký nápis – nepřečtu to, je to pozpátku."

Norton ji to řekl.

"Oh" řekla Orlene vyplašeně.

"O.K otočila se," řekl duch. "Teďka můžu číst přes rameno. J E pauza T O pauza S M Ě Š N Ě."

"Je to směšné," opakoval Norton.

Byla potichu, ale on slyšel šelest.

"Řekni!" zvolal Gawain. "Ona se svléká!"

"ONA?" zeptal se Norton vyděšeně.

"U všech draků!" řekl duch. "Je mi líto že nejsem živý. Neměl jsem potuchy, že má takovouhle postavu!"

"Říká, že se – svlékáš," řekl Norton. "Říká, že máš nádhernou postavu."

"Huh, tys tomu dal," řekl Gawain lítostivě. "Oblékla se hodně rychle. Chlape, chtěl bych být na tvém místě!"

"Říká –"

"To mohu uhodnout!" vyštěkla Orlene.

"Dobrá, on je tvůj manžel," řekl Norton. "A protože s tebou nemůže být v jedné místnosti, tak ještě neměl možnost vidět –"

"Nechutná poznámka," řekla. "Co je v té truhle u piana?"

Norton spustil ruce; nevědomky je zdvihl, aby si jimi zakryl oči. "Gawaine, řekneš nám –"

Duch pokrčil rameny. "Pravda je, že si to nepamatuju. Byl jsem většinou venku zabíjet draky. O dům se staral domovník."

"Říká, že si to nepamatuje." oznámil Norton.

"Myslela jsem si to!"

"Ale můžu se podívat," řekl Gawain. "Ať odejde z místnosti a já to zjistím."

"Říkal, že se může podívat. Musíš jenom jít do jiné místnosti."

Orlene prošla kolem něho a vešla do druhé místnosti. A jak tam vešla, duch zmizel – a objevil se znovu v místnosti, z které odešla. Gawain popošel k truhle a strčil ruku skrz staré dřevo. "Co myslíš, že tam je," poznamenal. "Mé staré trofeje! Nejlepší zabítí draka v roce – a takové věci. Měly by být na římse, aby byly vidět!"

Norton to zopakoval. "Oh?" zeptala se Orlene. "Podívám se." Vešla zpátky do místnosti a zkusila zámek. Truhla nepovolila. "Je to zamčené."

"Klíč je v ložnici," řekl Gawain. "V levé zásuvce, jestli ho ta mrcha služebná nevyhodila."

Norton to pověděl Orlene a ta šla a klíč donesla. Pak odemkla truhlu. Uvnitř byly trofeje soubojů, přesně, jak to Gawain řekl. "Je to pravda!" řekla. "To jsi nemohl vědět, Nortone! Ani já jsem to nevěděla! Ledaže si včera večer vzal klíč a – ale ne, truhla je neporušená."

"Zeptej se cokoliv jiného," navrhl Norton. "Myslím, že tě můžeme přesvědčit."

"Zkusím ještě jednu věc," rozhodla se. "Jaké je jméno Gawainovy sestry?"

"Nemám sestru," řekl Gawain.

"Říká, že nemá –"

"Jaké bylo dívčí jméno jeho matky?"

"Thrimbly."

"Thrimbly," řekl Norton.

"Kdy se vdala?"

"Červen, čtrnáctého," řekl Gawain. "Tři třicet odpoledne, soukromý obřad. Knězem byl reverend Q. Lombard. Svatební dort byl s rampou, ze které šel bengálský oheň. Všichni tím byli uneseni, dokonce i můj otec, zapomněl se a prošel kolem. Matka s ním nemluvila celý týden líbánek. Měl jsem štěstí, že jsem byl počat!"

Norton opakoval všechny detaily. Orlene zvedla ruce. "Vidíš ducha! Musím tomu věřit! Teď je na mně, abych dokázala auru."

"Jenom mi řekni, co je to?" zeptal se Norton. "Svítím a vrhám stíny, nebo co?"

"Ne nic takového. Je to – dobrá, už jsi někdy slyšel o zvířecích lidech? Těch, co když někomu potřesou rukou, tak ruka toho, se kterým se právě potkali, změní v tu zvířecí ruku, jakou má ten člověk zvířecí povahu. Vlčí tlapa, barakudi ploutev anebo hadí šupiny? V podstatě je to výmysl, zvířata s tím nemají nic společného. Ale s magií může člověk říct, jestli je druhý zlomyslný, lišácký, slizký a jakýkoliv. Se mnou je to trochu jinak. Můžu říct, kdo je perfektní společník pro mne nebo kohokoliv jiného. Vidím auru zářit. Musím se soustředit na jednu osobu a pak zkoumat ostatní v závislosti na tom prvním. Rozumíš?"

Norton zatřásl hlavou. "Bojím se, že ne dost dobře. Vím, že nejsem nic extra a žeš mohla mít mnoho lepších vztahů než se mnou."

"Ale ty nejsi jenom vztah. Ty jsi –"

"Nezáleží na tom, co jsem. Začínám tě trochu chápat. V podstatě potřebuješ chlapa co hned potom odejde."

"Chlapa, který se neožení. A mnozí z nich nejsou jako lidé zrovna příjemní. Ty jsi. Samozřejmě, kdybych nebyla vdaná a chtěla bych muže, tak by to byla jiná situace. Chtěla bych nejen dobrého milence, ale také dobrého otce a hlavu rodiny. Možná bys potom tolik nezářil."

"Jsem si jistý, že ne. Není mi z toho dobře."

"Vyžaduje to shodu. Když jsem tě viděla poprvé, tak si zářil tak jasně, že jsem věděla hned, že to musíš být ty – a já na to nebyla připravená. Myslela jsem, že jsem se s tím neshodla příliš dobře. Myslím, věděla jsem, co dělat ale bylo to tak brzy. Věděla jsem, že se můj život najednou změnil a že se přiblížil čas, kdy musím porodit dědice. Už si začínám zvykat. Myslím, že ty hodiny u skládačky mi velice pomohly a brzo –"

"Proč si nevyjdeme ven, můžeš mi ukázat, jak ta aura funguje na jiných," navrhl Norton.

"Dobrá, jenom si vezmu něco na sebe." A pospíšila si do ložnice.

Gawain se znovu objevil. "Zlepšuješ se!" řekl duch uznale. "Poslouchal jsem skrz zeď. Nejde to vždycky."

"Sakra, musíš v tom pořád vidět jenom tu jednu věc?"

"Samozřejmě. To je to, proč tu oba dva jste, ne? Dát mi dědice."

"Nevím, jestli se do toho pustím. Myslím, že tu nechám více než jenom svou krev."

"Oh, o to se neboj," řekl Gawain. "Určitě jsi měl nejmíň tolik žen jako já! Ber ji jako dalšího draka na zabít."

"Ona není drak!"

"Oh, nevím, nevím. Ženy a draci – viděl bych je jako jeden druh."

"Ty ji nemáš rád?"

"Samozřejmě, že ne! Jsem mrtvý."

"Já bych ji mohl milovat. Nechci jí ublížit."

"Tak jí neublížuj. Dej jí, co potřebuje – syna."

"Měl jsem sen, že jsem ji zničil. Bojím se toho."

"Nemůžeš jí ublížit, když po tom odejdeš."

"Některým lidem ublížíš víc, když je opustíš," zabručel Norton.

"Neboj se. Dostane ti nejlepší péči, kterou lze za peníze koupit. To je pohostinnost mého domu."

"Nemyslel jsem materiální ublížení. Je mladá chtěvá žena. Nemyslím, že by se mohla muži odevzdat bez toho, aby se dala úplně celá. Ona –"

Zastavil se, protože Gawain zmizel. Orlene stála ve dveřích. Byla oblečená v moderní zelené blůzce s těsnými kalhotami a velkou čepicí. Vypadala velmi obchodnický. Její vlasy byly sepnuty zelenou sponou. Nějak mu ta zelená připomněla palačinky na snídani a park na skládačce a nádhernou divočinu. "Opět duch?" zeptala se.

Norton rozpačitě přikývl. "Chce pořád jenom tu jednu věc."

Natáhla k němu hlavu. "A ty ne?"

"Já mám starost, abych někomu neublížil."

"Myslím, že proto záříš tak jasně."

Pokrčil rameny. "Asi. Ale možná chci víc, než mám právo chtít."

Dotkla se jeho ruky. "Už jsem ti řekla, že nemusíš odejít, až to bude."

"Myslím, že musím. Jsi vdaná žena."

Podívala se na něho tak pronikavě, že se lekl.

"Co to děláš?"

"Představuju si tě jako potenciálního manžela. Abych viděla auru."

"Nedělej to, nejsem tvůj – nemůžu být nikdy tvůj –"

"To je divné," řekla. "To se ještě nikdy nestalo."

"Co se stalo?"

"Zdá se, že se aura rozdělila. Část velmi svítí, ale část je tmavá. Jako bys byl obojí, velmi dobrý i velmi špatný manžel."

"Jak se to může stát?"

"Nejsem si jistá. Vidiš, aura neukazuje osobu jako takovou. Zahrnuje to celkovou situaci. Jak dobrá je ta osoba, jak loajální, výkonná, jaké má štěstí – perfektní muž může mít špatnou auru, protože se mu může stát úraz, který ho zmrzačí a pak jsou s tím starosti."

Nortona zamrazilo v zádech. "Může se mi něco stát?"

"Ne, nemyslím, že by to bylo ono. Možná můžeš být perfektní manžel, ale nebudeš, protože si mě nemůžeš vzít. Jsi pro to tak vhodný – ten nejlepší. A proto máš strach."

"Nejlepší!" řekl Norton udiveně.

"Nevím," řekla rychle. "Je to jenom můj názor. Nerozumím všem stránkám záře. Jenom vidím její jas."

"Dobrá, tak mě přestaň sledovat jako – jak je to nemožné. Už bychom měli jít."

"Samozřejmě." Vzala jeho rámě a vyšli ven.

Cesta na pohyblivých pásech je rychle dopravila na patro, kde bylo hodně obchodů s módou. Tyhle obchůdky tu byly od nepaměti. Mohla by to být tržnice v Babylóně. Jenom obchody se trochu změnily. Teď bylo zboží holografické. A všechno bylo zobrazeno, jako by to bylo doopravdy. Zákazník se jenom dotknul věci, kterou chtěl, a ta byla dopravena přímo do domu, jehož adresu zjistil počítač podle otisků prstů. Podle toho taky zjistil číslo konta a odečetl peníze. Samozřejmě tu byly jenom běžnější věci, jejichž podrobnosti byly dobře známy. Více osobní zboží se nakupovalo v úplně jiných obchodech. Označené balíčky s jídlem nepotřebovaly být zkoušeny, zatímco speciální oblečení na míru muselo. Existovaly obchody s holooblečením, ale stejně jste se museli vysvléct.

Zastavili se v krámku se zmrzlinou, kde stál holozmrzlinář a obsluhoval zpoza pultu s tisíci různými druhy chutí a typů zmrzlin. Orlene se dotkla pultu s jejich výběrem – samozřejmě medová příchut' – a vypadly oplatkové kornoutky do dekorativních držáků aby si je tam zákazníci konečně vzali rukou. Gawainovo konto dozná změny. Norton samozřejmě nemohl objednávat; neměl konto. A nikdy vlastně ani konto nepotřeboval.

Orlene také uviděla populární knihu, která vypadala zajímavě, tak se dotkla jejího holoobrazu a v mžiku byla kniha vytištěna na speciálním papíře. Byla to historická povídka, umístěná ve fascinujícím čase, kdy lidé nevěřili ani na magii ani na vědu. Orlene dala knihu do kabelky.

Sedli si na lavičku, cucali zmrzlinu a dívali se na lidi, co procházeli kolem. Orlene popisovala jasnost každého. Problém byl, jak vysvětlovala že záleželo na tom s kým se osoba porovnávala. Aura se tak mohla výrazně měnit.

Norton byl zaujat, ale nevěděl, kdy je to magie a kdy jenom výmysl. Chtěl vyzkoušet nějaké situace, ale nechťelo se mu chodit za lidmi a ptát se jich, jak se jim žije s tím či oním člověkem. Orlene určitě viděla auru – ale jaký měla ta aura význam?

Pak se něco stalo. Orlene zkoušela jeden starší pár, jdoucí ruku v ruce, evidentně stále zamilovaní lidé. Byli dobře oblečení a vypadali na svůj věk velmi dobře. Ale Orlene zjistila v jejich aurách velký rozdíl. Aura ženy byla silná, byla pro toho muže skoro ideální. Ale on auru vůbec neměl. V podstatě byla negativní. Tmavý stín. "On se k ní vůbec nehodí!" zašeptala Orlene.

"Tomu nemohu uvěřit," protestoval Norton. "Podívej se, jak jsou šťastní! I kdyby měl nějakou milenkou, ještě je pořád pro tuto ženu dobrým mužem. Ona je velmi dobře oblečená a vypadá zdravě."

"Aura tam není," trvala na svém Orlene. "Je pro ni špatný partner."

"To prostě nedává smysl!"

Pak se museli ztížit, protože se pár přiblížil a sedl si na blízkou lavičku. Norton sám se sebou zápasil. Chtěl za těmi lidmi zajít a promluvit si s nimi, aby tomu přišel na kloub.

"Jenom trochu unaven," řekl ten muž.

"Ano, samozřejmě," souhlasila žena.

A muž spadl z lavičky.

Norton vyskočil, aby mu pomohl. Věděl něco o první pomoci. Ale jak uviděl tvář ležícího muže, věděl, že je mrtvý. "Záchranou jednotku!" zakřičel Norton a brzy se vynořila zpoza rohu sanitka, aby mu pomohla.

Stroji trvalo jenom chvíli a potvrdil původní Nortonovu diagnózu. "Selhání systému – celkový výpadek," řeklo to.

Přijela ambulanční jednotka a naložila tělo muže i s šokovanou vdovou. Bylo to všechno tak rychlé, že si většina nakupujících ničeho nevšimla – což byl koneckonců účel. Lidé neměli rádi smrt tam, kde nakupují. A měli dobrý důvod, někdy se objevují zlí duchové.

"Oh, to je hrozné!" řekla Orlene.

"Musíme tu zůstat?"

"Samozřejmě, že ne." Šli k pohyblivému pásu. A jak jeli domů, Norton si uvědomil, že aura vůbec nelhala. Muž byl špatný partner pro tu ženu, ne proto, že by byl špatný, šťastný, neloajální nebo cokoliv jiného, ale proto, že s ní už dlouho neměl žít. V podstatě jí tím přivodil velký šok, a proto byla aura dokonce černá. Záře věděla – před tím, než se

cokoliv stalo.

Musel auru uznat; byla to legitimní magie. Musel tedy uznat i svůj verdikt; byl pro Orlene ten nejlepší. Ale co potom znamenal jeho sen? To mohlo znamenat jediné, že byl pro ni nevhodný – asi tak jako ten mrtvý muž tam venku. Čemu měl věřit?

"Tvoje aura se kalí," řekla Orlene. "Přemýšlíš nad tím, že odejdeš?"

Norton začal potichu. "Nevím, co je správné."

Chytila se jeho ruky. "Oh, Nortone, prosím! Nemohla bych zůstat dnes v noci sama, když jsem viděla – tamto."

Zjistil, že nebyla nikdy vystavena násilí nebo smrti, a tak nebyla zvyklá se s tím vyrovnat. Samozřejmě, že byla několikrát vystrašená. Nebyla to nejlepší doba na opuštění. Přijeli do domu. Jak se za nimi zavřely dveře, tak se Orlene otočila a pažemi ho pevně objala. Přivinula se k němu a dlouze ho políbila. Normálně se hodně ovládala, ale teď ztratila veškerý stud. On ji držel; protože nemohl dělat nic jiného. Norton vždy rád pomáhal lidem a teď ji nemohl připravit o svoji společnost a podporu. Anebo mohl? musel se sám sebe ptát.

Po chvíli relaxovala. Vysvlékla se a odešla do koupelny, aby se dala do pořádku. "Už nikdy nebudu jíst zmrzlinu," řekla, když odcházela.

Zmrzlina. Předsevzetí z pocitů. Jedla ji těsně před nehodou. Nelogické spojení, ale fungovalo emocionálně. Sám neměl pocit, že by musel jíst hodně zmrzliny. Nebo chodit nakupovat.

"Vy jste spolu bojovali?" ozval se Gawain, když se objevil. "Slyšel jsem ji plakat."

"Tos neviděl?" odsekl Norton podrážděně.

"Ne, nebyli jste vidět z vedlejší místnosti. Mohu chodit skrz zdi, ale nemohu skrz ně vidět. Všechno, co jsem mohl dělat, bylo poslouchat ty zvuky."

"Neprali jsme se."

"A co tedy?"

"Co s tím máš ty společného?"

"Co já s tím mám společného?" odpověděl Gawain. "Tohle je můj dům a ona je má žena."

"Žena, kterou jsi nikdy nepoznal a ani teď ji nemiluješ."

"Dobrá, jsem duch! Co by to mělo za smysl, kdybych ji miloval?"

Duch měl pravdu. Zvráceně, ale trochu to Nortonovi ulehčil. Cokoliv ale s Orlene dělal, nemusel Gawain vědět. "Viděli jsme, jak zemřel muž. To ji vyděsilo."

Gawain se ušklíbl. "Já viděl mnoho mužů umírat. Já sám jsem mrtvý."

Mrtvý v mnoha významech. "Už vidím, proč měla tolik problémů v tebe věřit. Nemá ráda smrt a nechce ji blízko sebe."

"O tom měla přemýšlet už před svatbou."

"To nebylo její rozhodnutí o nic víc než tvoje. Muži se, obvykle ženě pro sex appeal, ale ženy spíš pro pocit bezpečí a ochrany. Je to přirozenost lidského druhu nebo naší ekonomie. Kdyby byly ženy těmi hlavními živitelkami rodiny, mohly by se vdávat z jiných důvodů, a kdyby muži neměli lepší zabezpečení než od žen, tak by to bylo taky jiné. Jsem si jistý, že by si vzala živého muže, kdyby měla možnost výběru."

"Dobře, ale neudělala to! A teďka má nějaký úkol – a ty taky. Nechci čekat v limbu navždy. Řekni ji, že nezůstaneš, když to nebude dneska. Určitě na to přistoupí, nebo zůstane sama."

"Neudělám nic takového!" řekl Norton nazlobeně. "Není přece kus masa!"

"Ona je matkou mého dědice! Není tu, aby kohokoliv obskakovala. Teďka je přichystaná; mohl bys jí to udělat do hodiny, kdybys –"

"Poslouchej Gawaine, nikdy jsem nenutil ženu, nikdy v životě. A nechci nikdy získat tu zkušenost v situaci, jako je tahle!"

"Ne, ty jenom poskakuješ po mém domě a plýtváš mou pohostinností."

"Kčertu s tvou pohostinností!" zakřičel Norton. "Požádal jsi mne o službu! Nikdy jsem nepomyslel, abych od tebe něco vzal!"

"Tak udělej, co je třeba, a odejdi!" zařval na něho pro změnu duch.

"Odejdu hned teď, jestli tě to potěší! Můžeš si najít jiného, který to pro tebe udělá a rád!" Duch se stáhnul, obrazně i opravdově.

"Říkal jsem ti, že je vybíravá. Musíš to být ty."

"Tím si nejsem tak jistý. A kdyby, je to její výběr a ne můj nebo tvůj."

Ale Gawain opět zmizel. Orlene stála ve dveřích v šedém plášti. "Opět Gawain?"

Norton pokrčil rameny. "Nesmím ho nechat provokovat."

"Myslím, že má důvod. Chce svého dědice."

"Ano, ale přehlíží sociální aspekty."

Připlachtila k němu. "Nortone, za prvé přiznám se. Sledovala jsem tvoji auru. Zářil jsi, ale nebyl jsi vázaný a ten duch – zatřásla se. Ale od té doby jsem sledovala tvou auru. Když jsi s ním mluvil. Měnila se, jak jsi reagoval. Není to detektor lži, ale záře je mimo tvou kontrolu, a tak mi ukazuje, jak se cítíš. Když jsi mluvil, šlo to rychle dolů. Ty jsi neblufoval."

"Nejsem lhář," souhlasil Norton. "Chtěl po mně, abych tu byl jako najatý hřebec a pak abych odešel. Myslím, že jsem mohl před tím, než jsem tě potkal, ale teďka už nemůžu."

"Já vím," řekla měkce. "Opravdu chceš dělat jenom to, co je správné."

"Ano a asi odejít teď hned."

"Ne!" zakřičela. "Nortone, prosím ne! Řekla jsem ti, že tu nemůžu zůstat –"
"Ale tak tu zůstaneš sama už zítra, když to udělám, jak to chce on."
"Gawain je idiot," vyprskla. "Neví ty základní věci o početí. Nebyla bych pregnantní, i kdyby mě oplodnili uměle už dneska. Není to záležitost jednoho měsíce. A i kdyby byla, tak není jistota, že to poprvé vyjde. Jediná cesta, jak si být jistý, je chodit na testy – a to může zabrat několik měsíců."
Norton rozhodil rukama. "Máš pravdu, samozřejmě. Jsem takový blázen jako on."
"Řekni mu to teď hned," řekla. "Jeho námaha to jenom protahuje. Dám vám dvě minuty."
"Ale to znamená, že bych tu zůstal několik –"
"Měsíců," řekla. "Máš něco proti?"
"Ne!" řekl, překvapen svými pocity.
"Tak mu to řekni. Pak už do tebe nebude rýpat a my budeme mít klid." Otočila se a odešla.
Gawain se znovu objevil. "Slyšel jsem," řekl. "Ona má pravdu. Dobrá, budu cestovat kolem světa. Ty tu zůstaň, jak dlouho uznáš za vhodné."
"A co moje přiznání ve tvém domě?"
"To jsem řekl ve hněvu. Omlouvám se. Chci, abys tu zůstal."
Norton vzdychl. "Jo."
"Ale nejdřív tě naučím, jak zabíjet draky."
"To má být má odměna," řekl Norton. "Ale my nevíme, jak dlouho to potrvá, než s tím budu hotový. Jako odměnu si vezmu ubytování a jídlo, jo?"
Gawain se zasmál a zmizel. Vrátila se Orlene. "V pořádku?"
"Ano, souhlasí. Odešel."
"Jsi si jistý?"
"No, nemůžu si být jistý. Řekl, že odchází na cestu kolem světa. Myslím, že si uvědomil, že jeho záměry půjdou lépe, když tady na chvíli nebude."
"Ano, nikdy jsem se nesmířila s myšlenkou, že mě někdo pořád sleduje. Ale nakonec –"
"Nemůže s tebou být v jedné místnosti a nemůže vidět skrz zdi. Takže, když dobře zavřeš –"
"To je jenom provizorní řešení," řekla. "Já – pravda je, že se mi to neříká lehko – chceš to udělat teď?"
To bylo v podstatě to, co Norton potřeboval. Překvapil ale sám sebe a stáhl se. "Teď není ta správná doba. Špatný –"
"Ty to nechceš dělat jenom – jenom ze zábavy?"
Norton odpověděl. "S jakoukoliv jinou ženou – kdyby vypadala jako ty – bych byl rád. Byl – předtím. Ale tohle není zábava. Je to obchod. Nejsem oprávněn dělat to jinak."
"Proč ne?"
Norton sklopil pohled. "Protože si tě nikdy nemůžu vzít."
"Chceš toho příliš moc."
"Ano, domnívám se, že chci. Nikdy jsem to nechtěl, ale teď –"
Obešla místnost. "Myslím, že to mě odradilo od těch jiných mužů, kteří sem přišli. Oh, pravda je, že jejich aury byly nízké – ale i kdyby někdo svítil, nelíbilo by se mi to, protože všechno, co chtěli, byl svobodný sex. Nejsem prostitutka, a i kdybych byla, tak bych to nedávala zadarmo. Nemůžu být s mužem, který se nestará."
"Ale muž, který se stará – to nebude chtít takhle."
"Podívej," řekla náhle. "Mnoho mužů má svou milenkou, která netouží po sňatku. Protože milenka zná jen čistou lásku. Co je legální, není vždy módní. Proč bys měl odejít – kdykoliv?"
"Jsem tulák. Nikdy jsem nezůstal dlouho na jednom místě."
"Ale co když bude žena cestovat s tebou?"
"Ještě to žádná neudělala. A ty jsi vázaná k tomuto domu."
"Ne, já jsem vázaná k produkci dědice tohoto domu. Potom můžu cestovat s kýmkoliv, kamkoliv."
Co je to za vtip! "Známe se, ani ne jeden den."
"Samozřejmě, že by to asi hned neklapalo," řekla rychle. "Pouze tě chci přesvědčit, že bys mě mohl milovat, kdybys chtěl. Já vím, že já tě mohu milovat."
"Bože, prosím o milosrdenství," řekl pomalu. "Myslím, že chci."
Něco mu podávala. "Dám ti toto, jako důkaz mé lásky." Podíval se. Byl to prsten ve tvaru malého zeleného hada. Hlava byla trochu zvednutá a sloužila za drahý kámen. Oči zářily; asi to byly drahokamy.
"Ale já nemám nic, co bych ti dal!"
"Ale ano, máš. Dej mi sebe."
Tohleto mělo aspoň trochu smysl. Ona byla vdaná žena, a tak se mu v podstatě nemohla dát. Ale on se mohl dát jí jako společnost nebo cokoliv. Ona měla mrtvého muže a chtěla teďka živého. Nějakého, který by se o ni postaral. Přijal její prsten a dal si ho na levý prostředníček. Padnul mu skvěle a byl velmi pohodlný, jako by byl udělán přímo pro něj.
"Teď –" řekla Orlene.
"Nemá to žádnou logiku," přerušil ji.
"Já vím. Dělej se mnou co chceš."
Zasmál se. Vzal ji do náruče a odnesl ji do pokoje. Tam ji políbil a posadil ji ke skládačce. "Chtěl bych kousek, ženo!"
Usmála se. "Rozkaz, pane!" Začali pracovat na skládačce.

To, co následovalo, bylo skoro jako líbánky. Zprvu se milovali velmi často, pak se spokojili s příjemnou rutinou. Dokončili skládačku a začli jinou.

Obcestovali obrovské panství. Bylo hodně bohaté, s několika domy v různých částech města, části zastřešeného parku a soukromým vysílačem v podzemním podlaží. Zahrmovalo několik prvotřídních sportovních klubů.

Gawain vlastnil uzavřený tenisový kurt a stůl v restauraci. Gawain nikdy nehrál tenis; byla to jenom investice nějakého neznámého finančního experta, který se staral o Gawainovu pozůstalost. Ale Norton trochu tenis uměl a Orlene ho taky nehrála poprvé.

Ani jeden z nich nebyl profesionál, ale bavili se hrou spolu. Norton byl zdravý muž a Orlene byla pěkná mladá žena, zvláště při troše sportovní námahy.

Nebyl tam přímo bod zlomu, ale nebylo to dlouho a Norton věděl, že je zamilovaný.

Orlene nikdy neřekla přímo, že ho miluje, ale on tomu tak rozuměl; byla věrná svému manželství s duchem. V každém dalším smyslu byla Nortonova.

Připravovala jídlo jako dobrá hospodyně; jezdila s ním přes park, vzrušená, když ulovila nějaký pěkný snímek; a sdílela s ním v noci jeho spací pytel. Kdyby předtím našel takovouhle ženu, určitě by se s ní oženil. Dokonce se i několikrát pohádali – ale nikdy nepadlo ani slovo o tom, že by ji měl opustit. Byli svoji ve všech směrech, kromě jména.

Prsten, který mu dala, nebyl jenom obyčejná tretka. Byl to magický prsten. Ale ona mu odmítla říct, v čem spočívá kouzlo. "Ženy potřebují mít nějaké tajemství," dobírala si ho. "Až tu nebudu, bude ti mě ten prsten pořád připomínat."

Zaujalo ho to – ale několik věcí ho od řešení té hádanky odrazovalo. Za prvé, Orlene ho nechávala zaměstnaného společenskými záležitostmi. Navštívili nejmodernější hološlehy, zašli si zaplavat v beztíži a navštívili venkovní panství na Venuši – není divu, že Orlene nasbírala výborné, čerstvé venušské houby na večeři! – což bylo ale méně působivé, než očekával, protože venušské pokoje byly jenom další kanceláře s jednoduchou terasou s pohledem na děsivé bouře na povrchu.

Bylo by těžké říct, že to byla jiná planeta, kdyby se trochu nezměnila gravitace. Když už neměla Venuše co dalšího nabídnout, Orlene ho začala dráždit ukazováním částí jejího nádherného těla a on to musel z povinnosti, ale i z potěšení pozorovat. Ale přišla chvíle, kdy ona spala a on byl vzhůru, a vzpoměl si na prsten. Tedka tu byla šance.

Chytil prsten palcem a ukazovákem, aby ho sundal – a přišel na druhý problém. Nechtělo to jít dolů. Nebyl mu těsný; v podstatě mu byl tak akorát, že si toho nebyl ani vědom – ale mělo to stisk, když se ho snažil sundat. Čím silněji táhl, tím pevnější byl stisk. Nešlo s tím ani otáčet. Šel do koupelny a namydil si prst – mydlinky trochu působily, dokud je neumyl vodou – ale ani tak prsten nepovolil. Zkoušel držet kůži na prstu napnutou, takže po ní prsten musel klouzat, ale ani to nepomohlo. "To musí být přilnavostní kouzlo!"

"Ne, není," řekla mu za zády Orlene. Provinile vyskočil; nebyl připraven na to, že vstane. Špehovala jeho nepohodlí, smála se radostně a vyžádala si polibek; to bylo několik dní před tím, než na prsten myslel znovu.

Tentokrát navštívili doktora, aby jí udělal týdenní prohlídku. Jedna z podmínek svatby s duchem byla, že musí být bezpodmínečně zdravá, takže je schopná porodit zdravého dědice. Byla vybíravá ve všech svých povinnostech. Norton měl pro sebe v čekárně chvilku času.

Pozoroval prsten. Malá drahokamová očka kovového hada vypadala, jako by si ho taky prohlížela. "Tak ty teda zůstáváš se svým pánem," poznamenal. "Je tohleto celá tvoje magie?"

A pak se málem svalil z křesla. Prsten se dvakrát pohnul a jemně stisknul jeho prst!

Norton byl sám, ale měl strach, že lékařská místnost je pozorována. A tak, jako by byl ve společnosti, zkontroloval své reakce. Možná, že si ty stisky vymyslel.

"Tos udělal ty?" zeptal se tiše prstenu. Přišlo jednoduché stisknutí, silné, ale přitom jemné.

Tady se něco dělo! "Ty mi rozumíš?"

Jeden stisk, stisk a povolení, krátký, ale jasný. A stiskáním odpovídáš na otázky?"

Jeden stisk.

"Jeden stisk pro ano a dva pro ne?" Stisk.

"Děláš někdy i tři stisky?" Stisk.

"Kdy?" Tentokrát to byly tři stisky.

"To není odpověď na mou otázku!" zašeptal. "Co to znamená když děláš tři?"

Stisk, stisk, stisk.

Norton přemýšlel. "Na to se podívejme – odpovídáš ano nebo ne. Znamenají tři stisky, že nemůžeš odpovědět ano nebo ne?"

Stisk.

"Takže tři znamenají, i když nevíš, i když nemůžeš odpovědět ano nebo ne?"

Stisk. "A když se tě nezeptám Ano-Ne otázkou, tak odpovědi budou tři stisky?"

Stisk, stisk.

Cože? Co to znamená? Bylo to "Ne", ale byla to odpověď na anone otázku se třemi stisky? Norton přemýšlel a pak zjistil, že tomu nerozumí. "Když se tě zeptám otázkou, jejíž odpovědi je nějaké číslo, bude počet stisků to číslo?"

Stisk.

"Jako třeba: kolik je tři krát sedm?"

Stisk.
"Myslel jsem, dej mi otázku na tu odpověď."
Byla chvilku pauza a pak tři stisky.
"To není odpověď, prstene! Co se stalo?"
Stisk, stisk, stisk.
"Oh ty myslíš, že jako nejsi dobrý v matematice?"
STISK!
Norton se usmál. "Každý máme svoje chyby. Za to se nemusíš stydět! Ale počítat trochu umíš?"
Stisk.
"Kolik mám prstů?"
Prsten stisknul desetkrát.
Norton se znovu usmál. "Prstene, myslím, že ti teďka trochu rozumím. Máš ještě nějaké vlastnosti?"
Stisk.
"Ale nemůžeš mi prostě říct jaké?"
Stisk.
"Ale když budu hádat, řekneš mi?"
Stisk.
"Velmi dobře!" Norton znovu přemýšlel. Dvacet otázek nebyla nikdy jeho nejoblíbenější hra, ale teď si byl jistý, že odpověď dostane na nekonečný počet otázek. Bylo to vzrušující!
A pak se vrátila Orlene a on toho musel nechat.
"Ještě nejsem těhotná," řekla. "Zbytečná námaha. Nevím, jestli mám být zklamaná, nebo mám cítit úlevu. Chce tě vidět."
"Mě?" zeptal se vyděšeně.
Stisk.
To ho vyděsilo znovu. Zřejmě, jak teď evokoval prsten, tak on odpovídal na každou otázku, kterou zaslechl.
"Aby byla jistota, že jsi plodný," řekla Orlene.
"Oh." Samozřejmě, že to byl divný požadavek. Co kdyby byl neplodný? To by byl konec jejich vztahu.
"Běž dovnitř," řekla. "Ona tě chce vidět."
"Ona?"
Stisk.
Orlene se usmála. "Snad sis nemyslel, že bych věřila mužskému doktorovi, nebo jo?"
"Ale, já bych radši doktora!"
"Chyba," řekla zlomyslně. Udělala k němu krok a jemně ho políbila na rty. "Užij si to."
"Yeh, jistě," souhlasil nazlobeně.
Doktorka byla přísná žena v nejlepších letech. "Svlékni se, synu."
"Podívejte, já –"
Vyloudila studený úsměv. "Chtěl byste radši – muže doktora, abyste ochránil svou ctnost?"
"Ne děkuji. Ale –"
"Je to jenom rutina. Věřte mi, mladý muži, už jsem to viděla několikrát."
Asi jo! Norton už nad ničím nepřemýšlel, ve svých pozdních třiceti, tak mladý. Ale už si z toho nic nedělal.
Potlačil všechny zábrany a svlékl se do spodků.
Udělala normální prohlídku, měřila teplotu, tlak, uši jazyk, svaly, hlas a cokoliv si ještě dokázala vymyslet. A přišla ta trapná záležitost. "Teďka spodky, prosím."
Zatnul zuby a poslechl. Stejně by každá žena měla protpřet prohlídku mužským doktorem; aby byly potom hodnější. Chytla ho v podbřišku a řekla. "Zakašli."
Zakašlal a pak ještě jednou.
A pak vytáhla gumovou rukavici. "Ohněte se, mladíku. A chyt' se rukama stolu."
"Nemáte nějakou modernější cestu, jak byste –"
"Takhle je to mnohem větší zábava," ujistila ho.
Znova ustoupil. Doktorka si namazala rukavici tukem a udělala mu, co doktorky mužům dělávají. "Hej!"
"Vydrž ještě. Uchovávám vzorky."
Za chvíli si odnesla úspěšnou zkumavku do laboratoře a jemu dovolila, aby se umyl a oblékl. Všechn ten poplach jenom aby se vědělo –
"Prstene," zeptal se ohromen svým nápadem, "jsem v pořádku?"
Stisk. Všechny ty trapasy si mohl ušetřit! Ale doktorka by asi nevěřila prstenu.
Když přišla z laboratoře, Norton zjistil, že měl prsten pravdu. Byl plodný.
A pak se divil, jak to mohl prsten vědět? Fakt, že mohl reagovat na otázky, neznamenal, že byl vševědoucí.
Magie se vyskytovala v mnoha formách a stupních.
Vrátil se k Orlene, která potlačovala smích. "Tys to věděla, že je všechno v pořádku!" vinil ji.
"Samozřejmě. Jinak bys vůbec nesvítíl."
"Tak proč jsi mě tam poslala?"
Snažila se mu to vysvětlit, ale smíchy nemohla mluvit. Proč skutečně! Dokonce i hodné ženy mají rady, když mohou muže trochu pokořit. Hledal, jak by se uklidnil.
Vrátili se do víru činností, zahrnujících více úsilí aby vyhověli duchovi. Bylo to týden před tím, než měl

Norton zase možnost pohrát si s prstenem. Zatím věděl, jak se má prstenu ptát. Orlene si dávala staromódní pěnovou koupel. Dům měl sonické sprchy pro každou ložnici, ale na bublinkách bylo něco, co ženy přitahovalo. V podstatě by neměl nic proti tomu, kdyby si taky jednu mohl dát, ale jeho mužskost mu to zakazovala.

Norton jakoby sledoval televizní zprávy na holo, ale místo toho mluvil k prstenu.

"Parlamentní postup," říkal hlas v televizi a hlava moderátora vypadala, jako by byla přímo v pokoji a mluvila k Nortonovi. "Satanistické skupiny připouštějí, že nemohou znemožnit právem veta jiným skupinám jejich rozhodnutí, ale doufají, že ukáží svou důkladnou přípravu a sílu. Jakýkoliv zlom v radě by –"

"Prstene, jak bych ti měl říkat?" zeptal se Norton. "Máš jméno?"

Stisk, stisk.

"Chtěl bys nějaké?"

Stisk.

"Pak ti musím vymyslet jméno. Budu ti říkat Sning. Jak se ti to líbí?"

STISK! Prsten měl viditelně radost.

"Dobrá, Sningu. Jsi zlá magie?"

Stisk, stisk.

"Dobrá magie?"

Stisk.

Prsten by klidně mohl lhát, kdyby byl zlý, ale Norton si to nemyslel. Orlene by u sebe nikdy neměla zlý předmět. To znamenalo, že tomu mohl věřit.

Tomu? "Uhm, Sningu, jsi muž, nebo žena?"

Stisk, stisk, stisk.

"Promiň, změním to. Muž?"

Stisk.

"O.K., tak jsi on. Říkal jsi myslím, že máš další schopnosti."

Stisk.

Zacílil na odpovědi. "Co ještě umíš – je to něco, co děláš nebo čím jsi? Děláš?"

Stisk.

"Jsi?"

Stisk.

"Takže obojí?"

Stisk.

To znělo pěkně! "Jsi pohyblivý, nebo pevný?"

Opět dostal obě kladné odpovědi. "Můžeš se měnit?"

Stisk.

"Když tě o to požádám?"

Stisk.

"Dokonce,“ ukončil to vítězně, "můžeš být živý had!"

Stisk.

Tedka musel přijít na to, co za výhody to má pro majitele prstenu. V podstatě zjistil, že Sning může ožít, sjet mu z prstu – to, co musel udělat, bylo jenom požádat prsten, aby sjel dolů, a sundání by bylo jednoduché; a on ho zatím stupidně tahal z prstu násilím – prozkoumat okolí, vrátit se a stisky podat hlášení, co se děje.

Norton chvilku přemýšlel a pak se začal ďábelsky šklebit. "Běž, a podívej se na Orlene," přikázal. "Velmi zblízka."

Prsten se změnil v jasně zelenou, slezl mu z prstu, spadl na zem a odplazil se do koupelny. Sning natažený byl jenom pět palců dlouhý, ale živý byl až moc.

Uběhla minuta. Pak se ozval výkřik. Za pár sekund se vrátil Sning a za sebou nechával bublinkovou stopu. Norton položil ruku na zem a had se mu stočil kolem prstu a zkovověl.

"Viděla tě?"

Mokrý stisk.

"Zblízka?"

Stisk.

"Vykřikla?"

Stisk.

"A hodila po tobě bublinkama."

Stisk.

"Cokoliv jiného?"

V tom momentě přišla Orlene, napůl oblečená v bublinkách. "Netroufej si!" štekla na prsten.

Norton se smál, jeho pomsta byla u konce – dokud se na něho nevrhla, mokrá a kluzká a celého ho neobalila bublinkami. "Tak jsi zjistil, jak používat prsten!" hudrovala. "Dala jsem ti příliš volného času!" Hodila mu bublinky do očí, ale ty byly nepálivé. "Pošli ho za mnou ještě jednou a utopím vás v bublinkách oba!" Odešla a nechala za sebou bublinkovou cestičku.

"Jenom si přeju, aby to mohla být ta doktorka," zamručel Norton vzpurně.

Další věc, kterou se o prstenu naučil, byl jed. Jeho zuby byly samozřejmě malinké, ale jeho jed působil. Jedno kousnutí nemohlo zabít postavu velikosti člověka, ale mohlo mu způsobit nevolnost na několik hodin, takže si osoba

mohla myslet, že umírá. Had by záutočil silně, ale trvalo by mu to celý den, než by se mu jedové váčky zase naplnily.

"To je v pořádku," řekl Norton. "Nemám nepřátele; pro mě nemusíš nikoho kousat." Ale bylo asi dobré, že to nevěděl, když šel k té doktorce.

Později když se Orlene trochu uklidnila – její rozčilení spočívalo v tom že on odhalil tajemství prstenu tak rychle – se jí zeptal, kde k tomu prstenu přišla. Ukázalo se, že je to stará rodinná památka, předávaná z rodiče na dítě.

"Ale to by mělo mít potom tvé dítě!" řekl. "Technicky s tebou nemám nic společného."

"To není technická věc," řekla. "Já – mám o tebe zájem, Nortone, chci, abys to měl."

"Pak jsem šťastný, že to mám." Políbil ji.

Následující měsíc otěhotněla. Pak se změnila; její zájem o zábavu se vytratil a začala být radši doma. "Ale nechod pryč, Nortone," říkala mu. "Teď tě potřebuju víc než kdy jindy."

Norton si tím nebyl tak jistý, ale i on potřeboval ji. Doufal, že až se dítě narodí a panství bude zajištěno, on a Orlene budou znovu cestovat. Ale když ne, tak ne. Byl připoután její bezohledností. Dítě nebude nikdy jeho, i když krev jeho bude. Jakkoliv odstrčen ještě stále měl starosti. Nikdy si nemyslel, že by se stal rodinným typem, ale teď to vypadalo, jako by jím byl. Orlene to udělala tak, že ho potřebovala, jeho přítomnost jí působila radost a on byl rád, že je to tak. Byl hlavou rodiny – a jako většině mužů i žen nechtělo se mu toho nechávat.

Uběhl nějaký čas a Orlene pomalu tloustla. Norton začal dělat v domě nějaké přípravné práce, jenom takové jednoduché. Bylo překvapující, jak rychle si zvykl na domov – ale vypadalo to, že aura nelhala. Byl v tom dobrý. A ona ho potřebovala – ne pro rutinu, ale pro jeho emocionální a psychickou podporu.

Duch byl naštěstí pořád pryč. Jeho další spojení s magií, Sning, měl na chvilku oddech, ale Norton v podstatě ani nepotřeboval někoho špehovat a ani nepotřeboval klást otázky, na které chtěl znát odpovědi, a tak používal hadí prsten jenom jako dekoraci. Jak Orlenin stav pokročil, jeho romantická aktivita s ní se zmenšovala, až nakonec ustala úplně. Nechtěla, aby cokoliv dítěti překáželo. Norton by zase rád začal cestovat, ale ona už nemohla zůstat sama a on ani nemyslel na to, že by ji opustil.

Jako následek toho si začal prohlížet historické holografy. Vyrosl v době unaveného vzdělávání ale historikové mu umožnili rozmazlovat vlastní pudy a nechali ho studovat taky vesmír. Jeho putování bylo zastaveno uvězněním u Orlene, ale to bylo v pořádku. Také vzal několik holokursů, takže se zlepšoval v základních vědách. Naučil se geografii Země detailněji a pak taky geografii Marsu, Venuše a Merkuru; studoval samotnou Mléčnou dráhu, ale samozřejmě většina toho byla nedostupná. Oh, prozkoumávat ty vzdálené světy...!

Za nějaký čas se narodilo dítě. Orlene přímo zářila.

Udělala, co měla; porodila dědice. Byl to robustní chlapec, který se podobal Gawainovi víc než Nortonovi, a dostal jméno Gawain II. Norton byl rád, že to takhle dopadlo, ale cítil se tak nějak mimo to všechno. Jeho práce skončila, ale nemohl se přimět k tomu, aby odešel, a ani Orlene nechtěla, aby šel pryč. "Začneme všechno dělat znova," slíbila mu. "Tak brzy, jak jen bude Gaw-Dvě připraven na chůvu."

Ale nikdy nezačala používat chůvu, člověka, robota, nebo golema. Byla na to moc pozorná matka. A to byl taky důvod, proč si ji vybrali pro svatbu s duchem. Měla k Nortonovi věrný vztah a bylo to velmi pěkné, ale větší pozornost věnovala dítěti. Trvala na osobním kojení dítěte, protože to byla přirozená cesta, a umývala ho ručně, protože nechtěla riskovat jakékoliv chemikálie. Nikdy by ho nedala do sonické sprchy, protože sonic by mohl narušit jeho nervový systém. Dbala o každý kousek jeho života s láskyplnou starostí, protože to bylo to, proč všichni usuzovali na to, že bude dobrá matka.

Norton se s tím mohl jen těžko dostat do rozporu; věřil v přírodu. Samozřejmě, že ho to někdy otravovalo. Byl postaven někam úplně mimo; ale oficiálně neměl s dítětem nic společného. Obsáhlé vybavení domu bylo většinou nevyužito a on byl část toho vybavení. Orlene taky vzala Gawa ke svým legálním prarodičům, kteří, jak potom říkala, byli nadšení a příjemně překvapeni tou podobou na otce – ducha. Norton nebyl samozřejmě na tu cestu pozván.

Upadl do deprese. Byl šťastný, že měla Orlene úspěch a o své pozici věděl od začátku. Ale stejně to pro něho bylo velmi těžké. Tak nějak očekával, že narození dítěte bude znamenat, že Orlene bude s ním, Nortone, jako byla před početím; a teď to vypadalo, že dítě dostalo veškerou pozornost, kterou měla Orlene schovanou pro něho. Doufal, že se na tom všem bude nějak podílet, dům, dítě, Orlene. Zvykl si na luxusní život bohatých lidí a na stálou lásku nádherné mladé ženy. V podstatě zjistil, že byl rozmazlený. Chtěl, aby se mu Orlene věnovala příliš.

A uprostřed toho všeho se vrátil duch. Norton byl skoro šťastný, že ho vidí. "Dobrá, měli jste na to rok," řekl Gawain. "Jak to jde?"

"Úspěšně," řekl Norton. "Už máš svého dědice."

"Ach, jo!" Gawain byl tak nadšen, že vyletěl do vzduchu. "Konečně můžu jít do nebe!"

Gawain šel do nebe? Norton se zatřásl. "Jenom ty se musíš rozhodnout. Podívej se na svého syna. Spí v kolíbce v ložnici."

"Ale já nemůžu jít blízko Orlene."

"Ona je teďka v kuchyni, myslím že zkouší nové jídlo. Chce aby Gawovo první normální jídlo bylo tak akorát." Duch se vytratil. Za několik minut se vrátil a vypadal ustaraně. "Je mi podobný až moc."

"Ty sis toho všiml?"

Gawain přešel podlahu. "Je něco, co ti musím říct, Nortone. Na svých cestách jsem potkal nějaké velmi zajímavé lidi."

"Proč ne? Já zajisté nemám nic proti, a i kdybych měl, nemělo by to význam. Sám rád cestuji."

"Já potkal některé převtělené."

"Cože?"

"Převtělené. V podstatě jenom dva. Válku a Přírodu."

"Nejsem si jistý, že ti rozumím, Gawaine."

"Jsou ztělesněním základních schopností nebo síly. Je jich velmi mnoho, ale jenom někteří jsou hlavní. Kontrolují své funkce – no, a to, co chci říct, je, že jsem mluvil s Přírodou, Zelenou matkou Gaeou, a ona mi slíbila, že dá mou krev do mého dědice."

Norton si nebyl jist, jak vážné nebo správné to je. "Nemůže tu být doslovná příbuznost –"

"Ano, může být – když se Příroda rozhodne. Viděl jsem trochu z jejího umění – a řeknu ti, nechtěl bych jí zkřížit cestu – a jako službu pro mne, ona –"

"Myslíš, že tu existuje doslovné převtělení Přírody, která může měnit –?"

"To je přesně to, co myslím."

"Takže Gaw-Dvě je opravdu tvůj potomek – magicky."

"Myslím, že jo. Neotravoval jsem ji dál, jenom jsem přijal Gaein slib. Trochu mě poděsila; myslím, já jsem duch, ale věci, které dokáže, které kterýkoliv z nich dokáže – to je úplně jiný druh sil." Gawain si utřel čelo. Vypadal bledý.

"Ale je tu jedna věc, na kterou jsem zapomněl."

"To dítě se ti podobá! Myslel jsem, že je to jenom náhoda."

"Ne, to udělala Gaea. Myslím, že ona je nejsilnější z převtělených, ale nerad bych zkřížil cestu kterémukoliv z nich."

Norton tomu ještě tak trochu nevěřil, ale k přírodě měl respekt. Doslovné převtělení přírody by bylo hrozné.

"Tak proč máš strach? Udělala to, ne?"

Duch zrychlil krok. Kdyby byl pevný, rozvířil by prach z koberce. "Existuje rodinná nemoc, taková ta neobvyklá, co se drží rodiny po generace. Můj starší bratr na to umřel; proto panství připadlo mně. Obvykle to přichází zamlada – před desátým rokem, někdy dříve. A začíná to být špatné."

"Ale tebe zabil drak!"

"Alosaur."

"To je jedno. Nezemřel jsi na nemoc."

"Ne, ale nosím ji v genech."

Norton začal mít hrozné podezření. "Nemyslíš, že –"

"Ano, myslím, že to dítě má známky té nemoci."

"Ale Gaw-Dvě je zdravý! Orlene ho nechává kontrolovat každou chvíli!"

"Tato choroba se neprojevuje při narození. Je to něco semipsychického a začíná to rozpadem osobnosti a končí to úplným zhroucením. Oběť je doslova zatracena – ke krátkému životu a dlouhému pobytu v pekle. Doktoři to nejsou schopni rozeznat; dokonce ani v této moderní době, kloní se k tomu být přírodní. Myslí si, že vědí všechno a to, co není v jejich tabulkách, v podstatě neexistuje. Ale –" Zatřásl se. Viditelně znal, nebo byl schopen rozeznat příznaky té nemoci.

"Říkáš, že to zabíjí oběť mladou, anebo vůbec?" zeptal se Norton, zakrýváje strach z nevědomosti. "Takže jestli se pleteš v příznacích, může tím Gaw projít bez pozdějšího nebezpečí?"

"Mladý, ano. Vždycky. Jak se stanou příznaky evidentní, je příliš pozdě. Asi je pozdě, už když se dítě narodí; je to neléčitelné, nezvratně to postupuje, jako hniloba v kořenech stromu. Oběť jenom chátrá a umře."

"Určitě moderní věda nebo magie mohou –"

Gawain zavrtěl hlavou. "Ne, zkusili všechno, aby zachránili mého bratra, ale umřel, když mu bylo sedm. Mně byly tehdy jenom čtyři, ale já si to pamatuju –" Zavrtěl hlavou. "Oh, měl jsem od toho dát ruce pryč! Všechno jsem zničil! Nebudu mít dědice! Oh, wou, wou!" škubal si své imaginární vlasy.

Vypadalo to vážně, ale Norton měl nápad. "Možná, že Sning bude vědět."

"Sning?"

"Můj přítel." Norton se dotkl prstenu, aby ho vzbudil, i když si nebyl jistý, jestli prsten někdy vůbec spal.

"Sningu, jdi zkontrolovat Gawa-Dvě. Chci vědět, jestli má nebezpečnou nemoc, která se dědí v Gawainově rodině."

Sning ožil, sklouzl mu z prstu a odplazil se z místnosti. Gawain se lekl. "Kdes to vzal? To není věc z mého domu!"

"Dala mi to tvá žena. Za tvé dítě."

Duch se otfásl. "Oh, dobrá. Jsem z plazů trochu nervózní, od té doby, co mě jeden zabil. Neublíží to dítěti?"

"Ne, Sning se na něho jenom podívá."

Za chvíli se Sning vrátil. Norton nastavil ruku a had se mu obtočil kolem prstu. "Má Gaw chorobu?" zeptal se Norton.

Stisk.

Nortona zamrazilo. "Jsi si jistý?"

Stisk.

"Jak dlouho bude žít? Kolik roků?"

Stisk.

"Jenom jeden rok?" polekal se Norton.

Stisk.

"Říká to, že jenom jeden rok?" zeptal se potichu Gawain.

"To je přesně, co mi řekl," souhlasil ztěžka Norton. "Samozřejmě, že se může Sning plést, není v matematice dobrý."

"Ne, má pravdu. Viděl jsem příznaky. Nezáleží na tom, jestli je to jeden rok, nebo sedm; je to nevyhnutelné." Duch obešel další kruh. "Ta Zelená matka! Musela to vědět! Nepřekvapuje mě, že mi vyhověla tak rychle!"

"Tito převtělení, jak je líčíš – oni jsou zlí?"

"No, Satan je převtělením Zla. Ale Bůh je převtělením Dobra. Většina z nich je neutrální, i když si myslím, že tíhnou k Bohu, nebo aspoň k trvalému pořádku. Ale Příroda – Gaea, Matka Země – když ji potkáš, jsi v průseru, a to ani nevíš, žeš ji potkal. Umí být velmi příjemná, ale taky umí být strašná. Oh, stálo mě to všechno!"

Norton nic neříkal. Vypadalo to, že i když převtělení Přírody existovalo, bylo by pro ni těžké sledovat každý detail každého porodu na Zemi. Asi tento přehlédla. Ale Gawain nevypadal, že by to teď uznal.

"Měli bychom to prověřit lékařsky," řekl po chvíli Norton. "I kdyby to mělo být bezvýsledné. Vždycky tu jsou zlomy, takže co je smrtelné v jedné generaci, v druhé se dá léčit. Můžeš poslat pro domácího lékaře, který zkoumal bratrovu nemoc, aby porovnal příznaky?"

"Asi jo," souhlasil Gawain. "Ale ty to musíš říct Orlene."

"To může doktor."

"Jistě – po jeho. Podívej, Nortone, může to být přesné, ale vím, že by to nebylo správné. Někteří doktoři rádi takto ubližují lidem. Bude lépe, když to uděláš ty."

Norton si vzpomněl na doktorku, která zkoumala jeho plodnost. Vzdychl. "Ano."

Duch zmizel. S bolestí v srdci šel Norton oznámit Orlene hroznou novinu. Nejdříve tomu odmítla uvěřit. Ale jak rodinný doktor provedl vyšetření, kde použil vědecké i magické testy prověřené letitou zkušeností a prověřil stav dítěte, Orlene musela uvěřit. Pak se strašně zlobila – na Gawaina, Přírodu, Nortona, na sebe samu – na všechno. Udělala všechno, aby hroznou nemoc odvrátila, aby zachránila dítěti život, aby nějak vstoupila do duchovna Gawa-Dvě. Ale samozřejmě všechno to bylo na nic a Orlene klesla do hluboké deprese. Nic ji už nemohlo utěšit.

Norton nemohl dítěti vůbec nijak pomoci. Gawain měl pravdu; choroba se zhoršovala a s následujícími generacemi byla čím dál hroznější. Nemohl Orlene nijak pomoci a teď bylo jasné, že její láska k němu byla až na druhém místě za láskou k dítěti. Mohl ji přijmout jenom tak, jaká byla. Perfektní matka spíš než perfektní přítelkyně. Gawain duch se vytratil.

Smrt přišla náhle. Za necelý rok od narození. Orlene, oblečená v černém, seděla u postýlky, kde leželo vyčerpané dítě. Vypadala jenom jako stín, skoro jako vyčerpaný Gaw-Dvě. Magie i věda zklamaly; vše, co mohli udělat, bylo nechat dítě samotné. Byla to smrtelná stráž.

Přišla Smrt. Byla to zahalená osoba, oblečená v černém. Orlene ji uviděla první. Vyдалa strašný výkřik a vystrčila ruce, aby chránila dítě. Tmavý vetřelec se zastavil a Norton ho viděl ostřeji. Předtím byla Smrt trochu víc než stín, ale teď byla vidět čistě.

"Musíš to dělat?" zeptal se Norton. "Kdo jsi, že přinášíš všude jenom smutek?"

Osoba se k němu otočila. Pod její kápí byla lebka bez vlasů, kůže a masa. Její oči byly tmavé důlky. "Není to příjemná povinnost," řekl a jeho hlas zněl měkce. "Jsem Thanatos a mou prací je sbírat duše těch, kteří jsou v rovnováze."

"Ty jsi – převtělením Smrti?"

"Ano jsem."

"A svou prací myslíš brání nevinných dětí?"

Jeho tmavá kápě se otočila k Orlene, potom k postýlce a nakonec zpátky k Nortonovi. Vyhrnul si jeden rukáv, aby ukázal těžké černé hodinky. Jedna kostnatá ruka se dotkla ciferníku. "Pojď se mnou na pár minut, smrtelníku. Měli bychom si promluvit."

Norton cítil posvátnou úctu k této ponuré postavě. Nevěřil v převtělené. Duch ho sice o nich ujišťoval, ale teď to bylo něco jiného. Thanatos nebyl jenom vtip; dokonce nebyl bezcitný nebo lhovostejný.

Vyšli ven z místnosti. Orlene se nepohnula. Stála u postýlky, její úzké paže zůstaly natažené v groteskním ochranném gestu. Její tvář vypadala hloupě, její vlasy nepřírozně, jenom oči byly pořád velké a krásné. Dokonce ani nedýchala. Jako by se zastavil čas.

Venku na prostranství před domem stál nádherný bílý kůň. Nějak to Nortona ani nepřekvapilo. Sedli si oba na toho koně a ten se dal do běhu.

Projeli mnoha podlažními, jako by to byly holografické obrázky. Síně, byty, servisní plochy – všechny zmrazeny do posledního kousku, jako v domečku pro panenky. A ten kůň mezi tím plachtil k povrchu, k parku. Za chvíli tam byli. Koňská kopyta měkce zastavila a teď pomalu jeli parkem.

Přijeli na mýtinu, na kterou svítilo slunce. Kůň se zastavil a oba jezdci z něho slezli. Kůň se začal pást a Thanatos s Nortonem se posadili do trávy a začali si povídat. Tak nějak už to nevypadalo divně, povídat si s kostlivcem, oblečeným do tmavé tuniky.

"Chtěl bych ti říct něco o dítěti," řekl Thanatos. "Není nevinný, jak se to může zdát tobě. Je v rovnováze. Rozumíš tomu výrazu?"

"Rovnováha? Asi ne tak, jak to myslíš. Vy ho vážíte?"

Lebka se pravděpodobně zasmála; bylo těžké to říci, protože měla na tváři pořád takový škleb. "Ne tak docela. Mám zařízení, které měří duše, určuje, jestli je duše špatná, nebo dobrá. Jestliže převažuje dobro, duše je poslána do nebe; jestliže zlo, tak do pekla. Každý si doopravdy určuje svůj posmrtný život tím, jak se chová v normálním životě. Ale některé duše jsou v úplné rovnováze mezi dobrem a zlem. Samozřejmě, když osoba umře, tyto musí zůstat v očistci."

"Ty myslíš, že tu jsou opravdu místa, která se nazývají nebe, peklo a očistec? Myslel jsem, že byly především výplodem lidské fantazie."

"Ano" souhlasil Thanatos. "Nejsou to vlastně ani tak místa, jako spíš stavy bytí. Existují v naší kultuře jako i někteří převtělení, a tak se v ně věří. V jiných kulturách existují jiné rámce. Mám jenom velmi málo zákazníků v zemích

s jinými kulturami.“

"Ale já jsem nikdy nevěřil v nebe, peklo nebo převtělování!" řekl Norton.

"Asi ne vědomě. Věříš v dobro a zlo a osobní výběr?"

Konečně došli k věci! "To dítě – jak může být jeho duše zlá? Neublížil nikomu. V podstatě je to oběť okolností, manipulována jinými.“

"Pravda. Gaea se za to velmi omlouvá; nedávala úplně pozor, takže se její dárek Gawainovi zkazil. Ale když to zjistila, bylo už pozdě, aby to opravila. Ge musí taky poslouchat Gaeiny zákony.“

"Gaea – Ge – myslíš Matku Přírodu?"

"Zelenou Matku Země, ano. Je velmi silná, ale také velmi vyčizená. Myslela, že je to malá služba někomu, kdo chtěl být lepší po smrti než za živa, a tak se do toho nepodívala úplně do hloubky. I převtělení dělají chyby – a ty chyby mohou být horší než chyby smrtelníků.“

"Tato chyba zničila lidský rod!" křičel Norton.

"Gawainovi bude dána druhá šance," řekl Thanatos. "Gaea to domluvila s Clotho. Je to způsob omluvy.“

"Dítě bude uzdraveno?"

"Ne, tato věc je uzavřena. Gawain bude mít možnost znovu se oženit. Šťastněji.“

Norton ucítil další zamrazení. "Znovu oženit? On se s Orlene rozvede?"

"Ne.“

"Ona mu porodí druhé dítě? Tak proč by se měl znovu ženit?"

"Orlene už nebude mít další dítě. To je hlavní část zla v dětské duši – způsobí matce nekonečnou bolest.“

"Nekonečnou bolest!" opakoval šokovaně Norton.

"Lituji, že jsem ti to řekl. Ale bude pro tebe lepší, když tomu porozumíš. Ty na tom nemáš žádný podíl viny. Obviněno bude dítě.“

"Ale to dítě nic neudělalo!"

"Dítě brzy umře. To zničí i matku.“

"Ale dítě si nevybralo smrt!"

"V tomto případě lituji toho, že se hříchy dětí přenášejí i na rodiče. Kdyby Gaea nezasáhla, dítě by bylo zdravé. Jsi na tom geneticky výborně.“

"Oh, samozřejmě," souhlasil Norton. "Má rodina byla vždycky zdravá. Ale stále – to přenášení viny – já jsem byl ten co zplodil dítě! Měl jsem sen – neměl jsem –“

"Neuznávám všechna hlediska tohoto systému," řekl Thanatos mírně. "Jenom tě ujišťuju, že to tak je. Nejsi obviněn ve věci syna a ve věci matky. Musíš tomu rozumět, dokud je osud dítěte v pochybách, a osud matky ne; ona půjde určitě do nebe. Ona je dobrá žena, tak čistá v zoufalství, jak byla ve štěstí. Nedostatek zloby v jejích způsobech znemožňuje změnu jejího osudu. Já jí nebudu přítomen; ty jo. Doufám, že tvé znalosti zmenší vaše zoufalství. Ty jsi dobrý muž a můžeš žít dobrý život, jestliže projdeš touto krizí nezkažen.“

"Záležitosti Smrti se týkají mého pohodlí," řekl Norton trpce. "Řekni mi, mé – Gawainovo dítě musí umřít a žena, kterou miluji, musí taky umřít a já to mám všechno ignorovat a být spokojen sám se sebou? Proč mě tím otravuješ?"

"Protože nemám rád zbytečnou bolest," odpověděl Thanatos vážně. "Smrt je potřebná věc a přijde si pro všechny živé tvory v tom správném čase; a tak je to správné. Pro dobrou Smrt je nejlepším dárkem žít dobrý život, ale způsob toho je odlišný. Upřednostňuju, že přechod má být ukončen tak šťastně, jak jen je to možné, a že tedy nemusí být prováděna mimořádná měření, aby se potvrdil přirozený konec, které navrhla Atropos.“

"Atropos?"

"Vládce Osudu je dalším z převtělených. Atropos se stará o vlákna života. Když osoba umře, základní náklady vždy padnou na živého, jako třeba na tebe. Cítím se smrtelnými soucit, protože to mají obvykle mnohem těžší.“

"Soucit!" zvolal Norton.

"Věřím, že je to pro tebe těžké pochopit nebo přijmout, ale je to tak.“

Norton se upřeně díval do tváře lebky a věřil tomu všemu. Duch Smrti Thanatos měl opravdu starost. Chtěl Nortonovi pomoci poznat to, co mělo být poznáno. "To je všechno? Užíváš svůj drahý čas jenom k tomu, abys mě poučil?"

"Čas neběží," řekl Thanatos. Zdvihl levou ruku a ukázal černé hodinky. "Používám smrtihodiny k zastavení času, takže tu s tebou mohu v klidu konverzovat.“

"Děkuji ti," řekl Norton. Bylo celkem jednoduché uvěřit něčemu takovému. Vzpoměl si, jak byla Orlene zmrazena na místě a taky v lese se nic nehýbalo kromě nich a koně. Dokonce mraky na obloze stály a ani se nepohnuly. Co bylo tohle za sílu. "Musí být pěkné mít takové zařízení. Ovládat čas, když je třeba.“

"Ty máš podobnou schopnost," řekl Thanatos. "To je asi druhý důvod, proč jsem se s tebou zastavil.“

"Druhý důvod? Co byl ten první?"

"Fakt, že ses byl schopen mě přesvědčit. Jenom pár lidí, co nemají se Smrtí nic společného, mě může vidět.“

"Miluji Orlene!" řekl Norton. "Cokoliv, co se týká jí, týká se i mě!"

"V podstatě ano. A tak jsi mě uviděl – a já uviděl tvůj prsten.“

Norton se podíval na svou levou ruku. "Oh, Sníng. Dala mi ho Orlene.“

"Velká magie může být ukryta v malých věcech," řekl Thanatos. "Sníng, jak mu říkáš, je démonického původu a je skoro tak starý jako Věčnost.“

"Ale on není zlý! Jak může být démon?"

"Démoni se jako lidé liší. On je dobrý – bude až do svého konce sloužit výhradně dobru. Ty jsi ten šťastný,

který je jeho pánem.“

Tento obrat v konverzaci byl tak překvapující, že Norton až zapomněl na tu strašnou scénu, kvůli které sem přišli. "Sningu,“ zeptal se prstenu, "je Thanatos upřímný?“

Stisk, stisk, stisk.

"A jak to můžeš zjistit? Potřebuješ se ho dotknout?“

Stisk.

"Nejsi proti?“ zeptal se přízraku.

Thanatos zavrtěl hlavou, že ne. "Pak to udělej, Sningu.“

Sning se sesunul z Nortonova prstu a odplazil se k zakuklené postavě. Thanatos natáhl kostnatou ruku, zatáhl si za prsty a ty slezly dolů – jako rukavice. Pod tím byla normální lidská ruka, dokonce měla špinu za nehty. Natáhl ruku k hadovi a ten se jí dotkl jazykem. Pak se Sning vrátil a otočil se Nortonovi zpátky okolo prstu, zatímco si Thanatos znovu navlékl svou rukavici a jeho ruka se opět stala kostnatou. Když si ji navlékl, rukavice vůbec nevypadala jako rukavice a Norton si byl jistý, že by tak také nebyla cítit.

"Má pravdu?“ zeptal se znovu Sninga.

Stisk.

"A všechno, co řekl, je pravda?“

Stisk.

"Jsi ty dobrý démon?“

Stisk.

To stačilo. "Ohromil jsi mne,“ řekl Norton Thanatosovi. "Nevěřil jsem v tebe, ale teď už věřím. Vážím si tvé práce – ale přesto zkusím zachránit Orlene.

"Přirozeně, je to tvá volba. Svět bude vypadat lépe.“ Thanatos vstal a natáhl ruku.

Pomohl Nortonovi a ten taky vstal. Ta ruka byla opravdu cítit jako kosti.

"Mortisi!“ zavolal Thanatos. Skvělý hřebec přiklusal zpátky a oni nasedli. Pak se dal kůň do běhu, a po chvíli se vnořil do podzemí města. Tentokrát si Norton všiml, že tam všichni lidé stáli jako sochy. Jedna byla dokonce zastavena ve výskoku asi stopu nad zemí. Čas byl opravdu zastaven. A všechno tohle způsobil jeden dotek kostěného prstu na černých hodinkách! Co za hrůznou sílu tito převtělení měli, byli schopni zastavit čas jenom kvůli důvěrnému rozhovoru. Jestli tohleto byla schopnost Smrti, co potom dokázal převtělený Čas? Nortonova představivost nestačila.

Zastavili před Gawainovým domem, sesedli a vrátili se do místnosti. Orlene stála zmrazená u dítěte. Thanatos se opět natáhl po svých hodinkách.

"Uh, díky,“ řekl Norton trochu neohrabaně. Nebyl smířen s tím, co se teď dělo, ale už Thanatose neobviňoval. Ponurá postava kývla. Pak se čas zase rozběhl. Thanatos popošel k postýlce a natáhl se po dítěti. Orlene se na něho dívala a křičela: "Ne! Ne! Běž pryč Smrti! Nemůžeš mi ho vzít!“

Thanatos se zastavil. "Má velké bolesti. Zbavím ho jich navždy.“

"Ne! My máme medicínu!“ Strčila do Thanatose, ale její ruce prošly skrz bez odporu, jako by byl duch. Pro Nortona byl pevný, ale pro Orlene ne.

"Každý má svůj čas smrti, a ten jeho právě přišel,“ řekl Thanatos smutně. "Neměla bys ho déle trápit.“ Ohnul se a vyndal z dítěte duši, asi jako průsvitný obláček. Gaw-Dvě přestal pomalu dýchat a najednou vypadal, jako by odpočíval, spokojeně po namáhavé práci. Jeho život skončil.

Orlene se sesypala v slzách na zem.

Thanatos se znovu obrátil k Nortonovi. "Omlouvám se,“ opakoval. "Ale je to důležitá práce.“ Složil duši a vložil ji do černého pytle, který si sebou přinesl. Odešel.

Norton otupěl. Šel k Orlene a zdvihl ji z gauče. Byla strašně lehká; ztratila mnohem více váhy, než si myslel. Tato zkouška ji zabíjela!

Pak telefonoval. "Stala se přirozená smrt,“ řekl tváří na obrazovce. "Prosím pošlete příslušnou jednotku.“

Dívka kývla. Byla to pro ni rutina; necítila v tom tu hrůzu. Držel spojení tak dlouho, aby si mohli zjistit adresu, a pak se odpojil. Šel za Orlene.

Teď přišla těžká část. Byl otupělý, ale ne bez citu. Co udělá, až se probudí?

Probudila se a on to udělal. Řekl jí, že je dítě mrtvé. To nebylo jenom suché konstatování.

"Vím to Nortone,“ řekla. "Prosím, omluv mě. Musím ještě něco udělat.“ A odešla do ložnice.

Bylo to vše? Nemohl tomu vůbec uvěřit!

Chovala se tak několik dní, tiše dělala svou práci. Norton nevěděl, co se stalo. Bývala taková zoufalá a teď, a to bylo ještě horší, byla úplně klidná. Podcenil ji snad Thanatos? Možná, že po nějaké době by se mohli zase radovat, mít se rádi a třeba přivést na svět další dítě. Zdravé, co by zdědilo panství. Norton doufal, že postupně zesílí.

Deset dní po smrti dítěte, když už Orlene zařídila všechno, co měla zařídit včetně podrobných instrukcí ohledně svých věcí a sebe samé, aby nenastala mýlka, si vzala jed. Norton ji našel zhroucenou u piana a hned věděl, že už je pozdě. Že už svou poslední notu zahrála. Samozřejmě, že to tak nachystala. Dokonce ani neřekla sbohem – vlastně nebyla krutá, ale věděla, že on by jí něco podobného nikdy nedovolil. A on to věděl také.

4

CHRONOS

Orlene ho doopravdy nemilovala, teď to Norton věděl. Nebyla úplně svobodná, a tak všechnu svou lásku přesunula na dítě. Milovala Gawa-Dvě a víc už nic. Norton byl ke konci jenom prostředkem k naplnění jejího štěstí a

dobrým společníkem na jejich společné cestě. Asi si myslela, že ho miluje, ale pravda se nakonec ukázala. Kdyby ho opravdu milovala, tak by ho tu tak nenechala.

Byla to ironie že používala jak si myslel, svou schopnost aby si zajistila co nejlepší budoucnost – a pak byl její osud určen něčím úplně jiným. A tato odpovědnost teď nepadala na ni, ale na jejího manžela, který zasáhl do toho dění a rozvrátil ho. S nejlepšími úmysly. A ta odpovědnost byla pravděpodobně i na Orlene samotné, protože nevydržela nápor první velké prohry. Jiná žena by třeba plakala a trpěla a pak by porodila jiné dítě, takové, které by jí navrátilo lásku a radost.

Norton v tom byl skoro taky namočen, přátelil se s duchem a teď miloval mrtvou ženu. Co se to s ním stalo?

Uhasil oheň v krbu a vrátil se ke svým malým ohýnkům z větví a listů. Ležel a díval se do soumraku. Byl zpátky ve svém lepším životě, kde cestoval a tábořil sám. Už to ale ztratilo to kouzlo a tu radost kterou to mělo předtím. Neměl momentální peněžní problém díky dědictví, které mu Orlene zanechala. Byla puntičkářská, postarala se o všechno, než umřela. Její závěť říkala, že Nortonova úloha byla odehrána a že smrt toho dítěte nebyla vůbec jeho vina, a zmiňovala se o tom, že mu má být vystaven omezený účet aby měl z čeho žít. Duch Gawain ten dopis ověřil a účet byl založen. I když ho Norton moc nevyužíval, zjistil, že je to dobré. Bylo to účelné při dokupování věcí pro cestování, jak myslela Orlene – když ho nemilovala, měla ho aspoň velice ráda – a když na konto sáhl, trochu mu ji to připomnělo. Jak mohl tak rychle zapomínat na dárky, které mu dávala.

Objevil se před ním člověk. "Nakonec jsem tě přece jenom našel!" řekl Gawain. "Věděl jsem, že když budu hledat v parku, tak tě dřív nebo později najdu."

"Běž pryč," zabručel Norton a zavřel oči.

"Samozřejmě, že tvé konto pomohlo," pokračoval duch radostně. "Řeklo mi, kam jsi jel naposledy. Ale je tu strašně moc stromů na zkontrolování! Pomohlo by, kdybys zanechal nějaké stopy, ale na to jsi moc dobrý zálesák. Nevyhazuješ odpadky, neznečišťuješ a neplýtváš – měl jsem štěstí že jsem zahlídl obláček kouře z tvého ohýnku, jinak bych zase prošel a ani bych si tě nevšiml."

"Poslechni mě," mumlal Norton a snažil se zakrýt si uši. Zkus si mě zase nevšímat."

"Podívej, mám pro tebe další věc," nenechal se duch vyhodit. "Líbilo se mi, jaks to zahrál minule."

Nortonovy oči se otevřely. "Zapomeň na to, měl jsem sen, že ji zničím – a taky jsem to udělal! Mé vize byly správné. Počal jsem dítě, jehož smrt zničila její život! Za to mi nemusíš děkovat!"

"Ty víš, že tak to není," řekl logicky Gawain. "Udělal, cos měl udělat. Můj zákrok byl nepřiměřený. Už jsem dostal lekci; už se budu držet zpátky od dalšího dortu."

"Jak můžeš?" zeptal se Norton, zaskočen metaforou. Dort, dokonce! "Ona je mrtvá! Možná jsi ji nemiloval, ale já ano a teďka je pryč."

"Jak vidíš, její smrt mi dovolila oženit se znovu," řekl Gawain. "Teďka najdu jinou ženu nebo moji přítelkyni najdou a ta porodí mého dědice. Nevím, kdo to bude, ale mohu ti slíbit, že bude atraktivní, talentovaná a inteligentní – tvůj typ ženy, Nortone! – a udělá to, co jí moji přítelkyně řeknou, aby udělala. Chci aby ses vrátil do mého domu, počkal na ni a –"

Norton se vyděsil. "Abych obsloužil další ženu? Ty tomu nerozumíš? Já miloval Orlene! Už nikdy nebudu chtít jinou ženu!"

"Dobrá, jistě, a já souhlasím s tvou oddaností," řekl duch rozrušeně. "Ale může to být pro tebe dobré, abys –"

"Ne!"

"Vím, že jsi dobrý muž. Proto tě chci znova. Vím, že stvoříš dobré dítě a nezneužiješ mého pohostinství."

Norton znovu zavřel oči. "Odejdi. Najdi si jiného hřebce."

"Víš, v čem je opravdu problém? Chtěl jsem mít jistotu, že to bude kluk. Proto jsem vyhledal Gaeu. O.K., řekl jsem, že jsem lekci dostal. Můžeš zplodit klidně holku, bude to v pořádku, já nic neřeknu – jenom si počkám na další a ty si holku můžeš nechat, jestli budeš chtít. To, co potřebuju, je chlapec, a musím mít jistotu, že to tentokrát dopadne dobře!"

"VYPADNI ODSUDI!"

Duch vzdychl. "Dobrá, půjdu, ale ještě se vrátím."

Když Norton otevřel oči, Gawain byl pryč. Ale trvalo ještě hodně dlouho, než Norton usnul. Jeho srdce pořád bolelo, byly to dva měsíce, co umřela Orlene.

Po dalších dvou měsících k němu znovu přišel Gawain. Chytil ho v jiném lesoparku. Všechna hlavní města měla nad sebou parky. Ve dvacátém prvním století to byl lidský kompromis s přírodou. Některá města si pěstovala opravdovou divočinu; jiná měla kultivované parky nebo mimozemské krajiny. Mnoho jich mělo i exotickou zvěř, oblečenou ve speciálních převlecích. Z vesmíru bylo těžko říci, že planeta Země byla obydlena člověkem – a to, jak to cítil Norton, by se mělo vrátit.

Duch se k němu přidal, právě když šel dál. "Mám ji, Nortone," řekl Gawain bez pozdravu. "Nádherná konstrukce. Je sexy tak akorát, aby nepřiváděla k šílenství každého muže, co se k ní přiblíží. Jmenuje se Lila. Jenom se na ni pojď podívat a pak –"

"Běž pryč," řekl Norton. "Už jsem ti řekl, že o jinou ženu prostě nemám zájem."

"Vždyť přece nemůžeš být navždy sám! Už to jsou čtyři měsíce a ty jsi zdravý, živý muž. Máš nějaké přírodní pudry. A Lila je na tebe připravená; viděla tvou fotku. Líbíš se jí, Nortone! V jejím náručí zapomeneš –"

Norton vymrštil svou ruku skrz Gawainovo tělo. "Ty tomu snad nerozumíš. Nechci na Orlene zapomenout! Miluju ji! A vždycky ji milovat budu!"

"To není zdravé," protestoval duch. "Tvé tělo je v pořádku, ale tvoje mysl je v bezdůvodné depresi. Vím, jak to je; budou se mi všichni pěkně dlouho smát, když nechám dráčka uletět. Opravdu by bylo lepší, kdybys

"Nikdy!" křičel Norton. "Běž si najít jiného, co to udělá rád! Mě z toho vynech!"

Gawain zatřásl hlavou. "Nevíš, o co přicházíš. Lila, když kráčí –"

"Pryč, klid se, hnusný duchu!" Zmatený duch zmizel.

Ale přibližně každý měsíc se Gawain vrátil a naléhal na Nortona, aby si poslechl, co se děje. Přišel nějaký muž Lila ho přijala – neměla na vybranou – a ti dva byli jako profesionálové – Lila otěhotněla – muž opustil město! Dobrá práce – plod se rozvíjel dobře – dědic byl, zdá se, zajištěn.

Zatím Gawain trval na tom, že bude Nortonovi dávat hodiny v zabíjení draků, jak mu to na začátku slíbil. Norton k tomu nakonec svolil. Bylo jasné, že se duch snaží být co nejdéle pryč od ženy a dítěte, aby se jim do toho nijak nepřimíchal. Pořád doufal, že odejde z tohoto světa jako šťastný muž. A tak používal Nortona jako společnost, aby neudělal nic špatně. Strašně moc rukou by zkazilo ten dort. Tak se Norton učil, jak zabíjet draky, i když si myslel, že to nebude nikdy potřebovat.

"Hlavně musíš mít dobrý meč," řekl Gawain. "Lepší bude začarovaný, ale lepší je učit se na normálním, abys měl jistou ruku v základních úderech. Můj starý meč bude výborný a já jsem si jistý, že ti ho můj správce dá."

"Nechci žádný meč!" protestoval Norton. Ale nakonec musel uznat, že pro trénink je to nezbytné, a tak si Gawainův meč vzal. Poslali mu ho do parku. Zbraň byla kouzelná, ale oba předstírali, že není, a tak se Norton učil držení meče a zvyšování obratnosti.

Uběhl měsíc a Nortonův smutek se pomalu rozplynul, asi jako hora postupně podléhá erozi. Bylo potěšující mít společnost, i když to byl jenom duch a i když se Norton oháněl mečem. A nakonec i ten meč byl užitečný: dva městští rváči byli rozzuřeni Nortonovými připomínkami k jejich chování v parku – ne, že jenom vyhazovali odpadky, oni taky káceli živé stromy – a tak napadli Nortona noží. Byli opravdu blízko, když Norton vytasil meč a ukázal jim, že s tím umí i zacházet. Oběma usekl kus vlasů, takže to vypadalo, jako by jim mířil na krk, a oni utekli strachující se, že by následoval nos nebo ucho. Norton nebyl násilník, ale také neměl rád ty, co si hrají na hrdiny. Jediná věc, která ho dovedla doopravdy rozzuřit, bylo zneužívání přírody; zbylo z ní opravdu málo a to, co zůstalo, bylo přepětlivě udržováno. Donesl ty kousky vlasů na policii; experti je zanalyzovali a identifikují ty chlapy za několik hodin. I kdyby to bylo poprvé, co udělali něco podobného, což bylo výraznou polehčující okolností, zavřeli by je a dali by jim pokutu dříve, než by utekl den. Kouzlo divočiny nebo začarovaná zbraň byl jenom malý trest, který tyto typy potřebovaly!

Gawain se vždy těšil na čas, kdy pravidelně navštěvoval svého dědice a oznamoval, co se právě děje. Brzy řekl, že Lila porodila holčičku. Není to sice tak dobré jako chlapec, samozřejmě, ale aspoň to dokazuje, že na tento dort opravdu nikdo nesáhl. "Druhý by měl být chlapec, který by zdědil panství. Prvorozenec, víš první narozený muž."

Norton pokrčil rameny, s tím opravdu neměl nic společného.

"Na panství teď není žádný muž," řekl Gawain, jako by si na to právě vzpomněl. "Měl bys opravdu jít a – vždyť víš."

"Ne," řekl Norton, ale už v tom nebyla slyšet zloba prvních měsíců. Vlastně už uběhl rok a on byl pořád jenom v divočině. Potěšení z překrásného domu a milující ženy...

Gawain se vždycky vrhl na jeho váhání se zkušeností dobrého стратега. "Aspoň by ses na ni měl podívat! Přisahám, žeš ještě takovou architekturu neviděl!"

A jak je vášnivá. Začíná se nudit, víš, sama v celém domě."

"Jistě existují i další muži."

"Ale žádný není tak dobrý jako ty, Nortone! Opravdu bych byl radši, kdybys mého syna zplodil ty! Může vyrůst vychován tak, aby ochraňoval přírodu..."

Norton zaváhal a podlehl. "Tak dobrá."

Nasedli na nejbližší elevátor do podzemí a odjeli hlavním tahem do Gawainova domu. Hlavní cesta nebyla levná, ale Gawain si to mohl dovolit. Nasedli na pásy jedoucí na jeho adresu. Brzo tam byli. Bylo to přesně tak, jak si Norton pamatoval; pouhý pohled na dveře byl pro něho šok. Tady uviděl Orlene poprvé...

"Oh," řekl omluvně Gawain. "Nemohu –"

"Já vím, nemůžeš s ní být v jedné místnosti. Ona tě neuvidí a neuslyší a může o tobě pochybovat." Norton se divil duchovnu stavu. Mohla ho vidět před tím, než si ho vzala? Zmizel ve chvíli, když řekl "Ano"? Co způsobilo tuto ztrátu vědomí? Příroda to tady měla asi trochu nedomyšlené.

Zaklepal na dveře. Cítil se jako –náctiletý nápadník, i když už mu bylo skoro čtyřicet. Ve chvíli ho prozkoumalo kukátko; a pak se otevřely dveře. Stála tam Lila. "Oh, ty jsi Norton!" zvolala nadšeně. "Znám tě z fotografií!"

Norton si ji prohlédl. Rozkošná byla, to se musí nechat. Až trochu moc; evidentně při těhotenství přibrala a nestarala se o to, aby to shodila. Teď mu připomínala něco jako krávu. Orlene byla vždycky upravená, dokonce i když byla těhotná; nikdy by nesnesla, být obézní. Lila ano. Ještě pořád byla spíš rozkošná než tlustá, ale po nějaké době bude tato otázka spíše akademická.

Ale to nebylo všechno. Lila, v jeho očích, byla pyšná. On věděl, že na to má právo, udělala práci, kterou měla udělat. Uspěla tam, kde Orlene zklamala, porodila úplně zdravé dítě a zasloužila si odměnu. Ale jeho smysly to nedokázaly uznat. Nedokázal by se té ženy dotknout, aniž by cítil výčitky k Orlene.

S bolestí v srdci se otočil. Věděl, že sem se už nikdy nevrátí.

Byl na Marsu, když ho znovu našel Gawain. Putoval po studených červených pouštích oblečený ve skafandru s respirátorem. Duch se snesl vedle něho přesně tak, jak to dělal na Zemi.

Gawain samozřejmě respirátor nepotřeboval; byl v košili a kalhotách. Někdy se tomu Norton podívoval. Jistě byl Gawain zabít v brnění; proč měl tedy na sobě něco jiného? Mají duchové svého krejčího? Mohou měnit oblečení? Očividně ano.

"Není tu toho moc k vidění," řekl Gawain. "Jenom písek, písek, a někde dokonce písek. Proč tady jsi?"

"Protože je to daleko od Země," odpověděl Norton vyhybavě. "Rád poznávám nové věci."

"A tím mi ztěžuješ možnost tě najít?"

"To taky."

"Vsadím se, že bych se sem nedostal, kdyby magie nebyla meziplanetární věc."

"Pravda."

"Ale zapomněl jsi, že mám zaplacenou hlavní dopravu. Byla to věda, a ne magie, co mě sem dostalo."

"Uč se a žij."

"A tak jsem tě zase našel."

"Všiml jsem si. A teď můžeš jít pryč."

"Ještě chvíli ne."

"Gawaine, už máš své dítě! Jestli nemáš kluka, holka ti musí stačit. Proč si nejdeš odpočinout do nebe?"

"Hmm, vlastně, nebe není tak jisté."

"Cokoliv. Určitě nemůže být horší než neschopnost na Zemi. Nebo jo?"

Gawain pokrčil rameny. "Možná, a možná ne. Ale ještě do nebe nepůjdu, protože na Zemi jsem ještě neskončil. Potřebuju dědice, chlapce. Není to právně to hlavní, ale pro mou osobu –"

"Tak na mě neplýtvej svou energií! Běž si najít jiného býka pro svou krávu."

"Oh, mám ho, mám! Ale tyto věci chtějí čas."

"Ty myslíš, že se na mě přilepíš na dalších devět měsíců?"

"Ne doslova. Ale cítím se za tebe odpovědný."

"Ty – za mě?"

"Jo, já za tebe. Nakonec, dostal jsem tě do toho já. Přivedl jsem tě k Orlene a zpackal jsem to s dítětem. Takže jsem tě vyzdvihl a pak zase shodil. Nemůžu tě vinit, jestli se zlobíš."

"Už je to pryč," řekl Norton. "Už se vůbec nezlobím."

"Ale pořád je to šrám na mé duši."

"Jak může mít duch šrám na duši? Myslel jsem, že duchové jsou vlastně duše."

"Ano, a tím je to silnější. Cítím, jak mě ta síla táhne dolů do Pekla."

"Ale měl jsi jít do nebe!"

"Ano, ale to bylo ve chvíli mé smrti," souhlasil Gawain. "Ale rovnováha nebyla daleko. Trochu to znáš; je asi tak snadné pro boháče dostat se do nebe jako protáhnout lano ouškem jehly. Ale byl jsem čestný muž, dokonce má práce nebyla toho druhu, jakou bys schvaloval, a tak jsem byl více dobrý než zlý – tak nějak. A pak, jak jsem ti zničil život, tak se to všechno obrátilo ke špatnému."

"Myslel jsem že lidský osud je zpečetěn, když dotyčný umře. Nakonec, když mohou prokleté duše měnit svůj osud, všechny se budou snažit dostat do nebe, když předtím v životě vesele hřešily."

"Máš pravdu, je to skončeno smrtí," souhlasil Gawain. "Nebo aspoň prvopočátek je stálý; ti, kteří mají jít do pekla, si mohou popřípadě vydobýt cestu do Nebe, ale bude jim to trvat několik století, možná i milenia, než napravi všechny své hříchy. Mrtvý má jen tisícinu nápravy oproti živému; proto je mnohem lepší spravít si reputaci ještě zaživa. Ale duchové jsou neomezení, asi jako převtělení. Nejsou přímo určeni do pekla nebo do nebe, jak vidíš. Jestliže se zajímají o osudy živých, mohou s nimi komunikovat a výsledky se jim zapisují na jejich konto. To bylo riziko, které jsem na sebe vzal, abych si zajistil dědice. Většina lidí by to neriskovala, což je důvod, proč je tu kolem tak málo opravdových duchů, ale já jsem posedlý svou linií. Takže teďka musím spravít, co jsem si nadrobil, jinak budu muset jít do pekla nadobro."

Norton chápal přirozenost duchova znepokojení. "Je mi líto, že jsi odsouzen k peklu, ale co se stalo, stalo se. Kdybych se mohl sejít s Orlene – myslím, kdybych ji mohl poznat dřív, než se to všechno přihodilo, tak bych to určitě udělal. Ale teď je to nemožné."

"Ne, ne, není!" řekl rozhořčeně Gawain. "Je tu jedna cesta! Víš, že tě to bude zajímat. Mluvil jsem o tom s Clotho a ona souhlasila s tím, že to zařídí – jestli budeš chtít."

"Zařídí co?"

Teď byl duch opatrný. "Předpokládal jsem, že by ses rád podíval za Orlene před tím, než jsem si ji vzal. Samozřejmě že je tu malá komplikace –"

"Už nevěřím tvým malým komplikacím!"

"Ale takovou možnost už v životě nikdy nedostaneš! Jakou máš budoucnost tady na Zemi?"

"Vlastně žádnou," přikývl Norton. "Proto chodím po Marsu."

Norton se prudce zastavil a zvrátil obláček červeného prachu. Sedl mu zpátky na boty pomaleji, než byl zvyklý, protože na Marsu byla snižená gravitace. Ten prach může být šílený, když přijde bouřkové počasí! "Můj život skončí?"

"Vlastně ne tak docela," řekl Gawain, zastavil se, ale jeho nohy nezvřily ani zrnko prachu.

"Možná bys mi měl říct, co to tady zase plánuješ, aby ses uchránil před peklem."

"Pěkná fráze," řekl duch nespokojeně. "Viš, objevil jsem jednu osobu, jedinou bytost, která může cestovat nazpátek časem, a je to jenom náplň jeho práce. Takže, kdyby ses dostal dříve než – můžeš to změnit. Jsi dobrý muž; Clotho říká, že se musíš zaučít a pak se uvidí."

"Kdo je ta Clotho, co o ni tak mluvíš?"

"Oh, ještě jsem ti to neřekl? Ona je jedním z pánů Osudu. Jsou tři, víš; ona ho spřádá. Takže když vezmeš tu práci, budeš mít možnost cestovat v čase a můžeš dělat cokoliv, kdykoliv. Můžeš se setkat s Orlene, když byla dítě,

nebo když jí bylo sedmnáct. Možná bys jí mohl říct tu věc, která jí zničila život, a pak s ní žít zbytek života. Se mnou už je to v pořádku, mám Lilu a syn je na cestě.“

"Říkáš paradoxy! Není možné měnit minulost!"

"To neplatí pro tuto práci. Je jedna osoba, která je k paradoxu imunní, protože ovládá čas.“

"Co je to za práci?"

"Je to úřad Chronose. Převtěleného Času.“

"Převtěleného – myslíš něco jako Thanatos?"

"V podstatě. Vlastně, Thanatos byl jedním z těch, kteří to připravili. Mluvil s tebou, pamatuješ. Líbil ses mu. Doporučil tě na to místo a Zelená Matka to potvrdila – řeknu ti, Nortone, je to tvoje, jestli to chceš. Můžeš být nový Chronos!"

Norton byl jako opařený. "Co – co se stane starému Chronosovi?"

"Nic špatného. Narodí se nebo bude počat – tím si nejsem jistý – a tak musí skončit. Půjde do nebe; jeho konto je v pořádku.“

"Narodí? Ale vždyť má celý život za sebou!"

"Ne, před sebou.“

"Já ne –“

"No to je ten problém. Víš, Chronos žije pozpátku. Musí vědět, kdy se všechno stalo – myslím, kdy se to stane. To je jeho práce – načasovat správně všechny události. Takže když ten úřad vezmeš, budeš žít pozpátku v čase až do dne narození nebo co já vím; a pak se budeš muset vrátit, protože už nebudeš existovat. Ale teď máš kolem čtyřiceti, a tak máš tolik života před sebou jako za sebou; vyjde to nastejno. Řídit čas není práce pro mladíka! A budeš mít možnost znovu se potkat s Orlene! Pomysli na to!"

"Jde mi z toho hlava kolem! Je tu ještě tolik otázek –“

"Dobrá, pojď a podívej se! Když změníš názor, nemusíš ty hodiny brát.“

"Hodiny?"

"Přesýpací hodiny, znak Chronosovy síly. Když je převezmeš, přijímáš ten úřad až do narození. Ale musíme si pospíšet; máme ještě dlouhou cestu a já Clotho slíbil, že tam dneska budeš.“

"Dneska! Potřebuju si to promyslet! Takové rozhodnutí – nikdy jsem ani o úřadu Chronose neslyšel! Já –“

"Promyslet můžeš po cestě. Pojď – přivolej písečný skútr; pěšky by to trvalo dlouho.“

Omráčený, Norton souhlasil. Promluvil do své vysílačky a ve chvíli byl skútr na cestě.

Když na něj čekali, Norton zvažoval novou situaci. Žít pozpátku – znova vidět Orlene, živou a šťastnou – věděl, že nebude možné s ní žít, protože to by změnilo historii. Kdyby za ní zašel před tím, než potkala Gawaina, nikdy by se nestala duchovou manželkou a Gawain by ho nikdy nepřivedl k ní, takže by ji Norton nikdy neviděl a nezamiloval se do ní – paradox. Nedává to smysl! Bylo to nemožné. Samozřejmě, že by se s ní nemohl nijak spojit, jenom ji sledovat, přesně jako Gawain; Norton by pro ni nebyl více než duch. Ale i to svádělo, byla to jediná cesta, jak se s ní znovu potkat.

Dojeli k nejbližší transportní stanici, pak dojeli do Mars City a odtamtud na Zemi. Gawain se na cestu zneviditelněl, protože ne každý měl duchy rád nebo mu aspoň nevadili, zvláště pak je neviděli rádi celní úředníci. Když byli sami, tak se znovu zhmotnil a dovedl Nortona na správnou adresu. Jak se ukázalo, tohle byla zapadlá část města. Nebyly tu pěkné domy, žádná zeleň; jenom jednoduché podlaží se špinavými ulicemi a polorozbořenými stavbami. Bylo to místo, kam slušní lidé rozhodně nechodili. Brzy se vynořila skupinka mladíků a snažila se ho odříznout. Norton byl neozbrojen; byl na Marsu a tam bylo zbytečné mít s sebou Gawainův kouzelný meč.

"Neboj se," řekl Gawain. "Provedu tě bez úhony.“

"Ale vždyť se nemůžeš nikoho ani dotknout!" zamumlal Norton.

Gawain se usmál. Brzy tam stál v uniformě strážníka, obušek v ruce. "Následujte mě," řekl.

Norton to pochopil. "Hej, pane," řekl nahlas svému příteli. "To nic není, jenom hledáme nějaký výtržníky.“

Gawain se zamačkl. "Každý, koho chytím, je výtržník. Na to vezte jed. Nikdy jsem nechybil. Několik kopanců a on se přizná. Zvlášť když je namířím tam – přesně tam, koukej, ukážu ti to! Chceš se vsadit, že ti někoho seženu do minuty?" Potom otočil hlavu k nejbližšímu z přicházejících. "Hej, ty – pojď sem! Něco ti musím ukázat.“ A mával na něho obuškem.

Chlapík se ztratil mezi budovami. Ostatní se rozutekli za ním.

Gawain si dal k obličejí vysílačku. "Hej, Snorkeli – rozjed' síť, mám tu nějaký živý maso!"

Brzo byla ulice prázdná. Norton se usmál; Gawain věděl, co si může dovolit.

Přišli do malé budky s hrubou střešinou. Norton byl překvapen, protože tam nebylo skoro žádné místo. Gawain se podíval na hodinky a to ho překvapilo podruhé; jak může mít duch hodinky? "Ještě patnáct minut; bude tu brzy.“

"Chronos?"

"Jistě. Vybral si k opuštění hodin tohle tajemné místo.“

"Myslíš, jako že tady se narodil, tak toto je místo kde –“

"Ne, ne, samozřejmě, že tady se nenarodil! To místo je hodně daleko.“

"Ale říkal si, že žil pozpátku, takže –“

"Ano, jistě – a ty budeš taky. Ale není to doslovné žití pozpátku. To by nemělo význam.“

"Myslím, že je to nemožné! Paradox znamená –“

"Řekl jsem ti – převtělení neznají paradox. Jeho život jde dopředu, jenom nám se zdá, že jde pozpátku.“

"Nevím, co si o tom mám myslet. Nedává to žádný smysl!"

Gawain zvážněl. "Věř mi, dává to smysl; jenom se musíš naučit ohodnotit význam toho smyslu. Ted' tě Osud

ušetřil veškerých problémů, aby ti umožnil tuto perfektní věc. Podívej, není tu nikdo jiný, kdo by mohl hodiny vzít. Životní šance ti tu stojí na dosah – a to všechno kvůli jedné malé chybičce s dítětem. Pomáhají si navzájem v takových věcech, víš. Bylo by od tebe velmi nezdvořilé odmítnout takovou věc v takové chvíli.“

"Ale já jsem nikdy nic takového nechtěl!" protestoval Norton. "Nejsem si jist, že to můžu vzít! O čase nevím vůbec nic. Všechno je tak – myslím, proč tady?"

"Protože tady vznikl velký monument Chronose, zachránce Země, nebo něco takového. Je to pro něho velmi významné místo. Pro ten úřad.“

Norton se podíval kolem. "Jaký monument? Kde? Myslím, že jsme na špatné adrese.“

"V budoucnu, samozřejmě," vysvětloval trpělivě Gawain. "On přijde z budoucnosti, pamatuj na to. Celá tato budova bude renovována a bude tu stát park s monumentem uprostřed. Lidi se budou tlačit, aby to viděli. Samozřejmě, že k tomu místu cítí určitý vztah.“

Norton začínal být nervózní. "Tak proč tu není, už to je určitě míň než deset minut.“

"Přichází z jiného rozměru. Ty ho uvidíš jenom ve chvíli, kdy odloží hodiny.“

"Z budoucnosti?" zeptal se Norton. Jeho mozek odmítal zpracovat novou informaci.

"Všechno, co musíš udělat, je vzít hodiny, až je uvidíš," řekl Gawain. "Objeví se přímo tady.“ Ukázal na místo, kde bylo na zemi napsáno hrubé X. "Musíš je potom vzít sám, protože půjdeme jinými směry.“

"Jinými směry?" Norton se cítil jako idiot, neschopen srovnat si myšlenky, bez nějakého postoje k situaci.

"Já budu pokračovat dopředu," vysvětloval duch. "Ty půjdeš dozadu. Pak už budeš dělat, co uznáš za vhodné. Vlastně já budu asi odpočívat a pak půjdu do nebe, hned jak se polepším, takže už nebudu mít šanci si to zase zkazit. Ale to už nebude nic znamenat; neuvidíme se.“

Duchova rovnováha se tímto dobrým skutkem posune do pozitiva. Norton si to pamatoval. Předpokládal, že to bude dobrý skutek. Hm, a kdyby nebyl, Gawain tu cenu zaplatí! Duch už další šanci mít nebude, protože Norton bude nenávratně pryč.

Předpokládal, že ty hodiny vezme. Ještě se nerozhodl. Nerad by se dostal do takovéhle věci, zvlášť když tu bylo tolik nejasností.

"Oh, musíš to udělat," řekl Gawain, přesvědčen o své věci. "Věř mi, Nortone, toto je práce pro tebe! Gaea řekla, že jsi na to výborný, a Clotho řekla, že potřebují muže, jako jsi ty, aby –“ Zlomil se.

"Aby co?" zeptal se Norton s náhlým podezřením.

"Podívej – už je čas!" Gawain ukázal na X na podlaze. "Myslím, že už je to tady, kámo. Tvá minulost může být šťastná!"

Norton se podíval. U X ještě nic nebylo. "Ještě není čas, ještě jednu minutu.“

"Třeba ti stojí hodinky.“

"Přestaň se vytáčet. Proč mě převtělení chtějí jako Chronose?"

"Víš, v podstatě to ani nevím, jsem jenom duch –“ Norton se otočil a pomalu odcházel.

"Dobrá, řeknu ti to!" zakřičel Gawain. "Je to Satan, převtělení Zla! Něco se chystá –“

"Já půjdu do pekla?"

"Ne, ty ne! Nemůže se tě dotknout bez povolení – nebo smíru. Pošle všechny lidi do pekla, jestli ho někdo nezastaví.“

"Jak můžu já zastavit Satana? Jsem jenom muž –“

"Už to tam je!" zvolal Gawain.

Tentokrát měl pravdu. Objevil se vysoký muž oblečený v bílé kápi. Přimo na značce, držel přesýpací hodiny. Tak to byla pravda! Chronos přišel z budoucnosti. A jeho úřad čekal na převzetí. Přesýpací hodiny zářily jako grál, ten jas až bolet v očích. Úzký proužek stříbrného písku se pomalu sypal z horní části do dolní. Ta horní část byla už skoro prázdná; vlastně za několik sekund by to skončilo, měření by bylo u konce. Mělo to hypnotický účinek; bylo to stále blíže konci. Nortonova mysl byla plná pochyb a spekulací – ale než došel k rozhodnutí, tak to jeho tělo udělalo. Udělal krok, natáhl se a zdvihl hodiny.

Postava Chronose zmizela tak jak se objevila. Bílý plášť se přemístil z jeho ramen na Nortona, hned jak vzal přesýpací hodiny. Viděl, že stojí na X, plášť kolem něho vlál a dával mu pocit bezrozměrnosti a velké síly. Držel symbol svého nového úřadu, ale nevěděl, co s ním. Vesmír byl zmrazen. Slyšel tichý šepot, jak k němu přichází jakoby z velké dálky: "Naopak... naopak!"

Aniž nad tím nějak přemýšlel, obrátil hodiny, hned jak spadl poslední písek z vrchní nádoby do spodní.

Nová, plná komora se začala přesypávat do té nižší. První písek se dotkl dna –

A vesmír se obrátil.

5

LACHESIS

Chvilku mu trvalo, než si všiml jakékoliv změny. Všechno totiž vypadalo úplně normálně. Stál v nějaké chatrči s dalšími dvěma postavami, kolem foukal vítr a vlajka na střeše protější budovy vlála. Všechno vypadalo, jako by se nic nezměnilo.

Ale ty dvě postavy se nedívaly na něho, ale spíš přes něho. Podíval se na sebe a zjistil, že je normální, zahalen do bílého pláště, který vypadal spíš jako mlha než jako látka. Co se to dělo s těmi lidmi?

Pak zjistil, co ho tak zaráželo: jedna z postav byl duch Gawain – ale kdo byl ten druhý? Muž v mart'anském cestovním skafandru.

On sám! Stál tam a díval se – na co?

"Ahoj!" řekl nahlas, ale postavy ne něho nereagovaly. Už mu to začalo docházet. Byl to on sám – tak jak tu stál před minutou a jak čekal na Chronose. On sám, pohybující se zpátky v čase.

Evidentně původní Norton, nasměrovaný do budoucnosti, nemohl pochopit nynějšího Nortona, otočeného do minulosti.

A ta vlajka na budově – Norton cítil vítr a věděl, odkud vane. Ale vlajka se třepotala přesně v opačném směru. Jedině že by vítr na vrcholu budovy byl jiný než tady dole, anebo jde vlajka proti větru.

Norton zalovil v kapse a vytáhl kousek papíru. Podržel ho ve větru. Papír vlál přímo do větru – obráceně, než by měl vlát. Pustil ho – a papír se třepotal ve větru, jako když losos pluje proti proudu. Divné!

Natáhl ruku tak, že se pod jeho novou bílou tunikou objevilo zápěstí, a podíval se na hodinky. Šly pozpátku.

Tak to byla pravda! Chronos žil pozpátku. Běh jeho života byl obrácený vůči zbytku vesmíru. Vlajka vlála proti větru, protože to bylo pozpátku. Cítil, jak proti němu proudí vítr – ale normální fyzikální zákony fungovaly obráceně.

Nemohl komunikovat se svým obrazem, protože byl v jiném čase. Lidé rozumějí tomu, co dělají, pokud se jedná o jejich prostor; nemohou jednoduše pochopit něco, co se děje jinde. Normálně neviděl, co bylo na značce X; Chronose. Tak teď věděl, jak to bylo. V podstatě, řekl si, to nebyl nikdo cizí tam venku; byl to normální Norton. Pořád ještě byl v normálním čase, dokud nevzal hodiny a neotočil je, takže písek začal odměřovat čas jeho úřadu. Teď byl v jeho novém čase. Patřil ke zbytku světa, jestli to chápal správně, protože mu rozuměl. Jeho nový život šel dopředu – v obráceném pořadí.

Ale, co měl teď udělat? Určitě tu bylo něco víc než jenom existence!

Jeho oči sklouzly k dárku, který mu dala Orlene. Možná, že pomůže. "Sningu, funguješ ještě?"

Stisk.

"To je dobře! Víš něco o tomto zpětném časovém efektu?"

Stisk.

Výborně. Teď musel jenom formulovat správně otázky. Sningova přítomnost byla pro něho to nejlepší, co potřeboval! "Je pravda, že žiju pozpátku, takže jsem jako holoshow puštěná pozpátku?"

Stisk.

"Ale jak teda můžu komunikovat s normálními lidmi?"

Stisk, stisk, stisk.

Samozřejmě; řekl špatně otázku. "Mohu se nějak spojit s lidmi?"

Stisk.

"Je tu něco, co může změnit tuhle součinnost? Aby mě mohli také vidět? Anebo ke mně mluvit?"

Stisk.

"Má to něco do činění s hodinami?"

STISK

Takže to důležité byly přesýpací hodiny; to bylo překvapení! Norton pozoroval hodiny. Tenká linka trochu svítila takovou bílou barvou a pevně spojovala vrch se spodkem.

Dobrá. Tento pramínek měří čas a bylo jasné, že když ta věc měla název přesýpací hodiny, v podstatě měřila celou jeho kariéru. Měl za sebou třicet devět let – před sebou až do dne svého narození, kdy se písek dosype a on bude muset předat hodiny někomu, kdo žil před ním. Tolik zatím rozuměl a přijal, ačkoliv s rozpaky.

Ale očividně tu bylo něco víc než jenom měření času pozpátku. Určitě měl Chronos nějakou práci, kterou – a určitě měl Chronos komunikovat se světem. Hodiny by mu to umožnily – kdyby jenom věděl jak.

Studoval předmět. Nebylo na něm žádné ovládání. Otočil ho – a ucítil náhlou změnu ve svém bytí. Rychle to otočil zpátky a vrátila se přirozenost. Co se stalo?

Za chvíli to zjistil; hodiny měřily jeho život. Takže když je otočil, jeho život se otočil také. A on by vracel to, co právě udělal; vrátil by se do bodu, kdy vzal tuto funkci, pár minut odtud. Otočení bylo nemožné, protože žít pozpátku bylo také biologicky nemožné; jeho krev by cirkulovala opačně a jeho zažívání – taky tak. Ztratil by svobodnou vůli, jenom by dělal to, co už jednou dělal – a dokdy? Osvobodit se od uvěznění, do kterého se dostal, když vzal hodiny? To nebyla jeho cesta! A tak to nemohl udělat! Musel pokračovat v normálním životě, i když to znamenalo žít opačně než zbytek vesmíru. Prokousne ten úřad – ať je tu cokoliv.

"Sningu, jsou tu jiné možnosti jak změnit mé postavení?" zeptal se prstenu.

Stisk.

"I když nejsem v přímém kontaktu s hodinami?"

Stisk.

Co by si bez prstenu počal! Orlene mu dala lepší dárek, než si tenkrát uvědomil – a to bylo, samozřejmě, první opravdové vyznání lásky. Vždycky bude s ním, dokud s ním bude ten malý prstýnek – a on neměl v úmyslu se s prstenem rozloučit, nikdy.

Ale zpátky do práce! "Ale jak? Splní to prostě mou vůli, když budu chtít?"

Stisk.

Oh. Dobře, tak už je to venku. Cestujme rychle v čase! pomyslel si.

Písek v hodinách se změnil na světle modrou. Svět venku se začal rozplývat. Cestoval – někam. Rychle.

Stop! pomyslel si.

Najednou se scéna zastavila. Písek v hodinách byl černý.

Stál na temné mýtině. Před ním bylo něco jako velikánské zelí a všude kolem byly příšerné kapradiny. Byly tam

divné křoviny, ale ne tráva. To určitě nebylo přítulné místečko.

Šel prozkoumat krajinu. Jediná věc, kterou objevil a která se mu líbila, byla obrovská vzdálená jedle. Neviděl žádná zvířata – i když, všechna by se určitě schovala, kdyby viděla postavičku jako on, takže to ani nebylo divné. Poslouchal, ale neslyšel ani bzučení hmyzu. Kde to byl? Přemístil se v spíši v prostoru než v čase?

"Sningu, měly hodiny poruchu?"

Stisk, stisk.

"Přemístily mě v čase?"

Stisk.

"Kterým směrem? Dopředu?"

Stisk, stisk, stisk.

Hmm, byl tu problém. Zeptal se špatně? Asi ano. Jaký směr bylo "dopředu"? To, jak žil, nebo jak šel svět?

"Přesunulo mě to do budoucnosti světa?" Trochu ho to vyděsilo, protože bylo jasné, že tu nejsou žádní lidé, ani velmi omezení. A zmizel asi veškerý život. Válka, nebo něco jiného?

Ale prsten ho trochu uklidnil: stisk, stisk.

"Do mé budoucnosti – světové minulosti?"

Stisk.

Už je doma! Už tomu rozumí. Dopředu hodiny chápaly jako jeho dopředu. A když neudal směr, tak hodiny jenom zrychlily směr času, v kterém se už pohyboval. Místo toho, aby se pohyboval minutu za minutou, rok za rokem, přímo letěl, mnohem rychleji a mnohem dál. Určitě roky, protože město zmizelo, ještě nebylo postaveno. Jak dlouho to tu obývali lidé? Několik desetiletí? Určitě! V podstatě by to mohla být staletí, protože i vegetace se velmi změnila.

"Jak mnoho let do minulosti jsem se dostal?"

Stisk, stisk, stisk.

"To nejsou tři roky, že?"

Stisk.

Norton se usmál. Znamenalo to ano – tak to nebyly tři roky, tři stisky znamenaly, že prsten nedokázal odpovědět. "Je odpověď lepší vyjádřit ve stoletích?"

Stisk – stisk, stisk, stisk.

To bylo něco nového! Čtyři stisky pro Ano-Ne odpověď. Ale po tom prvním byla mezera. Dalo by se to přeložit jako ano – nemožno odpovědět.

"Století jsou lepší než roky – ale pořád to nestačí"

Stisk.

Už tomu začínal rozumět! "Co takhle milénia?"

Čtyři stisky z pauzou po prvním.

Už to začalo být vážné. "Jednotky milionů roků?"

Čtyři stisky.

Ještě lepší! "Jednotky miliard roků?"

Stisk, stisk.

"Takže to nejsou miliardy – ale mnoho milionů?"

Stisk.

"Kolik stovek milionů – k nejbližší jednotce?"

Stisk, stisk.

"Myslíš tím, Ne?" Byla to otázka na číslo!"

Stisk.

Oh. "Dvě stovky milionů, přibližně?"

Stisk.

"V dobách dinosaurů?"

Stisk.

"Tak, jak to, že nevidím žádné dinosaury? Ne, zapomeň to; jako většina přírodovědců zajímám se o paleontologii. Toto je tak doba triasu; měl jsem to poznat. Žádná tráva, žádné kytky, ale mnoho palem, plavuní a přesliček. Nová otázka: Jsou tu někde dinosaury – nebo jejich předci, vývojové linie?"

Stisk.

Ale ne na tomto místě. Viděl bych nějaké, kdybych šel dostatečně dlouho nebo tu čekal dost dlouho. Jestli je ovšem nevyplaší můj pach nebo zvuky nebo vůbec přítomnost.

Stisk.

Norton si všiml, že tu nebyl vítr nebo pohyb listů ve větvích, i když proti keřům foukal. Neměl s nimi kontakt; jeho ruka prošla skrz. "Ah, mám to – čas je zmrazený! Stejně jak ho zmrazil Thanatos – teďka jsem Chronos, takže to taky umím! Nařídil jsem hodinám, aby zastavily, a tak zastavily – úplně, přímo v bodě, kde jsem právě byl." Pozoroval černý písek v hodinách. Pořád padal svrchu dolů a měřil jeho vlastní život tím úzkým pramínkem; on nebyl zmrazen, jenom svět. "Takže černá je barva úplného zastavení – všeho, krom mě."

Stisk – stisk, stisk, stisk.

Další zpochybnuté ano. Musí to prozkoumat; Sning nestiskal jenom tak pro radost. "Je svět zastaven?"

Čtyři stisky.

"Svět vypadá jako zastavený."

Stisk.

Konečně. Byl uzavřený ve svém vlastním čase; nemohl jenom tak ovládat čas celého vesmíru. Asi ani Thanatos nezastavil svět – ale dojem byl opravdu dokonalý. Norton byl pravděpodobně ve speciálním stavu zrychlení, takže svět viděl jenom jako srovnání. Natáhl ruku a podíval se na hodinky – a ony stály.

Hej, počkat! On se nezastavil, jenom jeho hodinky. Byly pokazené? Dal si je blízko k očím – a zjistil, že se přece jenom hýbou, dopředu.

Znovu natáhl ruku – a hodinky se zastavily. Zkoušením zjistil, že když jsou od něho hodinky dál než stopu, tak reagují na světový čas; když byly blíže, tak se chovaly podle jeho osobního času. To byl důležitý objev! Jeho okolí bylo omezené tak, aby se z něho on sám nemohl dostat. A tak to samozřejmě mělo být; jinak by s sebou na cesty časem bral kusy světa, což by bylo špatné. Zkontroloval jiným pokusem, že jeho časový prostor končí pod jeho chodidly a nad hlavou, rozpíná se jako aura; v podstatě to pěkně ukazoval bílý plášť.

Pak si vzpomněl, že když se předtím díval na hodinky, tak šly pozpátku, ale ruka je držela pryč z jeho působnosti, takže ukazovaly světový čas. Jeho čas šel dopředu.

"Takže černý písek znamená zastavení – může to na mě taky působit, když chci," řekl nahlas. "Částečně, jistě; moje krev se neobráť, když sáhnu ven, ale moje hodinky se změní. Takže je to takový kompromisní stav."

Stisk.

"Díky, že mě sleduješ, Sningu. Jsem opravdu velmi rád, že tě mám a že mi takhle radíš."

Malý hádek nestiskl, ale změnil barvu na trochu tmavší zelenou, evidentně byl potěšen.

Norton zvážil nový poznatek. "A když má písek modrou barvu – tak to znamená pohyb v čase?"

Stisk.

"Takže, můžu říct, co se děje jenom podle barvy písku. Ale jak můžu být tady? Je to pryč z mého života! Ne, nedělej tři stisky; řeknu to za chvíli. Jsem tu, ale ne fyzicky. Jsem tu jako duch. Nemůžu se ničeho dotknout a asi se nic nemůže dotknout mě. Takže vypadám trochu jako holo – svět je pro mě méně pravý než vypadá, a není si mě ani vědom."

Ukázal dokola po prehistorické krajině. "Můžu cestovat kamkoliv v čase, asi dopředu a zpátky. Ale nemohu dělat nic; je to jenom návštěva, výprava za poznáním. Jenom v mé vlastní časové dimenzi – v čase, v kterém žiji – mohu ovlivňovat svět. Až teda zjistím jak."

Stisk.

"Výborně. Teď pojďme domů." Koncentroval se. Zpátky k výchozímu bodu – ale ne tak rychle.

Hodiny zazařily trochu světleji. Písek se změnil z černé na růžovou. Svět se pohnul.

Slunce postupovalo po obloze a získávalo na rychlosti tak, jak písek tmávl. Přišla noc – uběhla minuta. Den a noc, samozřejmě! Viděl zvířata, ve dne, ale byly pryč tak rychle, že měl jenom pocit nějakých plazů. Zvířeti to asi trvalo tak půl hodiny, než přešlo z jednoho konce pouště na druhý, ale pro Nortona to byly sekundy. Přišel déšť a všechno bylo zářivě mokré.

Rychlost se zvýšila. Bylo to jako v nějakém starém filmu, kde se obrázky rychle mihotaly; viděl teď zemi jenom ve světlých intervalech a vypadala jako plynule se pohybující věc, rostliny vyrůstaly, kvetly a mizely. Uběhla sezóna, ale nevypadalo to, že by tu byla zima, jenom některé rostliny zhnědly; bylo to před nástupem normálních stromů. V podstatě tu nastávaly malé změny.

Rychleji, pomyslel si. Písek se změnil na sytější červenou, a jak se zvyšovala rychlost, tak se svět rozmazal do plynulých obrazců. Přimo vedle něho začala vyrůstat jedlička, během několika sekund z ní byl obrovský strom – a najednou zmizela. Blesk? Hniloba nebo škůdce? Pro rostliny život končil tak náhle! Jistě ale uběhlo více času než jedno století.

Sto milionů let byla sakra dlouhá doba, zjistil, i když století nebylo ani minutu; musel by to sledovat asi dva roky. Plnou rychlost, poručil a šed' závrtných rychlostí se vrátila.

Pak si vzpomněl: pohnul se! Poodešel ze svého startovacího místa. Vrátil se posunut o podobnou vzdálenost asi uprostřed budovy. Uprostřed zdi!

Ještě než mohl napravit, co udělal, svět se zastavil. Stál na bílém X. Dvě postavy stály opodál.

"Ale já se pohnul!" protestoval uvolněně.

Stisk, stisk, stisk.

Začalo mu to docházet. Pohnul se – ale na tamten svět neměl žádný vliv. A tak ten svět neměl žádný vliv na něho. Bylo by to úplně jiné, kdyby se takhle prošel jenom rok nebo dva zpátky. Bude si v budoucnu muset dávat pozor. V minulosti.

Kdykoliv. Tentokrát ho zachránila pravidla tohoto systému, ale vždycky to tak nebude.

"No, koneckonců, aspoň se učím, jak tu věc používat!"

Stisk.

"Ale, ještě pořád nevím, co mám dělat, nebo jak se mám spojit s lidmi. Víš to ty?"

Stisk, stisk, stisk.

"To jsem si myslel. Víš toho hodně, ale s hodinami nemáš zkušenost. No, zjistím to." Usmál se. "Brzo." I když toto se mu začínalo líbit; co je za lepší cestování, než v čase? Byly tu neomezené možnosti!

Znovu si prohlížel hodiny. Písek byl teď mléčně bílý. Už věděl, co znamená bílá, modrá a černá – a červená. Červená znamenala cestování zpátky nebo naopak, než jak bylo pro něho přirozené. Bylo to jako červený posun v astronomii. Musel najít ostatní barvy a zjistit, co která znamená –

Ty dvě postavy se začaly pohybovat. Ustoupily ze značky X a šly pozpátku. Norton je překvapeně pozoroval, než zmizely z dohledu. Teď byl sám.

Samozřejmě Norton-normální a duch Gawain přišli na to místo tak před patnácti minutami. Čas teď ubíhal

dozadu. Jeho starosti se vzdálenou minulostí mu vzaly několik minut jeho času, který by tady strávil taky; nebyl si jistý, jak to fungovalo. Ale co měl dělat, teď když byl sám?

Připadlo mu nepohodlné pořádky hodiny nosit, a tak je položil na zem. Pak založil ruce a začal chodit dokola. Opravdu chtěl tuto hroznou samotu? Souhlasil s tím takřka pod nátlakem a teď cítil, že to není ono. Životní šance, jak říkal duch – ale taky životní změna. Ještě nebylo příliš pozdě otočit hodiny a cestovat zpátky do doby výměny; určité by se našel někdo, kdo by úřad převzal, kdyby toho Norton nechal. Ale chtěl to udělat?

Podíval se zpátky na hodiny – a zjistil, že jsou přímo za ním. Na tom místě, na které je položil – až na to, že od něho byly jenom kousek a ne několik stop, jak předpokládal. Obešel celý kruh a vrátil se k nim? Nezdálo se mu to.

Šel pryč od hodin a otočil se. Byly hned za jeho zády. Teď couval a sledoval hodiny. Jenom klouzaly směrem, kterým šel. Nevalily se a neposkakovaly, jenom zachovávaly přesně tu pozici, ve které je nechal.

"To je prostě nemůžu opustit?" zeptal se nahlas.

Stisk.

Otázka byla spíše řečnická, ale Sning přesto odpověděl. Norton zdvihl hodiny, podržel je stopu nad zemí a pustil. Zůstaly tam viset. Když poodešel, tak ho následovaly, když šel k nim, tak uhnuly. Jenom když natáhl ruku, aby je chytil, zůstaly stát. Bylo to jako satelit, až na to, že se neotáčely.

Brzo zklamaně a našťavaně hodiny vzal a mrštil jimi pryč. Ale v momentě, kdy opustily jeho ruku, zastavily se a zůstaly na místě. Neměly žádnou setrvačnost, žádný moment.

Nemohl je ztratit.

"Ale já nechci, aby mě ta věc takhle následovala jako ocásek," poznamenal nahlas. "Lidem to bude divné."

Sning stiskl třikrát na znamení, že k tomu nemá co říct.

Pak přišla nová osoba. Byla to žena ve středních letech.

Šla dopředu přímo k němu, ale z druhého směru, než odešly ty dvě postavy. Držela kus papíru.

Dopředu? Byla snad v jeho čase?

Zamávala mu. Ona ho viděla! Norton vzrušeně zamával zpátky – ale od ženy nepřišla žádná reakce. Proč to?

"Ahoj," řekl obezřetně Norton.

Žena k němu přišla na pár stop a otevřela papír. Bylo na něm napsáno AHOJ CHRONOSI.

"Ahoj," řekl znovu. "Můžeme mluvit normálně?" Překryla rukou papír a nápis zmizel. Pak se objevila nová slova. MŮŽEME MLUVIT – ALE MUSÍŠ SE NAUČIT JAK.

"To právě zkouším!" zvolal. "Ale nikdo mě nechápe!"

Zase změnila nápis. JÁ JSEM LACHESIS – TVŮRCE OSUDU.

Osud! Gawain ji jmenoval. To byla důležitá schůzka! "Jak s tebou mohu mluvit?" zeptal se. "Rozumíš mi?"

Její nový nápis to vysvětlil. TOHLETO DĚLÁM _ POZPÁTKU. POSTUJU PODLE MÝCH INSTRUKCÍ A MĚLI BYCHOM SE SPOJIT.

"Budu se jimi řídit!" souhlasil Norton. Zjistil, že si ho byla pouze vědoma, asi ho ani neviděla a jenom věděla, že tu je. Tak prováděla rutinu, aby ho zaučila, a přitom věřila, že on bude reagovat. Až se budou moci domluvit, zjistí, proč to všechno Osud dělá. Teď byl jenom strašně vděčný za její pomoc. ŽIJES POZPÁTKU. JÁ DOPŘEDU. OBA JSME PŘEVŘELENÍ, ALE LIŠÍME SE V TOMTO A V MNOHA DALŠÍCH VĚCECH. MUSÍME SE SROVNAT.

"Souhlasím!" řekl bezvýznamně.

HODINY JSOU TÍM NÁSTROJEM. OVLÁDÁŠ JE SVOU VŮLÍ.

"To jsem už zjistil," řekl když změnila stranu.

JE TO VELMI SILNÁ MAGIE. ŠPATNÁ MANIPULACE TI MŮŽE PŘINÉST ZKÁZU.

To už taky vím, byl jsem v dobách dinosaurů!"

BARVA PÍSKU JE KLÍČ K HODINÁM.

"To jsem taky zjistil."

ZMEŇ PÍSEK NA OKAMŽIK NA MODRO A PAK NA ZELENÉ.

"Dobrá," souhlasil. Koncentroval se na krátkce modrou a pak zelenou. Toto se mu nestalo do doby, kdy začal pracovat s hodinami.

Šed' zmizela a písek změnil barvu. A změnil ji zas, téměř okamžitě. Teď byl zelený.

"Gratuluji, Chronosi," řekla Lachesis.

"Hej, já tě slyším!" zvolal.

Usmála se. Bylo jí asi tak čtyřicet, vlasy měla kaštanově hnědé, svázané do drdolu. Působila usazeným dojmem, nijak výrazná, ale její oči měly jiskru, která odolává času a která ukazuje lidem, že tato osoba má ohromnou sílu a vitalitu. "I já tě slyším, Chronosi, a taky tě vidím. Jsme teď spolu ve fázi."

"Protože je písek zelený?"

"Pojd' se mnou, Chronosi, já ti to vysvětlím." Udělala k němu krok a chytila ho za rameno. "To je to nejmenší, co mohu udělat, dokud nebudeme svoji."

Polekal se, že by byl sveden touhle ženou. "My dva?"

Zasmála se. "Samozřejmě, že si to nepamatuješ! Je to tvá budoucnost. Moje minulost. Závidím ti! Ale nemůžeme být ve fázi moc dlouho; není důvod plýtvat tvou mocí. Ah, tady jsme." zastavila se u provazu houpajícího se u budovy. "Vezmi mě za ruku, Chronosi."

Poslechl. Zatáhla za provaz – a brzy byli v pohodlné místnosti s nádhernými kresbami na zdech. Tak věrnými, že to lákalo vstoupit do nich. Pamatoval na Orleninu skládačku. Tohle byl dům, jaký by chtěl mít. "Bydlíš pěkně, Lachesis."

"Oh, to není moje," řekla rychle. "Je to tvůj byt."

"Můj?"

"Tohle je tvé sídlo v očištění. Tady v té budově běží jenom jeden čas; nemusíš hodiny namáhat. Nech je jít normálně."

"Normálně?" Ale jak se na ně podíval, tak se písek změnil ze zelené na bílou.

"Když jsi písek měnil na chvíli na modrou, skočil jsi zpátky, v normálním čase, o pár dní." Podívala se na něho. "Udělal to? Budou to dva dny, co úřad změnil pána, a já mám všechna práva pomoci ti dostat se do toho, ale to je moje budoucnost."

"Byla jsi tam a já to udělal," souhlasil.

"Dobře. A když jsi změnil písek na zeleno, tak jsi se dostal do vesmírného času. Normálně žiješ pozpátku, v porovnání s námi, ale zelená to obrátí tak, že tvůj čas souhlasí s naším. Tohle je pro tebe důležité a potřebuje to magickou energii, takže to nepoužívej, dokud si nejsi jistý, že potřebuješ komunikovat s normálními lidmi. Vlastně, budeš to potřebovat. Ale nesmíš to dělat moc dlouho, protože existuje limit tří osob."

"Cože?"

"K tomu se dostaneme později; nechci tě zmást informacemi hned na začátku."

"Už jsem zmaten! Proč jsi mě například nechala změnit písek na modro? Nemohl jsem ho změnit hned na zeleno?"

"Mohls, Chronosi, určitě. Ale byls tak krátce v úřadu, že ta hrana byla opravdu blízko. Dala jsem ti radši pár dní, abych eliminovala ten risk. Víš, nemůžeš fyzicky cestovat za hranice své působnosti; staneš se nehmotným, bez možnosti komunikovat s námi."

"To jsem už zjistil," souhlasil kajícím.

"A pak jsi změnil písek na zeleno, já tě tu provedu – jinak bys mi zmizel dřív, než bych ti stačila cokoliv říct. Víš, pro tebe je to začátek, ale pro nás ostatní je to tvůj konec. Pro nás ty už končíš a za chvíli přijde tvůj nástupce. Brzy budeme mít zkušeného nového Chronose místo starého nováčka. Bude na nás tvrdý! Bude znát všechny naše prohřešky, o kterých my ještě vůbec ani nevíme." Přikovala ho k podlaze svým upřeným pohledem. "Čas je síla, Nortone. Budeš umět věci, na které i Satan bude krátký. Nikdo nebude mít na Chronose v jeho poli působnosti. Budeš schopen měnit realitu. Uvidíme, jestli tu sílu nezneužiješ."

Norton se vůbec necítil silný. Všiml si, že mu říká jeho novým jménem; vlastně ho znala z minulosti, jeho nové budoucnosti. "Pokusím se dělat práci co nejlíp," řekl. "Uh, co se týče očištění –"

"Očištěc není součástí normálního světa," vysvětlovala. "Když budeš potřebovat s někým komunikovat, doved' ho sem a neměl bys s tím mít žádné problémy."

"Tomu moc nerozumím."

"Samozřejmě, že ne! Právě jsi v nejsložitějším systému na světě; potrvá ti to roky, než se do toho opravdu dostaneš. Ale máš čas – doslova. Ty jsi čas."

"Myslím, že mi to asi budeš muset trochu vysvětlit a ukázat," řekl. "Jsem úplně zmatený."

"Proto tu jsem – tentokrát." Naklonila se k němu, jako by na něco narážela. "A udělám to; dlužím ti to, jak jsem už řekla. Nejdřív se ale budu muset pořádně představit."

Norton souhlasně přikývl. Jako by cítil bázeň před touto mohutnou ženou s hypnotickými očima. Lachesis přešla doprostřed místnosti. Zatřpytila se – a najednou na jejím místě stála stará žena. Měla stříbrné vlnité vlasy a konzervativní oblečení – dlouhou temnou sukni, černé boty, střídmost blůzu a malý klobouček. "Atropos," řekla s důrazem na první slabiku. "Já ukončuji pramen života."

"Myslel jsem, že to dělá Smrt," řekl Norton překvapen nejednou věcí.

"Thanatos sbírá duše. Já rozhoduji, kdy budou tyto duše dostupné."

Norton přikývl. Ještě si tím rozdílem nebyl úplně jistý, ale necítil se připraven ptát se na to více do hloubky. S Thanatosem se potkal právě při vykonávání jeho práce a získal si k této postavě velkou úctu. Asi to byl Thanatos, kdo mu poprvé ukázal něco podobného, co umí i Chronos; Thanatos mu ukázal účast a starosti, neztratil se, i když měl vykonat tak nepříjemnou věc, jako je vzít někomu dítě. Smrt už pro Nortona přestala být jen příznakem.

Atropos se zavrtěla – a znovu se proměnila v Lachesis v jejích čtyřiceti, její oblečení ukazovalo ty lepší stránky její figury. Její vlasy byly rozpletené a delší než Atroposiny, měly méně vln a více barvy. "Já jsem Lachesis," řekla a přitom vyslovila tvrdé K na první slabice – LAK – e sis. "Měřím délku pramene života."

"Myslel jsem, že Chronos je určen k –"

"Chronos ovládá čas a ne život," opravila ho.

Nortonovi to opět nebylo jasné; ale opět mlčel a díval se.

Lachesis trochu povyskočila – a přistála jako kyprá mladá dívka s dlouhými prostými vlasy barvy černé půlnoci s myriádami hvězd na temné obloze. Měla šaty s velkým výstřihem ukazujícím hradra a sukni vpředu krátkou a vzadu dlouhou, takže byla pohodlná pro chůzi. Voněla přírodou: "A Clotho," ukončila to, dávajíc znovu důraz na první slabiku. "Já otáčím pramenem života." Natáhla jemný pramen vláken ve svých bílých rukách.

Norton doufal, že na něm nebylo moc vidět jeho překvapení, když se tato osoba objevila. "Myslel jsem, že třeba Příroda –"

"Gaea určuje cestu, kterou se cesty života budou brát," řekla. "Neurčuje běh lidského života. Ale všichni převtělení jsou si něčím podobní." Věnovala mu malý úsměv, vědoma si svého vlivu na něho. Co se stalo? Takhle nějak vypadala Gawainova první manželka.

"Opravdu jsi tři lidé?" zeptal se. "Vypadáš pokaždé úplně jinak –"

"Mohl jsi to postřehnout," řekla, "ta mladá žena je mužova milenka –" zatočila se, její sukně se rozlétla do stran a ukázala krásné nohy až nahoru.

"– středního věku je mužova přítelkyně –" Ustala v pohybu a byla z ní opět Lachesis. "– a stará mužova ochránkyně." Zatřpytila se do Atropos, která byla oblečena v hrozivém stejnokroji. "Vypadá to, že jsem všechny tři. Který jsi ty?"

Norton byl opět zaskočen. "Uh – prostřední, myslím, teďka."

Vrátila se Lachesis. "To jsem očekávala. Teď jsem tvoje přítelkyně, i když jsem ti byla v minulosti něčím jiným"

"Já – myslíš Clotho – v moji budoucnosti?" zeptal se ustrašeně.

"Ano, určitě! Ještě nemáš potuchy o tom, co je pro mě už minulostí." Zakřenila se. "Šťastný to muž!"

Norton se zastyděl, když si představil, co mohl mít s Clotho, že to Lachesis věděla tak dobře. "Ještě mi dělá problémy žít pozpátku," poznamenal. "Vypadá to strašidelně, zvláště když mě normální lidi vlastně vůbec nevidí."

"To můžeš kdykoliv změnit, když budeš chtít," ujistila ho. "Přesýpací hodiny jsou tvým emblémem i nástrojem, a jako nástroj jsou perfektní."

"Obarvením písku na zeleno?"

"Ano. To tě převede do normálního času. Neřekla jsem ti o tom – nebo mám? Udělej to, když budeš chtít mluvit s člověkem anebo jiným převtěleným."

"Takže já se mohu vrátit na začátek svého života, skoro čtyřicet let zpátky, změnit písek na zeleno a žít normálně jako ostatní převtělení?"

Jemně se usmála. "Těžko, Chronosi, z několika důvodů. Za prvé, už brzy by hodiny ztratily svou magickou moc a ty by ses ztratil už za pár dní; zelená je jenom krátkodobá záležitost, aspoň co o tom vím já. Za druhé tu máš nějakou práci a tu můžeš udělat dobře, jenom když budeš žít tak, jak normálně žiješ. A za třetí, ty bys to neudělal, i kdybys mohl; měl bys to vědět." Na okamžik po něm Clotho blýskla pohledem.

Norton zjistil, že to není zábavné. Jestliže Clotho byla i stará Atropos, která ze tří podob Osudu ho sledovala při činnostech, které byly, jak se domníval, soukromé? Všechny tři měly takové uhrančivé oči. Muž, který by si zahrával s jakoukoliv z těchto žen, by si brzy připadal spíše jako pokusný králik, než jako pán rodu.

"Ne, ty si to nemůžeš pamatovat, že ne!" škádlila ho. "Teď si to vychutnávám, po tom, cos mi udělal v pokojném květu mé nevinnosti – oh, ano!"

"Moje práce," řekl umíněně. "Řeklas, že mi poviš, co mám udělat a jak to mám provést."

Rezignovaně vydechla. "Ano, vždycky jsi byl takový uzavřený a nakonec věřím, žeš udělal svou práci dobře. No, tak já ti poradím, jak začít. Pracuješ stejně nejvíc se mnou." Zastavila se na chvíli, aby si urovnala myšlenky. "Chronosova práce obnáší urovnání všech momentů lidského bytí ve vesmíru. Reakce musí vždy následovat akci, věk musí následovat mládí, činy musí následovat myšlenky. Tvůj obrácený čas ti vlastně usnadňuje práci. Bez času by byl život pustý a bez řádu."

"Ale já myslel, že tohle je všechno automatické!" protestoval Norton. "Dění ve vesmíru, všechny věci, tak jak mají být!"

"Teď to víš lépe, Chronosi. Nic ve vesmíru není náhodné; všechno závisí na velikosti základních sil. Tvé umění je ve spojování všech věcí dohromady, takže to, co se děje, vypadá automaticky. Časování je velmi těžké, ale Chronos je za to zodpovědný."

"Ale vždyť jsem jenom člověk! Nemůžu vědět všechno – co se týká lidí v celém vesmíru!"

"Máš určité pravomoci, samozřejmě. Tvůj personál tady v očistci obstarává rutinu. Samozřejmě, že to všechno neděláš osobně. Jsme tu přece v dvacátém prvním století! Ty vydáváš ta nejdůležitější rozhodnutí a tví pracovníci je všechna ihned vykonají. Určité procento lidí se tu k tobě připojí a ulehčí ti tvou už tak těžkou práci. Myslím, že tvůj předchůdce ti zanechal úřad v takovém stavu, že bude schopen fungovat chvíli sám. Nechal tu vyškolené lidi, kteří ti pomohou, kdyby se cokoliv stalo. Ale už teď tu jsi pánem; když si budeš něco přát, třeba obrátit pro všechno čas naopak, tví pracovníci to všechno zařídí a zajistí normální průběh všeho."

"To že můžu udělat? Pro všechny obrátit čas?"

Přikývla. "Tohle není žádný podřadný úřad, Chronosi, jak jsem už řekla. Tvá síla je jedinečná. Ale nikdy nedovol její zneužití."

"Doufám, že nikdy!" Zatřásl hlavou, jak se snažil ujasnit si to, jako by už trochu té síly tam všechno postavilo na hlavu. "A co konkrétně bych měl dělat teď?"

"Nejdříve asi bys měl odložit své hodiny, abys měl volné ruce."

"Ano, ale nechci, aby mě ta věc prostě takhle pronásledovala vzduchem."

"Myslím, že to dělá, když to dovolíš. Přesýpací hodiny jsou symbolem a podstatou tvého úřadu; nikdy tě nenechají jen tak odejít. Ne, dokud místo tebe nenastoupí další Chronos. Ale myslím, že všechno, co je třeba udělat, je jenom zmáčknot hodiny a dát si je do kapsy."

"To se dá?"

"Zkus to."

"Zkusil to. Dal ruce na vrch a spodek hodin a zmáčkl; plynule se zmenšily. Stala se z nich malinkatá kopie sama sebe a pak se z nich stal pouhý disk. "Nepokazily se?"

"Jsou věčné. Není možné, aby se pokazily."

"Ale jak může ten písek –"

"Jak tomu rozumím já, tak hodiny v podstatě nezměnily tvar, spíše vzhled. Asi jako když přeložíš papír. Hodiny si zachovávají všechny své vlastnosti. Pro ně se tvůj svět zmenšil do dvou rozměrů. Všechno je relativní."

Norton pokrčil rameny, aniž se snažil to nějak pochopit, a strčil disk do kapsy. "Bude to pořád fungovat? Myslím, můžu teď měnit barvy –?"

"Mělo by. Tvůj kontakt s tím by neměl být nikdy přerušen, a jak říkám, mělo by se tě to pořád držet."

"Co jiného mám ještě udělat?"

"Ještě si musím zařídit nějaké věci. Otáčím životem opatrně, ale nic ve vesmíru není dokonalé, a tak se někdy musím podívat, co se děje. Jestli jsi připraven, tak se toho můžeme pustit."

"Jenom mi řekni, co mám dělat."

Výčarovala ze vzduchu malý zápisník a prolistovala stránky. "Tohle ti to řekne. Dva prameny se překřížily, a tak ty osoby vědí o osudech toho druhého. Jak jeden z nich bude muset prožít velmi zlou situaci, nastane zhroucení systému." Zavřela sešit a ten zmizel. Pak spojila ruce, propletla prsty, zase je narovnála a ruce dala pomalu od sebe. Mezi nimi bylo několik pramenů. "Vezmi mě do míst, kde se prameny překříží," řekla.

"Počkej! Řeklas, že musí jeden z nich protřpět zlo! Proč to dovolíš? Proč jim prostě neurovnáš prameny, aby oba žili v pokoji?"

Zavrtěla hlavou. "Takhle to ve vesmíru nejde, Nortone. Nežijeme v jednoduchém nebo mírném vesmíru. Aspekty násilí se musí taky snažit a akci následuje reakce. Kdybych jednomu usnadnila život – což by nevydrželo mé svědomí – způsobilo by to jenom větší utrpení někomu jinému. Bůh a Dábel spolu bojují – už od počátku bytí – a to, jak se vyvíjí situace, se vždycky odrazí na nás. Není na mně, abych řídila, kdo vyhrává; pro mě je to jenom jako divadlo. Já jsem sluha a ne pán – a to samé platí u tebe. Oba musíme dělat to, co musíme dělat, všechno podle existujících pravidel."

Norton s tím nesouhlasil ani za mák, ale ztratil základnu, z které vrhal argumenty. A tak to nechal být.

Prohlédl si prameny, které se táhly mezi jejími prsty. Dva byly překřížené. "Jak to –?"

"Je to analogie, samozřejmě," řekla. "Nebo taková obdoba reality. I když mám mezi rukama opravdové překřížení, nemohu ho rozvázat. Musíš mě vzít do toho pravého časového okamžiku."

"Ano, ale –"

"Oh, už začínám zapomínat. Ještě jsi to nikdy nedělal. Dobrá – Poradím ti, co dělat krok za krokem. Nejprve si přichystej hodiny."

"Takhle?" Norton vytáhl přesýpací hodiny a zvětšil je, do původní velikosti. Očividně pořád perfektně pracovaly; písek pořád padal a už se ho dole nashromáždilo víc.

"Ano, takhle. Rozšiř jejich působnost, abys mě přibral s sebou. To uděláš jasností."

Překvapen, Norton pobídl hodiny: Rozšiřte působnost. Hodiny zazářily více, Lachesis zjasněla, zářila jako hodiny.

"To je dost, Chronosi. Trošku uber; nechceš přece, aby sis s sebou vzal všechny své věci."

Zmírnil své myšlenky a záře začala pomalu ubývat. "Tohle je dobré. Tak zůstaň. Teď změň písek na modro – ale jenom trošičku, pomalu. Půjdem zpátky jenom o kousek." Zkoncentroval se a písek změnil barvu na hodně světlou modrou.

"A teď cestuj až do místa, kde se prameny překříží."

"Jak –?"

"Oops! Pozdě. Trochu zpátky."

Obarvil písek na bledou růžovou. Brzy se prameny začaly roztahovat, až z nich byla tlustá vlákna. Hodiny byly jako auto, které je neslo podél vláken. V dálce viděl Norton další vlákna, jdoucí od horizontu k horizontu. A pak se dvě vlákna přiblížila a dotkla se.

Koncentroval se, aby byla růžová skoro bílá, a hodiny ho spolehlivě dovedly až k místu překřížení.

"Výborně," řekla Lachesis. "Už začínáš mít tu přesnost! Brzy z tebe bude odborník, jak si vzpomínám." Popošla k vláknům a začala je oddělovat. Norton byl fascinován dvěma věcmi: za prvé, její schopností manipulovat vlákny tak lehce a za druhé, že tato vlákna byla vlastně na její rukou. Jak mohla cokoliv takového udělat?

"Už je to," řekla a vrátila se. "Můžeš nás vrátit k normálu."

Norton odpočíval – vlákna zmizela a oni byli zpátky v očištění. "To bylo ono?" zeptal se udiveně.

"Ano, udělals to výborně," děkovala mu. "Ale myslím, že pro dnešek toho je na tebe mnoho. Relaxuj, zkoumej svůj majetek a seznam se s personálem. Vráť se zítra, tvého času takže se pak podíváme na další věci; žádná už nebude tak složitá, jako byla tahle."

Jeho zítra – její včera! "Ale já ne –"

"Naučíš se." Zase změnila tvar. Stal se z ní obrovský pavouk. Ten se zmenšil na normální velikost a ztratil se. Teď věděl, co to bylo vlákna, podél kterých cestovali. Ona vůbec cestovala po vláknech.

Norton byl opět sám. A pořád měl jenom mlhavou představu, co by měl dělat.

6

SATAN

Jak se ukázalo, neměl problémy. Domácí služebnictvo bylo dobře vycvičeno a schopné a připravené na změnu pána. Vlastně už pracovali pro Nortona velmi dlouho. Lachesis řekla, že čas tu běží pozpátku, takže tito lidé by měli být z budoucnosti, ale on si nebyl úplně jistý.

Jakmile Norton něco potřeboval, objevil se sluha připravený udělat cokoliv. Norton jedl vybraná jídla připravená péknu kuchařkou. Rychleji než očekával, se tu cítil jako doma. Bylo to něco jako žít v luxusním hotelu a taky něco jako žít v Gawainově domě.

Gawainův dům – kde s ním byla Orlene. Najednou se mu tu tak moc nelíbilo. Zjistil, že všichni personál jsou duše mrtvých v očištění. Byly tady, protože zemřely v perfektní rovnováze. Nebyl to pro ně špatný posmrtný život, ale

ani dobrý. Podle definice to bylo mezi dobrem a zlem. V podstatě když budou sloužit dobře, dostanou se nakonec do nebe – ale v očistci to trvalo mnohem déle než v životě. Život byl intenzivní a měl spád, jak si Norton pamatoval; posmrtný život byl pomalý a relativně nezáživý. Nakonec ale to bylo to, čemu se říká očistec. Norton nemohl získat zprávy o tom, kdo půjde do nebe nebo do pekla.

Věděl jen to, že každá duše chtěla jít k tvůrci a ne k ničiteli.

Odpoledne odpočíval – den a noc se tu zdá se střídaly normálně, i když si myslel, že je to vyvoláno uměle – vytvořeno holojednotkou – která byla nastavena na časový okruh kanceláře Chronose – když k němu přišel návštěvník.

"Kdo?" zeptal se komorníka a nevěřil svým uším.

"Satan, pane," opakoval sluha mírně.

"Nemám s Dáblem žádné obchody!"

"Mám mu říct, že nemáte čas, pane?"

Absurdnost situace se začala mísit s odporem, ale i se zvědavostí. "Já – může mi on něco udělat?"

"Ne, pane. Jeden převtělený druhého nemůže ovlivňovat bez jeho souhlasu. Tady nebo kdekoliv jinde.

Převtělení jsou nenásilní, zvláště když jsou v uniformě."

"V uniformě?"

"Váš plášť, pane. Je to bariéra času automaticky bránící proti všem vnějším vlivům."

Norton přikývl. "Pak bych měl asi zjistit, co po mně chce. Pusť ho dovnitř." Včera by se schůzce s princem Zla asi vysmál.

Satan přišel po komorníkovi. "Princ Zla, otec Lží, můj pán Satan," oznámil komorník formálně, bez známky nenávisti. Tohleto byly Dáblovy legitimní tituly.

Norton očekával démonickou přišeru s rohy a ocasem. Byl zklamán. Satan byl perfektně vypadající muž ve středních letech, oblečen byl do tmavě červeného obleku. Jeho vlasy byly hnědé, trochu do zrzava, pěkně upravené a učesané. Byl čistě umytý. Nebyla tu žádná známka ohně. Jeho postavení bylo elegantní a kolem se vznášel obláček decentní vůně.

Satan rychle přistoupil a natáhl ruku. Norton neviděl důvod, proč by ji měl nepřijmout, a tak jí potřásl. Satanovy prsty byly jemné a teplé, ne horké. Nebylo tu nic, co by vzbuzovalo dojem pekla.

"Uh, čemu vděčím za, hmm, takovou návštěvu?"

"No, je to vlastně přátelská návštěva," řekl Satan s malým úsměvem. Jeho zuby byly rovné a bílé. "Jsi tu nový, a tak jsem myslel, že bych ti mohl nabídnout přátelskou sousedskou výpomoc."

Posadili se a Norton se zamračil. "Jsem nový, pravda. Asi jsem nerozuměl dobře. Myslel jsem, že ty bys neměl zájem – komukoliv pomáhat."

Satan se zasmál. Jeho smích byl tichý a příjemný. "Můj milý Chronosi – já jsem převtělený jako ty! Každý máme své povinnosti a je dobrým zvykem pomáhat si. Máme o sebe přirozený zájem."

"Myslel jsem – nemyslím to jako útok – že ty stojíš na druhé straně." Norton si pamatoval špatnou Dáblovu pověst, původ všeho zla.

Satan udělal gesto rukou. "Já? Druhá strana? V žádném případě! Vlastně; asi bych nějakou druhou stranu přivítal." Znovu se zasmál, přitažlivě. "Asi se hodně liším od Boha, protože vládnout může jenom jeden z nás; ale v podstatě si jsme hodně podobní."

Proti své vůli a zdravému rozumu Norton zjistil, že cítí sympatie k tomuto stvoření. "Dobrá, vlastně bych ti měl říct, že se mi nelíbíš."

"A proč bych měl, Chronosi? Nikdo se zdravým rozumem by nechtěl jít do pekla! Já bych šel do nebe, kdyby to bylo možné."

Norton se musel usmát. Satanův humor byl dobrý. "Nemáš rád peklo? Tak proč tam jsi?"

"Protože to je má práce, pane! Kdo by to tam dělal, kdybych já od toho utekl?"

Kdo, vlastně! "A je to důležitý úřad? Proč prostě nenecháš zvítězit dobro?"

Satan smutně zavrtěl hlavou. "Protože mi to nedovolí svědomí. V každé osobě je kousek dobra a kousek zla, a tyto musí být zváženy u konečného soudu. Bez dobra a zla by ztratila svoboda svůj význam a život by pozbyl smyslu. Každý si musí určit svůj osud podle toho, jak žije, protože tohle je v zákonech přírody. Průměrný člověk doslova nenávidí ten kousek zla a bolesti ve svém těle. Kdyby to nedělal, nezlepšoval by se v tom dobrém. Ale všechno se dá zkazit a každá osoba ví o výhodách, které jí přinese kousek zla. Jenom v běhu života může změnit svůj směr. Každá osoba se narodí s tím, že miluje dobro a nenávidí zlo, ale v životě se může všechno změnit. Toto je nejlepší materiál pro studie." Pokrčil rameny. "Ale nepřišel jsem tě tu otravovat se svými záležitostmi, Chronosi. Jak ti mohu pomoci?"

"Myslím, že ani pomoc nepotřebuji," řekl Norton uchvácen Satanovou řečí na obhajobu jeho úřadu. "Už mi trochu pomáhá Lachesis."

"Samozřejmě, že ano," souhlasil Satan. "Je na tvých službách plně závislá. Jsem si jistý, že ona tě nejlíp naučí to, co musíš umět." Udělal rukama malé gesto, které mohlo připomínat přesýpací hodiny, ale spíš ne.

Norton se cítil s tímto návštěvníkem nepohodlně. Byl si jistý, že má Satan nějaký jiný důvod. Ale zatím si nechtěl takovou sílu znepřátelit. Proto pokračoval v konverzaci a doufal, že se doberou k té věci, nebo Satan odejde.

"Musíme pracovat co nejlépe," pokračoval Satan. Byla slyšet velká a malá písmena; nepoužíval je pro převtělené jako pro celek, i když mezi ně vlastně patřil. "My jsme v podstatě umělci, kteří formují své schopnosti do kusů už hotových. Vždycky mám radost, když úplně zničím zlo v duši, která by jinak byla zatracena. To je samozřejmě to, co děláme v pekle; my cestujeme po posledních cestách a neznáme kompromisy."

"Uh, není pochyb," souhlasil Norton. Báł se, že Satan získává stoupence; a co mu vadilo nejvíc, bylo, že ty

argumenty dávaly smysl.

"Vím, že jsi ztratil milovanou osobu," řekl účastně Satan.

"Je teď v nebi," řekl Norton. Nechtěl o Orlene diskutovat se Satanem. Věděl, že by Satan mohl působit na její paměť.

"Věřím, že tu nechceš být sám," odušil Satan. "Tady v očištění je mnoho duší, muži i ženy a všichni se snaží vylepšit si rovnováhu sloužením převtěleným. Nech mě, abych ti to ukázal."

"Není třeba," řekl rychle Norton.

"V tom není problém. Jenom mě nech zavolat tvou služku –" luskl prsty Satan a brzo se služka objevila s prachovkou v ruce, vlasy spletené do drdolu. Vypadala vystrašeně. "Ne, ne, tahle to nikdy neudělá," řekl Satan s tónem starostlivého strýčka. Najednou se šaty změnila a ona byla oblečená ve večerní toaletě. Byla mnohem hezčí, než si Norton myslel. "Oh, ještě ty vlasy," řekl Satan a drdol se změnil na malý čepeček s diamanty. "Služko, můžeš tvému pánu sloužit v lepším postavení?"

Dívka se podívala na své nádherné šaty a dotkla se svých zářících šatů. "Cokoliv si bude můj pán přát," souhlasila.

"Podívej, nemám přání, abys –" protestoval Norton, i když byl zaskočen touhle změnou.

"Oh, skoro jsem zapomněl," řekl Satan. "Samozřejmě, že nechceš nějakou cizinku, vím, že nestřídáš partnerky."

A dívka se změnila a vypadala přesně jako Orlene v jejích nejlepších chvílích.

Vystrašený Norton sebou cukl. Orlene nikdy nevypadala lépe!

"Můžeme změnit i její osobnost," řekl Satan. "Rád bych, aby má práce byla co nejlepší. Může být úplně fyzicky i psychicky podle tvého přání."

"Ale – to není ta, kterou jsem znal!"

Satan se na něho podíval. "V jakém jiném směru jsi ji znal než ve fyzickém a psychickém?"

"Já já jenom vím, že tahle je jiná!"

"Záleží na tom? Poslouží ti stejně. Pravděpodobně lépe, protože má důvod zavděčit se někomu."

Vyveden z míry Satanovou sdílností, ochotou a přesvědčivostí jeho argumentů, Norton mohl jenom koktat.

"Ale, ona není – ta samá – prostě to není ona!"

"Není?" zasmál se Satan. "Bylo řečeno, že muži to dělají a ženy tím jsou. Jenom na tobě záleží, jak to bude provedeno; ona bude jen tvůj nástroj. Zkus to, Chronosi; jsem přesvědčen, že budeš spokojen."

"Zkus to?"

"Jsem si jistý, že nechceš, abych trápil tvoje nebo její uši podrobným popisem, zvláště kdy by to nešlo vyjádřit slušným jazykem. Jsem, jak jsem už řekl, srdcem umělec; záleží mi na kvalitách jazyka. Cítím trochu sympatie s vulgárností jako takovými, ale mnohem více s krásnem. Může mít jiný tvar, jestli chceš. Tady nejsou hranice, jenom vůle zachovat pohodlí."

"Jakákoliv forma, kterou ona přijme – kterou já přijmu, by pro mne znamenala bolest," řekl Norton s přemáháním.

A znovu se Satan tak divně usmál. "Vidím, že pověst o tobě nelhala. Ale vím, že tvoje bolest není zase tak velká, můj drahý příteli. Nepůjdeš do nebe, nebo do pekla, dokud tvá práce ve funkci nebude ukončena. Jako převtělený jsi v podstatě imunní ke všem změnám a to, co uděláš nebo neuděláš s jakoukoliv ženou se nepočítá."

"Ale s duší v očištění, takovým duchem –?"

"Všechny jsou viditelné všem ostatním a všem převtěleným. Tady není Země, kde se duchové nemohou pohybovat svobodně."

Norton zavrtěl hlavou. "Tohle není ten typ potěšení, o který bych měl zájem."

"Ah, to tě brzy přejde. I když, každý svého štěstí strůjcem."

"Máš pravdu," řekl Norton. "Už začínám vidět účel tvé návštěvy. Chceš, abych se s tebou spojil, a já nevím, jak jsem mohl uvěřit čemukoliv z toho cos mi řekl."

"No, však si taky říkám Otec Lží," řekl Satan pobaveně. "A jsem neskonale hrdý na kvalitu svých lstí. Mnoho smrtelníků je považovalo za vynikající."

Ten darebák na to byl ještě hrdý! Norton byl znechucen. "Dobře, jestli to je konec tvé návštěvy –"

"Skoro," řekl Satan a nezvedal se. Udělal bezvýznamné gesto a služka se změnila do původní podoby a odešla z místnosti.

"Takže to nebyla jenom přátelská návštěva?"

"Byla by tu taková malá službička –"

"Proč bych ti měl prokazovat služby?"

"No, je velmi malá a já jsem připraven za ni štědře zaplatit."

Placení za službu! Tohle si už prožil s Gawainem! "Jak můžeš svádět jiné převtělené k provádění svých špatností?"

Satan si ho prohlížel a jeho oči měly ten samý nádech jako oči Osudu. "Ty rád cestuješ, že Chronosi?"

"Ano. Myslím, že to byl důvod, proč jsem vzal tento úřad, takže teď mohu cestovat v čase. Jak se to naučím dobře, tak –" zastavil se. Nechtěl říct princí Zla co, měl na srdci.

"Abys viděl svoji milenkou živou," dokončil Satan.

Nemohl to před ním skrýt! Znamená to, že je to špatná myšlenka? Strašné! "Co je to za službu?"

"Jenom provést mého oblíbence na krátké túře."

"Proč nemůže cestovat sám? Ještě v očištění neznám ani svůj dům."

"Na cestu v čase. Tu můžeš připravit jediné ty."

To byla pravda – byl teď pánem Času. Nechtěl se Satanem uzavírat žádné obchody, ale byl zvědavý. "Kam v čase?"

"Jenom několik roků, na několik minut. Nebude nijak škodit; jenom musí promluvit s jedním mužem."

"Jenom mluvit? Aby mu pohrozil?"

Satan zavrtěl hlavou. "Můj milý Chronosi, já lidem nehrozím! To by nemělo smysl. Je to v podstatě, i když se to stydím přiznat, dobrý skutek."

"Dobrý skutek – od prince Zla? Jak si můžeš myslet, že ti uvěřím?"

"Můžeš si to ověřit. Není na tom nic tajného; všechno je přístupné. Tento muž by jinak ztratil svou životní šanci. Můj člověk ho jenom nasměruje na správnou trať."

Životní šanci – to je co říkal i Gawain, když Nortonovi nabízel úřad Času. Ale jakou šanci by dal komukoliv Satan? "Proč bys měl dělat cokoliv dobrého pro jakéhokoliv smrtelníka?"

"Jak jsem už řekl, pane, věřím v pořádek. Můj úřad nemůže pracovat bez pořádku. Štěstí tohoto smrtelníka přispěje k pořádku života z hlediska reality."

Norton zatřásl hlavou. "Musíš se snažit ještě trochu víc Satane! Musíš mít tucty dalších možností, jak na Zemi prosadit pořádek, a přitom nemuset cestovat časem, abys komukoliv pomohl. Proč prokazovat smrtelnému službu?"

"Dobrá, Chronosi, došel jsi k tomu, že to chceš pečlivě zkontrolovat. Dám ti souřadnice a můžeš tam jít sám a posoudit, jestli ten muž bude trpět a pak zvaž důvody mého počínání. A když budeš plně přesvědčen, že je to dobrá věc, můžeš tam dopravit mého zmocněnce. To je dobrá nabídka, ne?"

Norton zdráhavě přikývl. "Já ale ještě dost dobře neumím cestovat v čase. Myslím, strefit se do toho pravého místa. Lachesis mě vzala na výlet, ale měli jsme jako vodičko její prameny."

"Bude mi potěšením ti v tom pomoci," řekl Satan. "Mám jenom přátelské úmysly. Nej dřív si musíš na kalendáři určit datum a čas pak změníš hodiny na modro s přáním zastavit se na určeném místě. Je to vynikající nástroj; udělá všechno tak, jak si přeješ. No a v tom správném čase akorát musíš zdolat vzdálenost."

"Chůzí? To mě ale velmi zpozdí."

"Chronosi, ty jsi přece převtělený Času. To znamená, že můžeš ovládat celý vesmír, protože čas a prostor jsou spřaženy dohromady. Můžeš cestovat kamkoliv chceš, na Zemi a i na kolonizovaných planetách."

Norton zatřásl hlavou. "Nevím jak, pokud ovšem nemyslíš normální cestovní prostředky."

"Jsem tu, abych ti to ukázal. Jenom vem hodiny –"

"Ne. Nechci s tebou cestovat."

Satan se nepodivil. "Není třeba, příteli. Já ti to vysvětlím a ty to potom můžeš zkoušet jak chceš. Nejprve ti musím říct podpůrné teorie."

"To bude vhodné," řekl Norton nepřesvědčivě. Chtěl být od Satana co nejdál, ale tuto informaci potřeboval.

"Pohyb, stejně jako zlo, je všude," řekl Satan způsobem učitele. "Země se otáčí podle své osy a povrch ubíhá na rovníku rychlostí asi tisíc mil za hodinu, což se dá převést na asi šestnáct mil za minutu nebo čtvrt míle za vteřinu. Vypadá to jako strašná rychlost."

"Rychlejší než já," souhlasil Norton. "Obávám se, že tato rotace způsobí den a noc. Ale co –"

"A přece je tato rychlost zmenšena dalšími aspekty pohybu. Země se také pohybuje kolem Slunce a tato rychlost je osmnáct a půl míle za vteřinu."

"Způsobuje roční období," řekl Norton. "Ale jak to souvisí –"

"Ale naše Slunce se také pohybuje, protože Mléčná dráha se otáčí a Slunce putuje kolem galaktické osy rychlostí okolo sto padesát mil za vteřinu. Jak je rychlost Země okolo Slunce asi pětasedmdesátkrát rychlejší než pohyb bodu na Zemi, rychlost galaktické rotace je ještě asi osmkrát větší. A tohle všechno je bezvýznamné. Známý vesmír se rozpíná, takže všechny důležitější částice se pohybují vzhledem ke zbytku. Z toho důvodu cestujeme asi polovinou rychlosti světla, což je asi devadesát mil za vteřinu. Působivé, že ano?"

"Ano," souhlasil Norton. "Ale ještě pořád nevidím spojení se svou situací."

"Klid, příteli; už se k tomu blíží. Vrchol je, že i když ty a já vypadáme, jako bychom odpočívali, jsme v podstatě obklopeni velmi mnoha různými vektory pohybu. Je to velmi složitá soustava, ve které žijeme. A protože pohyb je funkcí času stejně jako funkcí prostoru –"

"Hej!" přerušil ho Norton. "Kdybych se pohyboval v čase a ne v prostoru, tak bych zmizel ze zemského povrchu! Kdybych cestoval jenom jednu hodinu, Země jako součást pohybující se galaxie v rozpínajícím se vesmíru by se pohnula devadesát tisíc mil každou sekundu, nebo –"

"Půl světelného roku, nebo taky tři sta a dvacet čtyři miliony mil anebo vzdálenost Jupitera od Země," dokončil vesele Satan. "Ano, v momentě by ses ztratil, Chronosi, doslova."

"Ale když žiju pozpátku, měl bych být úplně mimo systém! Protože cestuju časem pozpátku tam, kde kdysi Země byla, ne kde je teď, ale jsem to jenom já, kdo tam cestuje, a ne Země sama! A když skočím do jiného času –"

"Počkej Chronosi," řekl Satan. "Tvoje existence je chráněna velkou mocí přesýpacích hodin. Ony počítají všechny pohyby ve vesmíru a dopraví tě přesně do toho místa k zemskému povrchu. Záleží ovšem na tom, jak je použiješ. Pravda je, že bez té ochrany bys okamžitě zahynul, protože by ses ponořil hluboko do nitra nějaké planety a nebo bys skončil uprostřed vakua. Hodiny s tebou zůstávají, a tak tě chrání od veškerého zla, jehož okolí vymezuje tvůj bílý plášť." Dábel se zasmál. "Dokonce tě ochrání od mých kousků."

"Opravdu?" zeptal se nevěřicně Norton.

"Přirozeně, všechno, co ti řeknu, je podezřelé. Ale zřídka kdy se pouštím do malých lží; nejsou ani efektní, ani výhodné, a tak mi ani nestojí za námahu. Zeptej se svého hádče. To se mnou nemá nic společného."

Tak Satan o Sningovi věděl! "Opravdu mě hodiny ochrání před Zlem?" zeptal se Norton hádkou.

Stisk.

Hodiny se mu začínaly líbit! "A můžu s nimi cestovat jak v prostoru, tak v čase?"

Stisk.

"Nepochybně, Chronosi," řekl měkce Satan. "Všechno, co musíš udělat, je používat je k odstraňování těch pohybových hledisek. Pak se pohneš – anebo spíš nepohneš a vesmír ti bude ubíhat pod nohama. S trochou cviku budeš schopen cestovat kamkoliv na Zemi rychlostí mnoha mil za sekundu. Ale zkoušej to opatrně; hodiny tě ochrání před jakýmkoliv vnějším vlivem, ale jsou bezmocné proti tvým chybám."

"Chybám?"

"Když vyrušíš kousek jejich magie, snižuješ jejich schopnost chránit tě. Mohl by ses ztratit."

Dobré varování! Norton už měl zkušenosti s nepřiměřeným skokem daleko do minulosti. Ještě trochu a ztratil by ochranu – mohl by ho sníst dinosaur? Ne, protože nebyl hmotný, když byl mimo hranice jeho úřadu. Ale uvnitř své doby by mohl mít mnohem více problémů. Ano, musí být velmi opatrný a Satanovo varování bylo opravdu dobré. Pořád se ještě potřeboval učit, jak s hodinami zacházet. "Jak můžu tu sílu vyrušit?"

"Jednoduše, změň písek na žluto a pak ho posuň k červené nebo modré – červená je nejlepší – Takže se začneš pomalu pohybovat proti normálnímu času. Věřím, že bys to dokázal i v tvém obráceném čase, ale je lepší se pohybovat po Zemi, abys snížil nebezpečí. Touto cestou se budeš pohybovat jenom na přítomné Zemi, spíš než složitější cestou v zemské minulosti nebo budoucnosti."

"Oh, ano," souhlasil Norton a snažil se to zapamatovat si to. Jestli Země cestovala od středu vesmíru polovinou rychlosti světla a on by zrušil ochranné kouzlo, když by se pohyboval v čase dopředu, znásobil by tu činnost a byl by rychlejší než světlo. Ne, tohleto riskovat nechťel! "Proč žlutá?"

"Je to rušící modus. Bylo by nepříjemné, kdyby se ti to stalo v jiném modu; mohl bys cestovat vesmírem kvůli nehodě, katastrofě. Takže musíš vynaložit vědomé úsilí, aby tě to taky trochu chránilo. Ale jak si ve žlutém modu, můžeš dělat co chceš, jako normálně."

"Oh, ano. Ale co mám vlastně dělat aby –"

"Pohyb vyvolává pohyb. Nakloníš hodiny proti síle, kterou chceš vyrušit; v pravých úhlech je to nejúčinnější. Ale funguje to logaritmicky, takže první kousek náklonu funguje jenom málo. To je další ochrana proti bezstarostnosti."

Norton stále více oceňoval kvality přesýpacích hodin. Tato věc ovládala síly, o kterých se mu ani nesnilo! Soustředil se, aby změnil písek na žluto. Stalo se. Pak hodiny pomalu naklonil od sebe. Nic se nestalo.

"Musíš to uvést do chodu, tak jako normálně," řekl Satan. "Žlutá je neutrální, jenom podporuje to, cos měl předtím, to jest bílou. Tady, v tvém sídle, jsou všichni přizpůsobeni tvému času a hodiny předpokládají, že tak trochu předvádíš barvy. Ale když změníš na žlutou a pak to sečteš s nějakou barvou a pak to nahneš, ví to, že se jde do práce."

Norton se soustředil a změnil barvu na červenou. Pak se zastavil. "Proč je červená nejlepší? Proč ne zelená, která se shoduje s normálním časem?"

"Proč, o tom jsem nepřemýšlel," řekl Satan. "Myslím, že by byly problémy s cestováním v prostoru, kdybys byl v normálním světě."

Problémy – asi jako procházení budovou v hmotném stavu! Norton věděl, že nikdy na zelenou cestovat nechťel. Prozatím, říkal si, to asi opravdu není bezpečné zkusit to v normálním čase. Satan se opravdu snažil pomáhat. Možná, že nebyl tak špatný, jak ho všichni líčili.

Norton otočil hodiny asi o pět stupňů.

Skočil dopředu jako dělová koule. Rychle otočil hodiny – a ještě rychleji skočil zpátky. Narovnal hodiny a zjistil, že padá z velké výšky na povrch planety.

Určitě to přehnal. Vystřelil od povrchu Země dopředu a pak dozadu a nechal půdu daleko pod sebou. Půdu? Jak vystartoval z očiště – ale ani nevěděl, kde očištěc je. Možná, že byl blízko k povrchu. Ale proč o tolik rychleji nazpátek než dopředu, i když hodinami pohnul o stejný úhel?

Protože narazil na rozdílné síly. Ty, které jmenoval Satan, nebyly určitě jediné – a samozřejmě, některé z nich nebyly přímé, asi jako Země se otáčela kolem Slunce, pořád se měnily a měnily také tu hlavní sílu, která rozpínala vesmír. Takže naklánění hodin způsobí pokaždé jiný pohyb. Musí být vždycky opatrný! Dokonce s logaritmickým zvětšením mohl cestovat velmi mnoho mil za vteřinu. Ale teď byly hodiny rovně – a on pomalu padal k zemi. Co se stalo?

A pak si začal spílat do bláznů. Gravitace se stala! Skončil ve vzduchu a narovnal hodiny, takže už s ním nepohybovaly – ale gravitace byla jiná záležitost. Co se stane, až přistane?

No, nebyl začleněn do reality, takže by se asi propadl do země. A to by ho uchytilo do kamení, takže by neviděl, co se děje. Satan řekl, že ho hodiny nemohou ochránit od jeho vlastních chyb. Musel se dát do pohybu – kontrolovaně – dokud se mohl hýbat.

Zkusil se vrátit do domu. Naklonil hodiny dopředu – a pomalu se sunul po povrchu planety vpřed. Ale nezdálo se, že se blíží domovu, ať to bylo kdekoliv. V podstatě bude muset zastavit někde na povrchu, aby znovu nabral síly a získal klid. Chvilku přemýšlel, aby předešel unáhleným rozhodnutím. Mohl se vyhnout pádu do povrchu, kdyby se pověsil nad povrch jako satelit – ale to nebylo moudré. Co by dýchal? A taky si nebyl jistý, jestli mohl hloub do vesmíru, protože magie byla výsadou planet.

Musel písek obarvit na žluto a pak na růžovo. To by ho mělo poslat dopředu, ale ne tak rychle. Možná, že zkusí poloviční rychlost – dávalo to smysl? – takže každá sekunda bude na světě jenom půl sekundy. No, a když vyruší část kouzla, která s ním pohybovala kolem Země, ne až tisícnebotaknějak mil za hodinu, ale polovičku toho, pět

set. Pořád je to velká rychlost.

Ale nenakloní hodiny úplně, takže dosáhne jenom malého zlomku této rychlosti, ne víc než čtyřicet nebo padesát mil za hodinu. To by nešlo; už teď se pohnul rychlostí větší, než pět tisíc mil za hodinu. Rotace Země to nemohla postřehnout! Tak musel použít jednu z větších sil – a musel to přesvědčit k návratu. Ale gravitace ho dostala blíže k povrchu, takže prostě nemohl obrátit pořadí bez toho, aby prošel planetou. Brzo by se ocitl v problémech bez ohledu na to, co by zkusil, ovšem až na to, že by zmrazil čas úplně. Ale to by ho domů taky nedostalo.

"Sningu!" zvolal. "Pomůžeš mi?"

Stisk.

"Poradíš mi, jak se mám v pořádku vrátit?"

Stisk.

Bylo to divné! Visel teď asi míli nad povrchem a pořád padal. "Pojďme si zahrát přihořívá! Stiskni, když začnu dělat ty správné věci!"

Zkoumal hodiny a zvážil, jestli by je neměl nahnout dopředu. Sning stiskl. Tak je naklonil, pomalu – a začal se pohybovat dopředu. Zvětšil náklon, povzbuzován Sningem, dokud neletěl pod úhlem pětáctýřiceti stupňů. Jeho dopředná rychlost se vyrovnala s jeho pádovou rychlostí. Byl to pokrok, ale pořád to nezabraňovalo jeho střetu s povrchem.

Možná by pomohlo naklonit hodiny na druhou stranu? Stisk, stisk. Sning mu říkal, že ne.

A co?

Stisk.

"Co myslíš tím, ano?" podivil se Norton. "Nevím, co dělat!"

Stisk, stisk.

Blížící se nebezpečí, nebo aspoň nepohodlí ho nutilo přemýšlet. "Myslíš, že vím, co mám udělat, jenom kdybych nad tím trochu popřemýšlel?"

Stisk.

"Ale to, co potřebuju, je zastavit pád a s tím opravdu nemůžu nic dělat!"

Stisk, stisk.

"Mohu s tím něco udělat! Ale nemůžu říct hodinám nahoru, ledaže bych je zdvihl."

Stisk.

Už byl skoro na Zemi, padal přímo do malého jezírka, kde z magických kobereců rybařili zámožní turisté. Zdvihl hodiny nahoru – a vystřelil jako z katapultu. Divil se, že si ho turisté nevšimli; ale pak si uvědomil, že není v jejich čase.

Trochu se to snažil spravit a po chvíli lítání jako jojo se zastavil asi míli nad povrchem.

Takže to bylo hýbání hodinami spíše než naklánění, co způsobovalo pohyb – když byl ve žlutém modu a v pohybu. Satan ho přelstil. Ne – pravděpodobně to ani on nevěděl. Viděl a znal následujícího Chronose, a kdo to byl? On sám? "Nakloň a jeď, a tak si myslel, že to je jediný způsob dopravy. Určitě toho bylo velmi mnoho, co princ Zla nevěděl o úřadu a možnostech Chronose, a nejlepší bylo, že se o to ani nemohl zajímat. Všechno Satanovo úsilí pomoci mohlo být záminkou k získání zkušeností s hodinami pro vlastní použití.

S tím svým řízením a se Sningovou pomocí se nakonec rychle dostal zpátky tam, odkud vyletěl. Satan tam pořád seděl; pro něho uběhla nanejvýš minuta. Nikdy se nesmí dozvědět, jak šileně se Norton proletěl!

"Takže teď už víš jak na to," řekl Satan s přátelským úsměvem. "Není v tom žádný problém, že jo? Myslím, že teď můžeš vzít mého posla na jeho poslání."

"Nejsem si jistý

"Oh, ano, samozřejmě! Jak jsem mohl zapomenout! Chceš vidět, co ti můžu nabídnout. Řekl jsem, že jsem připraven ti dobře zaplatit, a myslím, že bych měl."

"Ne, já –"

"To je v pořádku, Chronosi. Ukážu ti to. Je to výlet do oblastí kontinua, které nemůžeš normální cestou a sám obsáhnout – vzdálený vesmír."

"Vesmír?" Satan ho opět vyvedl z rovnováhy, asi záměrně. Co tím myslel teď?

"Ovládáš čas, Chronosi; to by ti mělo stačit dostat se do vesmíru, ale není to přesně tak. Cestuješ tak, že pořád stojíš a svět necháváš ubíhat pod sebou ve zvoleném směru. Můžeš dosáhnout hranice věčnosti; já mohu dosáhnout hranice prozkoumaného vesmíru. A to je to, co ti nabízím – cestování ve vesmíru tak, jak jsi to nikdy nepoznal a nikdy bys to sám nemohl poznat. Dovol, abych ti to ukázal – vzorek toho, co ti nabízím jako protidměnu za tvou službu. Je to velmi výhodná dohoda."

Dohoda? Cestování daleko do vesmíru bylo nemožné, protože magie byla vázána na pevné předměty asi jako gravitace, ale neměla nekonečný dosah jako gravitace. Pět tisíc mil nad povrchem Země už nebyla žádná magie – dokud nějakí lidé nevstoupili na jinou planetu a nevydolovali z ní její vlastní magii. Sám Satan by musel použít hlavní přepravu, kdyby chtěl navštívit Mars nebo Venuši.

Ale taky to mohlo být chvástání, vtip.

Norton se rozhodl, že Satanovi na ten vtip skočí. "Dobrá, ukaž mi to."

7

THO

Satan chvilku gestikuloval – a za chvilku se Norton řítí vesmírem rychlostí, kterou za sebou brzo nechal Zemi a po chvíli i Slunce. Byl uprostřed vesmíru, světelné hodiny od své rodné planety, směřoval do středu galaxie Mléčné

dráhy a sledoval, jak ubíhají hvězdy. Nebylo to špatné; vypadalo to, že je magicky chráněn, takže se cítil příjemně teple a dýchal čerstvý vzduch; ten plášť ho očividně chránil.

Chtěl Satanovi skočit na vtip – a on to nebyl vtip! Jak to bylo možné? Nerozuměl hranicím magie? Vypadalo to tak. Byly tam taky úplně černé chvíle, když právě letěl oblakem hvězdného prachu. A pak byl v bezhvězdném prostoru, když sjížděl podél ramena galaxie. Zářily tu samostatné hvězdy, které v té tmě vypadaly jako drahokamy. Podíval se nahoru a uviděl, jak nad ním putuje obrovská koule hvězd, zářící balón, která obíhala kolem centra galaxie proti spirálním ramenům. Pak se k tomu shluku obrátil a opustil spirály galaxie. Malý balón se ohromně zvětšoval, až z něho byla koule miniaturní galaxie s asi sto tisíci hvězdnými systémy. To byl zázrak!

Jak se k tomu začal přibližoval, zpomaloval. Vletěl do toho – a teď bylo vidět, jak to bylo velké – mnoho světelných let napříč, hvězdy k okraji řídly, takže mezi nimi byl opravdu pěkný kousek cesty. Plul do centra, kde byl den věčný a hvězdy se doslova praly o kousek místa. Nakonec se dostal k nádherné vesmírné stanici, která vypadala jako velké bicyklové kolo, s malými loděmi zaparkovanými na okraji. Ale jak zpomaloval a přibližoval se, zjistil, že tyto lodě nejsou zase tak malé, ale pěkně velké; rozměry stanice je zmenšovaly. Bylo tam hodně typů, některé byly tenké jako jehly, jiné připomínaly pozemské válečné křížníky a další byly jako létající talíře.

Nakonec doletěl k jedné z jehel. Proletěl slupkou jako duch a uvnitř přistál v něčem, co mohlo být řídicí centrum. Okna nebo obrazovky ukazovaly celou kolovou stanici, zaparkované lodě a myriády hvězd kolem.

Kosmonaut vstal z pilotního křesla. Byl to vysoký blondák samá ruka, samá noha oblečený v drsné kombinéze; kalhoty mu trochu vlály a u pasu měl blaster připravený k okamžitému použití. Podíval se obdivně na Nortona a přezvýkl v koutku stéblo trávy. "Takže ty jsi můj kopilot," řekl a rty se mu stáhly. "Tvé šaty nevypadají podle poslední módy, cizínče! Říká ti něco blaster?"

"Ne," odpověděl Norton. Do čeho ho ten Satan namočil?

"Už jsi někdy zabil nějaký Emzáky?"

"Koho?"

"Tho."

"Tho?"

"Víš – Tvory – s – Hmýzima – Očima. Oni se snaží ovládnout Systém. Naši vrchní myslitelé nás najali, abychom vyhnali Tho z tohoto sektoru vesmíru. Svého kopilota jsem ztratil na poslední výpravě, ale oni řekli že mi pošlou náhradu." Zakřenil se a vesele přezvýkl. "Celkem jsem se těšil na feminu."

"Feminu?"

"Kámo, kdes seděl? Ty snad nevíš, co je to femina? Lidská ženská, nebo aspoň něco příbuzného, asi kolem dvacítky, tvarovaná jako měřič času, který držíš v ruce, s horkou krví a nesmí být příliš chytrá."

"Oh. Asi se stala chyba. Ne, že bych byl – mladá ženská – ale taky vím houby o kosmických lodích, přišerách anebo myslitelích."

"Sem se asi spletl!" souhlasil pilot. A odporně se zašklebil, rozhlédl se, a když nenašel plivátko tak si odplivl na zem. "Brzo zjistíme, na čem jsme!" Otočil se ke komunikační jednotce a špinavým prstem zmáčkl několik tlačítek.

Na obrazovce se objevila hlava. Tvář byla malá a tak nějak stisknutá do sebe, jakoby vystrčená velkou mozkovnou. Lebka byla bez vlasů, s fialovými žilami které pulsovaly, aby prokrvily tu šedou hmotu uvnitř. Tohleto byl stoprocentně myslitel – produkt lidské evoluce, skutečně jenom mysl bez těla.

"Ano?" zašeptala hlava. Znělo to, jako by měl hlasivky taky vyplněny mozkovou hmotou.

"Tady je Bat Dursten, pane," řekl kosmonaut. "Můj nový kopilot právě přistál – ale říká, že neví nic o lodích, blasterech nebo Tho, a taky nevypadá, jako by sem patřil. Potřeboval bych ho vyměnit – možná za pěknou malou feminu."

"Nestala se chyba, Durstene," zašeptal myslitel přesvědčivě. "Norton bude pro tuto misi tvým společníkem. Je k tomu způsobilý."

"Ale vždyť je to greenhorn!" protestoval pilot. "Ani nikdy nezabil Tho!"

"Bude ti stačit," trval na svém myslitel, žíly na jeho čele se zbarvily do tmavší fialové.

"Doprdele, pane –" začal rebelsky Dursten.

Ale stalo se něco divného. Myslitel se na Durstena díval těmi svými krvavými bulvami – a kosmonautovy vlasy se začaly ježít, jako by je vyčesávala neviditelná ruka. Začal se z nich linout kouř a takový divný zápach.

Dursten ucítil teplo. "Ou!" zařval, jak se chytil za hlavu, aby zjistil, co se děje. "Oukej, oukej, pane; on je ten pravý! Nějak to zvládnem."

"Myslel jsem, že to pochopíš," řekl myslitel, a když mizel z obrazu, tak se smál svou malou křivou pusou.

"Co se stalo?" zeptal se Norton, překvapen tou změnou názoru. Tam, kde se mužovy vlasy připekly, viděl jenom černou stopu.

"Aw, použil na mě svoje psi," řekl Dursten, když si třel popálená místa. "Dělají to, když jsou naštvaní."

"Psi?"

"Ty snad opravdu nic nevíš? Všichni myslitelé mají psi sílu. S těma svýma směšnýma malinkýma tělíčkama opravdu nemůžou nic dělat, a tak to dělají se svými sakra mozky. Tadyten mě chytil do telekineze a pyro. Je to prostě jeho cesta, jak prosadit svou. Jsem k tobě přilepen."

"On zdvihl tvé vlasy a spálil je – jenom proto, že to chtěl?"

"To je přesně to, co jsem řekl, Norte."

"Ale vždyť tu ani nebyl! Musí být někde jinde na Kole."

"Někde jinde na Kouli, jsi chtěl říct. Myslitelé nikdy neriskují kůži někde ve vesmíru. Vzdálenost pro ně není problém, jak tě myslitel vidí, tak se na tebe může pověsit. Kdyby na mě byl opravdu zlý, zastavil by mi srdce."

"Jestliže mohou myslitelé dělat takovéhle věci, proč si teda najímají žoldáky?" zeptal se Norton. "Měli by být schopni zastavit srdce i Tho."

Dursten vzdechl. "Ty jsi opravdu greenhorn! Oukej, když už jsme teda spolu, tak bych tě měl něco naučit, abys mi byl taky něco platný. Myslitelé bydlí v Kouli – to je tady ta hvězdná mlhovina – s vetřelckými Tho. Všechno bylo pěkně zticha tak století, nebo tak nějak, ale teď se Tho začínají ozývat. Zničili několik kolonizovaných planet, unesli ženy, snědli muže a dětem dělali věci, co se normálně nedělají. Chtějí pro sebe zabrat celou Kouli! Samozřejmě, že se to myslitelům nelíbí – ale nikdy by pro nic za nic neopustili svoje teplé díry na svých planetách. Takže museli posbírat pár takových násilných typů, lidských lovců, jako jsme my. Platí celkem dobře a já myslím, že je to válka za dobrou věc, a tak se necháváme najímat. Já a hodně jiných ty svině rádi zabíjíme; ale stejně by žádný z nás nechtěl, aby se někdo z nich nechal obšťastňovat mojí sestrou to teda ne! Ale Tho jsou imunní na myslitelské psy a tak musíme používat stařícké zbraně. A s tím já souhlasím, správní chlapi psy nepoužívají. Teďka se formujeme do velké bitvy; napadneme jejich planetu a dáme těm bastardům ochutnat jejich vlastní chlebiček."

Norton to začínal chápat, ale s něčím měl pořád problémy. "Tho – jestli jsou opravdu tvorové s hmyzíma očima, tak musí mít úplně jiný metabolismus než my."

"To je tutovka!" souhlasil okamžitě pilot. "Jsou něco jako kříženci mezi štěnicí a chobotnicí, se strašnými očima kolem hlavy a kape z nich sliz. Opravdu paráda!"

"Tak jak můžou mít zájem na sexu s lidskými ženami? Určitě jsou těm ženám odporní a ty ženy jim taky."

"Jo, to je problém, nad kterým teďka přemýšlím. Ale pravda je, že si Tho vždycky berou ženský. A zvláště ty vyvinutý, však víš. Máme o tom hodně fotek, a tak víme že to tak je. Kdyby to nebylo na nás, chrabrých pilotech, abysme je vysvobozovali, už bysme tu žádnou neměli." Na chvilku se zastavil. "Divný je, si myslím – že některý holky se spíš bály nás než jich."

"Tady prostě není nad čím přemýšlet," řekl Norton. "Myslím, že kdybyste chtěli ty holky na stejné věci –"

Byl přerušen nářkem sirény. Na ovládacím pultu se rozsvítila červená světla.

"Yow, tak tohleto je svolání na výpravu," řekl Dursten. "Strč svou prdel do tady tý kopilotovy židle, Norte. Bude to asi jako zkouška v terénu. Pevně doufám, že seš dobrý žák."

Norton se usadil do pohodlného křesla. Automatické bezpečnostní pásy se mu upnuly kolem těla. Dursten zmáčkł katapult a loď vystřelila z kotviště Kola.

"Teď to sleduj. Strčím tu šunku do nula gé, abysme mohli manévrovat," upozorňoval pilot. Norton najednou ztratil hmotnost; jenom pásy u sedadla ho držely, aby nevzlétl. A pak loď zrychlila a to s ním mrštilo proti sedadla. Takhle nudličková loď měla opravdu strašnou sílu!

"Ještě jednu věc o Tho bych ti měl říct, jenom pro úplnost," řekl Dursten, aniž vzlhl od řízení, a dostával loď do formace. "Jsou to morfové."

"Cože?"

"Slyšels dobře, Norte. Můžou na sebe vzít libovolnou podobu, jenom tak. Takže, kdybys měl nějaké pochyby, tak střílej první."

"Ale já nemám blaster!" řekl Norton. "A stejně, co když si nebudu jistý, že je to Tho – myslím, nechtěl bych zastřelit někoho z našich lidí."

"Je to tak," souhlasil Dursten, znělo to, jako by na to nikdy nemyslel. "Takhle skončil můj bývalej parťák. Potom, co jsem ho skončil, jsem si všiml, že byl jenom zelený, protože měl vesmírnou nemoc, ale už bylo pozdě. Musel jsem ho vyhodit do vesmíru."

"Tys zabil svého parťáka?" Norton byl šokován.

Kosmonaut přikývl. "Myslel jsem, že je Tho. Tohle se stává, když máš moc rychlé prsty."

Očividně! "Doufám, že neuděláš na této misi podobnou chybu," řekl Norton zaraženě.

"Naw, bez starostí. My dva jsme na téhle lodi jediní lidé. Takže když uvidíš kohokoliv jiného, tak je to Emzák."

"A jak víme, že nejsme Tho my? Myslím, že se může stát, že ty budeš jeden, anebo to klidně můžu být já."

Dursten se znovu odmlčel, jak zpracovával novou informaci. Jeho ruka se křečovitě svírala hned u blasteru a Norton z toho byl k smrti vystrašený. Ale pak kosmonauta napadlo něco jiného. "Jářku, však nám to může říct robot. Takže nás oba teď vyzkouším. Hej, Plecháči!"

Robot se přibatořil, jeho nohy byly evidentně přichyceny k podlaze magnetem. "Volal jste, pane?" zachřčelo to.

"Yeah, jistě," řekl Dursten. "Prokoukni tadyhle Nortu. Je to člověk, nebo Emzák?"

Robot se otočil k Nortonovi. Měl hranaté tělo s obrazovkou tam, kde by měl být obličej. Na obrazovce se najednou objevil pár očí, který Nortona pečlivě prohlédl. Objevil se nos a důkladně ho očichal. Zformovala se pusa. "Řekni ,A,'" řeklo to.

"Argh," řekl Norton a uvědomil si, že když ho robot odsoudí, tak se nebude moci vůbec bránit; a ještě k tomu byl připoutaný v křesle.

Objevilo se ucho a přesunulo se doprostřed obrazovky, aby slyšelo lépe. "Ještě jednou prosím," řekla ze strany pusa.

"A R G H H H H!" opakoval hlasitě Norton.

Oči se pomalu přesunuly doprostřed a vypadaly, jako by přemýšlely. "Je to člověk. Pravděpodobnost devadesát osm celých třicet pět procent plus minus tři procenta."

"Plus minus tři procenta?" zeptal se Norton a ořásl se. "Neznamená to doufám od devadesáti pěti celých tří do sto jednoho celých tří procent?"

Jedno oko z obrazovky zmizelo, zatímco to druhé si ho nedůvěřivě prohlíželo. "Správně," oznámilo znuděně. "Dobrá, tak teďka zkontroluj pana Durstena."

"Shux, vím, že já jsem člověk!" protestoval kosmonaut. Ale mašina se pomalu otočila a upřela na něho svou obrazovku.

"Člověk," souhlasila po chvíli škatule. "Devadesát šest celých jednoprocentní pravděpodobnost plus minus standardní tříprocentní odchylka."

"Cože?" zařval Dursten, až mu přeskočil hlas. "Tys mu dal větší pravděpodobnost než mně?" jeho prsty se začaly nenápadně přibližovat k blasteru.

"Je více člověčí než ty," vysvětlil robot.

"Vypadni odsud, ty krabice na součástky!" zasípal zlostně Dursten a robot rychle zmizel.

"Myslím, že uděláme nejlépe, když mi vysvětlíš, jak řídit tuhle loď," řekl Norton. "Jenom povrchně."

"Děláš si ze mě srandu?" otočil se na něho zmařeně.

"Já jsem si hrál s trenažérem tři roky než jsem si vůbec na loď šáhl – a tu jsem zkrančoval! Pak jsem si ještě dva roky počkal, než mě pustili na další."

Zpoza dveří se ozval plechový smích. "Tak proto jsi takový opatrný!" zabublal plecháček.

"Ztrať se, ty parodie na život!" zaklel Dursten.

"Ztratit se? Miláčku?" zeptal se robot. "Tohleto jednou řekl nějaký blázen mému bratranci a –"

"Obrat' list, prosím!" řekl rychle Dursten. A pak k Nortonovi: "Ten 'malinký sirotek' byl dokonce jmenován v místním plátku. Ale to až někdy jindy."

"Proč jsi mu dal takovou osobnost?"

Kosmonaut si jenom prohrábl hlavu a vytřepal nějaké lupy. "Fakticky nevím. Vždycky jsem takhle jednal s roboty. Potřebujem je, aby nám pomáhali, takže –"

Pokrčil rameny. "Když nad tím tak přemyslím, vyměnil bych plecháčka okamžitě za nějakou lepší výpomoc, třeba za hezkou, šťavnatou ženu. Ta by opravdu byla k užítu."

Norton zjistil, že ve vesmíru není mnoho možností ke konverzaci. Kosmonautovo myšlení bylo opravdu spíš soustředěné na řízení. "Ohledně toho řízení – nemůžu být dobrý kopilot, když nebudu nic vědět. Možná bys mi měl aspoň ukázat, jak se volá o pomoc."

"Aw, ukážu ti, jak řídit," řekl Dursten. "Zabere ti okolo deseti minut, abys pochopil tak tři procenta."

A co kosmonautovi trvalo pět let, musel Norton pochopit za deset minut. Jednalo se hlavně o řízení a mačkání tlačítka pro střelbu, když se na bojové obrazovce objevila nepřátelská loď přesně v nitkovém kříži. Jinak byla loď víceméně automatická a to málo, co nebylo, zvládal robot. Tu loď by mohl řídit i idiot – což nebylo ani dobré, ani špatné.

Nakonec ale vysvětlil Dursten všechno to, co mu trvalo tak dlouho, než se to naučil. Asi byl v Akademii hodně vyrušován ženami. Ty byly zřejmě ještě větší problém než Tho!

Rakety vytvořily formaci a řítily se vesmírem skrze Wooffaktor 5 proti nepřátelské planetě. Hvězdy se míhaly jako svatojánské mušky.

Brzy se objevilo červené světlo. "Tisíc láter!" zaklel Dursten. "Už nás napadla jejich letka. Budem muset bojovat."

"Já jsem myslel, že Tho zabíjíš rád," řekl Norton.

Kosmonautova pěkná tvář byla najednou jasná jako nova. "Co říkáš! Na to jsem už zapomněl!"

Emzácké lodě vypadaly jako meteority. Vyrázily do útoku a lidskými loděmi. Brzy se ty dvě formace potkaly a začaly souboje muže proti muži.

Cizí loď se jim prohnala přímo před pídí a jako by měla na straně řadu očí. Z jedné střílny vyšlehlo světlo. "Ty sviňáci po nás střílejí!" řekl Dursten rozhořčeně. "Tak je na oplátku vymažu z vesmíru!" Jeho tvář zkameněla zlostí, Bat Dursten se koncentroval na kroužící nepřátelskou loď a snažil se ji dostat do nitkového kříže. Jeho palec zmáčkl odpalovací zařízení. "Sežerte si to, vy pohnojený mozky!" zaryčel.

Vystřelil pruh světla. Zasáhl neforemnou loď. A ta explodovala na prach, bez zvuku, bez efektů. Norton si pamatoval, že ve vesmíru se zvuk šíří velice špatně.

"Mám tě, ty vetřelecká štěnice!" zajásal Dursten

Ale to si je už našla další loď. Střela je minula jenom o vlasek. Kosmonaut se rychle zorientoval a nasměroval zaměřovací kříž. Vypustil střelu a loď vybuchla stejně jako ta první.

Norton zkontroloval zpětnou obrazovku. "Bate, jednu máme hned za ocasem!" varoval.

"Vem si ji, Norte; já musím hlídat předešlé."

Norton namířil laserové dělo a nastavil zaměřovací kříž na loď. Vystřelil, ale minul. Nepřítel poskočil a přiblížil se. Norton třesoucí se rukou nastavil kmitající křížek a zmáčkl spoušť, až ho zabolet prst.

Tentokrát se mu to povedlo. Světlo vyrazilo. Vetřelecká loď efektně vybuchla, až se některé kousky dostaly přímo na Nortonovu obrazovku. Norton pokrčil nos; skoro mohl cítit pach spáleného masa.

Otočil se zpátky k Durstenovi – akorát aby viděl, jak se k němu blíží mladá žena. Byla sladká, měla na sobě přiléhavý kostýmek, a když šla, tak se její tělo krásně natrásalo.

Kosmonaut se k ní otočil. "Povídám, cukrouši – kde ses tady vzala?" zeptal se a důkladně si ji prohlížel.

"Jsem náhrada za tvého robota," řekla s vítězným úsměvem. "Jak vám mohu sloužit?"

Dursten na Nortona významně mrkl. "Co říkáš kopilote – proč nechytit otěže, když si na chvíli odskočím zhřešit?" Mezitím, co mu tohle navrhoval, odepínal si pásy.

"Ale – ale jak ho mohla nahradit, když jsme uprostřed vesmíru?" zeptal se Norton.

Kosmonaut se poškrábal na hlavě, oči upřené na nové příchozí. "Hmn, na to jsem opravdu nepomyslel!"

"Myslitelé mě teleportovali," řekla femina. "Už jste vymysleli, jak bych vám mohla posloužit?"

"Dobrá, jako důvod –" začal Dursten a zvedal se z křesla.

"Poděkuji myslitelům," řekl Norton a dotkl se komunikátoru. Samozřejmě, že tohle bylo součástí jeho rychlokursu. Panel měl několik ovládacích prvků, ale nejdůležitější byl on-off spínač.

"Udělej to," souhlasil Dursten a vznášel se dozadu, kabiny. Zapomněl zapnout gravitaci a tak se musel pořád něčeho chytat.

Hlava myslitele se objevila na obrazovce. "Ano, Nortone," řekla zkroucená ústa.

"Uh, pane, poslali jste nám na loď baculatou mladou lidskou ženu? A, er, feminu?"

"Samozřejmě ne! Kosmonaut Dursten je vždy neschopen boje, když vidí pěkný kousek ženské."

Přesný odhad! "Ale my tu jednu máme!"

Myslitel se zamračil. "Ano, už cítím přítomnost vetřelce. Je imunní na mou sílu. Okamžitě ho zničte." Zmizel. Takže tvar měnicí Tho se dostali i do téhle letky, a jeden byl dokonce u nich na lodi! Norton se podíval, kde má blaster, ale žádný nenašel. Prozkoumal okolí svého křesla a vytáhl podpěru. Jako zbraň poslouží celkem dobře.

Vyrazil k zadní části lodi – ale jeho nohy se od podlahy s nula g okamžitě odrazily, stejně jako Durstenovy. Nevěděl, jak gravitaci zapnout, tak se s tím musel smířit. Piloti by měli mít magnetické boty, takové, jako měli roboti! Plecháček se tu pohyboval bez problémů.

Plecháček? Ta ženská řekla, že nahradila robota. A její nohy držely u podlahy. Tho, pokud věděl, se nemohli teleportovat anebo používat jiné psi, ale mohli měnit tvar. Tho se předtím musel změnit do podoby robota!

Norton se chytil sedadla a přitáhl se dolů k podlaze. A dokonce stopy po robotovi i po té dívce dělaly stejné značky. O tom nebylo pochyb – na palubě byl Emzák.

Norton použil křeslo jako odrazový můstek a odstrčil se směrem dozadu do lodi. Ve chvíli se ocitl v zadní kajutě, kde se Dursten snažil dostat ze skafandru, zatímco smyslná femina se pochichávala a příšerně se culila.

"Stůj, vetřelče!" zařval Norton a mával svou tyčí. Dursten se na něho překvapeně podíval.

"Cože?!?"

"Ta ženská," řekl Norton. "Ona je Emzák!"

"Jak můžeš říct takovouhle sprostěárnu!" křičela femina. Norton se cítil jako zkažené zelí, protože se neovládl a vypěnil, ale musel odpovědět. "Protože tvý hezký nožky drží u podlahy! My se tu vznášíme."

Koukla se dolů na své hezky tvarované nohy. "Zatraceně – opět odhalena!" zakřičela. Její ruka se natáhla a uhodila ho.

Norton věděl, že by ji měl bouchnout svou tyčí, ale bránily mu v tom tři věci. Za prvé představovala ten nejhezčí kousek ženské, jakou kdy viděl, a přičilo se mu bít něco takovéhoho. Za druhé, jak se zkusil ohnat tyčí, ztratil rovnováhu a snažil se v nula g udržet balanc, takže nemohl úspěšně zasáhnout. A za třetí, než se na cokoli zmohl, byla na něm.

Její váha ho odnesla až do kabiny. Byla teď nahá a on cítil každý kousek jejího těla. Její ruka bouchla do tyče a ta uletěla pryč. Norton byl beze zbraně!

Bat Dursten nebyl schopen nijak pomoci; byl příliš zaneprázdněn oblékáním skafandru. "Pomysli na to – já jsem to skoro políbil!" zavolal do kabiny a vypadal zle. "Emzák – ženská!"

Norton nebyl schopen jí nic udělat, protože ho Tho chytila a zdvihla do vzduchu. Bylo to pro ni jednoduché, protože on nevážil nic a ona měla pevné držáky na podlahu. Cítil se jako zajatec a tělo té ženy se pod ním začalo měnit. Její pěkná tvář se začala měnit na bláto; nádherná ňadra se změnila na hnusné pupence rosolu. Změnila se na masu želatiny překlenutou třema zelenýma očima. Její ruce se změnilly na dlouhá chapadla a pořád ho držela. Její torzo se zvlnilo, trochu se to podobalo původnímu, ale už to nebylo vůbec hezké.

"Jenom počkej, až si zformuju nějaký tvrdý zuby!" řekla dírou, co jí zbyla po lidských ústech. "Rozkouskuj tě, že tě vlastní máma nepozná!"

Neschopný cokoli dělat, snažil se Norton získat čas konverzací. Doufal, že si Dursten brzo obleče skafandr a aktivuje blaster. "Jak ses dostala na palubu Tho?"

"Vlezla jsem dovnitř, když byla loď v přístavu," řekla. Zuby už se začínaly rýsovat.

"Máte hodně lodí v letce?"

"Sorry – tato informace podléhá utajení."

Jaká vojenská osobnost! "Když mě stejně sníš, tak proč mi to nemůžeš říct?"

Poškrábala se za jedním okem koncem jednoho z chapadel. "Myslím, že je to, proto, že to nevím."

Oh. "Proč jsi nás nezabila předtím, než jsme tě odhalili?" Kde byl Dursten?

"Velmi riskantní napadnout dva lidi. Plánovala jsem sníst nejdříve Durstena a tebe, až budu zase hladová. Dá to práci, strávit člověka; jde to moc rychle a máš plyny."

Norton viděl, proč ten tvor nechtěl mít plyny. "Ale mohla jsi ho sníst, když jsme oba byli přivázáni v křeslech!"

Emzák zamrkal všema třema očima. "Hej, o tom jsem nikdy nepřemýšlela! Proč jsi to neřekl dřív?"

"Proč jsi ho nesnědla, hned jak jste osaměli?"

"Je to hezký muž a není ani nafoukaný –"

"Ty myslíš, že bys –" zeptal se šokovaný Norton.

"Oh, děláme to pořád pěkným ženám. Myslela jsem, že by to byla dobrá změna, udělat to tentokrát pěknému mužskému."

"Ale jste úplně odlišné druhy!"

"Pravda, ale pravidla vesmíru jsou hloupá a novinky jsou octem života."

"Kořením života."

"Čímkoliv. Teď jsem připravena tě sníst."

Norton byl vyrušen z dialogu a už ho nenapadla další otázka. Bylo to hloupé, protože ty zuby už byly opravdu skoro hotové a ta hrouda byla připravena zahájit konzumaci.

"Pomoc, Bate!" zakřičel.

"Nemohu dostat nohu do téhle \$&%!! vesmírné boty!" zaklel z vedlejší místnosti Dursten.

Emzáková tlama se pootevřela. Silné třípytivé nové zuby se leskly slinami. Tři chapadla Nortona stiskla pevněji a přisunula ho blíže. "Bate, zapomeň na botu!" křičel. "Ta příšera mě sežere!"

"Budu tam, než by krogel dvakrát šlehl ocasem," zavolal Dursten zpátky. "Můj blaster odplul; musím ho najít."

Norton zápasil, ale pořád bezvýsledně. Kopl tu příšeru do oka a to se roztříštilo.

"Oh, ty parchante!" řekla Tho. "Pročpak jsi to udělal?"

"Ve válce je všechno povoleno," řekl Norton a snažil se zasáhnout druhé oko, ale nemohl přesně zamířit.

"No, na tom stejně nezáleží," řekla filozoficky Tho a zamrkala dvěma zbývajícima očima. "Výrostu si nové, jen co tě zažiju." Vysunula více chapadel, aby ho pevněji uchopila, takže teď byl úplně bezmocný. Ta příšera byla překvapivě silná.

"Bate!" křičel Norton zoufale, ale slyšel jenom tiché sakrování na chybějící blaster. Sestup do úst pokračoval. Ve své normální podobě vypadala Tho větší; opravdu by ho mohla slupnout. Pořád na to myslel jako na ženu, protože si to vybralo ženu jako převtělení. Jak to skončí?

Zuby se dotkly jeho bot a začaly je drtit. Sliny stékaly po kůži. Vlastně Tho ty boty sní taky.

Pak dostal Norton nápad. "Sningu!" zakřičel. "Co mám dělat?"

Stisk, stisk, stisk.

Fakt díky za radu. "No, aspoň se sám zachraň," řekl hadovi. "Zmiz odsud, než ta tlama dosáhne mé ruky a sežvýkne ji i s tebou."

Sning se narovnal a sjel Nortonovi z prstu. Chvilku se vznášel ve vzduchu, ale pak se pomalu odplazil dopředu a vzduch používal jako podlahu. Vjel Nortonovi do kapsy, kde byly přesýpací hodiny a tam na ně zaklepal nosem.

Hodiny! Samozřejmě! Budou pracovat, když jsou složené? Když si vzpomněl na Lachesis, tak si řekl, že by fungovat měly. I když vypadaly jinak, tak pracovaly stejně. Norton si přál, aby byl písek červený. Cestuj! V čase! pomyslel si rychle.

Brzo byl sám ve vesmíru. Cestoval, ale loď ne. Uvědomil si, že loď není planeta; kouzlo ho automaticky s lodí nespojilo. Naopak! Pomyslel si, že to postačí.

Očividně ano. Za chvilku byl zpátky v lodi a v té nepříjemné situaci. Stop.

Zastavil se. Plul v kabině, za dvěma sedadly. Dursten a on sám diskutovali o ovládání lodi. Nikdo nového Nortona neviděl. Ani robot nebo ženská tu nebyli; tohle musel být přesně ten čas mezi jejich objeveními.

Pocit paradoxu ho úplně zaplavil. Mohl se zabývat svojí minulostí, a dokonce měnit věci které se už staly?

Řekli mu, že není součástí normálního času – ale vědomě ještě nikdy paradox nevyzkoušel. Mohl měnit životy druhých lidí – mohl ale měnit svůj život? Jestli ne, tak ho nakonec sní Emzák. To bylo ještě horší než paradox.

Už viděl, jak se femina blíží. Rychle změnil písek a poskočil několik minut dopředu. Dával si pozor aby se držel v lodi. Proplul za Tho, když se utvářel. To bylo to, co musel spravit.

Vzpomněl si, jak ho to vzalo, když otočil hodiny, protože se změnila jeho základní časová linka. Stane se to zase vrátí ho to do bodu před tím, než ho Tho chytila? Musel to zkusit!

Otočil hodiny – a zjistil, že cestuje pozpátku podél scény. Tho ustoupila sama do zadní místnosti, když on –

Otočil znovu přesýpací hodiny a zase nastal normální čas. Tho se vrátila. Nikam ho to neodneslo, protože to nebyla změna reality, ale jenom její vnímání. Realita byla jako holo, které si mohl přehrávat dopředu a dozadu, ale neměnila se. Ale změna bylo to, co potřeboval. Jestli mohl ovládat realitu jednou cestou, mohl by ji ovládat i jinou. Soustředil se na hodiny a změnil písek na černo. Scéna se zastavila kromě něho. Emzák držel původního Nortona nad zemí, oba byli jako sochy. Směšné – nepamatoval se, že by byl zmrazený. Ale samozřejmě, že na objekty se to nevztahovalo a on původní byl takový objekt. Když si to uvědomil, oni si mysleli, že pokračují nepřerušeni. A tak mohl být zmrazený...

Norton postoupil dopředu, plaval vzduchem a jeho nohy necítily oporu, chytil chapadlo a usekl ho od zbytku těla. Bylo studené, slizké a odporné, ale přesto ho chytil a odtáhl. Pak se zbavil ostatních. Brzo svou předlohu uvolnil. Oba se vznášeli, on pohyblivý a jeho tvůrce kamenný. Velmi dobře. Sebe od Tho zachránil. Ale co dál?"

Věděl by jeden způsob. Koncentroval se na hodiny a znovu změnil písek na bílo. Vrátil se normální čas.

Tho zamávala chapadly. "Hej, kam jsi zdrhnul?" volala žalostně.

"Nejsem si tak zcela jistý," řekl tamten Norton.

"Ničeho se neboj," řekl tadyten Norton. "Měli bysme se nějak zbavit tohoto monstra, než nás sní oba!"

"Čteš mi myšlenky," souhlasil druhý Norton. "Nemá cenu si s tím hrát." vzlétnul, chytil lítající tyč a snažil se zaútočit na Tho. Nebylo to zvlášť účinné.

Pak jim Tho pomohla. Vystřelila chapadlo a chytila tamtoho Nortona kolem pasu. Tamten Norton se oběma rukama chytil tyče a vši silou jí mrštil proti něčemu, co připomínalo Emzákovu hlavu. Oko se roztříštilo; teď Norton si nebyl jistý, jestli to bylo to oko, které mu předtím vykopl, nové, nebo jestli se to stalo před tím, než mu to oko vykopl.

"Oooh, vždyť to bolí!" zasténala Tho a ustoupila k ovládacímu pultu.

A pak se stala další divná věc. Norton najednou poskočil. Zjistil, že je v jiném těle, že má kolem pasu chapadlo

a v rukou tyč. Znovu se spojil! Čas postoupil až k místu, kde dostal nápad cestovat v čase, a teď tu byl jenom on sám. I jeho vzpomínky se spojily; pamatoval si, jak se zázrakem osvobodil z objetí Tho, stejně dobře jako chvíle, kdy se zastavil čas. Byl rozdělen na dvě poloviny a teď je zase celý. Jedna půlka žila déle než ta druhá, protože nebyla zmrazena v čase, ale obě půlky byl on. Toto rozdělení do dvou osob mu dalo zvláštní pohled, jako dvojité vidění a úplně nové vnímání reality.

Tho byla kupodivu strašně naštvaná. "Tys mě bouchnul!" křičela. Vymrštila další chapadlo, aby chytila tyč a vzala ji Nortonovi.

"Praštil jsem tě do hlavy," řekl Norton. "Jak to, že nejsi v bezvědomí?"

"Já nemám hlavu," vysvětlila Tho. "Praštil jsi můj vrch."

Norton napřáhl nohy a kopnul ji do rozkroku. Ale Emzák nereagoval. "Proč se nesvíjíš bolestí?" zeptal se. "Muž nebo žena, to muselo strašně bolet!"

"Nemám genitálie," řekla Tho a gestikulovala s tyčí. "Je to zbytečné."

Norton si rychle chytil tyč. Chapadla ji však držela tak pevně, že nešla ven. Prudce s ní zatočil a násilně ji bodnul do hmoty. Ale stejně se nic nestalo.

"Hej, vždyť jsem tě strefil přímo do srdce!" zakřičel.

"Nemám srdce," řekla Tho.

Po Nortonovi se natáhla další tři chapadla. Jedno z nich vzalo přesýpací hodiny, které se teď vznášely vedle Nortona. "Hej, to je moje!" zakřičel. "Dej mi to zpátky!"

"Tak si to vem!" zasmála se Tho.

Ale Norton na ně nedosáhl, protože byly moc vysoko. Nemohl změnit čas, protože hodiny neměl u sebe. Znova byl v průšvih.

Tho posunula svou tlamu blíž k místu, kde v ní vězela tyč. Pak ji použila k tomu, aby tyč z těla vytáhla. Být želatinou mělo určitě mnoho výhod!

"Teď jsi na řadě ty," řekla příšera a upřela na Nortona své oko a začala ho táhnout směrem k tlamě.

Kopnul ji do zubů. Ouch! Chytl z toho mravenčení do celé nohy. Přesto to ale Tho zase chytila a bota se doslova vlámala dovnitř.

Najednou cítil silný nápor tepla. "Ooooh, tos neměl!" oddechla si Tho, když padala proti ovládacímu pultu. Norton rychle vytáhl nohu z té zubaté tlamy a vykroutil se ze sevření chapadel. Viděl Bata Durstena s blasterem v ruce. Kosmonaut se nakonec dostal do bot, našel zbraň a Tho zničil.

"Tak, to bylo na poslední chvíli, jako obvykle," řekl Dursten, odfouknul kouř ze své zbraně a efektně s ní zatočil, jako ve starých filmech.

"Měl jsem to skončit, když jsem měl nejlepší možnchnnt," řekl Emzák čím dál tím méně srozumitelně, jak se mu rozpouštěla tlama. Vlastně příšera se rozpouštěla, její hmota se rozpadala, tekla po panelu a kapala na zem.

"Nesmysl," řekl rychle Dursten. "Dobří chlapi vždycky vyhraju. Je to ve scénáři." Podíval se lišácky na Nortona. "Co myslíš, Norte?"

"Asi jo." Norton se rozhodl už víc nekomentovat kosmonautův pozdní příchod.

"Dobrá, tak a teď zpátky do práce," řekl čile Dursten.

Podíval se na ovládací panel. "Yaup! Ten slizký ferbl se nám tu roztek! Vždyť nám to zničí celé ovládání!"

Emzák poskládal tolik síly, aby ve slizu u země zformoval malou pusku. "Tak je to vždycky, vy moulové, když blubkappooplugh." Zbytek se rozplizl na podlahu.

"Jaks mě to nazval?" zeptal se kosmonaut naštvaně.

Vytvořila se ještě jedna bublina. "Moula!" vydechlo to a pak už nic.

"Proč, ty hromado slizu!" zařval Dursten a nakopl to botou. "To vezmeš zpátky, rozumíš?" Ale bahno pod jeho nohama jenom vesele zabublalo.

"Jak to, že Emzák spadl na podlahu, když my si tu volně poletujeme?" zeptal se Norton.

"Zapomeň na to!" štěknul prudce Dursten. "Ta bláznivá věc udělala zkrat! Nemůžeme nic ovládat! Spadnem na hnusnou vetřeleckou planetu!"

"Ale jsme uprostřed vesmíru!" protestoval Norton. A pak, jak se díval před sebe, opravdu uviděl, jak se vynořuje ze tmy planeta.

"Drž se, kámo!" křičel Dursten a chytil se pilotova sedadla a snažil se do něj dostat.

Norton se o to taky pokoušel, i když bylo jeho sedadlo pokryto slizem. Ve chvílce už byli oba bezpečně připoutaní a sledovali, jak se blíží země. Norton zahlédl moře, kontinenty, hory, pralesy a nádherná rozlehlá města. Vypadalo to přesně jako planeta, kterou by rád navštívil – ale ne takovouhle rychlostí.

Začali kodrcat a to je hodilo proti pásům. "Zpětný tah," vysvětloval Dursten. "Je to automatické, a tak nás to brzdí, abysme nespadli příliš tvrdě."

"Velmi milé," odsekl Norton. Vlastně už ani nepadali tak rychle – ale sestup byl zřetelný.

A pak loď spadla a všechno se zahalilo do kouře. Norton zatřásl hlavou, aby si trochu uspořádal myšlenky. Visel na větvi velkého, krivého, fialového stromu a zázrakem nebyl vůbec zraněn. Bat Dursten se zachytil na jiné větvi. Vrak lodi byl pod nimi a pomalu se potápěl do bublajícího šedozeleného močálu. Byla to očividně planeta Tho!

Dursten se narovnal. "Vypadá to, jako bysme se přišli podívat na emzáckou planetu," poznamenal. "Je to špína Systému! No dobrá, pojďme."

"Pojďme kam?" zeptal se Norton. "Šlohnout jejich loď a hurá domů, samozřejmě." Nortonovi se zdálo, že se to lehčeji řekne než udělá. Na druhou stranu, neměl žádný lepší návrh.

Sešplhali ze stromu na zem. Veliký jakobymravenec vylezl z díry a začal na ně mávat tykadly. Nedalo se

postřehnout jak se Durstenova ruka vymrštila a držela blaster. Nezbylo z toho nic a popadalo to všude kolem. "Myslím, že jsem ho dostal," poznamenal kosmonaut a prohlížel si zbraň.

"Ale jak víš, že to nebylo přátelské?" zeptal se Norton. Nelíbilo se mu svévolné zabíjení.

"Si děláš srandu? Nic není přátelské na týchle planetě," ujistil ho kosmonaut. Vedl je od stromu a hledal příhodného nepřítele, aby ho přepadl.

Norton jej následoval. Bylo toho ještě moc na práci. Přál si, aby tu mohl žít dost dlouho, aby mohl studovat exotiku a divočinu, ale Dursten nečekal. Kosmonaut, jak to vypadalo, se o divočinu moc nezajímal.

Dosáhli ramena močálu. Šedázelená tu syčela, jako by jim hrozila. Všude kolem byl život. Dursten měl okamžitě v ruce blaster.

"Nedě –" varoval Norton.

Bylo pozdě. Kosmonaut měl nacvičené reflexy. Vystřelil. Hmyz se roztříštil na škaredou mlhu, která je obklopila. Ostatní se tvářili nepřátelsky, ale pořád se k ničemu neodvažovali.

Dursten se otočil. "Ono to nechce umřít!" zaskučel. "Je to čím dál tím horší! Proč jsi nic neřekl, Norte?"

"Chtěl jsem tě varo –"

"Dobrá, je to v kelu. Máme do večera dlouhou cestu."

"Ale tady v Systému nejsou noci," podotkl Norton. "Hodně blízkých hvězd –"

Kosmonaut se poškrábal na hlavě ústím blasteru. "Je to tak," přikývl. "Radši se najíme, abysme neměli hlad." A vzal z blízkého stromu červený plod.

To ovoce zasyčelo a vyprsklo na něho hnědou šťávou. Dursten uskočil, ale něco přece jenom káplo na jeho skafandr. Ozval se sykot a šumění a trocha páry naznačovala, jak si kyselina prožírá cestu skafandrem. "Myslím, že nemám zase tak velký hlad."

Přišli k velkému průhlednému skleněnému krystalu, stojícímu na kraji pralesa. "Zajímalo by mě, na co je tahleta cetka?" řekl Dursten a chystal se na to poklepat hlavní svého blasteru.

"Nech –" zakřičel Norton.

Samozřejmě už bylo pozdě. Jeho obranné reakce nebyly tak rychlé jako kosmonautovy vrtochy. Dursten se dotkl krystalu a ten začal vibrovat. Vyzařoval světlo. A vydával silný zvuk, který pulsoval rytmicky podle světla.

"Radši už půjdeme!" křičel Dursten.

Přesně to, co měl na mysli i Norton! Oba se přikřičili, když uviděli na obzoru Tho loď.

"Byla to signální stanice!" zaklel Norton. "Teď ví, že jsme tady!"

Nad nimi ze vynořil divný ještěř obrys. Vypadalo to trochu jako zelený masožravý dinosaur, kterého bolely zuby, a trochu jako dvacetitunový luční koník se zuby na nohou. Otevřelo to svou obrovskou tlamu.

Tentokrát Norton nevaroval. Chytil Durstena za límec a švihl s ním za světle žlutý kmen stromu.

Koníkosaurus postoupil dopředu, právě když přiletěl létající talíř. Srazili se.

"Tudy!" zakřičel Dursten a začal si dělat přehled o situaci. Nezapomněl na to, že chtěli utéci.

Utíkal k vetřelecké lodi, která teď odpočívala na malé mýtině.

"Doufám, že předpokládáš, že tam budou další Tho," prohodil Norton.

"Ukončím je," řekl kosmonaut vesele. Byl to samozřejmě muž činu a rychlých rozhodnutí.

Druhý Emzák se pomalu vynořil z duhového prostoru dveří. Dursten tasil a rychle vystřelil – ale jeho blaster udělal jenom stupidní pffr a odmítl spolupráci. Byl vypotřebovaný.

Emzák neměl ruce, a tak neměl ani blaster. Zato se začal měnit.

"Asi bysme se měli schovat," řekl potichu Norton.

Ale Dursten už byl na cestě k lodi. Norton ho musel následovat, nebo tu zůstat sám. Šel za ním.

Když byli u lodi, Emzák už měl půl tuctu chapadel. Dursten vyskočil a silně přišeru kopnul. Norton doběhl a vystrčil tu masu ven ze dveří. Chytil jednu z kosmonautových nohou a vtáhnul ho dovnitř.

"Díky, kámo," řekl Dursten, když našel a zmáčkl tlačítko na zavírání dveří. "Příště si vezmu šestikomorový blaster, takže se tak rychle nevypotřebuje." Zasedl k řízení. "Výborné je, že jsem trochu studoval emzácké lodi," poznamenal.

Pro Nortona to řízení vypadalo podobně jako v jehle. Asi by ji taky uřídil. Emzáci se od lidí zase tolik nelišili. Gravitační sedadla vypadala jako mísy. Dursten a Norton se do nich usadili a okamžitě se vysunuly ochranné postroje, aby je zajistily. Dursten zmáčkl tlačítko a loď se pomalu odlepila od země a zvedla se nad růžové stromy.

Přiletěla další emzácká loď. Dursten namířil a střelil. Vyletěl paprsek něčeho – a loď najednou nebyla.

"Muselo to být?" zabručel Norton. "Teď jsme emzácká loď; možná, že tamta si chtěla jenom popovídat."

"Jediný dobrý Emzák je zastřelený Emzák," řekl kosmonaut a díval se po plivátku. Jako obvykle tam žádné nebylo; byl to koneckonců vesmírný věk.

"Možná, že bys je měl trochu poznat, a zjistil bys že jsou nám celkem podobní. Mluví naším jazykem a unášejí naše ženy a dýchají stejný vzduch jako my."

Dursten zavrtěl hlavou a řídil loď pryč z planety. "Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel. Musím říct, že tamta na jehle byla parádní, když se změnila na ženskou.

To nebylo přesně to, co měl Norton na mysli, ale budiž. Aspoň nějaký úspěch.

Dursten se podíval dolů na planetu. "Hmm myslím, že teď je ten správný čas." A zmáčkl červené tlačítko.

"Čas na co?"

"Vyhodit tuhle planetu do luftu, samozřejmě."

"Zničit planetu!" řekl nazlobeně Norton.

"Proto jsme sem vlastně přišli, víš, Norte?"

"Ale bylo by mnohem lepší si je podrobit a využívat jejich síly! Anebo s nimi uzavřít mír, takže by Emzáci nechali lidské planety na pokoji. Možná by nás naučili, jak měnit tvar."

"Je to tak," souhlasil kosmonaut. "Asi jsem tu bombu neměl pouštět."

"Bombu?"

"Jistě, planetární bombu. Bouchne každou chvíli."

"Každou –?" řekl Norton poděšeně.

Pak bomba bouchla. Všude bylo světlo. Planeta se rozpadla na dvě půlky a ty se od sebe začaly vzdalovat.

Norton na to ohromeně civěl. "Ta planeta je na půlky!"

"Jistě," řekl starostlivě Dursten. "Emzáci dělají dobré bomby, to se musí nechat."

"Ale proč mají jejich lodě takovéhle zbraně?"

Dursten pokrčil rameny. "Myslím, že to chtěli použít na naši planetě. Ted' pojďme domů, mise skončila."

Norton se otočil, zarmoucený smrtí celé civilizace a divočiny. Zhlédl něco vzadu v lodi, podíval se tam a zamrkal. Byl tam další Emzák. Ale tenhle byl malý, s malinkými chapadly a veselou zářící tvářičkou. Kosmonaut byl zaneprázdňen řízením lodi domů, a tak se Norton potichu zvedl ze svého talířku. Šel dozadu podívat se na malého Emzáka. Copak tady děláš?"

"Já jsem mimino," řeklo to z malé pusinky, která se vytvořila na vrchní části jeho hlavy. A aby to ukázal, začal si cucat jedno chapadlo.

"To byli tvoji přátelé, co –" Norton se odmlčel.

"Právě jedeme na rodinný piknik," řeklo mimino a zamrkal dvěma nebo třema malými očkami.

Tak ted' už ne, pomyslel si hořce Norton. Už tu nebyla planeta, na které by se dalo piknikovat a nebyli tu další Tho s kterými by se dalo piknikovat. To dítě byl sirotek. "Počkej chvíli, bejby," řekl.

Otočil se k Durstenovi. "Hej, co si myslíš o sirotcích?"

"Chudáci, kteří potřebují druhé rodiče, nebo tak něco," řekl rychle kosmonaut. "Zvláště opuštění sirotci."

"Postaral by ses o jednoho opuštěného sirotka?"

"Já? Já nejsem rodinný typ!"

"Ale jsi kosmonaut, ztělesnění toho nejlepšího a nejvznešenějšího z lidské rasy."

"To je pravda," řekl Dursten.

"Takže kdyby jakýkoliv sirotek potřeboval ochranu –"

"Jo, tak ať se mnou počítá."

"Dobrá, tak se otoč a seznam se svým sirotem."

Bat Dursten, chloubka všeho lidstva, se začal otáčet. Norton najednou vyletěl skrz zeď rakety pryč do vesmíru. Výrazně zrychloval, ale necítil nepohodlí. Cestoval mezi hvězdami Kulového systému a pak hluboko do vesmíru ke své vlastní galaxii.

Cestoval, jak posléze zjistil, zpátky na Zem; jeho krátká exkurze byla pryč.

8

CLOTHO

Satan už na něho doma čekal. "Jak se ti líbilo na výletě, Chronosi?"

Nortonovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. "Musím přiznat, že to bylo velmi působivé! Nevěděl jsem, že máš takovou moc!"

"Moje možnosti jsou takřka neomezené," řekl princ Zla.

"Jenom jedna věc mě zaráží. Ty víš, že žiju pozpátky, takže když nejsem doma, musím provést nějaké změny, abych mohl kontaktovat ostatní lidi, když se chci s nimi nějak domluvit. Ale v tom systému nic takového nebylo."

"Poklona za to, že sis toho všiml," řekl Satan.

"Ale jak to, že –?"

Otec Lží se potutelně usmál. "Od základu, drahý příteli. Je to CT vesmírný sektor."

"Cé Té?" zeptal se Norton bezvýrazně.

"Kontraterénní. Antihmota. Atomy jsou uspořádány z negatronů a v jádrech jsou pozitrony, přesně naopak než v místní části vesmíru."

"Oh, už jsem o tom slyšel. Ale není takováhle hmota anihilována, když se potká s normální hmotou?"

"Ne, když je izolována. V CT galaxii je náš typ hmoty abnormální. Stalo se, že CT kulový sektor obíhá kolem naší normální Galaxie. Normální ale z našeho pohledu. Není tu vzájemný kontakt."

"Velmi zajímavé. Ale když já patřím do této galaxie –"

"Ty jsi něco jiného, Chronosi. Velmi zvláštní druh. Jsi převtěleným a tím nemyslím nějakého podřadného. Ty jsi převtělením času."

"Ano a taky žiju pozpátku. A to je, proč –"

"Ale vždyť víš, že kontraterénní hmota je opačná ve složení stejně jako v čase. To je proč ty jako jediný z nás jsi schopen se tam normálně přizpůsobit."

"Oh." O tom musel Norton chvíli přemýšlet. "Tím myslíš, že se tamty bytosti vyvíjely stejně jako my, až na to, že mezi námi nebyl žádný kontakt? Stejný jazyk a vůbec?"

"Říká se tomu centrální vývoj," řekl Satan. "A to je to, co ti nabízím, pane, příjemnou návštěvu všeho, na co si vzpomeneš."

"Příjemnou návštěvu!" neudržel se Norton. "Málem jsem tam skončil!"

"Oh? To jsem předpokládal. Jako převtělený jsi ochráněn od normálních starostí."

"Tho se mě chystalo sežrat!"

"Tho?"

"Jo, Tvor s Hmyzíma Očima, jako bys to nevěděl! Měl jsem štěstí, že jsem se z toho dostal celý!"

"Oh, takovýhle Tho. Jak už jsem ti řekl, nemůžeš se normálně dostat do vážnějších problémů. To nejhorší, co se ti mohlo stát, by bylo předčasné přerušení tvé návštěvy. Vrátil by ses sem v okamžiku, kdy by se tvoje situace už nedala vyřešit. Myslel jsem že o tomhle víš."

"Teď mi to říkej," zabručel Norton. Ale musel si přiznat, že byl nakonec v parádním dobrodružství. Jeho zvědavost ho vždycky přivedla na nová místa a CT systém byl rozhodně velmi jiné místo! "Máš ještě něco na ukázkou?"

Satan se rozmáchl. "Celý dostupný vesmír, pane! Pěkné množství CT, otočené do tvého přirozeného směru a pro tebe perfektně bezpečné. Některé jsou vědecké, některé fantastické, některé smíšené asi jako náš svět. Velmi pěkný materiál je v Mracích Magické Lampy. A všechno, co chci, je jedna zanedbatelná malá službička."

Norton pořád ještě nechápal Satanův motiv, ale zjistil, že ho to celkem zajímá. Dostupný CT vesmír k prozkoumání, se všemi druhy lidí a kultur a planet a žádné problémy s časováním! V pohledu zpátky zjistil, že se mu celkem líbilo jeho malé dobrodružství s Batem Durstenem a Enzáky, i když by pomohlo, kdyby věděl, že se mu vlastně nemůže nic stát. Kdyby se tam kdykoliv vrátil, mohl by využít sil Chronose a vrátit se před okamžik, kdy Bat Dursten vyhodil planetu do vzduchu a mohl by ji celou zachránit. Všechno, co mohl teďka dělat, bylo poslouchat Satanovy argumenty. "Neměl bys nic proti, kdybys chtěl vědět něco víc o té službičce?"

"Samozřejmě ne," řekl rychle Satan. "Chtěl bych prokázat službu muži tak před dvaceti lety. Vím to, a vím, že už je pozdě bycha honit, ale jedno jeho rozhodnutí změnilo celý jeho život. Udělal špatnou volbu a to ho dostalo na špatnou cestu. Kdyby to mohl opravit, vedlo by to k lásce a životu se skvělými potomky a k jeho fenomenálnímu bytí. Takže teď bych rád napravil svou chybu a poslal bych svého zástupce zpátky, aby tomu muži poradil správné rozhodnutí."

"Proč by ses ty, princ Zla, staral o obyčejného smrtelníka?" zeptal se Norton podezíravě.

Satanův smích odzbrojoval. "Mám taky své oblíbence, Chronosi. Chci se odvděčit těm, kteří pomohli mně, a když jsem spokojen, jsem štědrý. Ten muž mi po smrti prokázal dobré služby; a teď bych mu to chtěl vrátit jednou věcí, kterou on nemůže nikdy dosáhnout – nádherným životem. Pravděpodobně půjde do nebe, takže ho ztratím – ale jak jsem řekl, jsem štědrý a držím svoje slovo."

Nortonovi se nechtělo věřit, ale viděl, že argumenty otce Lží byly hodnotné. "Dej mi jeho časoprostorovou adresu."

"Samozřejmě!" Satan vykouzlil kus papíru, kde bylo krví napsáno místo a čas.

"Kilvarough," četl Norton, když si vzal papír. "Messo Pottagův obchod." Vzhlédl. "Jak se jmenuje ten muž?"

Satan zatřásl hlavou, trochu jako Bat Dursten. "Na tu maličkost jsem zapomněl? Jaký jsem to blázen! To jméno mi vypadlo – víš, že mám zákazníků nepočítaně – ale budu to jistě vědět, až se znovu potkáme. Určitě si to budeš chtít prohlídnout, než se do toho dáš, a ten obchod s touto informací lehce najdeš."

"Ano," souhlasil Norton. "Rozuměj, Satane – já nic neslibuji. Když se mi to nebude líbit, tak tvého vyslance nevezmu."

"Rozumím, samozřejmě. Vím to natolik dobře, že bych nepřemlouval osobu s tvým přesvědčením." Satan zdvihl prst, jak hledal další myšlenku. "Ale než najdu to pravé jméno, mohlo by se cokoliv stát. Dovol mi umožnit ti kontakt se mnou, když bude potřeba." Zakroužil prstem a vyčaroval jemný řetízek s malým amuletem. "Přijmi toto a zatrub, když mě budeš potřebovat. Uslyším to kdykoliv a kdekoliv a přijdu ti na pomoc."

"No opravdu si nemyslím –" Ale Satan mu tu věc už dával do ruky. Přívěsek byl malý roh s jemnou obrubou. Norton pokrčil rameny a dal si řetízek kolem krku. Nechtěl sice nikdy přijmout Satanovu pomoc, ale neměl důvod ho odmítnout. Mohl ten amulet jednoduše ignorovat.

Sning dvakrát stiskl, toto gesto se mu nelíbilo, ale Norton cítil, že by se mu tato věc mohla ještě někdy hodit. Nechme to být, pomyslel si, a nakonec, Sningu, už mlč.

Satan se postavil a jednou rukou zasalutoval. "Na shledanou, pane!" A ztratil se v obláčku kouře.

Ještě než si stihl Norton srovnat myšlenky, objevil se komorník. "Pane, další návštěva."

"Kdopak?" zeptal se Norton krátce. Necítil se fyzicky unaven z té cesty v CT vesmíru, ale stala se velká věc a on by to nazval dnem.

"Clotho, pane."

"Kdo?"

"Jeden článek Osudu, pane."

"Oh," už si vzpomněl. Nejmladší z forem Osudu viděl jenom na okamžik a byl unesen, ale její jméno mu nezpůsobilo takový šok jako její tělo. "Vpusť ji dovnitř." Osud byla nezaměnitelná osoba i když měla tři existence.

Clotho pomalu vešla. Nebyla jenom hezká, byla úchvatná. Udělala něco se svými vlasy, takže jí volně padaly na ramena a dál na její zářící šaty. Ty měla světle modré s širokými výstřihy, které nabízely zajímavé pohledy.

"Připraven na dnešní práci, Chronosi?" zeptala se.

"Myslel jsem, že jsme dneska už pracovali," odpověděl.

"Oh? Tak to uděláme zítra? Je to moje budoucnost a tvoje minulost, pamatuj na to. Doufám, že dělám věci tak, aby byly pro tebe v pořádku, ale je velmi snadné zaplést se."

Norton se uvolněně zasmál. "Ne, je to moje chyba a ne tvoje. Představilas mi můj úřad a ukázala, jak to tu chodí, a teď můžeme udělat něco pořádného, abych se naučil více detailů o své práci. Jsem si jistý že to budu muset

brzy použit. Myslím tím, že tu byl ráno Satan – Je to ráno?“

"Poledne," řekla. Čas v tvém domě pro tebe běží normálně. Ale když odejdu, tak to bude dříve, než když jsem přišla. Musím se vyhnout setkání se sebou samou, abych předešla zmatkům.“

"Znám ten pocit!“ Pak mu myslí přeletělo něco jiného. "Bylo odpoledne, když přišel Satan, a pak – proč jsem si myslel, že je ráno? Měl být večer!“

"Pravděpodobně jsi tu strávil noc," odušila. "Chtěla jsem přijít zítra jako Lachesis, protože to bude tvůj poslední den v úřadu.“

"Ano tak už uběhl den," souhlasil. "Ale já si ho nepamatuju! Satan mě poslal do – do alternativního světa do dobrodružství, ale –“

"Jak dlouho jsi tam byl?“

"Těžko říct. Vypadalo to jako hodina, ale když jsem cestoval, tak byly věci rozmazané, takže –“

"Klidně to mohl být den," dokončila. "Satan je pánem podvodů. Může vyvolat vizi věčnosti a naopak. Je to samozřejmě jenom iluze, jenom ty můžeš doopravdy ovládat čas. Ale Satanovy iluze mohou být nebezpečné.“

"Ano, to musí být ono. Strávil jsem tam den, všechno je v pořádku. Stejně, Satan po mně chtěl službu a –“

"Nevěř Satanovi!“ řekla Clotho. "Je to nejhříšnější a nejhorší z převtělených! Vždycky chystá nějakou lumpárnu.“

"Nemám v úmyslu udělat cokoliv, co mi řekne. Ale pomohl mi, a tak ho aspoň vyslyším.“

"Dobrá, ale mě z toho vynech," řekla Clotho. "Myslím, že Satana musíme pochopit každý sám. Teď se dejme do práce. Víš, jak používat hodiny ke čtení osobních prožitků?“

"Ne, ještě ne," odpověděl Norton.

"No. včera ti to docela šlo, takže vím, že to rychle pochopíš.“ Souhlasila s tím, že ho naučí, jak směřovat jednotlivé vlákna života dané osoby a jak se strefit na místo, kde má být vlákno přestříženo, nahrazeno a znovu spojeno. Zaujímal ho to, ale rozptylovaly ho ty výstřihy. Byly jako pozadí k vláknům, která držela v rukou. Připadal si velmi nepozorný.

Začátek každého vlákna bylo narození a každá smyčka byla nějaká událost a odstřihnutí označovalo ukončení života. Toto ale byly jenom speciální životy; jeho a její služebnictvo obstaralo veškerou rutinu. Nortonovi to nejprve připadlo zmatené, ale brzy už to s hodinami celkem dobře ovládal. Každé bezvýznamné zrníčko písku bylo něco jako smrtelný boj o život, bojující s jemnými vlákny Osudu.

Začal se na přesýpací hodiny dívat úplně jinak. Všechna ta zrnka písku – veškeré lidství v tomto jednom nástroji! Každé malé zrníčko, příliš malé, aby mělo význam, je vše, co znamená lidský život. Staral se vesmír o osamělá zrníčka života? O to, kdy a kam je zavane vítr anebo jaký význam bude mít jejich tíživá existence?

Po několika hodinách se Clotho zastavila a rozhlídla si své šaty. "Jenom práce a žádné hrani," řekla a skočila mu do náruče.

Norton překvapením ztuhl. "Něco není v pořádku?“ zeptal se.

"Oh, tohleto jsme spolu ještě nedělali?“ řekla. "Začínám zapomínat, že pocházíš z jiné dimenze. Pro tebe je to nové, že ano?“

"Všechno je tu pro mě nové," souhlasil.

"Dobrá, myslím, že je nejvyšší čas protože v normální minulosti jsme už – odmlčela se. "Ale proč bych ti to měla jenom povídat. Pojď, provedu tě tím.“

"Tím, čím?“

"Blázinku! Proč si myslíš, že jsem přišla jako Clotho? Jsem u mladého muže –“

"Oh. Ty – Lachesis – říkala už něco o –“

Přerušila ho polibkem. Byla tou nejhezčí ženou, co tu viděl, ale pořád si s bolestí pamatoval na Orlene a na tohle nebyl připraven. Odstoupil. "Ani tě neznám!" protestoval.

Zasmála se. "S jakoukoliv jinou osobou bych řekla, že si děláš srandu! Ale to, co bylo, je všechno tvoje budoucnost, ne? Dobrá, co si myslíš že tě drží zpátky?“

Norton se zamyslel. "Myslím, že by tě nezajímal můj příležitostný život.“

Znovu se zasmála. "Ty? Zapomněls na to, že jsem měřila tvůj život, než jsi se stal tím, čím jsi! S ženami jsi příliš příležitostný!“

"Znáš mě až moc dobře!" souhlasil zdráhavě. Norton se cítil podveden, ale teď už věděl, co má čekat. Clotho měla hluboké oči osudu a nebyla to mladičká nevinná dívka. Zdaleka ne! Byla převtěleným se vši silou, která k tomu příslušela. "Ale všechno to skončilo, když jsem potkal Orlene. Byla to moje první velká láska, kterou jsem zažil, a –“

"Oh, jistě, samozřejmě – pořád je to čerstvá vzpomínka! Jak jsem na tohle mohl zapomenout! Je na mně, abych ti pomohla přestat to, aniž bys zanedbával svůj úřad. Dobrá – dáme si na čas a navštívíme tvou žijící ženu.

"My?“

"Dobrá, můžeš mě vzít s sebou, jestli chceš; tvá magická síla to umožňuje. Ale souhlasím: lépe bude, když půjdeš sám.“ Prohrábla si své tmavé vlasy a vytáhla jeden pramen.

"Tady je Orlenin osud. Je přerušen, jak vidíš; proti ostatním je jenom třetinový. Můžeš samozřejmě jeho délku vrátit, jestli si to přeješ. Síly převtělených jsou nesmírné, ale nic není absolutní, zvláště když to zasahuje až k jinému z převtělených. Nasměřuj sem své hodiny a najdeš ji, kdekoliv budeš chtít.“

Norton se učil techniku orientování v Osudu. Dotkl se přesýpacích hodin a vlákna a pak změnil písek na modro. Dům se vytratil. Putoval podél vlákna, jako by řídil auto. Svět mu ubíhal pod nohama, rychle a rozmazaně. Pomaleji, pomyslel si a rychlost se snížila a postřehy se prodloužily.

Byl to Orlenin život, pozpátku. Její individuální pohyby byly příliš rychlé na to, aby mohl cokoliv postřehnout,

ale její okolí už mělo trochu stabilní postavení. Budova, ve které strávila nějakou chvíli – asi škola – se rychle vytratila. Byla zaměněna za jinou školu s více dětmi. Stromy okolo jejího domu se postupně zmenšovaly a jejich koruny se střídavě objevovaly a mizely. Stromy se najednou oblékly do světlých listů, ty se měnily do zelena a pak se schovaly do pupenů na větvích. Trávník vyskočil nahoru a pak se pomalu ztrácel do země, až se zase postavil. Dům byl nově natřený a najednou se změnil do šeda.

Náhodně zastavil. Byl ve škole a díval se na desetiletou dívku. Bylo to divné; brzy přišel na to, že se dívá pozpátku. Zastavil sám sebe a ne čas, takže teď žil normálně podle něj. Nikdo si ho tu nevšímal – ale kdyby změnil čas normálně, zviditelnil by se a rozrušil by tu scénu, a tak to nechal být.

Byla to evidentně hodina vaření s učitelkou, která ukazovala, jak upéci koláč používáním pyromagie. Její obrácený výklad způsobil, že se koláč barvil z hnědé do zlatavé, až do krémově bílé. Norton sledoval Orlene, hezkou dívku, dokonce i v tomto věku. Nedávala pozor, šeptala si se svou kamarádkou o svých dívčích problémech. Její koláč bude spálený.

Změnil písek na červenou a odcestoval o několik let do Orleniny budoucnosti a znovu ji chvíli sledoval. Ležela doma na posteli v riflích a pánské košili – co bylo na těch chlapeckých košilích, že jim dívky dávaly přednost před svými? – a mluvila do holofonu. Mluvila s chlapcem s dlouhými vlasy a hlavou plnou rebelství. Orlene mohlo být patnáct a už získala mnohé ze své pozdější krásy; rozpoznal i její chování, samozřejmě, ještě nebylo dokonalé. Upadl do nostalgie; tato dívka byla evidentně na cestě stát se ženou, kterou miloval.

Posunul se o další tři roky dopředu, do jejích osmnácti. Hrál s nějakým mladíkem squash. Je to hra, která hráče sblíží, když sdílejí malý kurt a posílají balónek proti zdi. Byla to populární hra mladých párů. Ten muž byl očividně lepší, ale její pohyby, jak se hnala po míči, byly úžasné. Míč se odrazil a letěl jí naproti a ona napřáhla raketu, aby ho odrazila, ale míč kolem ní proletěl, právě když mrkla okem a ztratila koncentraci. Orlene vyrostla do krásné mladé ženy a pro Nortona to byly sladce bolestné pohledy. Její ruce, boky, ta tvář s vlajícími vlasy – to všechno znal z její budoucnosti. Ty rty – líbal je, za několik let. Orlene, miloval ji tenkrát – a miloval ji stále.

Sledoval ji pozpátku po celý průběh utkání, když byla čerstvá, nezpocená a připravená na všechno. Řekla svému průvodci ahoj a odešla pozpátku do převlékárny. Norton váhal, ale pak se rozhodl, že tam ji rušit nebude; věděl, jak vypadalo její tělo, a tohle by bylo šmírování.

Nedělal to jenom proto, že nechtěl být indiskrétní. Chtěl zachránit ženu, kterou miloval, od mizerného života. Teď věděl, že je to možné; jeho zkušenosti ze zachraňování sebe sama od Tho mu to dokázaly. Byl na paradox imunní; mohl měnit svou minulost, aniž nuloval přítomnost. Nechtěl této síly zneužívat, ale chtěl ji použít k dobré věci.

Kde bylo nejlepší místo pro setkání? Kdy to bylo nejlepší? Pravděpodobně před tím, než ji on, Norton potkal, takže by se nesetkal se sebou samým. Tohleto vynuluje jeho spojení s ní? Určitě ano – ale bude to nahrazeno mnohem lepším, novým spojením. V podstatě by mohl přerušit celou svatbu s duchem a oženit se s ní sám.

Ale nejdříve se musí ujistit o své síle. Chtěl se s ní setkat v nejméně kritickém okamžiku jejího života, nic neměnit, jenom aby věděl jak se má zachovat. Tohleto nebyla obyčejná osoba; tohle byla Orlene!

Přesunul se po vlákně zpátky do jejího dětství. Do času, kdy jí bylo sedm let a byla na letních prázdninách s rodiči po prvním roce školy. Teď nehologonovala, protože přístroj ještě nebyl dán na trh; ty staré soniky byly ještě ve výzkumných ústavech. Stejně byla příliš mladá na osobní styky s chlapci; byla to divoká holčička, která se proháněla po jednom z městských parků. Stromy ještě byly ve velkých květináčích s náspy; pravá divočina byla věci budoucnosti. Mnoho znečištění a zmatků postihlo svět; brzy se změní politická situace, a tím začne významný pokrok, ale to teď znamenalo vzdálenou budoucnost.

Byla se skupinkou dětí, ale odskočila si od nich, poskakovala šťastně po cestičce a ztratila se. Starostlivě se rozběhla po nejbližší cestičce, ale už na nejbližší křižovatce nevěděla jak dál. Norton, protože cestoval pozpátku časem, věděl, že bude ztracená asi třicet pět minut. V tom věku to znamenalo věčnost a skončí v slzách, dokud ji nenajde zřízenec a nedovede ji zpátky k přátelům. To byl ten nejlepší čas na to, aby se objevil.

Odešel za roh a změnil písek na zeleno. Teď s ní byl ve stejném čase.

"Ahoj, Orlene," řekl zdvořile. Byl dospělý muž a ona byla jenom dítě, ale přesto se cítil nesvůj.

Přestala nervózně pobíhat, zastavila se a otočila se k němu. "Oh – neviděla jsem vás!" omlouvala se. "Kdopak jste, pane s tím směšným oblekem?"

V úřadu si samozřejmě oblékal bílý plášť. "Já jsem—" Zamyslel se; takhle na to nepomyslel. Nemohl jí prostě říct, že je Chronos; těžko by tomu porozuměla. Ani jí nemohl říci, že je její budoucí milenec. "Přítel."

"Můžete mi poradit, jak se odtud dostat?"

"Zkusím to. Myslím, že to bude tudy." Ukázal na správnou cestu, a tak se po ní dali.

"Jak to, že znáte moje jméno?" zeptala se Orlene.

"Viděl jsem tě ve škole."

"Oh, tak to jste učitel!" řekla, jako by to byla ta nejdůležitější věc na světě.

"No—" Ale to už poskakovala kupředu a šatičky jí vlály. Miluju ji i jako dítě, pomyslel si překvapen a tak nějak zaskočen svým novým poznatkem. Byl, jak mu Clotho řekla na ženách nezávislý; tato mu srdce spoutala řetězem. Následoval ji a přemýšlel nad vhodnými otázkami.

Pak Orlene vesele vykřikla. "Tam jsou!" A utekla, aby se přidala ke skupině.

Její dospělý průvodce se ohlédl po hlase. Norton rychle změnil písek a zmizel z normálního pohledu. Orlene byla v pořádku; bylo to ještě nevinné dítě. Zůstala by sama a ustrašená půl hodiny. Byl rád, že jí mohl prokázat takovouhle malou službičku. Ale dospělí byli z jiného těsta. Ptali by se špatné otázky.

A tak se jeho dialog s Orlene skončil v prázdnu. Nebyl tu žádný významný vzájemný kontakt.

Ne, doopravdy ne. Pravděpodobně rychle zapomene na cizince v bílém plášti, ale on už byl o něco zkušenější.

Musel se teď připravit lépe na to, co se jí bude ptát. Dostal dobrou lekci.

Měl by jít těch pár minut zpět a zkusit to znova? Rozhodl se, že ne. Zkontroloval to, co chtěl; mohl se s ní spojit aniž by působil paradox nebo něco jiného. Mohl klidně změnit její život, aniž by působil na sebe.

Cestoval sem a tam po jejím pramenu života, zkoušel to tu a onde a pozoroval, co se kde děje. Chtěl se dostat nějak samovolně v jejím životě do bodu, kdy potkala rodinu ducha Gawaina, která ji kontaktovala a dala jí takovou nabídku, kterou nemohla odmítnout. V jejím životě byl jiný muž – Norton je špehoval trochu nechtěně a stydlivě, i když věděl z vlastní zkušenosti, že je pořád panna. Orlene hledala toho pana Správného a nevybírala si ty, kteří byli hezcí a hloupí, chytří, ale divní, anebo bohatí, ale degenerovaní. Ona jako každá vnímavá dívka, byla ve výběru perfekcionistka a bylo těžké se jí zalíbit. A proto byla tou nejlepší kandidátkou pro svatbu s duchem: atraktivní, inteligentní, skromná a věděla přesně, co od života očekává.

Byla tam chvilka asi tři měsíce před tím, než ji kontaktovala Gawainova rodina, kdy neměla Orlene žádný romantický vztah. To byl pro Nortona ideální čas.

Vyčíhl si den, kdy byla doma a sledovala holo, a dostal se do toho samého času. Věděl že ta mladá žena nebude tak vstřícná jako sedmileté děvčátko, a tak si příchod naplánoval opatrněji. Nenaplánoval si ale žádné podvody; nebyla by to dobrá cesta k navázání tak důležitého vztahu.

Věděl, že dneska bude sama; to byl hlavní důvod, proč si vybral právě dnešek. Její otec byl pryč na služební cestě a matka byla na obchodním večírku. Takže Orlene byla doma sama. Bude mít tak šest hodin, aby to všechno vyřídil – a když se mu to nepovede, tak se vrátí a zkusí to znova. To byla velká výhoda jeho úřadu: mohl opakovat výjevy a opravovat chyby. Samozřejmě taky musel projít nepříjemností s setkáním sebe sama, nechtěl totiž, aby o její přízeň bojovalo několik jeho kopií. Ale při troše štěstí neudělá žádnou výraznější chybu a nebude muset čas vracet víc než o minutu nebo dvě.

Objevil se před domem a postoupil ke dveřím. Opět se cítil nějak zmaten; jeho puls byl šílený. Ale udržel se a položil palec na rozpoznávací zařízení u dveří. V momentě se ve dveřích objevila Orlene. "Promiňte, ale nekupujeme," řekla ostře.

"Nejsem obchodník," řekl Norton. "Povídám příběhy." Vydělal si tím v minulosti na nejednu večeři; vždycky povídal hezké příběhy a lidi ho za to měli rádi. Toto byl věk holovzdělávání, ale vždycky tu bylo něco navíc v živých vyprávěcích, co lidem učarovalo. Stroje ani magie to nikdy nemohly zvládnout tak dobře!

"Cože?"

"Povídám příběhy. V této futuristické době navracím staré hodnoty. Povídám příběhy rukou, teda myslím ústy."

"Prodáváte holopásky?"

"Žádné pásky. Jenom sebe. Každý příběh je pravdivý! Jestli si mě poslechněš, budu –"

"Promiňte," řekla a dveře zneprůhledněly.

Propásl to. Samozřejmě, že nevěnovala příliš pozornosti cizincům. Patřilo to k dobrému vychování dívek, když jsou samy doma.

Otočil hodiny a vrátil svůj i její čas. V podstatě ona nebude o ničem vědět; její život se tímto vymazával.

"Prodáváte holopásky?" zeptala se, když vrátil čas asi o třicet sekund zpátky.

"Žádné pásky. Příběhy. O mladých ženách, které hrají trošku na piano a ještě méně squash."

Zaváhala, překvapena. V podstatě ji popsal. "Co to má znamenat?"

"Příběhy o lidech, co mají rádi skládačky," řekl. "A procházky v parku. A děti."

Podívala se na něj upřeně. "Kdo doopravdy jste?"

"Vsadím se, že mi neuvěříš."

"Vyzkoušejte mě."

"Jsem Chronos – převtělení Času."

Zasmála se. "Jedna jedna! Tomu opravdu nevěřím!"

"Mohu ti ukázat kouzla s časem –"

"Nechte toho, děkuji." Dveře se zatěmily.

Znovu vrátil čas. "Vyzkoušejte mě," řekla.

"Tvůj budoucí přítel. Vstoupíš do manželství s duchem a –"

Zmizela.

A tak opět vrátil čas. "Vyzkoušejte mě," řekla.

Zdvihl levou ruku. "Sningu, ukaž jí to."

Sning se narovnal a sklouzl mu do dlaně. "Oh, jak roztomilý!" podivila se Orlene. "Mám přesně takový prsten."

"Tenhle si mi dala," řekl Norton. "Je tvůj."

"To není pravda! Mám svůj tady!" odmlčela se a ukázala druhý hadí prsten.

Tohle Nortona zaskočilo. Mohl Sning potkat sám sebe Proč ne? Norton se potkal ve vesmíru. Sning se tenkrát asi taky zdvojnásobil. "Asi by se měli potkat."

Ona si dala prsten na prst a chvilku tam stála. Očividně přemýšlela nad otázkou. Po chvíli přikývla a otevřela dveře. "Říká, že jste v pořádku," řekla, skoro jako by se omlouvala. Norton vstoupil, cítil se asi tak, jako když ji potkal poprvé, byly to skoro tři roky. Byla tak hezká a přitom tak obyčejná a on od ní toho chtěl tolik; jak si tak mohl věřit

Dotkl se levou rukou stolu a Sning se smýkl z dlaně a vydal se k druhému hadovi. Vlastně zdvojení věcí také nezpůsobovalo problémy, i když asi tady už paradox pracoval. Jak daleko to může zajít?

"Mohu vám něco nabídnout?" zeptala se Orlene.

"Ne, díky. Radši ti hnedka řeknu, co mám na srdci." Posunul si křeslo a sedl si ke stolu.

Ona si sedla do křesla naproti. "Chováte se tak, jako byste mě už znal."

"Ukážu ti svou identitu," řekl. "To, co ti řeknu potom, bude mnohem srozumitelnější."

"Asi jo," souhlasila bez protestů. Zajímalo ho, jestli ho testovala na auru. Pravděpodobně ne; dívala se na něho jako na divného cizince a ne jako na budoucího manžela, takže by tu žádná aura nebyla – a k tomu asi teď pro ni nebyl dobrým objektem k sňatku. Miloval ji, ano – ale byl tu spíš vztah než láska.

"Jsem Chronos, převtělení Času." Tentokrát nic nedala znát; byla tak zaujatá posloucháním. "Mohu změnit tok času, částečně, nebo celkově. Tady." Zalovil v kapse a vytáhl oblázek, který si schoval, protože byl hezký. V podstatě oloupil divočinu Marsu, ale nemyslel si že by se na něho ta planeta kvůli tomuto zlobila. Položil červený kamínek na stůl. "Všimni si, jak padá."

"Přímě dolů," řekla a dívala se na něho nechápavě, co tím myslí."

"Obrátím pro sebe na chvíli čas," řekl. Zdvihl hodiny, ale neotočil je; chtěl jenom maličkost. Změnil písek na červeno a pak změnil jeho tok.

Písek změnil barvu a padal zespodu nahoru. Po chvíli se kámen na stole zatřásl a vyskočil mu do ruky. Pak změnil písek na zeleno a vrátil se k normálnímu času. Obrácený čas byl jenom omezený, takže Orlene nic nepoznala.

Orlene sáhla pro svůj hadí prsten. V rozrušení vzala oba. Jeden se obtočil kolem jednoho prstu a druhý kolem druhého. "Je to Satanův sluha?" zeptala se podezřívavě.

Norton neviděl, jak prsteny stiskají, ale věděl, že je to tak. "Jsi opravdu Chronos?" zeptala se znovu. A nakonec: "Tak proč máš na sobě Satanův amulet?"

Překvapen se Norton podíval na malý roh připevněný na řetízku, který mu dal Satan. "Satan mi to dal," řekl. "Ale nejsem jeho zrůda. Požádal mě o službu a tento amulet ho přivolá, když budu potřebovat." Zdvihl roh – a zjistil, že část chybí. Byl tam tenký kroužek; a teď tam byl jenom samotný roh. "Ten kroužek se musel někde ulomit, když jsem cestoval časem."

"Vyhod' to!" řekla Orlene.

Norton si přívěsek sundal z krku a položil ho na stůl. "Kdybych to vyhodil tady, ničilo by to tvou nevinnost. Lepší je to zničit. Máš tu inkinerátor?"

"Plameny nestráví žádnou Ďáblovu věc!" řekla. "Mám trochu svěcené vody." A vstala, aby ji donesla.

Norton se snažil, aby na ni nekoukal tak vyjeveně; byla báječná a skoro jeho – i když ji viděl mrtvou, před lety.

Za chvíli se vrátila s malým flakónkem. Ukápla pár kapek na roh. Ten zčernal a zatřásl se, přičemž vydával strašný zvuk. Řetízek se svíjel, jako by byl živý, a pak se vypařil v obláčku kouře.

Orlene se opřela. "Nesnáším Satana," řekla.

"Ani já ne," souhlasil Norton. Jeho přesvědčení se měnilo k jejímu. "On je převtěleným Zla. Já jsem převtělení Času. Možná, že s ním mám něco společného, ale opravdu mu nemusím prokazovat žádné služby."

"Ano," řekla ona. Chtěla odnést svěcenou vodu, ale napadlo ji něco jiného. Zdvihla svou levou ruku a polila oba prsteny trochou svěcené vody.

Norton vyskočil. Sning byl démonického původu!

Nic se nestalo. Orlene se otočila k Nortonovi. Beze slova natáhl svou levou ruku a ona mu na ni kápala taky pár kapek. Nenastala žádná reakce.

"Velmi dobře," řekla. "Uznávám, že jsi Čas. Co ode mne chceš?"

Chtěl celý její život! Ale to jí nemohl říct.

Brzy ho něco napadlo. "Sningu!" zvolal. "Tys mě chtěl před Satanovým amuletem varovat, že jo! Tys věděl, že mi to tu nepomůže!"

"Sning?" zeptala se Orlene.

"Tak mu říkám. Začal jsem mu tak říkat za dva roky, kdys mi ho dala."

Zasmála se. "Říká, že je to pravda! Ale o té první věci, cos řekl, pochybuje, o tom varování. Asi tím nemyslel mě, ale někoho jiného."

"No, teď už na tom nezáleží, když jsme amulet zničili." Svraštila obočí. "Není si tím jistý." Pokřčila rameny. Tyhle osobní záležitosti! "No, a teď mi řekni, proč jsi přišel, když se se mnou za pár let stejně sejdeš. Asi bych ti Sninga nedala, kdybychom nebyli blízkými přáteli. Upřeně se na něho zadívala, jako by mu nedůvěřovala. "Myslím, že mě určitě nejdeš varovat před svými špatnými úmysly!"

Norton se začal smát – ale smích mu uvízl v hrdle. Jaký byl rozdíl mezi špatnými úmysly a špatným koncem? Teď jí mohl klidně říct pravdu – ale jazyk měl jako kamenný.

Kdyby jí to řekl, pověděl jí o jejich vztahu, vzal si ji a sdílel její život – ah, jaká by to byla slast! – svatba s duchem by nikdy nenastala – nebyl by ani paradox, protože on byl imunní – jaké by to asi bylo? Už ale nebyl obyčejný muž; byl Chronos žijící pozpátku schopný kontaktovat ostatní lidi jenom tím, že obrátil chod svého času. Jako normální muž by to mohl udělat; ale v tomto stavu tu nebylo nic, co by jí mohl nabídnout. Myslel jenom na sebe a vůbec ne na ni.

"Myslel jsem, že něco mám," řekl. "Ale bojím se, že ne."

"Dobrá, cos mi chtěl říct před tím, než ti přišlo na mysl něco jiného?"

Zhluboka se nadechl. Zeptala se; měl by jí to říct. "Já – v blízké budoucnosti – když jsem ještě byl normálním mužem – potkal jsem tě a miloval jsem tě." Tak; a bylo to venku.

"Domyslela jsem si to," odpověděla. "Způsob, jakým si mě prohlížíš, tvé vlastnictví mého prstenu a taky to, že záříš tak jasně. Musela to být láska."

Její upřímnost ho usadila. "Nemiluj mě!" vybreptnul. "Já jsem byl nechtěnou příčinou tvé smrti!"

"Mé smrti!"

"Je – je to složitý příběh. Nechci, aby se stal – ale to, co mám na mysli uchránění tě od toho všeho – to taky není úplně v pořádku. Miluji tě, ale mohu ti jenom ublížit."

"Ublížit mně? Ne, ty bys to nemohl udělat. Ta záře –"

"Zeptej se Sninga!"

Odmělčela se. "Můj prsten říká ne, ty mi neublížíš. Ale ten tvůj říká, že ano."

"Je to ten samý prsten – akorát ten můj má více zkušeností. Nezapleť se se mnou, až mě za dva roky potkáš. Pak budeš mít nejspíš lepší život."

"Ale jestli jsi ten, kterému jsem souzena –"

"Je to prokletá láska!"

Zatřásla rozpačitě hlavou. "Nedává ti to moc smyslu, nemyslíš?"

"Podívej se na mé vyhlídky. Když já – budu mít s tebou poměr za dva roky, budeš mít dítě, které umře, a ty spácháš sebevraždu. Ale když budeme mít vztah teď, když jsem Chronos – a žiju pozpátku! – Mohl bych se s tebou spojit nanejvýš tak na půl hodiny a pokaždé, kdybych tě potkal, byla bys mladší. Nejenom že by sis mě nepamatovala, ale brzo bys byla příliš mladá, abys –" a bezmocně zalomil rukama.

Přikývla. "Teď už to smysl dává a tvůj prsten to potvrzuje. Myslím, že by ses mi líbil a asi bych tě milovala, dokud bys zářil; ale potkat tě když je mi –náct a pak pokaždé, když budu o něco mladší – nevím, jestli bych to byla schopna vydržet. Ale pamatuji se na divného cizince v bílém plášti kterého jsem kdysi dávno potkala v parku –" Zavrtěla hlavou. "Je to divné mluvit s tebou teď!"

"Ano. I kdyby tu byla možnost, že bych s tebou mohl žít dopředu – ale maximum by bylo okolo čtyř let, protože pak se stanu Chronosem a otočím se nazpět a fyzicky nemohu vstoupit do času, mimo mé bytí. Mohu se na tebe kdykoliv podívat, ale nemohu se s tebou spojit a ty mě nikdy neuvidíš. Není to dobré; zasloužíš si toho mnohem víc! Miluji tě a chci pro tebe to nejlepší a to nejlepší je život beze mne."

Pomalu přikývla. "Tvůj prsten souhlasí. Je mi to velmi líto, ale nemohu ti nijak oponovat."

Podíval se na ni. "Já – je mi líto, že jsem tě okradl o čas. Měl jsem tě nechat, abys o ničem nevěděla. Dovol mi teď odejít a nikdy se k tobě nevrátit." Co asi způsobil tímto masakrem svých tužeb!

"Tady je tvůj prsten," řekla a vracela mu jeden ze Sningů.

Norton si vzal malého hada a nechal ho obtočit se okolo prstu. "Jsi můj starý Sning?" zeptal se. Byl by takový rozdíl, kdyby to byl ten jiný?

Stisk. Dva prsteny se stejně asi potkají v Nortonově přítomnosti. "Sbohem, Orlene."

Usmála se. "Obvykle takovéhle hlouposti nedělám, ale pro tentokrát –" Popošla k němu a políbila ho.

Vzájemný kontakt byl nesmírně krásný. Norton stál jako zmrazený. Věděl, že kdyby se trochu naklonil, skončila by v jeho náruči a žvatlavé ujišťování, že to určitě nějak půjde, by jí akorát strašně ublížilo. Ale pro tento nekonečný okamžik tu jeho láska byla zpátky, uzdravující srdce, které se octlo na prahu zoufalství. Orlene žila a s trochou štěstí bude mít před sebou normální, plný život. Bude lépe, když ho prožije bez Nortona. Jak tomuhle věřil, dalo se to snést.

Odtrhla se a pousmála; jemu se vrátil jeho chlad a odešel ze dveří. Než se mohl rozmyslet, změnil písek a rychle se vytratil.

"Tak tohle sem zpackal," zabručel nahlas. "Ale asi se jenom musím naučit ten bezcitný způsob."

Stisk, stisk.

"Ne?" Ale jak nad tím uvažoval, Sning měl pravdu. Nevyřídil to tak dobře, jak by mohl – ale asi dal Orlene ten pravý klíč, který jí zachrání život, a nakonec si tak i vylepšil své vyhlídky.

Stisk.

"Líbilo se ti potkat sebe sama Sningu?"

Stisk.

Jak putoval časem, Norton se usmíval. "Takže nakonec jsem byl asi úspěšný. Teď jsem schopen přijmout realitu a dělat svou práci jako Chronos."

A pak si vzpomněl na časoprostorovou adresu, kterou mu dal Satan. Neměl ten papír, na kterém to bylo napsáno, ale pamatoval si to. Nemohl žádat Satana o pomoc; rozhovor s Orlene mu vytrábil mysl. Kurióznost situace nabývala na rozměru. Co to bylo za muže, že mu chtěl prokázat službu sám Satan?

Norton se vydal na tu adresu. Nebylo to v samém Kilvarough, ale v létajícím městě nad ním. Cestovní obchodní centrum a tak. Létající koberce byly všude kolem a obchody přímo zářily magií. Pod tím leželo metropolis Kilvarough, evidentně jenom zastávka na cestě létajícího komplexu. Nomádká města se jim říkala.

Bylo to tak před dvaceti lety od Nortonovy "přítomnosti". Teď by byl –náctiletý – a neměl náladu se dívat na sebe. Byl už dost zmaten ze setkání s Orlene! Vešel do Messo Pottage a sledoval to tam ve svém normálním čase, opačném ke světovému, takže teď si ho nikdo nevyšímal. Muž dohlížel na magické kameny. Vyložené se rozhodl pro kámen zdraví, takový ten typ s šesti hvězdami. Jak se Norton díval, muž zkontroloval kámen lásky a pak kámen smrti a pak odešel z obchodu.

Norton vyskočil, aby odchytil mužovu blízkou budoucnost po tom, co si koupil kámen zdraví. Sérii skoků a zastávek Norton sledoval muže do jeho divného příbytku v Kilvarough. A tam ten muž zjistil, že ten jeho kámen není tak dobrý, jak se říkalo; způsoboval jenom malé změny a ne nějaké důležité.

Norton poskočil o tři hodiny dopředu a zkontroloval mužův byt – a uviděl jeho tělo ležet na zemi v kaluži krve tekoucí z hlavy. Ta rána byla očividně způsobena kulovnicí.

Takže Satan měl pravdu. Ten muž udělal špatné rozhodnutí a vzal si tak život. Na Zemi neměl budoucnost.

Satan mu chtěl dát lepší budoucnost – a tak co na tom bylo špatně?

Norton se pohnul zpátky. Chtěl se podívat na tu sebevraždu; vlastně se nepotřeboval trápit pohledem na tu krvavou spoušť! Viděl Satanův motiv více do hloubky, vžil se do příhody, kterou jenom tak minul. Pěkná žena měla problémy se svým kobercem blízko cedule s reklamou na výhody spojení s peklem – na co ten Satan nepřijde? – a vlastník obchodu Messo Pottage ji zachránil. Teď byl Norton schopen opravit ten detail: klient zapůsobil na ženu svým kamenem lásky, ale ten majitel to neutralizoval silnějším kamenem a vzal si ženu pro sebe. To bylo pro Nortona poněkud nezvyklé, ale jak to zkoumal, zjistil, že žena udělala chybu. Byla velmi hezká, zdravá, milující a loajální – v podstatě o mnoho lepší, než by si obchodník zasloužil. Jestli se do toho chce Satan vložit, tak si muž vybere sám kámen lásky a pak ovlivní tu ženu, bude mít zasloužené lepší život – takový, jaký by měl rád Norton s Orlene.

Norton byl na pochybách. Měl by po tom všem prokázat Satanovi tu službu? Chtěl být dobrý a teď to vypadalo, že má Satan dobré úmysly. Možná, že z toho nebude životní romance, ale aspoň Norton pomůže muži v neštěstí.

"Měl bych?" zeptal se Sninga.

Stisk, stisk.

"Proč ne? Nemám rád Satana, ale chci být dobrý. Neměl bych mu vyhovět, když to myslí dobře?"

Stisk, stisk, stisk.

Samozřejmě, že malý hádek nemohl přímo odpovědět takovouhle otázkou! Dobrá, Norton se nad tím ještě zamyslí. Životy obyčejných lidí byly určovány vlákny Osudu; asi by se měl zeptat jí, proč by měl pro jednu akceptovat takovou nespravedlnost.

Nastavil hodiny tak, aby cestoval domů, do své přítomnosti. Doufal, že na něho bude Clotho čekat, ale nebylo to tak. Asi to tentokrát nenaplánovala dobře. Místo ní tam ale čekal Satan.

"Nuže?" zeptal se princ Zla.

"Zkontroloval jsem tu situaci," řekl Norton. "A nevidím na tom nic špatného – ale ještě jsem se definitivně nerozhodl."

"Můj amulet," řekl Satan a díval se na něho. "Kde je?"

"Oh – otravovalo to někoho koho jsem navštívil, a tak jsme ho zničili svěcenou vodou. Omlouvám se za to."

Satan se jakoby nadmul. Jeho tvář se nafoukla a z chrpí mu vyšlo trochu dýmu. "Zničili jeden z mých –!"

Pak se Satan začal zase ovládat a uklidnil se. "Není to nic důležitého; byla to jenom tretka. Takže pořád zvažuješ mou žádost?"

"Ano."

"Pamatuj, jsem připraven ti dobře zaplatit i za takovouhle maličkost. Tady, ukážu ti něco jako druhý vzorek."

"Oh to nebylo zapotřebí –"

Ale Satan udělal gesto a Norton se hnul vesmírem stejně jako předtím. Stejně jako když cestoval do jiného sektoru, kde čas ubíhal pozpátku. Asi neprotestoval dost rychle, asi.

9

ALICORN

Tentokrát byl někde jinde v Hvězdném Mraku a přilétal k takové hezké planetě podobné Zemi. Vesmír tu nebyl zaplněn hvězdami, takže dny a noci byly opravdu rozdílné. Stíny rozložitých dubů se táhly do dálky a květy tvořily nádherné obrazy.

Okamžitě se před ním objevila hezká mladá žena. Vlasy měla dlouhé a kudrnaté, vypadaly jako spousta zlatých nitek. Na sobě měla dlouhé, ale chudé šaty, které nemohly zakrýt její vnady. Její oči byly šedomodré, rty červené a ruce a nohy velmi hezké. Dívala se na Nortona s neskrývaným překvapením a očekáváním.

"Ahoj," zkusil říct.

"Ale, já jsem vyvolávala koně!" zvolala nešťastně. Zdvihla pravou ruku a jedním z prstů opsala velký a očividně magický kruh.

"Vypadá to, že tvé zaklínání selhalo," řekl Norton omluvně. "Jsem jenom člověk."

"Jsi jako démon!" řekla. Zlostně ukročila. "Magie funguje jenom jednou za den; teď je všechno ztraceno a já jsem tu uvízla. Co budu dělat s chlapem?"

Jak to, že nejhezčí dívka se vůbec nezajímala o muže? "Možná ti mohu najít jiného oře."

Dívala se na něho podezřívavě a přemýšlela, jestli by mohl mít nakonec nějaké využití. "Bude to ten prsten, který máš?"

Podíval se na Sninga. "Ano, snad se to tak dá chápat."

"Tak ho použij, abys mi našel oře, abys nahradil toho, místo kterého tu jsi," rozkázala panovačně.

"Ale to není takový prsten."

Její oči se zabýskly. "Co jsi to za muže, že tu trápíš nebohou ženu? Dlužíš mi oře!"

Norton si tím nebyl jistý, ale ona byla tak hezká a tak jistá sama sebou, že ji opravdu nechtěl zklamat. Měl by jí ukázat, co je Sning zač. "Sningu –"

Sning mu sklouzl z prstu, odplazil se po jeho ruce a spadl na zem. Pak se zvětšil, až byl velký jako normální had, pak jako anakonda a nakonec příšera, několik stop v průměru.

"Sirrah!" vykřikla bojovnice a vytasila bojovou dýku. "Nedostane mě bez boje!"

"Oh, Sning nejí lidi," řekl Norton neurčitě. "Je přátelský. Myslím, že se nabízí jako doprava." Byl potěšen tímto

poznatkem; nikdy nevěděl, že Sning mohl měnit velikost. Možná, že to šlo jenom na jiných světech, kde přece jenom magie fungovala trochu jinak.

"Jenom blázen by byl schopen posadit se na záda takového plaza!" křičela.

"Jsem si jistý že je to bezpečné. Koukni, ukázu ti to." Norton přišel k obrovskému Sningovi a vyšplhal se na jeho hřbet. Hadova kůže byla pevná, suchá a pružná, celkem pohodlná a vůbec ne slizká. Norton neměl problém dostat se nahoru. "Vidiš – Sning tě doveze, kam budeš chtít, slečno –"

"Excelsia," řekla. "A kdo seš ty?"

"Norton." "Zrovna po příhodě s Orlene se mu nechtělo představovat se jako Chronos. Podivil se nemístně, jaký má smysl její používání "jsi" a "seš". Nevypadalo to na žádné pravidlo.

"Na takové příšeře sama nepojedu, sirrah!"

Norton pokrčil rameny. "Samozřejmě, že pojedu s tebou." Stejně se nechtěl od Sninga odloučit. "Vyber si jiné místo na sezení."

Opatrně se posadila hned za něho. Usadila se na bok, jak to dělají dámy. "Ale kde máš udidla? "

"Myslím, že ho ovládám hlasem. Kam chceš jet?"

Roztomile pohodila hlavou. "Proč? ještě jsem se nerozhodla."

"Chtělaš oře a nevědělas, kam pojedeš?"

Přes tvář jí přelétl roztomilý úsměv. "No, normálně si přivolám nějakého pěkného jednorožce a rozhodnem se spolu."

Jednorožce. To sedělo. Na Zemi byla tato zvířata nehorázně drahá a pravoplatný vlastník musel mít rodokmen tak podrobný, jak dobré to bylo zvíře. Jednorožci jako draci museli jít pod zem v průběhu takzvaného osvětlení, amputovaly se jim jejich rohy, které jim samozřejmě dodávaly jejich magickou sílu. Ale pořád ještě žili a teď už prý se i rodí v zajetí. Bylo to něco podobného jako s okřídlenými koňmi. Bývaly časy, kdy jich ještě bylo dost; ale teď už byli jenom vzácní. Tady to vypadalo, že tu jsou podobná zvířata běžnější.

"Tak proč nezajít na nějakou jednorožčí farmu nebo co a nějakého si nechytit?"

Excelsia se zvonivě zasmála. "Sirrah, nikdo nechytá jednorožce jinak než s pomocí magie, a i tak to může být jenom krásná panna, jako jsem já."

Oh. To teda jo. "No dobře, tak co nějaký jiný druh oře. Někákeho, kterého bys mohla mít delší dobu, takže by sis nemusela nějakého chytat pokaždé, když chceš někam jet."

Znova zatřásla hlavou. Nezdálo se, že by byla neobvykle inteligentní, a její krása to jenom potvrzovala. "Je tu jenom jeden magický oř, kterého může vlastnit člověk, a ten je pod kouzly Dábelské čarodějnice."

"A co je to za oře?"

Její tvář se zakalila. "Alicorn."

"Cože?"

"Je to okřídlený jednorožec, nejlepší z nejlepších, sen každé nevinné a správné dívky. Za toho oře bych dala všechno."

"Všechno?"

Podívala se na něho ostře. "Co tohle mělo znamenat, sirrah?"

Norton se jenom ušklíbl. "Jenom tak – jak tomu rozumím – kdybys dala to, co můžeš dát jenom ty, už bys nebyla schopna vlastnit Alicorna."

"Pravda," souhlasila krátce. "Ale to nic neznamená, protože Alicorna stejně nemůže nikdo vlastnit."

"Dobrá, na to se podíváme. Jaké překážky musíme překonat, abychom ho uloupili?"

Zamračila se. "Co to bylo za slovo?"

"Uloupili. Jako chytili Alicorna."

"Oh, nejprve tam bude Dábelská čarodějnice, kterou musíš zavraždit dříve, než se vzpamatuje z útoku. Potom –"

To se mu nelíbilo. "Zavraždit? Není tu nějaká slušnější cesta?"

"Toho, kdo přijde do jejího panství a nezabije ji, změní v sliz."

Aha, už to měl! "Nikdo se s ní ještě nedohodl?"

"Dohodnout se s tou ku –" Odmlčela se. "Vím, že to slovo vlastně neznám."

"Samozřejmě že neznáš," souhlasil zdvořile.

"Už ses chtěl někdy dohodnout s ženou?" dokončila vítězně.

"Jsem si jistý, že to nějak zvládnem," řekl nakonec. "Když jsme už za čarodějnicí, co je tam potom?"

"Dábelský zámek bude chráněn strašnými příšerami a neznámými kouzly. Vkročit tam znamená jistou smrt."

Byla vážná a to ho znervózňovalo, ale snažil se reagovat tak, aby to na sobě nadal znát. Tak tam prostě nevzkročíme," řekl. "Můžeme tam vjet na Sningovi, takže se země dotknou jenom jeho šupiny."

"Tak dobře," souhlasila potěšeně.

"Takže už jsme v bezpečí v Dábelském zámku. Co pak?"

"Stražný drak," řekla.

"Drak?" Duch Gawain ho sice učil, jak bojovat s draky, ale od té doby se Norton vyhýbal setkání s tímto druhem a měl k drakům velký respekt. Nejlepší by bylo se drakovi vyhnout!

"Velký, hrozný a silný," řekla a její oči se rozšířily hrůzou. "Velká příšera, strašně velká. Zabije každého, kdo se k němu jenom přiblíží. Hlídá okolí Alicornovy ohrady a nikdo neprojde bez souboje." Naklonila se k němu vyzývavě.

"Ani ty, můj statečný příteli –?"

"Ať se stane, co se má stát," řekl Norton nevázně. "Mám s bojováním s draky nějaké zkušenosti. Ale

samozřejmě jsem ještě nikdy –“

"Oh, výborně!" vykřikla a zatleskala jemnými ručkama. "Takže pak to můžeme projít!"

Norton chtěl něco říct, ale její projev radosti byl takový, že to nechal být. Bylo velmi těžké rozesmutnit tak hezkou ženu. "Takže když se nějak k tomu Alicornovi dostaneme –"

"Tak jsme ještě pořád nevyhráli," řekla. "Protože je to velmi divoké zvíře. Oheň mu srší z nozder a pára mu jde z tlamy, a kdyby ho někdo jenom tak osvobodil, ulétl by navždy z lidského působení." Zachmuřila se, jak si představila, že by ho mohla navždy ztratit.

"Je nějaký způsob, jak ho zkrotit, takže s tebou zůstane dobrovolně?"

"Jó, existuje slovo Síly. Řekneš ho, a on bude jako beránek."

"Co je to za slovo?"

Pokrčila rameny. "Hmm, já nevím!"

No takže znova pěkně popořádku. "Jak lze zabít Ďábelskou čarodějnici?"

"Na to je možno použít jedině Začarovaný meč."

Výborně, v souboji s drakem magie rozhodně pomůže. "A kde je?"

Opět pokrčila rameny. Byl to takový divný pohyb. "Nevím, sirrah. Říká se, že se ten meč objeví jenom opravdovému statečnému hrdinovi a zvedne se z vody neviditelnou rukou."

Norton se ušklíbl. On určitě nebyl ten pravý, kdo mohl dostat ten meč! Měl vědět, že se objeví trable. A taky nikde poblíž neviděl žádnou vodu – a i kdyby tu byla, jak by věděl, že je to ta správná?

Sning otočil hlavu a podíval se na něho. "Ty znáš odpověď?" Norton zajásal. A pak rychle dodal:

"Neodpovídej obvyklým způsobem!"

Sningova tvář nebyla postavena k smíchu, ale on to zkusil. Byl by to stisk, při jeho nynější velikosti! A tak přikývl, jednou.

"Můžeš nás k Začarovanému meči dovézt?"

Přikývnutí. "Výborně! Tak teda běž!"

Sning otočil hlavu dopředu a vydal se na cestu. Jeho šupiny se zvedaly a klesaly, takže Norton a Excelsia létali nahoru a dolů jako na horské dráze – a do boku koneckonců taky.

Když byli dole, Norton zdvihl nohy nahoru, takže měl kolena položená před sebou. Ale když to samé skusila Excelsia, sukénka jí sklouzla dolů a odhalila její nohy. Norton nedal znát, že o tom ví; v podstatě se za takové nohy rozhodně nemusela stydět.

Sning se plazil rychle, přes les, pole a bažiny, až dorazil k malému bahnitému rybníku.

"Tady?" zeptal se rozpačitě Norton. "Žádné zářící tajemné hluboké jezero?"

Sning namířil nosem přímo do rybníčku.

Jak se ale realita lišila od bájí! Norton rezignoval a sesedl. Došel k rybníku. Jeho nohy se okamžitě zabořily do bahna a on se začal bát, aby to nebyly tekuté písky.

"Počkat!" řekl si. "Písku, se přece nemusím bát! Vždyť je to symbol mého úřadu."

"Úřadu?" poznamenala Excelsia.

"Ale to nic." Vytáhl hodiny a pokynul jimi k písku. Najednou se podlaha ustálila. Vrátil hodiny do kapsy a vykročil po jezírku.

Jak se jeho nohy dotkly hladiny, uprostřed se něco pohnulo. Pomalu se vysunul jakýsi předmět. Byl to dlouhý, starý meč se zrezivělou čepelí.

No, nebyl král Arthur; a asi neměl nejlepší doporučení. A tak Norton došel až k meči a uchopil ho za rukojeť. Ta věc vypadala, jako by tam uvízla, takže musel vynaložit velkou sílu, aby ho vytáhl.

Nebylo divu! Ta ruka, co meč vynesla na povrch, se nevrátila do hlubin. A jak se Norton snažil, nevytáhl jenom meč ale taky zašpiněného mužíčka, který ho držel. Muž byl oblečen ve starobyklých šatech a na hlavě měl velikánský klobouk. "Kdo jsi?" zeptal se Norton překvapen, jak se mužík křečovitě meče drží.

"Jsem strážce meče," zabručel mužík. "Dal sis na čas, než jsi mě vysvobodil."

"To že jsem udělal?"

"Jistě," řekl skřítek a prohlížel si své zašpiněné oblečení. "Používám meč jenom jako znamení, takže mě někdo vytáhne na povrch z té černé díry."

Mytologie dostala další ránu! "Jak dlouho jsi tam byl?"

"Oh, století nebo dvě. Je těžké tam dole v té tmě sledovat čas. Ale už nedělají takové hrdiny jaké dělávali."

"To mi chceš říct, že ten meč je obyčejný? On není očarován?"

"Samozřejmě, že je očarován," řekl skřítek. "To si myslíš, že by se kdokoliv hnal za obyčejným mečem?"

"A zabije Ďábelskou čarodějnici?"

"Jistě. Na to je určen."

"A jak působí proti drakům?"

"Stejně. Draci mají protikouzla, která to ruší. Samozřejmě že ti ten meč pomůže, jestli víš, jak ho používat a jak se drakovi postavit. Ani nejlepší zbraň na světě neznamená nic v rukou člověka, který s ní vůbec nic neumí."

"Výborně." Norton si vždycky přál být postaven před hotovou věc a tenhle svět asi byl celý takový. Musel si věřit a věřit také, že Gawainův trénink mu bude stačit k využití kvalit toho očarování. Šel zpátky ke Sningovi.

Skřítek ho následoval a nasedl na třetí místo. Vypadalo to, že má Norton nového společníka. "Dobrá, tak se pojďme podívat na tu Ďábelskou čarodějnici," řekl Norton. Asi mu nezbyvalo nic jiného než se držet scénáře a dělat věci tak, jak se dělat mají. A když se mu stane něco opravdu zlého, tak se vrátí do svého domu v očistci, takže se mu vlastně nic nestane. Ale jeho přesvědčení ho nutilo udělat věci nejlíp, jak mohl; nemohl toho prostě nechat.

Sning se rychle plazil přes kopce a okolo hor. Nortonovi se krajina líbila; byl to jeho druh zábavy. "Je to skoro tak dobré jako jezdit na normálním oři," řekla Excelsia. Konečně přišla na to, jak si přehodit sukni přes kolena, takže opravdu nebylo nic vidět.

Brzy se objevil Ďábelský zámek. Vypadal teda spíš jako starý kamenný hrad s několika malými okny a vysokými temnými věžemi. Na hradbách ležel poprašek sněhu, i když bylo léto. Byl obklopen vysokými ošklivými stromy. Vypadalo to jako to nejhorší a nejděbelštější místo pod sluncem. Vyrázili mezi stromy. Okamžitě se utrhla velká větev a padala na ně. Norton švihnul mečem, aby ji zasáhl – a čepel proklouzla dřevem, jako by to byl sýr.

Strom zaskučel a stáhl ostatní větve. Z rány skápla červená kapka. Norton se na meč začal dívat s respektem. Tam, kde se meč dotkl dřeva, rez a špína zmizely a objevila se jasná a čistá čepel, která zazářila ve slunci. Koneckonců to asi byla výborná zbraň!

Plazili se mezi stromy vstříc dalším soubojům. "Dali jsme vám to co, dřeváci!" zakřičel skřet a stromy se začaly stahovat k nim.

Ale to už dorazili k Ďábelskému hradu. Jako by zevnitř proudil studený větřík. Norton se snažil vzpomenout si, kdy sám sebe přesvědčil, aby se do toho pustil. Když se tak na to díval, nebylo to vůbec příjemné místo a on z toho taky neměl příjemné pocity. Mohl tu uvíznout, takže by nemohl ani dokončit svou misi, ani ji přerušit, takže by se nemohl vrátit na Zemi. Stál mu ten Alicorn za to?

Ale Sning se už sunul dovnitř. A pak se zmenšil a oni museli sesednout. Norton dal ruku na zem a Sning se mu obtočil kolem prstu a opět z něho byl ten starý dobrý prsten.

"Musíme jít dovnitř?" zeptal se rezignovaně Norton.

Stisk.

"Nemůžeme to prostě obejít a začít přímo bojovat s drakem?"

Stisk, stisk.

Norton přikývl. V hradu jsou asi strážníci, kteří nevídané návštěvníky obšťastní šípem nebo kouzlem. "Moc se mi to tu nelíbí."

"Ale, vždyť ty jsi hrdina!" protestovala Excelsia. "Vzhůru, kupředu!"

"Představila sis, že nás všechny Ďábelská čarodějnice začaruje do slizu?"

"To se jí nemůže povést, dokud máš Začarovaný meč," řekl skřítek. "Nejdříve by tě musela odzbrojit."

To bylo dobré vědět. Norton si dodal odvahy a vykročil kupředu následován ostatními. Šli k masivní železné bráně. Jak přišli blíž, brána se zvedla. "Oh, vypadá to, že jsme očekáváni," řekl. Neodradilo ho to.

Vykročil kupředu – ale Sning mu rychle stiskl dvakrát prst, a tak se Norton zastavil. "Past?"

Stisk.

Podíval se pořádně na bránu. "Co se může zdvihnout, může taky spadnout."

Stisk.

"Velmi dobře. Zkusím to nějak obejít." Vykročil k díram v kamenné podlaze, kde normálně odpočívaly hroty mříže. A pak skočil dopředu.

Mříž spadla s rachotem dolů. Oblak kamenného prachu se vyvalil. Bylo to přesně to, co Norton očekával, ale stejně ho to vyděsilo k smrti.

Otočil se a sekl proti bráně svým mečem. Čepel opět projela bez odporu a vysekla v mříži takovou díru, že i jeho přátelé mohli projít. Zmizel další kus rzi. Hrad se zatřásl a zamručel; přesekl kus jeho brány.

Vstoupili do tmavé nepříjemné haly. Ze vzdáleného konce probleskovalo nejasné světlo od hořící pochodně. "Nějaké další pasti?" zeptal se Norton Sninga.

Stisk, stisk, stisk.

"Nějaké bezprostřední ohrožení?"

Stisk, stisk.

Rozhodl se, že to zkusí. "Držte se blízko u sebe," řekl ostatním.

Excelsia a skřet byli rádi, že tu nemusí zůstat. Přimkli se tak blízko, že se Norton až bál, aby je nějak nezranil, když bude muset použít meč. Nechtěl ani jednoho ze svých společníků přeseknout! Na druhou stranu, Excelsia byla velmi atraktivní žena, a tak mu vyhovovalo, že ji má tak blízko sebe. Teď, když už si své věci s Orlene vyřídil, začal se více zajímat o tyto věci – ne že by se o ně kdy nezajímal.

A pak uslyšeli krok, krok, krok obra. Dívka a skřítek se přitiskli ještě blíž. "Sningu, jsi si jistý...?"

Stisk.

Kroky přicházely od konce haly, od pochodně. Norton se postavil proti obrovi – a neviděl nic. Kroky pokračovaly směrem k nim. Žádný obr, jenom zvuk jeho kroků.

Ne, nebyla to úplně pravda. Obrovy boty tam byly. Šly samy od sebe.

Ti tři se dívali na přicházející prázdné boty. Byly tyto boty ovládané magií, nebo v nich byl neviditelný obr? Byl v tom trochu rozdíl. Samotné boty by nebyly problém, ale s neviditelným obrem by to asi bylo horší.

Boty se před nimi zastavily. Zvuk utichl. Teď boty vypadaly, jako by tu stály odjakživa.

Norton vykročil a zapíchl svůj meč do jedné boty, jako by píchl do neviditelného obra. Nenašel žádný odpor. Seknul nad oběma botami. Nic. Vypadalo to, že to jsou opravdu jenom boty.

Zasunul si meč do opasku a otočil se k ostatním. "Myslím –"

Byl přerušen silným kopancem zezadu. Vyhodilo ho to do vzduchu a odletěl dozadu. Jedna bota ho nakopla!

Získal rovnováhu a třel si zadek. Skřítek se bez většího úspěchu snažil potlačit škytavý smích, a dokonce i nevinná Excelsia vypadala rozveseleně. Nortonovi to kupodivu příliš směšné nepřípadlo, ale musel si teď nějak napravit reputaci. "Tak je pojdme obejít."

Skřet přikývl a vydal se na stranu. Boty znovu ožily a šly tak, aby je měl mužiček před nosem. Ten se zastavil, nechtěl dostat kopanec. Je s podivem, že když vás něco nakopne, nikdy vám to nepřipadne tak směšné.

"Možná, že kdybychom je přeskočili," navrhl Norton.

"Jó," souhlasil skřítek. "Ale ty první."

Norton si spočítal, jak by asi vypadal kopanec, kdyby se nalézal přímo nad jednou z bot, a rozhodl se, že to nebude riskovat.

Excelsia zkusila něco jiného. Šla doleva, kde nebyly žádné boty, protože ty bránily skřítkovi. Ale okamžitě se objevil pár velikých rukavic a ty se vznášely ve výši její hlavy. Ta pravá se přiblížila k Excelsii, prohlédla si ji a pak výstražně zdvihla svůj masivní prst a zlostně jím zavrtěla. Dívka ustrašeně vyjekla a uskočila zpátky.

Ted' byly vpravo před skřetem boty a vlevo před Excelsii rukavice, a tak Norton zkusil prostředek – a okamžitě přiskočila pravá bota a levá rukavice a uzavřely to. Všichni byli blokováni.

No, aspoň bylo jisté, že Sning myslel, že tu v hale není žádná momentální past. Boty a rukavice tu sice byly – ale spíš je blokovaly. Kdyby se prostě vrátili, tak by se nic nemělo stát.

Ale návrat znamenal neúspěch a toho měl Norton dost. Začal být nervózní. Znovu vytasil meč. "Ted' mi buď uhněte z cesty, nebo se uvidí kdo z koho!"

Nic se nestalo. Pokročil dopředu – a pravá bota se nachystala ke kopu. Norton vedl meč přesně a botu rozsekl na dvě půlky, které tam jenom tak ležely a svíjely se jako hadí ocasy.

"Ooo," řekla Excelsia s neskrytým obdivem. "Tys to zabil."

"Myslím, že jsem mu dal na vybranou," řekl Norton. Udělal ještě jeden krok kupředu a usekl rukavici její prsty, které se po něm okamžitě začaly sápat. Ty taky spadly na zem a divně se při tom mrskaly. Excelsia si promnula prsty, jako by se bála, že se jí taky něco stane, ale neřekla ani slovo. Dokonce i pyšné paničky dokážou uznat mužovu sílu.

Další bota a rukavice zaútočily. Norton dostal tu botu, ale rukavice ho chytla a mrskla s ním o zeď. Okamžitě k němu zase přiskočila a vytvarovala se do velmi nepřijemně vyhlížející pěsti, která si zálibně prohlížela jeho nos; tentokrát stihl čepel vytáhnout a rukavice se o ni rozpúlila a spadla na zem.

Chvilku Nortonovi trvalo, než se vzpamatoval, o tu zeď to byla fakticky šlupka! Jestli se mu to stane ještě jednou, tak se mu to rozhodně nebude vůbec líbit.

"Ooo, jsi zraněn!" řekla Excelsia a otřela mu tvář jemným kapesníkem. Moc mu to nepomohlo, ale její přítomnost a pomoc mu aspoň zvedly náladu.

Rozhodli se, že si vezmou pochodeň. Jak k ní došli, Sning třikrát stiskl Nortonův prst: varování.

Zastavil se. Jak si ted' přál, aby Sning mohl normálně mluvit. "Asi je tu nebezpečí," řekl.

Skřet a dívka se podívali okolo. "Kde?" zeptala se Excelsia.

Norton pokrčil rameny. "Sning mě varoval. Něco tu je."

"Koukej, Meku, nemůžu tu přece vytuhnout provždy," řekl skřet. "Trčels tam v tom bahně celý století," odušil Norton. "Tak kam ten spěch?"

"Když jsi století pod zemí, můžeš z toho být pěkně nervózní, řekl skřítek. "Já teda jdu." A postoupil k pochodni a dál do chodbičky. Pochodeň zaplála jasným plamenem, něco tak jasného Norton ještě neviděl. Zakryl si rychle oči, ale už se stalo; na tu chvíli nic neviděl.

Po chvilce to přešlo. Podíval se kolem – a byl sám v nějaké chodbě. Excelsia a skřítek byli pryč. Poděšeně je začal shánět – ale ztratili se mu. Kusy bot a rukavic byly taky pryč. To mu něco naznačovalo.

"Sningu jsem v té samé hale jako předtím?"

Stisk, stisk.

"Došel jsem sem, když jsem byl oslepen?"

Stisk, stisk, stisk.

"Přesunulo mě to, anebo jsem zmizel z té staré chodby?"

Stisk.

"A je to dílo Dábské čarodějnice?"

Stisk.

"Jsou ostatní v přímém nebezpečí?"

Stisk, stisk, stisk.

Zpropadené neutrální odpovědi!

"Jeich bezpečí – záleží na tom, jak se zachovám já?"

Stisk.

Tak tohle bylo důležité!

"Mohu je nějak najít?"

Stisk, stisk, stisk.

"Ne, dokud si to nevyříkám s čarodějnici?"

Stisk.

Tak tohle očekával. Dábská čarodějnice si myslela, že on je vůdce, a tak ho od ostatních oddělila a chtěla ho vyzkoušet samotného. Osamostatnit a podrobit. Jestli bude lepší, jeho přátelé z toho vyvážnou; jestli ne...

"Tak se s ní utkám hned ted'."

Stisk.

Norton se vydal kupředu, prošel kolem pochodně, zakrýval si oči, ale tahle nezableskla. Ale jak vešel do následující chodby, uviděl půl tuctu malých směšných potvůrek, které vypadaly trochu jako goblini. A zaútočily.

Ta nejrychlejší k němu jenom přiskočila. Byla celá taková dokulata, s tenkýma ručkama a nožkama. Celému

tomu vévodila velká hnusná hlava s obrovskou tlamou plnou malých ostrých zoubků. Nemusel hádat, co se stane; zaútočí to na libovolnou část lidského těla.

Norton na to namířil meč a ta potvůrka se nejdříve zakousla do něj. Čepel vylezla zády a potvůrka jenom sklouzla dolů. Na zemi se rozplynula a zbylo z ní jenom trochu smradu.

Ale to už na něm byly další dvě. Norton jednu plácnul mečem naširoko a poslal ji proti té druhé. Druhá otevřela tlamu a zakousla se do první. A v momentě byla ze dvou potvůrek jedna – a skrz píchnul Norton svůj meč. Nebylo těžké tyhle věci zabít, ale určitě by se mu nelíbilo, kdyby se mu jedna dostala na kůži.

Brzo se zbavil i ostatních tří, i když mu jedna ukousla kus boty. Šel ještě kus dál, zahrnul za roh – a tam bylo dalších pět malých potvor a vznášející se záře. Zbavil se přísere a zůstal stát před tou září. Co je to?

Stisk.

"Je to bezpečné?"

Stisk, stisk, stisk.

"Je bezpečné nechat to být?"

Stisk, stisk.

Tak natáhl levou ruku, přičemž v pravé držel připravený meč a dotkl se toho. Zablikalo to – a změnilo se to na nádhernou ženu. Její vlasy zářily jako stříbro, její oči taky a úplně stejně nehty. Měla na sobě jenom lehký přehoz, který ukazoval přesně tolik, kolik si přála ukázat, a vypadalo to, že ona je obdařena i anatomicky i duševně.

Promluvila k němu zpoza dlouhých stříbrných loken.

"No tak hrdino," řekla jemně.

"Uh – jestli tomu dobře rozumím, tak ty jsi Ďáberská čarodějnice?"

"Tak nějak," vzdechla. Měla nad dechem výbornou kontrolu.

"A já jsem tě našel, když jsem se dotkl té záře?"

"V podstatě," a zdvihla své poprsí.

"Nevypadáš nijak nepřátelsky."

"Ty legendy vždycky tak přehánějí."

"Ale já tě musím zabít, jinak mě proměníš v sliz?"

Přikývla a jemně se zavlnila. "Jak chceš, hrdino, ale není třeba to uspěchat." A ukázala na postel, čímž odhalila další kousek těla.

Sning ho varovně tiskl. Ano, měl by ji opravdu zabít.

"Podívej, ukážu ti, kam mě máš strefit," řekla a poodhrmla kousek látky, takže jí celý přední díl spadl. "Přesně sem." A dotkla se místa mezi svými nádhernými řadry.

Ale jak by moh!?! Nebyla to malá zubatá příšerka; byl to žijící, dýčající (!) lidský tvor, velmi krásný a on nebyl žádný vrah.

STISK!

"Já nemohu," řekl Norton a položil meč.

"Věděla jsem, že to nedokážeš," zabručela Ďáberská čarodějnice když se meč dotkl země. "Jsi nevinný mužský blázeček." Zdvihla jednu ruku a namířila prstem na Nortona.

Sning se vymotal, vymrštil se vzduchem a dopadl na její ruku. Tam zabořil do jejího prstu své dva jedové zuby.

"Oh ne!" zařvala a škubla rukou. V tom okamžiku jí z prstu vytryskl stříbrný paprsek, minul Nortona a zabodl se do zdi za ním. Ta se okamžitě začala měnit ve sliz a začala stékat na zem.

"Ty malá potvoro!" zakřičela na Sninga. "Ukousnu ti hlavu!" A dala si ruku k ústům, kde se jí mezi rudými rty leskly bílé zuby.

Ale Sning už byl na zemi a plazil se k Nortonovi. Ďáberská čarodějnice zařala pěst a chytila Sninga do kleští. Smýkla s ním, ale Sning se opět dostal pryč a přistál na meči. Čarodějnice přiskočila a sáhla po něm znovu; meč zazářil, jen se k němu přiblížila a tak musela ustoupit. Nemohla se meče dotknout, a tak byl Sning v bezpečí.

Sningův jed už začínal působit. Norton věděl, že ten jed nemůže zabít, ale asi byl ještě účinnější na zlé postavy. Ďáberská čarodějnice natáhla prst, ten zčervenal a nafoukl se jako párek. Ale další změny byly ještě strašidelnější.

Její krásná tvář se rozplynula do staré vráscité. Poprsí jí změklo a spadlo, kůže se scvrkla a tělo se zkřivilo. Ted' zbavena svých kouzel, už to byla jenom stará hnusná babizna.

Norton se šokovaně díval, jak umírá. Bylo to skoro tak hrozné, jako když se mu před očima začal rozplývat Tho v jiné vzdálené části vesmíru. Díval se na tu proměnu krásy v ošklivost a divil se; jak ho mohla taková osoba někdy zaujmout? A jiná jeho část se ptala jak to, že mu připadlo, lepší vidět umírat starou ohyzdu než mladou krásku? Vždyť se lišily jenom věkem. Věděl, že dobro a zlo se nedá soudit pohledem, ale stejně se mu trošku ulevilo, když věděl, že Ďáberská Čarodějnice je hnusná šereda.

Přeměna pokračovala. Po tom, co se změnila na šeredu, začala se čarodějnice rozplývat. Roztekla se do kaluže slizu, stejně jako Tho.

A pak se začal roztékat zámek. Jeho podpěry se podlomily a spadly. Norton musel uskakovat těm, které padaly na něho. Stěny se tenčily a hroutily.

Rychle chytil meč a Sninga a utíkal pryč. Brzy našel v jiné místnosti Excelsiu a skřítku; držela je v šachu taková hubatá příšera, ale přežívali díky její dýce a jeho botám.

Norton přiskočil, aby jim pomohl. "Utíkejte – musíme se z toho dostat, než to na nás celé spadne!"

"Konečně ses taky ukázal!" zabručel skřítek. Snažili se vylézt. Uskakovali před padajícími kusy slizu. Když

takhle doskákali až k východu, hrad se zřítíl.

"Ugh!" vykřikla Excelsia.

"Dobře, žeš tu Ďábelskou čarodějnici zabil," řekl skřítek. "Skončili bychom v tom slizu všichni."

"V podstatě jsem ji nezabil," přiznal se Norton. "Nevydržely mi nervy. Udělal to Sning."

Dívka se na něho vyčítavě podívala. "Ty nejsi hrdina?"

"Bojím se, že ne."

"Ale je to dobrý chlapík," řekl skřítek. "Takovým Kouzelný meč také patří."

Nepřesvědčená Excelsia se odvrátila. Norton v jejích očích spadl hodně hluboko.

Pokračovali dál. Krajina byla hezká, protkaná spoustou malých cestiček vinoucích se okolo ovocných stromů.

"Oh, zastavme se na chvíli," řekla Excelsia sahající po hezkém červeném jablku.

STISK, STISK!

Norton k ní přiskočil a vytrhl jí jablko z ruky. "Jed!" řekl.

Když jablko zahodil, scvrklo se a sežralo se zevnitř jakoby kyselinou a pak shořelo jasným plamenem. Excelsia se na to vyděšeně dívala. "Jistě," souhlasila tiše. "Cokoliv, co náleží Ďábelské čarodějnici, je pro normální lidi nepoužitelné. Jak jsem mohla zapomenout."

"A co Alicorn?" zeptal se Norton.

"Oh, ten jí nepatří," řekla rychle. "Ten je jejím vězněm, ne služebníkem."

Znělo to logicky. Procházel jedovatým sadem a brzy se cesta rozvinula do kruhové mýtiny s náspem uprostřed. Na náspu byla palisáda – ohrazení z dřevěného plotu s ostny, které držely vevnitř to, co tam bylo. A Excelsia věděla. "Támhle – Alicorn!" vydechla nadšeně.

Ale bylo tu ještě něco navíc. Z druhé strany se přihnál strašný červený drak. Byl to takový stonožkový typ; měl čtrnáct nebo šestnáct párů nohou a dlouhý špičatý ocas. Z nozder mu šel černý dým.

Norton postoupil dopředu. "Tohle je moje věc," řekl. Nebylo to proto, že by se na ten souboj třeba těšil; pouze věděl, že je vždy lepší postavit se drakovi čelem než být napaden zezadu. Tohle ho učil Gawain. "Nikdy neukazuj drakovi záda," varoval ho. "Buď po tobě sekne drápem, anebo se do tebe zakousne, nebo obojí." A tady Norton viděl, že pro draka by Excelsia byla vítaným soustem, a on přece nemohl dovolit, aby jí někdo ublížil. Kdyby tu byl on zabít, vrátil by se zpátky na Zem, nezraněn – měl na to slovo otce Lží. Ale ta dívka tuto jistotu neměla.

Slovo otce Lží. Bylo tu něco, co se mu na tom všem nezdálo.

Drak zahrnul a hnál se teď přímo na něho. Byla to ale dost stupidní příšera; ty chytřejší by nejdříve čenichaly kolem a pak by si dobře prohlédly toho blázna, který jde s nimi bojovat bez použití magie. Všechno to, co mu navykládal Gawain, se začalo pomalu vynořovat a taky pro to byl teď ten pravý čas. To nejdůležitější byla taktika! Museli jste pochytit drakovy chyby a pak je náležitě využít; člověk byl přece jenom chytřejší než nějaký plaz.

Drak byl opravdu velký a dívka ho také před ním varovala. Byl fakticky obrovský. Vyplivl oranžový plamenný jazyk – a Norton tak tak uskočil. Gawain ho na tohle upozorňoval; ti co plivají oheň, to použijí vždycky nejdříve a doufají, že dají protivníkovi ochutnat své síly dříve, než by je mohl zranit. Bylo to spíš instinktivní; nebyli tak chytří, aby si to odůvodnili. Ale těsně před tím se museli zhluboka nadechnout – a tak se Norton díval na jeho hrud', a jak se vzedmula, připravil se ke skoku. Cítil se, jako by to dělal celý život, a děkoval duchovi.

Hned po tom plamenní se na něho drak vrhl a čelistmi se snažil cvaknout tam, kde Norton právě stál. Ten musel opět uskočit, takže zubům uhnul. Bylo skvělé, jak mu to dobře šlo. Samozřejmě měl velkou výhodu, že byl mnohem menší, takže se mohl pohybovat s větší obratností než ta hora masa. Věděl, co má udělat; namířil mečem přímo do dračího ucha. Úder byl určen k tomu, aby meč prošel až do mozku a poranil ho.

Ale Nortonovy reflexy nebyly tak dobré jako znalosti. Nepočítal s drakovou rychlostí a meč se zapíchl někam mezi ucho a krk a vysekl kus masa. Jak meč zajel do rány, vystříkla krev.

Šílený bolestí, drak křečovitě natáhl všech svých čtrnáct nebo kolik párů nohou a na místě se zastavil. Norton věděl, že teď to bude velká zábava; odvážní mužové by využili šance a zaútočili by podruhé. Ale drak se na místě otočil, na svou velikost nesmírně rychle, a napřáhl hlavu, aby Nortona kousl do zad.

Norton se taky otočil a napřáženým mečem ťal draka přímo do čumáku. Strefil se, ale nebylo to ono; čepel tak trochu sklouzla. Ale to nezastavilo nestvůru, která na něho namířila krvavou tlamu a žduchla do něho.

Na zádech udělal Norton poslední pokus. Napřáhl meč a píchnul ho drakovi do oka. Tentokrát to teda byl zásah, protože drak se skoro zastavil. Hrot se vnořil přímo do bulvy a pak do měkkého mozku. Normální meč by asi nezpůsobil takovou škodu, protože mozek byl celkem dobře ukryt za silnou lebkou, ale tento Kouzelný meč kosti projel jako po másle.

Drak zešilel. Neměl velký mozek, ale přece jenom ho potřeboval ke koordinaci pohybů a k několika dalším věcem. Pohodil hlavou, z oka stříkala krev přímo na Nortona. Obrovské tělo se zmítalo v agonii. Norton se rychle odvalil. Příšera se převálila na záda a zůstala ležet. Všechny nohy trčely do vzduchu a zmítaly se v křečích. Drak byl na nejlepší cestě umřít – ale pořád mohl Nortona reflexivně zabít.

"Oh, stejně jsi tak statečný!" volala Excelsia a tleskala rukama. Přiběhla k Nortonovi s tím, že ho obejmě; ale jak uviděla krev na jeho oblečení, rozmyslela si to a pokrčila nosík. "Nemohls to udělat nějak, abys zůstal čistší?"

Norton se trochu očistil a taky otřel čepel meče. Teď zářila jako nikdy a jemu se zdálo, že to nebylo jenom tím vyčištěním. Byla to opravdu báječná zbraň.

"No, tak už nám zbývá jenom kousek," řekl skřítek vesele. "Tak se do toho dejme."

Norton, zmlácený, unavený a špinavý od krve by více ocenil krátkou pauzu. Hrdinství nebyl nejlepší druh zábavy! Poslední úkol – oř, kterého nemohl nikdo zkrotit!

Doufal, že dívka bude odvážná. Ženám se koně líbili – ale jednorožec není obyčejný kůň a Alicorn není už

vůbec obyčejný jednorožec. Tohleto stvoření mohlo být o hodně horší než nějaký drak.

Došli k ohradě. Nebyla tam žádná brána; zeď byla bez jediné skulinky. Uvnitř bylo hrobové ticho.

"Sirrah, použij svůj meč a vysekej tam bránu," řekla Excelsia Nortonovi. "Nikdo mě nebude oddělovat od mého oře!"

Norton položil ruku na rukojeť, ale rozmyslel si to. "Brána by nás sice pustila dovnitř, ale taky by pustila Alicorna ven," řekl. "Asi bychom se měli nejdřív podívat vrchem."

"Jo, to bude moudrý," souhlasil skřítek. "Konečně, vysaďme nahoru klobouk."

"Klobouk?" zeptala se Excelsia a vypadala zmateně.

Skřítek si z hlavy sundal klobouk. Byl skoro holohlavý. "Posaď si ho na konec meče." Norton natáhl ruku a skřítek mu posadil klobouk na špičku meče.

Norton ten klobouk pomalu vysunul nahoru. Excelsia si mezitím nervózně poklepávala nohou. "To je ale blbost, sirrah! Co si asi myslíte, že tam ten klobouk tak uvidí?"

Vrcholky hrotů byly tak osm stop nad povrchem. Jakmile Norton dosáhl té výšky – vystřelil zpoza ohrady oštěp a probodl do klobouku díru.

Oštěp? Ne, byl to Alicornův roh!

Norton stáhl klobouk a sundal ho z meče. Pomalu ho podal zpátky skřítkovi. Ten si ho podržel před tváří a dírou se díval na Excelsii. Nikdo neřekl ani slovo.

Za tou ohradou bylo očividně velmi nespolečenské zvíře!

Ustoupili o úctyhodnou vzdálenost a začali se radit. "Děbelská čarodějnice ho asi uhranula," hádal Norton. "A proto je Alicorn tak nepřátelský."

"Nay, je prostě jenom neochočený," řekla Excelsia, ale hlas se jí chvěl. Ten úder musel být naplánovaný a přesně namířený, když bylo předtím takové ticho. Alicorn je určitě poslouchal, zjistil si, kde jsou, stopoval čas a kontroval svou sílu, než měl vůbec možnost udeřit. Musel jim rozumět, protože věděl, že na něho něco chystají právě v tom okamžiku, ale bylo to jenom zvíře. Hloupé a rozružené.

"To zvířátko se tě chystá políbit, děvče," připomněl jí.

"Ale ne, jednorožci by tak hezké dívce nikdy neublížili," oponovala.

"Ale tohle rozhodně není obyčejný jednorožec," připomněl jí.

Dívka se zamyslela nad novou informací a rozplakala se. "Oh jó!" brečela. "Jak mohu zkrotit nezkrotitelného?"

Norton si se skřítkem vyměnil pohled. Museli přece přijít na něco, co by jim pomohlo. "Nemusí tu být nějaké to magické slovo?" zeptal se Norton.

Excelsia vyskočila. "Slovo! Musíme najít to slovo!"

Skřítek se zamračil. "Jestli je opravdu takové slovo, proč ho Děbelská čarodějnice neřekla a nezkrotila tu bestii?"

"Neznala ho!" řekla Excelsia. "Neznáme ho ani my."

"Ale měli bychom ho najít!"

Norton si povzdychl. Děbelská čarodějnice na to měla roky, aby to slovo našla, a očividně se jí to nepovedlo. Tak jak by oni mohli být úspěšní za jednu hodinu?

Ale dívka už zase něco říkala. "Myslím, že bychom prostě měli hádat. Můžeme stát venku a křičet slova, dokud nenarazíme na to pravé."

"A proč to nedělala čarodějnice?" zeptal se skřítek.

"Protože na to nepřišla!" řekla uraženě Excelsia.

Norton znovu pochyboval. Děbelská čarodějnice mu připadla jako chytrá až vychytralá. Určitě na Alicornovi chtěla jezdit, jinak by ho tu nedržela. Byla by ještě silnější, kdyby to zvládla. Ale ona zklamala.

Opravdu existovalo nějaké magické slovo? Anebo to byl jenom mýtus?

Podíval se na Excelsii, ale prostě jí to nemohl říci. A tak to museli zkusit.

Postavili se a volali náhodná slova. "Chrabrost!" zavolal statečně skřítek. "Krása!" ozvala se Excelsia.

"Nejistota..." zabručel pochybovačně Norton.

Ostatní dva se na něho zostra podívali, a tak sklonil hlavu.

Zkusili to znova. "Odvala!" Zakřičel skřítek. "Cudnost," zvolala Excelsia. "Čas," řekl Norton.

Zase se na něho podívali. "No," řekl omluvně, "to slovo může být cokoliv. Možná, že čarodějnice zkoušela jenom obyčejná slova. Jak to můžeme vědět? Třeba to byl 'čas'."

Ticho pokračovalo.

"Riskujeme jeho zkracení, a přitom to ani nepoznáme," řekl skřítek. "Musíme to zkusit."

"Jo, to musíme," řekl Norton. Půjčil si skřítkův klobouk a vystrčil ho nad ohradu.

Nestalo se nic. "Tak co?" zeptala se Excelsia a vypadala velmi nedočkavě.

Norton si nebyl jistý.

Zkusme něco jiného. Chvilku hledal okolo a nakonec si svlékl triko a napíchl ho na konec meče tak, aby vypadalo jako živé.

Roh probodl.

"Ta pekelná stvůra nás chtěla ošálit!" řekl skřítek našťvaně. "Dělal, že je hodný, a pak úder."

"Ale byl natolik hloupý, že skočil na stejný trik," souhlasil Norton. "Máme tu opravdu problém."

Dokonce i dívka tím byla zaskočena. "Musíme se k němu dostat blíž," rozhodla se. "Abychom viděli, jak na naše slova bude reagovat."

Bylo to dobré rozhodnutí, ale nepoužitelné. Nemohli Alicorna vidět a neshodit ohradu, a to byla bez slova

sebevražda.

"Tak proč neprorazil ohradu on?" zeptal se skřítek. "Přece na to musel pomyslet."

Výborná otázka! Jestliže mohl Alicorn probodnout oblečení nad ohradou, určitě mohl zaútočit i na ohradu.

Ale Excelsia měla odpověď. "Je přivázaný, samozřejmě. Jinak by dávno uletěl."

"Tak proč tam je ta ohrada?" zeptal se skřítek. Vypadalo to, že toto jim zůstane utajeno.

Excelsia zavrtěla hlavou a pokrčila rameny.

Ale tentokrát našel odpověď Norton. "Aby od něho udržela draka. Ďábelská čarodějnice přece nechtěla, aby se ty dvě potvory utkaly. Ještě když je Alicorn přivázaný, byla by to pro něho velká nevýhoda a drak by ho mohl přemoci a sníst. A proto ani nepíchal do ohrady, ani ji neshodil. Nechtěl, aby ho drak spálil na uhel. Ne, dokud by neunikl. A drak byl natolik hloupý, že ho ani nenapadlo ohradu shodit nebo spálit."

Skřítek přikývl. "Tak teda tu ohradu můžeme strhnout."

Za chvíli byla dole. Norton podsekl jednu část a pak ji konečně shodili. Konečně viděli, co bylo uvnitř.

Stál tam Alicorn – a vypadal opravdu nádherně. Na výšku měl asi sedmáct dlaní a od ramen mu vyrůstala dvě mohutná křídla. Z hlavy pak trčel dlouhý černý roh. Zbytek byl rezavě červený, ne takový odstín jako krev, ale spíš jako oheň. Podupával a jeho oči se na ně uhrančivě dívaly a hodnotily jejich nebezpečnost. Divoké zvíře? Neuvěřitelné! Byl však připoután.

Od nohy mu šel stříbrný řetěz, který byl na druhém konci přikován k stříbrnému kolíku. Stříbro, jak bylo známo, rušilo účinky magie; takže to Alicorn nemohl rozervat. Ďábelská čarodějnice musela obětovat mnoho svých služebníků, než ho tam dostala.

"Oh, ty jsi tak krásný!" zvolala Excelsia a vydala se k němu s otevřenou náručí. "Všechno své mládí, krásu, ne– vinnost, všechnen nádherný život jsem obětovala tobě a pro tebe!"

"Nechod' tam!" zakřičel Norton, ale zjistil, že dívka byla úplně hypnotizována krásou té bestie. A taky už překročila pomyslnou hranici.

Alicorn nezaváhal. Sklonil hlavu a vyrazil kupředu, pokud mu to pouta dovolovala. Roh se zapíchl do jejího těla tak prudce, že skoro nebylo vidět, že se Alicorn pohnul. Ale na rohu měl krev a Excelsia upadla a okolo ní se začala rozlévat kaluž krve. Probodl ji srdce.

Norton stál chvíli jako zmrazen. Pak vytasil meč a zaútočil na Alicorna.

"Nedělej to!" křičel skřítek. Ale taky to zakřičel pozdě. Norton už vstoupil do kruhu.

Alicorn zaútočil s rohem napřaženým kupředu. Zaleskla se čepel a roh byl přeseknut vpůli. Z useknutého kusu tryskala krev. Tvor zafuněl a složil se vedle dívky. Jeho krev se smísila s její.

"Ty blázne!" zakřičel skřítek. "Teď tu máš dvě smrti místo jedné – a cos tím získal?"

Norton se na ta těla podíval. Na chvíli jako by viděl Orlene, jak leží za pianem. Co tím vším vlastně získal! Byl stejný blázen jako Excelsia, jenom s tím rozdílem, že on svou bezohledností způsobil smrt. Takto se to vznešené posláním změnilo na masakr. A to měl být hrdina světa fantazie!

Samozřejmě, že nemohl být nějaký fantastický hrdina. Byl přece Chronos, pán Času s nějakou prací, kterou musel dokončit na Zemi. Proč nechal Ďábla, aby ho do něčeho takového poslal? Nikdy by si neměl nalhávat, čím je a čím není.

Chronos? Samozřejmě – a to byla taky odpověď!

Sáhl po hodinách a změnil písek na červenou. Pro tuto oblast otočil čas a nechal písek padat vzhůru. Jeho to samozřejmě vynechalo.

Alicorn se zatřásl a pak klátivě povstal. Krev mu tekla do rohu. Useknutá část naskočila zpátky. O chvíli později vstala dívka a pozpátku došla až k němu. Pak se postavila ohrada. Norton byl sice mimo, ale taky se se vším vracel nazpátek. A tak udělal krok a spojil se se svým obrazem a pak obrátil čas na normální. A všechno bylo zase v pořádku.

"Sem nikdy neviděl nic podobného!" zvolal skřítek. "Ty seš čaroděj!"

Och – zapomněl připojit skřítku. Ten mužik to všechno viděl a všechno si pamatoval. No, nakonec to vlastně nebylo žádné tajemství. "Nejsem kouzelník; jsem Chronos."

"O čem to ksakru mluvíte?" zaklela Excelsia.

"Je to dost složité," řekl Norton.

"Tak toho nechte. No a ty shod' konečně tu zeď."

Skřítek našpulil rty a vydal nemelodický hvizd. "Děvenko, ty nevíš, o čem mluvíš."

"Chci vidět konečně to zvíře!" odsekla.

"Nemyslím, že je to moudré," řekl Norton.

"Vždyť víme, že je přivázaný!"

"Vysvětli to lépe kouzelníku," řekl skřítek.

"Kouzelníku?" zeptala se Excelsia. "Zas nějaké kecy?"

"Bojím se," začal opatrně Norton, "že když tu zeď shodím a ty ho uvidíš, budeš tak uchválena, že mu vlezeš přímo do rány a on tě zabije."

Otevřela pusu, aby něco namítla, ale nechala toho dřív, než mohla cokoliv říci. Věděla, že je ten typ a že by tam asi šla.

"Stejně ho ale musíme vidět," řekl skřítek. Zase se mu začal vracet jeho praktický pohled na věc. "Abychom mohli kontrolovat to slovo. Možná, když ji svážem –"

"Cože?" křikla Excelsia.

"Možná by stačilo kdyby slíbila, že k Alicornovi nepůjde, dokud to nebude opravdu bezpečné," řekl Norton

diplomaticky.

Excelsia rezignovala. "Oh, dobrá, slibuju!"

Skřítek zatřásl nevěřicně hlavou. "Kdybys tak znal ženy!"

"Nechme toho," řekl rychle Norton. "V podstatě se to nikdy nestalo."

"Co se nikdy nestalo?" zeptala se.

"Shodím tu ohradu," řekl Norton místo odpovědi.

"Pamatuj Excelsie, slíbilas –"

Ze zkušenosti k té zdi přistoupil s mnohem větším respektem než předtím a vysekl v ní mnohem menší díru, aby mohl snáze zastavit dívku.

Alicorn tam stál úplně stejně. Všechno bylo úplně stejné; žádné známky jeho předchozího osudu. Vrátil dvojí neštěstí. Bestie byla v pořádku a divoká – ale skřítek a Norton už věděli, proč k němu Ďábelská čarodějnice nechodila blízko. Bez slova by přiblížení znamenalo smrt.

Co to mohlo být za slovo? Museli na to nějak přijít – a Norton si byl jistý, že to náhodným výběrem nedokážou. Jestli tu to slovo bylo muselo být dobře ukryto.

Excelsia nahlédla skrz díru a uviděla Alicorna. "Ooooo!" zvolala nadšeně a pohnula se kupředu.

Norton k ní přiskočil, a zabránil jí tak v dalším postupu. "Nešla jsem tam," řekla jakoby nazlobeně. "Je tak krásný. Všechno své mládí, krásu, nevinnost –"

"Pojďmě to ještě jednou zkusit," podotkl skřítek. "Nebo máme něco lepšího?"

"Máme?" opakoval Norton. Nebyl se sebou spokojen. Potkal dívku, vysvobodil Kouzelný meč, zabil Ďábelskou čarodějnici – v zastoupení – a draka a teď se zasekl na takové prkotině, kterou považoval za to nejlehčí na celém dobrodružství: říci jednomu zvířeti jedno slovo.

Stisk.

Co to mělo znamenat? "Sningu – ty říkáš, že existuje?"

Stisk.

"A ty ho víš?"

Stisk.

"A můžeme ho nějak rychle zjistit?"

Stisk.

"No tak se do toho dejme!" Podíval se na své společníky. "Sning nám pomůže najít to slovo. Jediné, co musíme dělat, je správně se ho zeptat."

"To je opravdu užitečný prsten," poznamenal skřítek.

"A i kdyby nebyl, tak bych na něho nedal dopustit," řekl Norton. "Byl mi totiž kdysi darován z –"

STISK! STISK! STISK!

Norton se zastavil. Věřil Sningovu varování – ale nevěděl, o co se jedná. Měl říct něco špatného?

"Stisk.

Oh, ano – zapomněl, že své otázky nemusí vyslovovat nahlas. Tobě se nelíbilo, co jsem chtěl říct? pomyslel si.

Stisk, stisk.

Nějaký jiný důvod?

Stisk.

Blíží se nějaká jiná příšera?

Stisk, stisk.

Norton se zamyslel. Skřítek a dívka se na něho dívali s očekáváním. Odsoudili ho jako podivína. Něco jsem snad chtěl říct špatně?

Stisk, stisk, stisk.

Bylo to těžké! Něco, o čem je dobré myslet, ale není o tom dobré mluvit?

Sning chvilku přemýšlel a pak jednou stiskl.

Co to mohlo být? Norton se otočil ke skřítkovi. "Byl jsem tak akorát na cestě říct něco špatně a Sning mě varoval. Ale ještě jsem nepřišel na to –"

"Slovo," řekl skřítek pomalu.

"Slovo!" opakovali zároveň Norton i Excelsia a Sning jednou stiskl.

"Ale proč by potom mělo být špatné –?"

"Všichni jsme blázni!" zakřičel skřítek. "Protože jsme nevěděli, že kdo řekne slovo, ten bude vyvolen. A kdybys to řekl ty –"

Teď tomu Norton rozuměl. "Tak by byl Alicorn přítulný jen ke mně –"

"A k nikomu jinému," souhlasil skřítek. "Věděl jsem to, ale zapomněl jsem. Století bláta na mozku dělá svoje. Byli jsme blázni, když jsme křičeli slova jeden přes druhého; jenom vyvolený to může vyslovit. Ona je tím, kdo ho chce nejvíc."

"Tak nějak jsem si myslel, že pak bude Alicorn úplně krotký," řekl Norton. "Takže k němu bude moct přijít každý."

Skřítek se poškrábal na hlavě. "Kdo by chtěl úplně ochočeného oře? Bylo by to tak nezáživné jako úplně ochočená žena! Musí poslouchat jenom svého pána. Paní."

Norton přikývl. Oř, kterého nikdo neukradne a který bude na cizině tak nepříjemný, jako byl teď na ně. A je jenom jeden člověk, kterého by poslouchal. To už bylo něco. Alicorn byl asi věrný svému pánu, který se ztratil nebo zemřel. "A jestli to slovo najdu a pošeptám ho Excelsii a ona ho potom řekne nahlas Alicornovi –?"

Stisk.

Tak teď věděl, jak to funguje. Ale jedna věc ho pořád zarážela. "Jestli to slovo Sning ví, pak ho musela vědět i Ďábelská čarodějnice. Myslím, jako že když byla čarodějnice, tak měla nějaké magické prameny informací. A přitom to slovo nikdy nepoužila. Musela k tomu mít důvod."

Excelsia chvíli tiše stála a dívala se na Alicorna skrz díru v plotě. Pak pohlédla na Nortona. "Jistě by ho použila, kdyby mohla!"

"Je to pravda, Sningu?"

Stisk.

"Věděla ho a nemohla ho říct?"

Stisk.

"Takže když to slovo někdo řekne, nehrozí mu bezprostřední nebezpečí – jenom musí vědět, že on je ten pravý?"

Stisk.

"A jak to slovo někdo použije, může být řečeno znova, takže si nikdo Alicorna nemůže přivlastnit?"

Stisk.

Norton zavrtěl hlavou. "Ďábelská čarodějnice ho určitě chtěla vyslovit. Bylo to tím, že měla problémy s výslovností?"

Stisk, stisk.

"Emocionální problémy?"

Stisk.

"Ah!" zvolala Excelsia tleskajíc ručkama. "Myslím, že znám to slovo, které nemohla ani cítit! To, které přímo odporovalo jejímu přesvědčení!"

"Byla to osoba nenávisti," souhlasil skřítek.

Norton se vrátil myšlenkami k okamžiku, kdy ho Sning poprvé varoval. Právě o něm hovořil, že mu byl daný dívkou z –

Excelsia se podívala na Alicorna. Bestie oddechovala a připravovala se na útok. Láska!" zakřičela.

Alicorn se zatřásl. Pak zamával křídly a házel hlavou, až rohem vyhazoval hlínu do vzduchu.

"Může to být léčka!" varoval Norton.

Stisk, stisk.

Excelsia přiběhla ke zvířeti a položila své malé ručky na jeho svalnaté tělo tam, kde vyrůstala křídla. "Láska," opakovala měkce. Zdvihl hlavu podíval se na ni a čumákem jí vjel do dlaně. Byl opravdu ochočen.

Sklonila se aby ho osvobodila od stříbrného řetězu. Její ruce rychle zvládly to, co jeho roh nemohl dokázat. Ve chvíli byl volný – ale ani se nepohnul. Čekal na příkazy své paní.

Skřítek k nim vykročil. Alicorn byl hned nervózní. Složil křídla a nasměroval roh na prsa přichozího. Z nozder mu vyšel malý obláček kouře.

"To je v pořádku, Alicorne," řekla Excelsia. "Tohle jsou mi přátelé."

Tvor se znovu narovnal. Když ona řekla, že je to v pořádku, tak to teda bylo v pořádku. Její slovo bylo pro něho zákonem. Ale bůh chraň toho, kdo by se jí nelíbil!

Excelsia vyskočila na Alicornův hřbet, pohodlně se posadila, což jí šlo teda dost těžko, protože neměla sedlo. Norton věděl, jak je těžké nasednout na koně bez třmenů a postroje. Asi měla v sobě něco magického – magická dívka s ochráncem.

"Jsem tak šťastná!" křičela Excelsia a mávala Nortonovi a skřítkovi. "Vzhůru do nebes, Alicorne!"

Alicorn roztáhl svá křídla, pomalu zamával a pak se vznesl do vzduchu. Nebylo cítit skoro žádný vítr; většina jeho pohybu byla vyvolána magií. Za pár chvilku z nich byla jen malá tečka nad obzorem.

"No, práce je u konce a dobrodružství vlastně taky," poznamenal skřítek. Natáhl ruku. "Asi už Kouzelný meč nebudeš potřebovat."

Norton odvrátil zrak od té malé tečky mizící na obloze. Tak nějak očekával větší uznání než jenom tohle.

"Myslím, že ne." Podal meč skřítkovi.

Ten ho vzal za ostří a zdvihl ho nad hlavou. Okolo jeho nohou se začalo tvořit malé bahnité jezírko. Pomalu se do něj potápěl.

"Ale já myslel, že bahno nesnášíš!" protestoval Norton.

"Je to tak," souhlasil mužík a potápěl se dál. "Ale to je všechno fantazie. Dívky odlétají a skřítci se noří do bahna."

Norton něco zachytil koutkem oka. Ohlédl se. Mrtvý drak se začal pomalu hýbat!

"Hej, skřítku! Myslím, že se mi ten meč bude ještě hodit!"

Skřetův postup dolů se pomalu zastavil. "Na co? Dobrodružství jsi přece dokončil, ne?"

"Ten drak! Není tak zcela mrtvý!"

"Samozřejmě, že není mrtvý! Je nesmrtelný! Zmírá jenom tak na hodinu a pak se vrátí na místo. Přirozeně že se mu ztráta Alicorna nebude vůbec líbit – ale to je už nové dobrodružství."

"Ale to znamená že budu potřebovat zbraň!"

"Nah. Ty už tu dlouho nebudeš. Jinak by ses měl starat o návrat Ďábelské čarodějnice. Jí to zabere tak dvě hodiny, protože je trochu horší než drak, ale jak se správi, zachraň se, kdo můžeš!"

Norton se rychle podíval na slizký hrad. Už bylo vidět jak se pomalu staví. "Nic z toho není definitivní? Všechno se takhle vrátí?"

Neslyšel odpověď. Podíval se – a skřítek byl pryč. Jenom jeho klobouk a Kouzelný meč trčely z vody, ale i ty se v okamžiku propadly do bahna.

Norton se cítil osamělý. Teď beze zbraně a přátel – a drak se rychle vzpamatovával a vstával na svých čtrnáct nebo kolik to vlastně bylo párů nohou. Zdál se dokonce větší a hodně rozzlobený. Norton mu bude muset zkřížit cestu, jestli se odsud chce někdy dostat.

Stisk.

Hned se cítil lépe.

"Sningu! Ještě, že tys mi zůstal!

A pak planeta zmizela a on cestoval vesmírem zpátky do reálu. Návštěva byla u konce – konečně.

10

GAEA

Když se vrátil, opět na něho čekal Satan.

"Tak jak se ti to líbilo?" zeptal se princ Zla zvědavě.

Norton se na něj ostře podíval. "Ty nevíš?"

"Můj drahý příteli! Jak bych mohl?"

"Poslals mě tam. Měl bys vědět, co mě tam čeká. Jak by sis potom mohl být jistý, že mě nepošleš do něčeho jiného?"

"Jeden převtělený nemůže druhému ublížit."

"Bez jeho souhlasu. Kdybys mě postavil před nějakou situaci a já bych zklamal, bylo by to jako souhlas k ublížení?"

"Když jsi ve fantazii, tak nebezpečí nehrozí! Není to nic jiného než živoucí dobrodružství."

"Myslím, že jsi celkem blízko," řekl Norton. "Přišel jsem akorát do toho pravého fantastického dobrodružství se vším, co k tomu patří: dívkou v nouzi, Kouzelným mečem, škaredým skřítkem, Dábelskou čarodějnici, drakem a Alicornem. Jaká byla pravděpodobnost, že neskončím někde uprostřed lesů. A stejně s mou první cestou – s tím kosmonautem, Tho, silou psí, měněním tvarů a ztroskotáním na cizí planetě. Jenom další náhodné dobrodružství."

"No, mí zákazníci by s nudnými prázdninami asi nebyli spokojeni," odvětil Satan. "Chci se jim za jejich služby odvděčit co nejlépe. Nebe, jak jistě víš, je fakticky nudné místo; já nabízím zábavu, vzrušení a úspěchy."

"Takže s Batem Durstenem a jeho Tho, s Excelsií a Alicornem se potkalo už strašně moc lidí."

Satan se na něho podíval celkem nazlobeně. "Anebo s něčím podobným," souhlasil. "Není na tom nic špatného a předepsaná dobrodružství jsou přece mou specialitou; zajímavé a uchvacující výlety."

"Ano, já vím. Ty jsi přece otcem Lží."

"V podstatě. Fikce je ale snesitelná lež a to je má práce. Lidem byla namluvena taková hloupost, jako že ze lži nemůže být prospěch, ale lži tohoto druhu jsou velmi výhodné. Kdyby ses chtěl podívat na jiná místa, jako jsou třeba Divoký západ anebo Tajemná detektivka, Historická příhoda, nebo Milostná romance –"

"V tom světě antihmoty bylo celkem rušno!"

"Dá se to tak říct. Všude je spousta místa, takže se tam vejdou všichni mí dobří přátelé." Satan se naklonil dopředu, aby na to dal důraz. "Je tu hodně míst, která můžeme naaranžovat přímo a na zakázku. Kdyby se ti například Excelsia líbila, mohli bychom zařídit, že –"

"Ne, na to zapomeň." Nortonovi se sice Excelsia líbila, ale nechtěl, aby o tom Satan věděl. "Jestli máš tak parádní způsob, jak se odvděčovat svým poddaným, proč se otravuješ se mnou? Tvůj přítel v minulosti –"

"Ah, podíval ses na něho? Zjistils, že je na tom, co mu nabízím, něco špatného?"

"Ne, jenom nevím, co si o tom mám myslet. Proč ho prostě nepošleš do Hvězdného sektoru, nebo něco místo toho, aby ses tu takhle otravoval se mnou?"

Satan pokrčil rameny. "Asi bych mohl. Ale slíbil jsem mu šťastný život v normálním světě a vždycky držím slovo."

Norton váhal. Nevěřil mu, otcí Lží, ale přitom to všechno vypadalo tak jednoduše. "Ještě se rozmyslím."

Satan se postavil. "Dle tvého přání, Chronosi." Otočil se, a než ten pohyb dokončil, tak zmizel.

Norton si vzal nějaké jídlo a zdířl si. Nebyl si jistý, kolik uběhlo času v jakémkoliv směru anebo který je teď den, ale cítil, že si potřebuje trochu odpočinout.

Za chvíli přišla Clotho. Vešla, skočila mu do náruče a hned ho políbila, pak zaváhala. "Anebo je to na tebe moc brzo?"

Norton si uvědomil, že už spolu prožili nebo prožijí záleži na pohledu – milostný román. Stále miloval Orlene, ale věděl, že to už je pryč. Zalíbila se mu i Excelsia, ale nechtěl mít nic společného s nějakou osobou, která hraje Satanovi v jeho hrách. Clotho věřil. "Myslím, že teď je ten pravý čas," řekl. "Ale je to pro mě novější než pro tebe."

"Byly časy, kdy to bylo naopak," řekla a usmála se. "A tak si to vychutnám."

Dokonce ho provedla takovými zákoutími jejich lásky, že byl až překvapen, co mu všechno mohlo působit dobře a na co všechno předtím ani nepomyslel. Zjistil, že se přímo vyžívá v tom, jak o něho Clotho pečuje. Jeho odtržení od vlastní minulosti bylo teď dokonáno. Byla perfektním lékem na jeho bolest... až na to, že ona už věděla.

Pak se pustili do práce. Clotho se změnila v Lachesis, která se k němu chovala, jako by snad ani vůbec nevěděla, co její druhá existence před chvílí dělala. Zdvihla ruce s protaženými prsty, propletla je, takže z vláken vznikla jakoby kolébka. Zastavila se. "To je divné."

"Zapletla ses?"

"Překřížení, kde by rozhodně nemělo být." Zabuřela a snažila se to nějak spravit.

"To mi připomnělo. Satan po mně chtěl službu, tak jsem to zkontroloval a vypadá to, že je všechno v pořádku. Ale asi bych se měl poradit s tebou. Jenom jestli to neruší tvá vlákna."

Vzhlédla. "To bylo moudré. Satanovi nesmíš nikdy věřit. Staví lež na lež, dokud se realita nevytratí."

"Je to služba muži asi tak dvacet let v minulosti. Měl šanci potkat a vzít si krásnou a zdravou mladou ženu, ale nevyšlo mu to, a tak spáchal sebevraždu. Satan to chce napravit a dát tomu muži příjemný život."

"Sebevraždu," řekla. Pak se proměnila v Atropos. "To je moje práce," řekla stařena. "A Thanatosova. Já předpovídám ukončení a on je provádí." Pohnula rukama, takže na chvíli se zabavila vlákna. "Jaká je časoprostorová adresa?"

Norton ji nadiktoval.

"Mám to, je tam několik vláken. Oh – můj Bože!"

"Co se děje?"

"Vždyť je to Thanatos!"

"Ano, vždyť on sbírá duše."

"Ale ne. Ten živý – je to smrtelník, který zdědil po svém předchůdci úřad Thanatose, stejně jako ty jsi převzal úřad Chronose. Nezabil se; zabil předchozího držitele úřadu. Tak se mění jejich úřad."

"Zabitím jejich předchůdce?" zeptal se s hrůzou Norton.

"Thanatos disponuje dušemi," řekla pomalu. "Ale ten nynější Thanatos je dobrý – pravděpodobně nejlepší. Stará se o své zákazníky tak, jak to nikdo před ním nedělal; a zabil Satana v pravém okamžiku a tím ochránil svět v takové podobě, jaký ho známe. Bylo by hrozné dovolit Satanovi, aby se ho zbavil!"

"Myslel jsem, že Satan nemůže ubližovat ostatním převtěleným!"

Nechala své práce s vlákny a položila mu na rameno jednu ruku. "Drahý chlapče," řekla. "Satan by nikdy nedovolil, aby ho nějaké právo omezovalo v jeho špatnostech. Je mnoho cest a mnoho způsobů."

"Ale jak –?"

"Kdybys vzal jeho pomocníka do toho času a ten by přesvědčil muže, který se jmenuje Zane, aby si koupil Kámen lásky a s krásnou mladou ženou – její očka rychle zamrkala. "Vý mladí mužové máte mladé žinky rádi, že jo! Neumím si představit proč vlastně. "A když nedával pozor, rozhodla se, že myšlenku dokončí. "A tak by byl šťastný. Měl by nádherný život. Ale zároveň by nepřevzal úřad Thanatose a nezachránil by ze Satanových hrátek kouzelníkovu dceru Lunu a ona by mu nebyla tím nejhorším odpůrcem v jeho politické kariéře."

"Neznám žádnou –"

"Je to myslím mimo tvou kariéru. Satan si myslel, že tvá nevědomost mu pomůže kout jeho pikle. Ještě když jsi nikdy předtím Thanatose nepotkal."

"Potkal jsem ho – ještě před tím, než jsem se stal Chronosem. Ale místo tváře měl lebku; v normálním životě bych ho nepoznal."

Atropos se na chvíli zamyslela. "Myslím, že ho musíš potkat teď – a Lunu taky, takže na tebe Satan už nebude moci nic zkoušet."

Nortonovi se zatočila hlava. Co mohl způsobit svou zbrklostí! Vyrušení toho Thanatose, který k němu byl tak hodný, když si přišel pro dítě. Bylo mu tenkrát Nortona líto; byl by to opravdu ten nejhorší způsob ironie, kdyby mu teď zabránil nastoupit do funkce!

Atropos si upravila vlákna ve svých rukou. "Pojď," řekla. "Sprav si ale čas; vstoupíme do normálního světa." Norton chtěl písek změnit na zeleno. Byl překvapen, že už na zeleno změněný byl. Tady, u něho doma to nezpůsobovalo žádné změny, ale nepamatoval se, že by přesýpací hodiny kdy nastavoval. "Ano, je to v pořádku."

Cestovali po kabelech skrz nesmírný chaos. Nortonovy oči nedohlédly na konec ani jednoho z těch kabelů; vypadaly jako nekonečné. Vyplňovaly vesmír nekonečnou záplavou barev. Cítil se jako nějaký hmyz chycený v nekonečném bludišti z klacíků.

A pak se vesmír opět vrátil do normálu. Byli u vchodu do krásného domu. "Zrovna je u ní na návštěvě," řekla Atropos. "Nerada je ruším v jejich zábavě, ale toto je důležitější." Zabouchala jedním z masivních klepadel, která visela na bráně.

Okamžitě jí z druhé strany otevřely dvě postavy. Měly lví těla a orlí hlavy a křídla. Ale jak uviděly Atropos, byly úplně klidné; očividněji už znaly. "Toto je přítel," řekla jim stejně, jako to řekla Excelsia Alicornovi. "Ohlašte nás." Otočily se na Nortona. Nervózně chytil hodiny. V momentě se uklidnily; asi už je viděly.

Atropos vešla a Norton šel za ní. Dvě zvířata je následovala a tvořila jim tak doprovod. "Vlastně my nejsme v žádném nebezpečí; to, že jsem tě představila, bylo na ochranu zvířat."

"Na jejich ochranu?"

"Tvůj plášť patří k hodinám a ochrání tě od všeho, co tě fyzicky napadne. Jenom tvá vůle to může deaktivovat." Usmála se. "Třeba když se tě bude chtít někdo dotknout."

Jako Clotho, která se ho dotýkala opravdu vášnivě. Nevěděl, že má jeho plášť takovou moc; bylo by velmi nepříjemné, kdyby nepozorností způsobil, že by Clotho zestárla na Atropos. Zvláště když spolu

Došli ke dveřím do domu. Ty se otevřely a za nimi stál Thanatos s velmi pěknou ženou po boku. "Vítejte, převtělení!" řekl Thanatos.

"Asi sis nevšiml," řekla mu Atropos. "Toto je nový Chronos."

Thanatos se na Nortona podíval. "Máš pravdu, Osude! Je to pán Času, kterého znám už přes dvacet let, když mi pomáhal s něčím v mém úřadě."

"Uh – no tak, ty to musíš vědět," řekl Norton. "Je to –"

Thanatos se zasmál a potřásl mu rukou. "Jistě, příteli! Žiješ pozpátku. Takže teď jsi mě poznal! A za dvacet let poznám já tebe."

"Ano," souhlasil Norton. "Ale my jsme se už potkali, když jsem byl, uh, smrtelný. Přišel sis tenkrát pro dítě –"

Thanatos se na něho podíval pozorněji. "Oh, ano! Pamatuji se na tebe! Magický prsten! Už vím, o koho jde; vypadáš jinak ve svém plášti."

"Ne víc než ty," řekl Norton.

Všichni se smáli. "Jsem sestřelen svou vlastní raketou, jak by řekl Mars." Thanatos si sundal kápi a jeho nová tvář odhalila zákazníka z Dábského guláše. "No tak vítej v úřadě, starý příteli!"

Atropos vzala Nortona za rameno a postrčila ho dopředu. "A toto je Luna Kaftan."

Žena se mile usmála. "Je mi líto, že tě potkávám naposledy, Chronosi. Byli jsme výbornými přáteli po celou dobu. Zachránils mi život, ale to je už dávno."

"Uh – opravdu si nemohu vzpomenout kdy –"

"Jistě, že si to nepamatuješ! Zaútočil na mě drak a tys vrátil čas, takže jsem oživila."

Stejně, jak to udělal pro Excelsii. "Uh, velmi dobře," řekl zaskočeně.

"Pojďte dál, přátelé," řekla Luna, vzala jeho ruku a zavedla ho doprostřed místnosti. "Vím, všichni ti dlužíme vysvětlení. Vyrůstali jsme z tvých rad a zapomněli jsme jejich původ. Byls naším výborným přítelem a teď je načase, abychom ti to všichni vrátili."

A tak mu vše vysvětlili. Luna byla dcerou mocného kouzelníka, který předpověděl Satanovu nadvládu a zničení systému. Tak se stala senátorkou zasedající v Kongresu; bylo jisté, že se bude brzy snažit zmařit všechny Satanovy plány převzít vládu a změnit svět ke zkáze což by vedlo k jeho konečnému vítězství nad Bohem. Nikdo přesně nevěděl, co se Satan chystá udělat, ale všichni věděli, že Luna byla tím klíčem, který to mohl zastavit. Museli ji chránit. Už prožila hrozné příhody. Ale Chronosova role byla asi nejdůležitější, protože on jediný mohl doslova měnit historii. Všechno, co se stalo, by přišlo vniveč a všechno, co věděli, by mohli zapomenout – kdyby se Chronos nepostavil přímo proti přáním a žádostem Satanovým. To, co Chronos udělal – udělá – aby zmařil Satanovy plány, jim ani jednomu nebylo tak zcela jasné; evidentně mnoho z toho se nějak z reality vytratilo. Ale jestli Chronos zvítězí, budou dál připraveni se Satanem bojovat.

"Ale já musím vyhrát," řekl. "Když jste tady!"

Luna zavrtěla hlavou. "Ne. Teď jsme jenom jako obrazy; naše realita závisí na průběhu tvého souboje. My věříme, že to dokážeš, ale jsme prakticky bezmocní a neschopni ti jakkoliv pomoci."

Atropos řekla Thanatosovi a Luně o Satanově posledním kroku – že chtěl znemožnit Thanatosovi převzít úřad. "Protože to Chronos nevěděl – je teprve na začátku," vysvětlila, "zkoušel Satan změnit už začátek – a skoro se mu to povedlo."

"Poslední musí být první," souhlasila Luna. "Všichni jsme se tím řídili, ale teď to vypadá, že plány byly zmařeny, protože tam Chronos toho poskoka nevzal a teď už ví. A mé kameny říkají, že není ďáblem posedlý a že tu říká jenom pravdu."

Jak básnicky mluvila, a přitom si ani nebyla jista svou existencí a životem vůbec! "Co může Satan udělat teď, když jsem ve střehu?" zeptal se Norton.

"Nejsem si jistá," řekla Luna. "Ale on si vždycky něco najde."

"Nikdo si teď nemůžeme být jistý," řekla Atropos, "když se teď mění naše minulost."

"Ale já jsem nic neudělal!" protestoval Norton. "Nebyl jsem –"

Atropos zavrtěla hlavou. "Něco si našel," řekla slovy Luny. Přitáhla si čtyři vlákna. "Tohle překřížení – a teď vím, že je to v jiném čase." Koncentrovala se a pečlivě zkoumala vlákna. "Nemohu přesně najít, kde to je."

"Satan v minulosti nic bez Chronose udělat nemohl," řekla Luna. "A Chronos s ním nespolupracoval – a když bude do minulosti cestovat příště, bude velmi opatrný, takže na něho Satan snad nic nenachystá. Jestli Satan ještě nedostal šanci, snad už žádnou nedostane – snad."

Thanatos obrátil svou lebkou na Nortona. I když Norton věděl, že je to kápi, kterou si Thanatos opět pečlivě přetáhl přes hlavu. Dokonce i když Norton věděl, že je to spíš pro efekt, který způsoboval jeho tajuplnost, vyvedlo ho to z míry. "Jsi si jistý, že tě žádný Satanův sluha do minulosti neprovázel?"

"Žádný démon se mnou nebyl," řekl Norton. "Pokud teda nemyslíš Sninga?" Zdvihl ruku a ukázal prsten.

"Ten není Satanův," řekl Thanatos. "Myslím, že ti Satan něco musel dát, a tys to přijal. Musels to přijmout; to je jeho přirozenost. Zlo se tě nikdy nemůže dotknout, pokud ho nepřijmeš. Ale zlo umí být lstivé. Satan mohl sluhu dobře ukrýt."

"Vše, co mi Satan dal, byl kus papíru s adresou a ten jsem nechal doma. – Hej, teď jsem si vzpomněl – na takový amulet –" Norton se otřásl. "Ale ne!"

"Démon!" souhlasila Luna. "Satan věděl, že se budeš chtít přesvědčit, a tak jsi tam jeho služebníka jednou donesl –"

"Jak jsem mohl být takový blázen!" zakvílel Norton v návalu zlosti. "Sning se mě snažil varovat, ale já jsem mu nerozuměl. Satan řekl, že to jenom malý roh –"

Thanatos přikývl. "Roh démona," řekl. "Neobviňuj se, Chronosi; všichni jsme jednou podlehlí otci lži. A všichni jsme se z toho poučili. Jednou mě skoro zbavil mých magických schopností."

"Ale tvůj život je v pořádku, Thanatosi," řekla Atropos. "To jsem zkontrolovala už na začátku; ten skřet tam není."

Smrtka se zasmála. "Očividně."

"Ne, ten roh jsem s sebou neměl," řekl Norton. Jeho kolena se podlomila. "Mohl jsem tě zničit, Thanatosi, a

vůbec bych o tom nevěděl! Byl jsi tak starostlivý, když jsi to dítě bral! Vzals mě na vyjížděku a vše mi vysvětlil. Cítím se mizerně! Měl jsem z pekla štěstí, že jsem –“

"Vy dva jste se už potkali?" zeptala se Luna. "Tak to asi nebylo štěstí. Možná, že už začal pracovat Paradox."

"Myslel jsem, že jsem imunní," řekl Norton.

"Jsi. Ale taky jsi něco speciálního. Kdy jste se potkali – v našem čase?"

"Asi tak před půldruhým rokem, možná později. Ještě než jsem se stal Chronosem. V podstatě v tom má prsty, že jsem tím, čím jsem. Díky němu jsem věděl, že normální dobrý člověk může přijmout práci převtěleného."

"A on je dobrý člověk, nebo ne?" řekla Luna a pohlédla na Thanatose tak láskyplně a s takovou dávkou respektu, že to až zastínilo její krásu. Pak se znovu otočila k Nortonovi. "Nemusel ses s Thanatosem nikdy potkat, mohl jsi ho zničit nevědomky. Ale tys ho potkal a on tě ovlivnil; takže tvoje zničení Thanatose by najednou způsobilo paradox, i když se to vlastně stalo v tvém normálním životě. Byl tam a mluvil s tebou – a já sama ze zkušenosti vím, proč to udělal a proč by to nikdo jiný v té funkci neudělal." Znovu se na kostlivce usmála.

"No, zapamatoval si můj prsten –"

"Takových tretek mám plný dům." Otočila se a sáhla do zásuvky, odkud vytáhla slona vybroušeného z jednoho modrého topazu. V jejích rukou ten slon ožil a začal tiše troubit. "Ten prsten by ho nezaujal."

Norton se na Thanatose podíval, ale ten nereagoval. "Tak proč –?"

Luna vzala jednu Thanatosovu kostnatou ruku.

"Protože viděl, že trpíš, a měl s tebou slitování. Pár jich v jeho úřadě mělo takové chování a Satanovi se to samozřejmě nelíbilo." Znovu se na Thanatose podívala. "Poprvé jsem s ním šla, protože jsem musela, ale když jsem poznala jeho citlivou duši, zamílovala jsem se do něho. Zachránil mi život – jako koneckonců všichni převtělení – ale stejně bych ho měla ráda."

"Ta jiná žena," řekl Norton. "Ta, co ses s ní měl oženit a nestát se tak Thanatosem – byla krásná a zdravá a hodná – ale to jsi ty taky! On o nic nepřišel!"

"O nic!" souhlasil Thanatos.

"Takže ho vlastně nemůžeš zničit," dokončila Luna.

"Tady nám paradox pomáhá."

"Ne – vlastně?"

"Je to možné," vysvětlila. "Paradox není ani pro tebe absolutní. Ty na něj dohlížíš, spíš než že se mu stavíš čelem, jenom když má být ublíženo normálním lidem. Převtělení se velmi obtížně mění, a tak s nimi pracuje paradox mnohem silněji. Ale když ho poznáš přímo, nezastaví tě to. A tak jsi nemohl zničit Thanatose, a přitom nepoznamenat sebe, ale to by tě stálo více úsilí."

"Já jsem o nic takového neusiloval!" řekl Norton.

"Ano, a tak jsi znemožnil jeho zničení z důvodu, který Satan prostě nezachytil. Satanovy lsti jdou někdy příliš členitou cestou. To je jeho styl práce; bez tvé vůle by paradox nenastal, jenom, kdyby bylo ublíženo normálním lidem. Co se stalo s tím Satanovým rohem?"

"Navštívil jsem – ženu, kterou jsem miloval," řekl Norton s obavami, že Atropos je vlastně jiná postava Clotho s kterou se před chvílí miloval. "Zničili jsme spolu tu věc."

"Tak tady to máme," řekla Luna.

Atropos zatřásla hlavou. "Ale pořád tu něco je. Byl jsi někde předtím?"

"Ano, navštívil jsem ji když byla ještě dítě. A taky, kousek toho amuletu se ztratil –"

"Neztratil," řekla Luna. "Ulomil. Ten kousek byl démonický posel a ulomil se, aby udělal, co mu bylo uloženo."

"Kdy?" Zeptala se Nortona Atropos.

"Když bylo Orlene tak deset – nebo spíš sedm – tam jsem se poprvé zastavil – je to tedy asi před patnácti lety. Ne více než sedmácti. Do normálního času jsem vstoupil, když jsem s ní mluvil v parku. Možná jsem ho nechal tam."

Atropos se podívala na svá vlákna. "Ne, tam nic není."

"V podstatě jsem se tam zastavil mnohokrát. Akorát jsem nevskočil do normálního času."

"Asi to nebylo nutné. Démon mohl seskočit kdekoliv v průběhu cesty." Pokračovala ve zkoumání. "Je tu něco, tak osm až devět let zpátky," podívala se zblízka. "Ano, takhle jsem vlákna nikdy nezkřížila."

"Určitě ten sluha," řekla Luna. "Udělal tam nějaké změny. Nemohl se dostat k prvotnímu cíli, a tak se zaměřil na sekundární. Musíme zjistit, co je to."

"Změnit minulost, zbavit se tě – a Thanatose se ani nedotknout?" zeptal se Norton.

"Anebo mě odstranit," řekla Luna. "Já jsem ten správný cíl, ne Thanatos – a tudíž je dokonce jednodušší mě dostat jako smrtelnou a v době, kdy jsme se my dva ještě nepotkali. Satanovi je jedno, jak dosáhne svého – ale jde za tím až do konce."

"Ale ty jsi pořád stejná – myslím, nezměnila ses, ne? Anebo, věděla bys, kdyby ses nějak změnila?"

Luna se usmála. "Vím, co myslíš, Chronosi. Ale ne, nevěřím, že bych se změnila – zatím. Moje kameny říkají, že Dobro zatím převyšuje Zlo a to by nebylo, kdyby Satan udělal, co chtěl. Pořád na tom pracuje. Měli bychom být schopni to nějak zastavit, když budeme rychlí a přesní."

"Nejdříve musíme zjistit, co se vlastně děje," řekl Thanatos. "Asi dělá na něčem, co s tím nesouvisí."

"Je to něco nepodstatného," řekla Atropos, stále hledající mezi spleť vláken. "Pořád nic určitého, opravdu. Nikdo nebyl zabit, poškozen nebo jenom vystrašen."

"Jen se dívej," řekla Luna. "Satan je podlý a my si můžeme být jisti, že dobře ví, co dělá."

"Bojím se, že tomu pořád nerozumím," řekl Norton. "Jestli démon udělal něco, aby změnil budoucnost – naši

přítomnost – jak to, že to ještě není hotovo? A jestli není, jak můžeme jít zpátky a jenom tak to napravit? Atropos může přesně určit ten bod –“

"Je to limit tří osob," řekla Atropos a ani nevzhledla od vláken. "Jedno hledisko přítomnosti paradoxu." Vzhledla a viděla Nortonův překvapený a zmatený obličej. "Thanatosi, ty tomu rozumíš, že jo? Vysvětli mu to, Chronos to opravdu potřebuje vědět."

Thanatos i Luna se pousmáli. "Vlastně on je ten, kdo mi to před mnoha lety vysvětlil. Když jsem nastoupil funkci," řekl Thanatos. Rozepnul si plášť a sundal si ho; a tím se z něho stal úplně normální mladý muž se jménem Zane. Dvacet let se na něm vůbec nepodepsalo. To Nortonovi objasnilo jeho váhání nad věkem předchozího Chronose: byl to normální muž a ne novorozeně. Takže on si asi udržel svůj věk až do dokončení svého úřadu. "Chronos byl ke mně přátelský," pokračoval Zane. "Teď bych k němu měl být zdvořilý já a poradit mu." Posadil se a vysvětlil vše tak, aby tomu Norton porozuměl.

Důvod, proč se v přítomnosti ještě nic nestalo, byl, že se to nestalo ještě ani v minulosti. Cokoliv Satanův démon udělal, bylo dobře ukryto a neznamenal to žádnou vážnou změnu v životě žádného člověka. Ale něco se stalo, něco jako časovaná bomba by mělo brzy vybuchnout a způsobit tak škodu mnoha lidem. Ve chvíli, kdy se tak stane, se změní budoucnost a nezáleží na tom, co bylo tou prvotní příčinou. A jistě by to zahrnovalo Lunu; kdyby nebyla zničena jako člověk, jistě by byla znemožněna jako zástupce lidu v boji proti Satanovi. A tak museli najít a spravit tu změnu dřív, než se komukoliv cokoliv stane; jenom tak mohli dosáhnout úspěchu.

"Ale jak dlouho – ?" zeptal se Norton.

"Atropos se to už snaží zjistit," řekl Thanatos. "Může zkoumat vlákna živých bytostí, ale zkoumat běh věcí je složitější. Může to trvat ještě pět minut – anebo pět let."

Nortonovi přeběhl mráz po zádech. Tak časovaná bomba! "Možná bych mohl jít zpátky a jednoduše toho démona zlikvidovat, než mi uteče. Vlastně by to nemělo být nic těžkého."

Thanatos zavrtěl hlavou. "Ne, to opravdu nepůjde. A to je další dobře promyšlená věc v Satanově plánu. Limit tří osob ti v tom zabraňuje." A celou věc mu vysvětlil.

Chronos byl jediný, kdo mohl cestovat v čase a z obrovské části byl na paradox imunní – ale taky měl limity. Nejjednodušší bylo prostě to prožít úplně normálně, pozpátku, až k datu jeho narození. Potřeboval magickou sílu, aby mohl změnit směr času a setkat se s ostatními lidmi, tak jak to dělal teď, více síly, aby mohl cestovat časem, a ještě více, aby v takové době mohl nějak působit. Ale magie hodin mu to přece jenom umožňovala a tak mohl měnit přítomnost tím, že měnil minulost. Ale takhle tam byly dvě osoby – on, když žil normálně a on, když žije pozpátku jako Chronos. Zdvojení bylo ještě v jeho silách; muselo být, aby mohl svou sílu využívat úspěšně. Ale ztrojení už bylo něco jiného; to už se mohl potkat jako Chronos, a tak mohl paradox začít působit.

Nikdo se nemohl beztrápně setkat s převtěleným, dokonce i když to byl on sám. To zhoršovalo sílu přesýpacích hodin, protože ty byly také zdvojeny, ale přitom se chovaly naopak, rušily se. Bylo to teoreticky možné, ale tak obtížné, že to bylo skoro neproveditelné. A kdyby to zkusil, s největší pravděpodobností by skončil na nějakém místě v čase, kde ještě nebyl, a tak by nastal chaos. Zkrátka, riziko by bylo mnohonásobně větší než případné zisky; nepořádek v čase by bylo to nejhorší, co by se mohlo stát – kvůli limitu tří osob. Chronos by mohl napáchat škody, které by ani Chronos nespravil.

A Satan to věděl! "Věděl, že mě nepřesvědčí, když už jsem minulost změnil – i když to nebylo to pravé."

"Pravda," souhlasil Thanatos. "Kdybys vzal démona do Ďábelského guláše, tak bys zničil všechno, co jsme tu s Atropos už udělali, protože Chronos je přece jenom mocnější než Thanatos. My můžeme být zdvojení jenom s tvou pomocí – a taky nás tvůj zásah může zničit. Jenom Bůh a Satan, ti praví věční s tebou nemají nic společného."

Něco se na tom Nortonovi nelíbilo, ale ještě nevěděl, co to vlastně bylo. "Tak tedy není cesta jak Satanova posla zastavit a napravit to, co už napáchal?" zeptal se. "Jestliže se nemohu vrátit –"

"Mělo by to jít," řekla Luna. "Satanův pomocník sám dlouho nevydrží. Měl by udělat svou práci a zaniknout. Jestli zjistíme, co je to, dřív než se to projeví na lidech, pak je vítězství naše. Asi máme dost času, protože tě chtěl Satan odlákat; nebude asi spokojen do té doby, dokud to nebude definitivní."

"Jo, opravdu se mu to povedlo!" souhlasil nazlobeně Norton. "Řekl, že mi ukáže podstatu své odměny a tím mě nalákal, abych se přece jenom šel do Ďábelského guláše podívat. Po celou dobu věděl, že to dělá zbytečně. Určitě ho rozčililo, když se dozvěděl, že jsem zničil ten roh; myslel si, že všechno, co si naplánoval, krachlo."

"Měli jsme štěstí," řekla Luna. "Mohli jsme se vytrátit dřív, než bychom měli šanci oplatit mu útok. Ale druhý úkol nás může přece ještě zničit. Jak to jde, Atropos?"

"Už jsem skoro zjistila místo a čas," řekla Atropos. "Ale ještě nevím, co se vlastně stalo. Jenom vím, kdy se to projeví a kdy Satan zvítězí. Vlákna jsou všechna napnutá k prasknutí. Musím se na to ještě podívat."

Norton přemýšlel nad jeho předchozími setkáními se Satanem. Hvězdný sektor, Planeta Fantazie a všechna svými dobrodružství – to, s čím si nevěděl rady, mu najednou blesklo hlavou. V těch dobrodružstvích byl přece zdvojen, když se zachraňoval od Tho a když zachraňoval Excelsii před Alicornem. Byla to jediná možnost, ale nebylo to tak těžké. Jak to, že by potom limit tří osob byl takový problém? Existovalo to nakonec?

"Gaea," řekla Luna.

"Vezmu tam Atropos," řekl Thanatos a vzal si plášť.

"Vem nás tam všechny," ozvala se znovu Luna. "Chronos ji taky musí poznat."

"Gaea – další z převtělených?" zeptal se Norton. Snad to už někde zaslechl; duch Gawain mu přece říkal.

"Zelená matka," vysvětlila Luna. "Příroda."

Ano, to bylo ono; Gaea změnila dítě na Gawainovo, a proto vznikly ty problémy. Nortonovi se okamžitě limit

tří osob vytratil z mysli; chtěl se potkat s touto mocnou, ale chybnou bytostí.

Vyšli ven, na místo pro parkování, chráněné dvěma chimérami. Byla to fakticky nádherná zvířata! Kousek dál byla celkem malá ohrada. Pásl se tam nádherný bílý hřebec.

"Mortisi," zavolal Thanatos.

Bělouš zvedl uši a zavětral. Byl to opravdu báječný kůň, s lesklou srstí a silnými svaly; měl křídla a roh, vypadal jako druhý Alicorn. Norton si vzpomněl, že tohle je Kůň smrti – oř, který nosil Thanatose za jeho práci.

"Potřebujeme vozidlo pro čtyři – k Zelené matce," řekl koni Thanatos.

Mortis si stoupl na silnici – a proměnil se na bílou limuzínu. Norton zalapal po dechu. "Ale – vždyť je to stroj!" protestoval.

Thanatos si ještě více přitáhl kápi. Lebka pod ní se zašklebila. "Mortis je výborný oř – ale asi není tak pozoruhodný jako tvůj malý prsten." Otevřel dámám dveře.

Stisk. Snígoví se to srovnání fakt líbilo. Taký měl schopnost měnit se z neživé formy na živou a naopak.

Norton obešel auto, vzadu si všiml pochromovaného nápisu MORTIS. A to si myslel, že Alicorn je nějak pozoruhodný! Když se spojila věda a fantazie, výsledky opravdu neznaly hranic. Otevřel dveře a nastoupil.

Zjistil, že sedí na zadním sedadle vedle Clotho. Bezvýrazně pokrčila rameny. "Chci se Ge líbit," vysvětlila.

Jistě. Osud měnil tváře jako měnili ostatní šaty. Vypadalo to jako dvojité rande, Thanatos s Lunou rozhodně byli více než přáteli, a on s Clotho – no, co na tom záleželo. Smrtelný život už si prožil a teď má před sebou něco zcela nového.

Auto se pomalinku rozjelo. Nikdo ho neřídil. Otočilo se – a vyrazilo kupředu prostorem a hmotou. Svět se kolem nich jen míhal ve změti barev. Pak se jízda zpomalila a auto vjelo do velké brány obrovské zahrady s nádhernými stromy a malými průzračnými jezírky. Bylo to místo, za které by nejjeden milionář dal všechno, jen aby tu mohl chvíli být.

Nad obzorem se vynořil tmavý bod a rychle se zvětšoval do obrovského stínu. Norton vyhlédl z okénka, aby to lépe viděl. "To – to je přece –"

"Noh," řekla Luna klidně. "Největší z ptáků. Ge jich pár má, aby ochránila své panství před pobudy a magickými zvířaty. Je až nepředstavitelné, jak se jí podařilo zachránit tyto nádherné ptáky."

Pták noh se přiblížil až k nim, křídla zakryla skoro celý horizont. Sněs se na auto a zaťal do oken drápy. Ani je snad necítil, jako by byli něco míň než myš, je zdvihl a vynesl je do výše.

Jeden z drápů byl zrovna u Nortona, a tak si ho obdivně prohlížel. Byl od střechy až k podvozku, vypadal jako nejčistší ocel. U nohy měl stopu v průměru a pravidelně se zužoval do ostré špičky. Tohleto byl teda kus ptáka!

Luna se opatrně otočila k Thanatosovi. "Ge nás zkouší," poznamenala. "Myslím, že by ses jí měl představit, jenom abys ji ujistil."

"Ale opatrně," rychle řekla Clotho. "Jsme teď opravdu vysoko."

"Opatrně," souhlasil Thanatos. Natáhl se a jemně se svým kostěným prstem dotkl jednoho z drápů.

Pták sebou trhl – v autě to bylo cítit. Ucítil dotek Smrti a to byl dotek, který už stál za pozornost. Pomalu se snesl dolů a položil auto opatrně na silnici. Pak se rychle ztratil.

Norton si uvědomil, proč to mělo být jemné. Thanatos toho ptáka mohl jednoduše zabít – ale pak by se zřítíli na zem. Tak noha jenom varoval – a ten, když poznal sílu, která byla mnohokrát větší než jeho, radši se vzdal.

Ale vyvstal nový problém. Zformoval se mrak, začalo pršet, foukat vítr, mrznout a nakonec sněžit. Zprava vybafnul obláček dýmu a páry; a pak se roztavil kámen a stekl dolů. Láva netekla rychle, ale byla sakra horká; všechno, čeho už dosáhla, shořelo na popel. Sníh se bortil do sebe a vytvořil takovou břečku, že se skrz ni nemohli dostat.

Clotho zatřásla hlavou. "Ge." Povzddechla si, asi jako by napomínala neposlušné dítě. "Mortisi, sleduj mé vlákno." Natáhla prst a z konečku jí vyšlehlo tenké vlákno, prošlo sklem a ztratilo se v mlze před nimi.

Mortis se ho držel. Vlákno je provedlo přes relativně bezpečné území, mimo silnici a po náspu, který držel lávu mimo. Auto zrychlilo, aby mohlo přeskóčit příkop, který se tam objevil, a pak rychle zpomalilo, aby vybralo zatáčku, kterou provedlo vlákno. Teď mířili přímo proti tomu největšímu proudu lávy. Nortonovi to připadlo velmi hazardní, zvláště když byla skoro nulová viditelnost, ale vlákno Osudu vědělo přesně, kam jít. Bylo to samozřejmě součástí práce Osudu – vědět, jak se Příroda zachová. Projeli úspěšně mezi sněhem a lávou, dost blízko k oběma, někdy se museli zastavit, někdy se zas rozjeli rychlostí blesku, ale nakonec dosáhli suché cesty. Osud Přírodu přece jenom přelstil.

Norton najednou cítil silnou potřebu nadýchat se čerstvého vzduchu. Jeho žaludek se bouřil a mozek mu chtěl vyskočit z hlavy. "Uh, kdybysme mohli na chvíli zastavit..." řekl.

Luna se ohlédl. "Zase Ge; všichni to cítíme. Není cesty, jak to zrušit, a zastavení nepomůže. Je to její specialitka; blesková chřípka." Pomalu zelenala.

Nakonec se Nortonův žaludek sroval a vyskočil. Clotho, která seděla vedle něho, se už bolestí ani nemohla hýbat a Thanatos vypadal tak zle, jak jen kostlivec může vypadat.

Clotho se k němu naklonila a zašeptala. "Je to na tobě, Chronosi."

Oh. Norton vzal hodiny a změnil písek na modro. Rychle poskočili a všechno se ztratilo.

Vzal své přátele pět minut do minulosti, jeho budoucnosti, před chvílí, než se nemoc začne projevovat.

Clotho se zhluboka nadechla. "Díky, Chronosi. Dívka nesnáší, když vypadá ve společnosti špatně." Vytáhla malé zrcátko a trochu se upravila.

Nenapadl pravidlo tří osob, dokud se nezdvíhal. No asi to udělal, protože poskočili v normálním světovém čase. Všichni budou zdvojení asi tak na pět minut, ale vybral čas opatrně, takže už budou daleko, když to staré auto přijede a zmizí.

Anebo by to druhé mohlo být zpětně vymazáno? To by limit tří osob vyřešilo. Pořád toho ještě hodně musel

pochopit.

Teď už byli přímo u paláce Zelené matky Přírody. Vypadalo to, jako by byl postaven z přírodních materiálů. Obepínaly ho velké kmeny, listnaté, s potůčkem obtékajícím dům. Ze všech koutů se ozývaly různé zvířecí skřeky a často byla i zvířata vidět – králíci, hranostajové, lizardi a jeden elf nebo dva. Bylo to očividně sídlo Matičky Země.

Auto se zastavilo, oni vysedli a Mortis se změnil zpátky na oře a odklusal na nedaleký trávník. Opravdu seděli uvnitř tohoto koně? Norton zatřásl hlavou a zavzpomínal na časy, kdy kempoval po parcích. Pak vešli do domu.

Gaea je hned uvítala. Byla to mocná žena středních let s korunou z podzimního listí a s šaty z čerstvých větviček, svázaných vlákny; zelená byla očividně její barvou. Norton jako by kolem ní viděl auru síly a odpovědnosti; nebylo to žádné nevinné stvoření.

Jestli byla zelená barvou Přírody, jak si všiml, a černá byla barvou Smrti, bílá pak jeho vlastní, jakou barvu měl Osud?

"Máme nějaké trable, Ge," začala Clotho bez pozdravu. "Satan ošálil Chronose a ten vzal jeho démona zpět do minulosti, aby zničil Lunu. Je to v podstatě nemožné kvůli paradoxu, ale je tam časovaná bomba. Nemůžu ji najít."

Gaea se otočila k Nortonovi. "Omlouvám se za svou chybu," řekla.

To nedávalo smysl! Asi si vzpomněla na chybu s Orleniným dítětem. "To nic," řekl Norton. Věděl, že vlastně nebýt této chyby, nestal by se tím čím byl dnes.

Gaea se otočila k Clotho. "Ukaž mi to."

Clotho natáhla ruce, mezi nimi spleť vláken. Gaea se na ně podívala. "Můžu?" zeptala se.

"Jistě," odpověděla Clotho.

Gaea udělala rukama malé gesto a vlákna se změnila, všechno se změnilo. Z vláken se staly spleť stonky pokryté listím – a pět lidiček tam stálo a byli menší než myš.

Stonky se spleťly do nové komplexnější sítě. Všechno souviselo v nějakém smyslu se vším ostatním. Jistě, tohleto byl základ reality, anebo realita základu a osudu a všechno to nemohlo nikoho překvapit, když si uvědomil, že to je panství Přírody a Osudu.

Gaea se prošla mezi nimi. "Tady to je," řekla. "Tady se ta vlákna zkřížila."

Ostatní ji obstoupili. Norton viděl úzké stéblo, takovou travinu, která byla omotaná kolem hlavního stonku se trochu pohnula z normálního směru, takže ji křížila v jiném místě. Vypadalo to zajímavě.

Clotho se zamyslela – stonky se rozšířily, až se ta větší zvětšila do šířky dospělého člověka a malá byla tlustá tři palce. "Prohlédnu si tu tenčí," řekla Gaea. "Ta je sice mrtvá, ale věřím tomu, že je klíčem k tomu všemu." Udělala gesto. Kolem toho malého se objevila zářící aura a označilo se místo, kde bylo vlákno přerušeno. Barevné světlo stonků rozdělilo na několik menších vláken, každé jiné barvy.

"Tady," řekla Gaea a ukázala prstem na tmavou skvrnku na vlákne. "Spektrograf to ukazuje. Otrava."

"Nebezpečné?" zeptala se Clotho.

Gaea se zamračila. "Je to kyanid, ale to bylo před promísením. A bylo to chemicky zneutralizované, a tak ten účinek na člověka minimální. Pár hodin nevolnosti, ale víc nic."

"Proč by chtěl Satan neutralizovat existující jed?" řekl Thanatos.

Clotho se podívala na větší z vláken. "Ooops," řekla. "Tak nakonec jsme to aspoň našli. Co je to za divnou věc!"

Gaea se na ni podívala s očekáváním. "Ty něco o otravách víš?"

"Ne já ne," řekla Clotho. "Tady Lachesis to může vysvětlit lépe." A změnila se do středněvěké podoby.

"Neposílám lidi do záhuby o nic víc, než je Thanatos zabíjí," řekla Lachesis. "Spíše splétám jejich vlákna. Někteří smrtelníci musí být úspěšní, jiní ne. V tomhle neexistují žádná pravidla. Má práce se nezaměřuje na jedince, ale na celou populaci. Proto musí být někteří ze starších mužů odvážní, aby uvolnili místo mladším, úspěšnějším ženám vynikajících kvalit. Takže – byl nešťastnou náhodou otráven, spíše vlastní nepozorností. Spolkl pilulku obsahující kyanid a zemřel ve svých šedesáti dvou letech. Byla to malá ztráta pro svět, protože nebyl moc dobrý."

"Kyanid," řekla Luna zamyšleně. "Pamatuji si –"

"Ano, přesně to," souhlasila Lachesis.

"Tomu nerozumím," řekl Norton.

Lachesis se na něho podívala. "Je to tvoje budoucnost – ale myslím, že to potřebuješ vědět. Starý senátor tenkrát v úřadě zemřel, takže byly vypsány předčasné volby. Luna se jich zúčastnila se stranou sil Dobra a zvítězila. Tento úřad teď spravuje."

"Luna je senátor?" zeptal se Norton překvapeně. Možná, že o tom už předtím slyšel, ale vykouřilo se mu to z hlavy.

"A jaký," řekl Thanatos a pýchou se celý nadmul. "Teď sice není Senát v provozu, takže v novinách o ní nic není, ale normálně je tam toho hodně. Poprvé byla zvolena před osmi lety a teď je už velmi dobře zavedená a má dobrou základnu voličů. Možná, že se jednou stane naším prvním ženským prezidentem."

"Ještě jsem nic nerozběhla!" protestovala Luna zmateně.

Norton byl také zmaten. Byl v přírodě tak dlouho pryč od politického dění, že nikdy o senátorce Kaftan neslyšel. "Ale jak zničíš Satana svým konečným úderem, budeš stát v čele," řekla Lachesis. "Vidím to ve vláknech."

Není divu, že Satan Lunu přímo nenáviděl! Silná a mocná žena, politická osobnost spolčena se samotnými převtělenými, obdarována magickými schopnostmi po svém otci – byla v nejlepší pozici zničit jakýkoliv Satanův pokus! Měl asi něco na mysli, a tak se jí chtěl zbavit, aby se mu to podařilo. "Takže ten démon, kterého jsem donesl nazpátek –"

"Zneutralizoval otrávenou kapsli a původnímu senátorovi se nic nestalo," dokončila Lachesis. "Takže jak si ji

vezme, nezemře, zůstane v úřadě, nevypíší se zvláštní volby a Luna nevyhraje. Bude jenom menším úředníčkem, nestane se senátorem a nebude mít možnost Satana zastavit, až k něčemu dojde.“

Velmi chytré! "Ale přece může vyhrát v normálních volbách.“

"Proti připraveným politikům? Nemá šanci! Senátor musí dřív umřít, aby mohl křeslo předat.“ Lachesis se ušklíbala. "A i když se ho nějak zbaví, nebude to lepší. Vzít úřad o čtyři roky později není to samé jako vzít ho hned. Je to důležité kvůli postupům a vážnosti – zvláště ten postup, který jí dá vedoucí Senátu, a ona si tak získá autoritu. Luna to křeslo musí vyhrát přesně, když ho vyhrála – a to znamená, že tu kapsli musíme vrátit dříve, než si ji senátor vezme.“

"Ale vždyť to je vražda!“ zakřičel zděšený Norton.

"Ano, my si hrajeme s životem a smrtí,“ řekla Gaea a významně pohlédla na Thanatose.

"Ale jenom v zájmu dobra,“ dopověděla Lachesis. "Je vražda, která jenom vrátí věci minulé do jejich kolejí, opravdu vraždou?“

Norton byl zmatený z nešťastný. "Někoho vědomě otrávit –“

"Podívej se na to takhle,“ řekla Lachesis s úšklebkem. "Víš kolik lidí bude vědomě otráveno – a umučeno, zabito a doslova propadne peklu – jestli se Satanovým lidem podaří volby vyhrát?“

"Ne,“ řekl Norton.

"S politickou silou může Satan prohlásit uctívání Boha za zločin trestaný mučením až do odvolání. A tak všichni ti, kteří nejsou dost dobří nebo dost silní, aby takové mučení vydrželi – a to je nejhlavnější – se stanou vyznavači Satana a rovnováha sil se posune na jeho stranu. Bude mít svůj způsob života a posmrtného života a nikdo Zlu nebude stát v cestě. A v té době smrt jednoho ze senátorů nebude znamenat vůbec nic, protože Dobro bude mrtvé.“

"Ale – vždyť to by byl konec světa!“ Norton byl najednou až po uši v problémech. "Jestli uděláme zlo ve jménu dobra –“

"Proč se prostě nepodíváš do pekla, abys viděl, jak je Satan silný?“ zeptala se ho Gaea. Její oči zářily modří oblohy s oblaky nad obzorem.

"Cože? Je možné navštívit peklo?“

"Jsi přece převtělený, teď můžeš dělat téměř všechno. A ani Satan ti v tom nemůže zabránit.“

Norton se zamyslel – a zjistil, že aby zjistil, jak je Satan zlý nepotřebuje vidět peklo. Neměl zabíjení rád, ale bylo pravda, že vracení minulosti bylo problematické. Byl by vinen z vraždy, kdyby nevrátil historii tak, jak byla, včetně té smrti, která se stala v jeho časovém úseku? Kdyby nechal historii být i se všemi smrtmi, bylo by správné nechat Satana, aby pomalu začal rozhodovat nad životem každého člověka? Když se na to tak díval, otrávení senátora už nebylo až tak špatné. Nelíbila se mu představa, že by se stal nástrojem senátorovy smrti, ale přesto tomu dával přednost před zlem, které by Satan nastolil, kdyby senátor žil. Vypadalo to, že si vybral malou věc, která stála svět opravdu málo, odštížení jednoho z vláken ve prospěch ostatních. Musel uznat soud ostatních převtělených, kteří už sloužili déle než on a kteří měli více zkušeností se Satanovými kousky. "No, tak vám přece jenom pomůžu vrátit historii. Vezmu vás zpátky do času, kdy ten démon –“ Zastavil se, když si vzpomněl na limit tří osob. "Ale já se tam nemůžu vrátit, protože už jsem tam jednou jako Chronos byl.“

"Je tu možnost,“ řekla Gaea. "Ale není to žádná sranda.“

"Z ničeho tady mi není do smíchu,“ souhlasil Norton.

"Z ničeho,“ přitakala Gaea. "Nemůžeš se vrátit přímo do toho času. Ale můžeš se vrátit na místo, které je dál než tvůj uplynulý čas, a tam se zastavit a –“

"Počkej! Počkej! Jsem totálně ztracen! Je dál než co?“

Luna k němu přišla a vzala jeho ruku do své. "Jsi tu nový, přestože tě známe už roky. Zapomínáme, protože byl vždycky tak moudrý a tak zkušený. Vysvětlím ti to, zatímco oni najdou přesně a to nejlepší místo.“ Odvedla ho k jinému stonku a tam se posadili na zem. Byla opravdu hodná a přímo z ní čísel autorita. Přes svůj věk pořád vypadala velmi půvabně. Norton si uvědomil, že se Smrti nediví, že ji tak miluje.

"Čas je objektivní,“ řekla Luna, "a subjektivní. Plyne pro svět a plyne pro tebe – a i když jsou vlastně opačné, pro tebe jsou oba rovnocenné. Když pro tebe uplyne den, pro svět taky uplyne jeden a tento poměr drží rovnost obou časů. Takže jestli je to tak šest hodin, cos ztratil Satanova pomocníka, ve tvém časovém měřítku, na Zemi od té chvíle uplynulo stejné množství času. Nemůžeš se tam vrátit i s těmi šesti hodinami a pak se tam zdvojit, to je součást toho limitu.“

Norton zavrtěl hlavou. "Už tomu začínám skoro rozumět, když mi to takhle říkáš.“

Usmála se. "Skoro! Dozvíš se o tom víc, až si to sám vyzkoušíš.“

"No, něco bych ještě potřeboval vysvětlit.“

"Co máš na mysli?“

"Za prvé, mohu se zdvojit; už jsem to udělal více než jednou. A tak...“

"Zdvojit jednou ano; ale to druhé zdvojení je už poslední.“

"Ano. Ale když můj normální život je jedno a můj nynější pozpátku je druhé –“

"To že jsme ti řekli? To bylo nedorozumění. Tvůj první, smrtelný život se nepočítá. Jenom tvůj nynější, převtělený. Se sebou samým, smrtelným už nemáš nic společného; a to je důvod, proč jsi k paradoxu imunní. Tvůj normální zpátečný život je jedním a tvůj skok do minulosti je druhým.“

"Ale už jsem se zdvojit, setkal se se sebou samým, dřívějším Chronosem – vlastně jsem ho zachránil z likvidace.“

Našpulila rty. "To je zajímavé! Ale taky to nenarušuje limit tří osob. Nezáleží na tom, kde se zdvojíš, jestli se se sebou potkáš anebo ne; prostě se nemůžeš ztvojit.“

„Přikývl. "Ano, tak teď tomu rozumím. Ale jak je to s těmi šesti hodinami? Bylo to určitě mnohem déle, než když

"Spočítala jsem to," zavolala Lachesis, která je trochu poslouchala. "Tvůj čas v Satanových hrách se nepočítá, jenom tvůj čas je důležitý. Spals tři hodiny, se Satanem jsi mluvil půl hodiny a se mnou hodinu a půl, než jsme se rozhodli jít se poradit s Lunou, to bylo před hodinou. Dohromady šest hodin."

"Aha," řekl Norton, překvapen přesností jejích odhadů. Jistě, vždyť to byl Osud, Paní vláken Života; byla to její práce.

"Právě teď," začala Luna opatrně, "ti stačí vědět, že těch šest hodin je pro tebe nepřístupných díky posunu času, ale můžeš to narušit extranormálním měřením."

"Dobrá, přistanu o sedm hodin později a – co?"

"A otočíš hodiny," řekla. "Musíš obrátit čas a vzít s sebou celý svět. A to tě dostane do toho samého místa v jakém jsi byl – měl bys být – budeš, pro tebe – když ten čas prožiješ jako Chronos. Prostě tu chvíli přeskočíš."

"Myslíš, že tím vymažu, cokoliv jsem předtím udělal?"

"Věříme tomu. Je to riziko, jestli se v normálním světě stalo právě něco důležitého, ale Lachesis v tom nevidí problém. Ta část se pro tebe asi nikdy nepříhodovala, protože ji už vlastně přemístil, takže se nic nemůže stát."

Nortonovi se znovu zatočila hlava. "A jak víte, že můj takzvaný normální Chronos to taky neudělá?" zeptal se.

"Možná, že se tak trochu ztrojím. Je to teoreticky možné, ne?"

"Připouštím, že ano," souhlasila se zřejmou odmlkou. "Může se něco stát, říkáme tomu obraz v obraze, je to, jako když naproti sobě postavíš zrcadla. Ale je to tak nepravděpodobné, že tomu ani neříkáme limit tří osob. Naše pochopení toho je trochu omezenější než to tvoje; asi ti nerozumíme dobře. Ať je to jakkoliv, víme, že když změníš čas celému světu, na těch šest až sedm hodin, dosáhneš momentu, kdy se ti démon ztratil, zrušíš tam svou cestu a zlikviduješ démona dříve, než něco začne. Pak si můžeš odpočinout, se světem otočeným k normálnímu času, bude zlo zažehnáno – a ochrana tří osob už nebude působit žádný větší problém. Vrátiš Satanův pokus."

"Ale co když –?"

"Když se do toho času dostaneš v normálním životě? Věřím, že to prostě přeskočíš a tím se tomu vyhneš. Limit tří osob by tě neměl poškodit, spíš ti způsobí nesnáze jestli jsme to zvažili správně."

"Jo, vypadá to celkem dobře," řekl. "Díky, senátore –"

"Luno."

"Luno. Myslím, že teď vím, co mám dělat."

"Díky ti," řekla a položila na hřbet jeho ruky svou s chladnými prsty. "Je to můj úspěch, co se snažíš zachránit."

Norton se podíval na ostatní. Lachesis se dívala na něho. "Už jsme to našli dost přesně," řekla. "Můžeme ti dát souřadnice. Jsi připraven zachránit svět od Satana, Chronosi?"

Norton se zhluboka nadýchl. "Doufám," řekl.

11

UTKTÁPZOP

Dostali ho na místo, kde se ta věc přihodila – ne ta otrava, ale zneutralizování té kapsle. Ta už byla ve sklenici v senátorově městském bytě, schovaná pro pozdější použití. Byla hořká ironie v tom, že se Satan zaměřil na to, že tento senátor zabránil účinné kontrole takovýchto výrobků, takže se jimi trh nasytil a hodně lidí bylo otráveno úplně stejnými kapslemi s jedem. Ale teď se Satanovi hodilo aby senátor žil, a tak se snažil to nějak dokázat.

Démon prostě přišel, zneutralizoval kapsli a zmizel. Norton musel chytit démona těsně předtím, než to udělal, a to znamenalo největší vypětí. A velkou přesnost. Gaea ho vyzbrojila ampulkou se svččenou vodou. Norton si vzal normální šaty a svůj bílý plášť si nechal doma. Takto lépe zapadne mezi normální lidi.

Místnost byla prázdná a zaprášená; senátorův dům byl po jeho smrti prodán a toto křídlo se prakticky nepoužívalo. Jistěže se mohlo zdát prázdné, když na tom Satan pracoval, senátor stejně za osm let umře přirozenou smrtí. Satan se o Senátora nestaral; jenom chtěl, aby Luna nebyla tou, která se ho zbaví nadobro.

Norton se soustředil na přesýpací hodiny, změnil písek na modro a přesunul se v čase až k té chvíli. Ostatní převtělení s ním nemohli jít; museli si zachovat své normální postavení, takže Satan by neměl zjistit, že se to přerušení stalo tady.

Dostal se do toho pravého času a zpomalil na normální rychlost. Vždycky zdvihnul hodiny, aby byl co nejpřesnější, když si všiml něčeho neobvyklého. Zastavoval se každou chvíli, mohl se zmýlit o několik minut, i když měl rezervu šesti hodin. Bylo to celkem bezpečné; protože to mohl zkoušet pořád, dokud neměl jistotu. A pak se mohl objevit jako normální občan. Ještě se reality ani nedotkl, takže limit tří osob by mu ještě neměl v ničem bránit. Ale bylo tu něco jiného – něco, co tu vadilo.

Byl ve stejné místnosti jako předtím, o takových osm let dříve, ale teď tam bylo plno nějakých věcí: láhve bourbonského, uzená šunka, plechovky s kaviárem a několik dalších věcí ukazujících na bohatý život. Senátor očividně věřil, že o číslo jedna se musí postarat nejdříve. Jedna police byla celá zaplněná medikamenty – bylo jich obrovské množství, víc než by člověk mohl během jednoho života sníst. Tak tady stála ta láhev; Lachesis mu to popsala opravdu přesně, takže se Norton prostě nemohl splést. Prostě to očekával. Ale bylo tu něco strašně divného, kvůli čemu se zastavil a vyčkával.

Naproti té, láhvi seděl a díval se na ni pozorně malý démon. Byl tak malinký, že by to mohla být loutka, s malými směšnými růžky, červenými očičkami a srandovním dvojítm ocáskem. Ale nebyla to hračka; ta věc žila –

jestli teda bylo vhodné použít tento výraz – byl to služebník Satanův.

Chťel mu démon ten úkol překazit? Ne, o tom by se určitě ostatní převtělení zmínili. Tohle musel být jiný démon, nyníjší, s úkolem chránit tu láhev, dokud nebyla použita. To mohlo znamenat jediné, a to, že se Satan obával, že mu někdo plán překazí. Tento Satan, o osm let mladší než ho Norton znal. Ale on přece nežil pozpátku, takže nemohl vědět, co si jeho budoucí on vymyslí – ale poskoka z budoucnosti prostě nemohl nepoznat. Určitě zjistil, že se jeho budoucnost o něco snažila, a tak se chtěl postarat o to, aby mu to nikdo nepřekazil, ať to bylo cokoliv. Nevěděl, proč ten démon odstranil kapsli s jedem, ale dobře věděl, že k tomu musel mít velmi dobrý, nebo spíš zlý důvod. Satan byl pekelník, ale nebyl blbec.

Tohle znamenalo pro Nortona problém. Ten malinkatý ďáblík o něm zatím nevěděl, Chronos byl ve svém normálním čase. Démon žil popředu, kdežto Chronos pozpátku. Jenom kdyby se připojil ke světu – anebo svět připojil k sobě – byl by pro ostatní dosažitelný. Ale když obrátí svět, tento démon si ho všimne. To určitě upozorní Satana, Satana z této doby a můžou nastat fakticky trable. Vlastně to může být démonův úkol – chytit Chronose, až se vrátí kapsli a bude chtít zmařit jeho úsilí.

Všechno je to stejně divné! Musel s tím strážným démonem něco udělat, jinak ho ta potvora zastaví ať chce, anebo nechce. Jestli zavolá svého pána až sem, bude Nortonovi ten flakónek se svčnou vodou spíš na obtíž. Svčená voda zničila všechno, co Satan vymyslel, ale na samotného Ďábla neměla žádný účinek, asi jako Satanovi pomocníci mohli otravovat svět, ale nemohli se ani přiblížit k Bohu, nebo spíše ohrozit nějakého převtěleného. Možná, že ho ten démon nebude schopný zastavit, protože svět vlastně půjde pozpátku. Ale to bylo zbytečně velké riziko. Proč by potom Satan posílal démona když stejně nic nedokáže?

Ale kdyby se Norton připojil ke světu a napadl démona, zničil ho svčnou vodou – nebude to znamenat pro Satana poplach? Znova si Norton nebyl tak zcela jistý a rozhodoval se, co udělá. Ve hře bylo opravdu hodně.

Chvilí uvažoval a pak si řekl, že nejlepší bude toho démona vůbec nepočítat. Jestliže se ta postava nikdy nedozví, že tu Chronos byl, nikdy o tom nepodá zprávu svému pánu. Satanovi se bude zdát, že jde všechno dobře (špatně) – dokud nebude příliš pozdě (brzy). Norton se do toho prostě vmísí v momentě, kdy se objeví druhý démon, a použije flakónek. Rychlá přesná akce – a vítězství.

Vyšel ven z místnosti, prošel zdí. V jeho normálním čase se mu těžko mohlo něco stát a on mohl svět zdá se ignorovat. Byl skoro jako duch. Vyšel na zaplněnou silnici, takovou ve starém stylu, s vyznačenými chodníky, asfaltovou vozovkou a okrasnými keřky nasazenými všude kolem. Mnoho ulic v okrajových částech, zvláště teď, o osm let zpátky, používaly k dopravě pojezdových plošin, které nesly lidi i auta k jejich domovům. Přesně tak to bylo ještě teď, za osm let, v chudších patrech. Senátor byl očividně konzervativní a vyvaroval se větší modernizace této čtvrti. Byl to jeho symbol, žít primitivně, zatímco ostatní lidé žili modernisticky; taky to byl takový vzdor – neposlušný sluha odmlouvá svému pánu. Tohle by mohlo být dobré místo, aby se tu Norton objevil; mohl se ztratit v davu a démon v domě se nic nedozví.

Norton změnil písek a posunul se v čase o patnáct minut dopředu. To ho umístilo bezpečně za šestihodinový limit. Na stěně byly obrovské hodiny, takové gotické; ručička přeskočila z 11:03 na 11:18.

Teď změnil písek na bílo, aby se trochu uvolnil. Soustředil se – a přikázal hodinám, aby šly naopak, písek padal zespodu do horní komory, takže by se měl svět okolo otočit. Kdysi si myslel, že písek měří délku jeho života, ale teď věděl, že to nebyla pravda. Písek měřil všechno.

Přál si, aby se magie spojila se světem, a ucítil obrovský závan síly, jak se hodiny ujaly i tohoto úkolu. Bylo to skoro čarodějnictví a taky to znamenalo limit, co mohl z hodin dostat. Nezanedbatelná část magie veškerého světa se teď soustředila tady a proudila naopak. Věděl, že si bude muset on i přesýpací hodiny po tom všem odpočinout, takže trochu vychladnou a obnoví síly.

Bílý písek proudil nahoru a svět se šinul podle Chronosova času. Hodiny na zdi začaly odtikávat pozpátku, vítr vanul opačně – a stejně se zachovali lidé. Auto, které se k Nortonovi blížilo, teď jelo pozpátku a pryč. Všichni chodili pozpátku. A někteří vypadali vystrašeně.

Vystrašeně? Tohleto Norton neočekával! Tito lidé o tom věděli! Zjistili, že jdou pozpátku, i když to prostě nemohli zménit. Tohle bylo pro Nortona něco nového. Bude to znamenat rozdíl?

Podíval se k senátorovu domu. Co se to dívalo ven za tvář? Asi nějaký sluha – ale klidně to mohl být démon. Norton se rozhodl, že půjde od domu pryč. Vydal se dolů ulicí.

Vyvstal nový problém. Šel normálně, jak ho unášel dav – ale ostatní lidé šli pozpátku. Norton následoval jednoho mladého muže – ale ten muž byl k němu otočený čelem. Pro toho muže to vypadalo, jakoby on, Norton, šel pozpátku. Přece jenom se od ostatních trochu lišil. O co by to bylo jednodušší na normálním jezdicím pásu! Tam by se prostě postavil zády ke směru jízdy a nebudil by pozornost.

Tady si ale nemohl pomoci. Muž před ním se začal uchechtávat. Asi si zrovna nevšiml, že žije pozpátku, takže Norton, který žil popředu, mu byl směšný. Norton se otočil a zkusil jít pozpátku.

Ale bohužel to nebyl nejšťastnější nápad. Ostatní mohli pozpátku chodit bez problémů, protože byli obrácení; a to Norton nebyl. Toto bylo pro něho nové. Zkusil udělat pár kroků a mávaje rukama ztratil rovnováhu. Tohle taky nebylo nejlepší řešení!

Podíval se zpátky k senátorovu domu. Pořád se z něj někdo díval. Malý démon?

Norton zapadl za roh do aleje, jenom aby zmizel z dohledu. Teď se nezdržoval s nějakou chůzí pozpátku; stálo ho to více námahy a trablů než bezpečí.

Uslyšel rachot. Doběhl ke zdroji – a uviděl staršího muže, jak leží v hromadě odpadků, krev se mu rozlévala kolem hlavy. Očividně byl přepaden a potřeboval pomoc. Norton se k němu vydal – a uviděl jiného muže, jak k nim běží, v ruce drží peněženku.

Norton se zastavil, nechápal, co se děje. Utíkající muž přiběhl přímo k tomu ležícímu, strčil mu peněženku do zadní kapsy a uskočil dozadu, zatímco ležící se postavil na nohy. Ten první si vzal ze země tyč a mlátil napadeného do hlavy. Pak se vzdálil, jako by se vůbec nic nestalo.

Naštvaný Norton útočnicka napadl. Chytil ho za rameno, ve které měl zbraň, a otočil ho k sobě. Ten překvapeně zakřičel, "Jeh"

"Vy jste ho napadli!" zahřímal Norton.

Muž na něho vyvalil oči. "Šepalš mak jevid eS" zvolal. Norton se zastavil. Oni mluvili pozpátku! Pořád samé komplikace! Nebylo pochyb, že si lidé vzájemně rozuměli, když žili všichni stejně, pozpátku. Ale on, Norton, žil popředu. Tato mluva se mu ani trochu nelíbila. Mohl to vlastně očekávat, i když s tím neměl žádné zkušenosti, protože když se chtěl s někým spojit, změnil písek na zeleno. Bylo to všechno strašně nezvyklé.

Naštvaně vytrhl muži klacek z ruky a zahodil ho do křoví. "Vypadni odsud a už se tu neukazuj!" zakřičel a ukázal rukou.

Muž se na něho překvapeně podíval a pozpátku odběhl za roh. Norton stál a snažil se trochu zorientovat. Odzbrojil násilníka hned potom – hned předtím, než napadl nevinného – anebo vlastně zločin způsobil? Ten muž měl tyč, když se to stalo. Vlastně dokončil ten čin, než se obrátil čas; bude mu to znemožněno, když se čas znovu obrátí, po (před) tím, než se Nortonova mise skončí (začne)? Norton doufal, že ano. Ono totiž, to co se stalo, se nemůže přesně přihodit znovu, bez jeho vůle.

Podíval se zpátky na oběť, aby ji případně varoval před blížícím se nebezpečím, ale muž už byl pryč. Ale co, vždyť se to ještě nestalo.

Norton šel dál do aleje. Bylo to divné místo, chodník po stranách lemovaly odpadkové koše a všude se válela špína. Odpadkové koše? To byla další stránka minulosti, která nebyla zrovna nejšťastnější! Mnohem lepší bylo používat normální mizící kouzlo a všechno bylo v pořádku! Samozřejmě, že takové kouzlo bylo velmi nákladné a zdaleka ne všichni ho uměli používat správně; někdy se dokonce stalo, že jste si přičarovali hromadu dalších odpadků.

Podíval se nahoru a uviděl magický koberec, jak pozpátku letí nad mrakodrapy. To byla jediná vymoženost moderního života, jakou tu viděl. Přece jenom to nebylo před dvě stě lety, i když to tak mnohdy vypadalo.

Našel nějaké schůdky k zadním dveřím, a tak si na ně sedl. Ještě měl hodně času, byl od démona celkem daleko a tohle místo bylo asi to nejlepší, co tu viděl. Byl to určitě soukromý pozemek, protože to bylo fakt škaredé; lidé si těchto zastrčených uliček příliš nevšíмали.

Jeho oko zabloudilo na protější zeď a našlo tam nápisy křídou, sprejem a kdo ví, čím ještě. Byly to zbytky, které nikdo stejně nikdy nečetl, ale Norton teď neměl nic jiného na práci, a tak si je prohlížel. Většina byla psaná pevnou mužskou rukou, velké a tmavé a většinou pěkně drsné jak provedením, tak významem: čtyřpísmenná slova popisující veškeré lidské i nelidské orgány, jako by muži byli tím posledním ve vesmíru, a tak to museli dát najevo. Tyto postřehy byly většinou prací náhodných pozorovatelů, poznámky na jejich vlastní a na lidi, kteří je do takové situace dostali. Žádné ohledy nebo snad umělecké projevy, pouze hnus a špína. Norton se až zastyděl, jak může někdo ze sebe vyplivnout takovéhle fráze. Ale zjistil ještě jednu věc; ta slova nebyla pozpátku. Čas se sice obrátil, ale prostor ne. A tak když si s někým bude muset popovídat, může mu něco napsat. Lachesis to tak dělala, když se s ním potřebovala domluvit, hned jak nastoupil do úřadu Chronose; aspoň si to tak pamatoval.

Hned pod těmi mužskými nápisy bylo několik psaných ženskou rukou. Byly menší, smutné a otevřené a vypadaly jako by chtěly, aby na ně někdo odpověděl. "Můj John mě odvrhnul, ale já ho pořád miluju. Co mám udělat?" ptal se jeden z menších nápisů. Pod ním byla odpověď jinou ženskou rukou: "Ten můj taky; sviňák." A další: "Sestry, musíte vydržet, až ho ty bokovky omrzí." A další: "Kdo by stál o takové? Najděte si lepší." A poslední. "Komu říkáš bokovka?" Norton se musel usmát. Líbilo se mu ve společnosti těchto anonymních, ale otevřených žen víc než mezi muži; alespoň vypadaly tak zaujatě.

Zjistil, že nikdo na zdi nikdy nic nesmazal. Všichni pišící a čtoucí měli právo vidět a psát všechno a všichni toto pravidlo dodržovali: nikdy nemaž cizí nápis. Bylo úplně v pořádku odpovědět na jakoukoliv stížnost, kterou tu někdo pronesl, ale nikdo nesměl zničit původní nápis, nezáleží na tom, jak moc je zeď popsaná. Malé zprávy byly psány společně s velkými; některé se dokonce překrývaly, ale ne ty nové. Bylo to nepsané pravidlo.

Norton věděl, že ne všichni muži jsou drsní, fakticky frůdi, a že ne všechny ženy jsou malé, sladké, nevinné a kdoví co ještě. Jenom na zdi se projevovali tak, jak to potřebovali. Asi by to nakonec tak dopadlo se všemi, kdyby byl svět podobně svobodný a anonymní; poklesky civilizace lidem nabízely hodně. Tyto zdi s nápisy byly skvrnou na čisté vlajce společnosti a s nimi tam byly i tyto zastrčené uličky s odpadkovými koši podél, pošlapaným trávníkem a špinou na chodnících. Byla to zadnice města, ale byla stejně potřebná jako všechny ostatní části.

Hlavou mu probleskl náhlý nápad, a tak se zvedl, že země vzal kámen a pod tu řadu nápisů připsal jeden malý: "Tenhle John miluje Tebe a ne nějakou bokovku."

Pak se vrátil ke schodkům. Uvidí někdy ta první žena, co jí nabízí? Bude to pro ni něco znamenat? Anebo si toho ani nevšimne pod záplavou hrubiánských nápisů? Asi se o tom nikdy nedoví. To je tak trochu problém anonymity. Ale on musel něco říct, a omluvit tak trochu všechny muže.

Podíval se na zeď a očima hledal místo, kam svůj nápis umístil – ale on tam nebyl. Udiveně se podíval pozorněji – a zjistil, že se to dalo vlastně očekávat. On a celý svět s ním cestoval pozpátku, takže ten nápis tam vlastně napíše až za chvíli. Jeho nápis se objeví a pak tam zůstane.

Ale nápis tam nebyl, když ho psal! Jak je to možné? Zamyslel se a hned mu to došlo. Nebyl přece pravoplatným členem této společnosti. Nebyl tu původní, byl něco navíc. To, co udělal, nebylo opakem něčeho, co se stalo před chvílí; byla to nová událost. A tak vlastně trochu změnil realitu. Jeho poznámka neexistovala před tím, než ji napsal, ale existovala teď – anebo bude existovat, až se normální čas vrátí, i když vlastně, on tu nebude, aby ji napsal.

Byl ale k paradoxu imunní. Udělal, co udělal, a s tím už se nedalo udělat nic – akorát normální osoba by to udělat nemohla. Pro převtělené normální pravidla neexistovala. Znovu se naučil něco, o čem dříve nevěděl.

Vpravo se objevil zaběhlý pes a běžel k němu ocasem napřed. Doběhl k neurčité hromádce, zastavil se a chvíli hrabal. Pak se ze země zdvihly takové, no, věci a vlezly do psova vykládacího prostoru. Norton byl zhnusen a fascinován. Samozřejmě, že biologie fungovala taky naopak! Pes, přirozeně zvíře, nevěděl, co se stalo – ale jak budou na takovéhle podněty reagovat lidé?

Pes, uspokojen, se zase vydal pozpátku k odpadkovému koši. Byl vysypaný a odpadky se válely všude kolem. Pes k němu přiběhl a strčil do něj hlavu; kusy smetí vyskákaly a celý koš se postavil. Pes za chvíli vytáhl čumák a odběhl.

A pak se objevil démon jdoucí pozpátku. Byl o cosi větší než ten u láhve s kapslí. Oni ho hledali! Satan musel vědět, o co tu jde. Zpětný chod času ho musel nějak upozornit! Bylo tajemstvím, jak chtěl Chronose zastavit – ale Satanovy síly a jeho moc byly obrovské a Norton se s nimi rozhodně nechtěl potkat tváří v tvář. Musel se toho démona zbavit!

Ta věc utíkala dolů ulicí ocasem napřed a mrkala ze strany na stranu. Brzy Nortona uvidí a pak – na druhé straně se objevil další démon! Chytli ho do kleští.

Norton vyskočil, otočil se a chytil starodávne držadlo dveří, u kterých seděl. Dveře se otevřely; obyvatelé se očividně nebáli nevídaných návštěv přicházejících z tohoto směru – anebo si prostě mysleli, že doma nemají nic, co by stálo za krádež.

Dveře se otevřely a Norton vpadl přímo do kuchyně. Seděla tam žena a jedla nějaký zákusek. Byla to paní domu, kolem třiceti, ještě neztratila nic ze své krásy ale už to začínala být usazená žena. Nortona se nezalekla a ani nebylo divu, protože měla problémy sama se sebou. Jedla totiž naopak a vyloženě jí to nebylo příjemné, ale prostě s tím nemohla nic dělat. Všechno, co snědla muselo jít ven.

Šálek kávy byl do půlky plný; přidržela si ho u úst a chvíli pila, ale přesto to vypadalo zajímavé. Všechno pracovalo tak, jak mělo, svaly se jí při polykání stahovaly a vůbec. Ale když šálek položila zpátky na stůl, hladina byla výš a to ji zarazilo.

Pak si dala k ústům ruku a vyplivla na ni několik drobinek. Pak otevřela ústa doširoka a vyndala si z nich veliký kousek koláče. Takhle to pokračovalo, dokud nebyl koláč celý. Dívala se na to zděšeně. "Jej ot es oC" zeptala se nahlas.

"Všechno je v pořádku," odpověděl Norton a zavřel za sebou dveře, takže ho démoni nemohli vidět. "Jenom čas je pozpátku."

Podívala se na něho udiveně. "Yv etsj odk A" zvolala a rychle si přitáhla župan více k tělu. Její reakce však byly obrácené, takže se spíš více odhalila.

"Nemějte strach," řekl Norton. "Schovávám se před –" Pak se zastavil a zauvažoval, jestli jí jeho slova nebudou znít tak strašně, jako její jemu. Oba žili relativně k tomu druhému opačně, přestože žili vlastně spolu. Mohla ho vidět, slyšet, ale nerozuměla mu.

Žena vstala z křesla – a skoro upadla, protože její reakce byly obrácené. Norton si pospíšil, aby jí pomohl, ale to ji vyburcovalo. "I em es etjekýtodeN" zakřičela a vrazila do zdi. Rozbitý talířek, který ležel na zemi, se poskládal a vznesl se na polici.

Musel jí nějak uklidnit! Našel na stole kousek papíru a tužku; asi si chtěla napsat lístek na nákup. JSEM PŘÍTEL, napsal.

Dívala se na papír. Věděl, že její problém bude v tom, že v normálním čase vlastně ještě ani nepřišel, a tak jí tento po-časový efekt dělal potíže. Ale ona stejně teď žila pozpátku, takže se pro ni všechno změnilo. Pamatovala si, co se stalo v nejbližší budoucnosti.

Nejlepší, bude, když jí to pomalu vysvětlí. SCHOVÁVAM SE PŘED DÉMONY, napsal na papír.

"YnoméD" opakovala pochybovačně.

"YnoméD," souhlasil, přičemž se snažil napodobit její řeč. Bylo zajímavé, jak strašně zněla lidská řeč, když byla pozpátku! Pak znovu napsal: JSEM OČAROVANÝ. MLUVÍM POZPÁTKU.

"hO" řekla a její tvář posmutněla. "uktápzoP"

"UktápzoP," souhlasil, ale bál se, aby jeho slova nevyzněla jinak, než je říkal. Pak napsal: SVĚT JDE POZPÁTKU.

Souhlasně přikývla, matně si vzpomněla na ranní kávu a koláč. Asi si tenkrát myslela, že jí není dobře od žaludku. Teď věděla, že to bylo úplně jinak.

"?čorP" zeptala se.

Norton si formuloval odpověď, aby jí trochu rozuměla, ale brzy se ztratil. Jak ji mohl říct, že on je za to všechno zodpovědný, aby mu uvěřila? Aby to dokázal, musel by čas obrátit zpátky – a to odmítl.

A pak ho vyrušil z přemýšlení nad odpovědí příchod další osoby. Byl to muž, vešel pozpátku, v ústech láhev piva. Byl to určitě její manžel, protože v jeho přítomnosti byla jenom velmi spoře oděna. On měl na sobě zašpiněné pracovní kalhoty a košili, vlasy rozčuchané a byl neoholen. Co dělal doma zrovna teď, Norton nevěděl; možná, že to byl takový skoro nezaměstnaný, takže pracoval jenom někdy a stát mu posílal nějakou podporu, přičemž rodina čekala, až se ekonomická situace zlepší. Muž láhev naplnil do poslední kapky, pak ji pečlivě zavřel a strčil ji do ledničky. Pak si všiml Nortona.

Norton právě držel poslední papírek SVĚT JDE POZPÁTKU a doufal, že toho muže moc nerozzlobí. Žena se zase snažila trochu se upravit, ale zase se jí povedlo jenom trochu poodhalit to, co se snažila tak pečlivě schovat. "uktápzoP emejž ,šIV" řekla.

"?net ydat álěd utreč k ydat oC" zařval muž a vyvalil na Nortona oči.

"ynoméď deřp ávávoĥes es nO" vysvětlila.

"oN" začal, ale pak se odmlčel. "?uktápzoP"

"uktápzoP" souhlasila opatrně.

"!akádap latsod ěvářp mešj áj a ,oJ" řekl našťvaně.

Žena se na něho podívala a ztuhla. "?udvarp0" zeptala se a domyslela se, co bude dál. " – ež ,ánemanz adet

oT"

"!en udvarpo oT" zakřičel.

"!ežůmen eceřp ot ,en elA"

Nortonovi tak akorát došlo, co vlastně znamená "akádap" obráceně. Pomalu se usmál a vzpomněl si na psa v aleji.

"!čyrp udj áJ" zakřičel muž a snažil se dostat pryč z kuchyně. Ale jeho reflexy, stejně jako reflexy té ženy ho totálně zklamaly. Hovor mu očividně nedělal problémy, ale reakce byly obrácené. Ale přestože jejich slova a věty zněly obráceně, jejich myšlenky se zdály ubíhat normálně. Nortonova přítomnost je přiblížila realitě, ale ne natolik, aby byli schopni sami sebe kontrolovat. Muž, zmnožen svou nemohoucností, šel směrem dál do domu, asi na toaletu.

No, Norton si pomyslel, že přírodní cykly musí být zachovány, a že když tělo ze sebe vydalo kávu, koláč nebo cokoliv, musí to nějakým způsobem načerpat zpět. Biologie lidí a zvířat se zase o tolik nelišila.

"!eN !eN" ozval se křik z místnosti, kam zmizel muž.

Bylo slyšet i spláchnutí a pak strašný a hrozivý výkřik. Vypadalo to, jako by už muž dokončil vyměšování – nebo plnění, záleží na názoru.

Norton se rozhodl, že už tu nemá cenu zůstat a bude lepší zmizet, než se vrátí ten muž a udělá dost špinavou práci po tom, co se mu stala takováhle nepříjemná věc. Norton přistoupil ke dveřím a otevřel je.

Démoni už tam nebyli. Naštěstí se jim vyhnul. Protáhl se ven a nechal tu rodinu samu s jejími trabley. Poslední, co zahlédl, byla tvář té ženy obrácená k toaletě. Měla takový výraz, jako kdyby si náhle uvědomila, co tam vlastně její muž dělal.

Norton přeběhl ulici a opatrně šel k malému parku. Pak si vybral osamělý padlý kmen a sedl si na něj. Takto se alespoň nebude od ostatních tak odlišovat a nebude poutat zbytečnou pozornost.

Uplynula asi hodina; takže podle hodin bylo teď asi deset ráno. Norton sledoval nástěnné hodiny, jak se ručička blíží celé. Pak hodiny desetkrát odbily a dokonce zvuk zvonů byl opačný. Viděl, jak z větve na větev přeskakují veverky a jak dávají ořechy do skořápek, pokládají je na zem. Každou chvíli někdo prošel a hrst ořechů mu vyskočila do ruky. Pak ji vsunul do sáčku, který měl v kapse.

Zpoza keře, který byl za Nortonom, vyšel mladý párek. Nijak si ho při svých milostných hrách nevšimli. Ale jak vyšli, tak se zatvářili překvapeně a asi jim to zkazilo ten požitek. Norton poslouchal a uši měl natažené a fantazie fungovala na plné obrátky. Ten páreček na něho zapomene, hned jak zmizí za nejbližším rohem.

Slunce se pomalu pohybovalo na východ. Začínalo ráno. Začala rušná dopravní hodinka, kdy se auta i koberce řítily velkými rychlostmi po silnicích. Lidé pospíchali pozpátku parkem, aniž si toho všimli, a na Nortona se ani nepodívali. On jenom tak seděl na větvi, nehýbal se ani dopředu, ani dozadu.

Ale vyskytl se jiný problém. Čas neběžel přesně tak, jak by měl. Nejdříve si myslel, že se mu to jenom zdá, jak se nudí, ale když porovnal své hodinky s hodinami v parku, zjistil, že hodinám trvá minutu a půl, než jemu uběhne jedna minuta. Co se to stalo?

Otázku hned následovala odpověď: magie slábla. Hodiny byly silné, ale ne neomezeně a obrácení celého světa taky něco stálo. Po dvou hodinách už hodiny nemohly dál a čas se postupně zpomaloval; k udržení potřeboval více síly. Soustředil se a vrátil magii k plné síle. Povedlo se; vrátil se normální čas. Ale bude na to muset myslet, protože když jenom na chvíli povolí, čas povolí taky. A na to nemůže jenom tak čekat, musí na to myslet dopředu. Naštěstí to nebylo nic tak složitého; bylo to asi jako hlídat kufr na letišti. Bylo to celkem pohodlné a bylo to automatické.

Hodiny odbily devátou a začaly svou cestu k půl osmé. Pak znovu odbily devátou. Norton překvapeně vyskočil. Zamyslel se a čas se nejen zpomalil, ale obrátil se. A to fakticky nebylo dobré! Znovu se soustředil a hodiny potřetí odbily devátou a čas se znovu vydal tím správným směrem.

Norton se procházel parkem. Báł se posadit, že by zase ztratil koncentraci. Ještě mu zbývalo několik hodin a on to musel zvládnout.

Výdal se cestou dozadu, k fontáně, do které proudila voda – a uviděl na připojující se cestě démona. Ten se pohyboval pozpátku, takže Norton neviděl; to už měl takto podruhé štěstí. Norton chodil normálně, dokud ho nikdo neviděl, ale pak se musel otočit nebo zastavit. Ale kdyby se zastavil tady, démon by k němu přišel natolik blízko, že by ho uviděl, a to se nesmělo stát. Norton si pospíšil zpátky cestou, kterou sem přišel. Schoval se za strom a počkal, až démon přejde. Ta věc ho jistě hledala; Satan neposílal demony do normálního světa z jednoho dobrého důvodu: lidi by je určitě neviděli rádi. Ne, že by se takhle báł o lidské dobro, ale hodně lidí by se přidalo k víře a tím by on přišel o duše. A tak své služebníky radši moc na veřejnosti neukazoval kromě kampaní, kdy říkal, že peklo je vlastně celkem solidní věc. Vlastně bylo s podivem, že mu někdo uvěřil – ale na světě pobíhalo mnoho hlupáků. Satan prý taky organizoval něco kolem válek, ale jeho demony tam nikdy nikdo neviděl, takže se o tom moc nevědělo.

Ale všechno tohle chození a bloumání už Nortona unavovalo. Chtěl dát odpočinout nohám, ale ne hlavě. "Sningu!" řekl rozhodně. "Upozorníš mě, když začnu ztrácet koncentraci?"

Stisk.

S díky usedl na lavičku. Oh, jak to bylo příjemné posezení!

Po patnácti minutách ho Sning dvakrát silně stiskl.

Zbystřil smysly. "Díky, Sningu," řekl. "Tohle jsem potřeboval. Zůstaň v pohotovosti."

A takto čas uběhl až do osmi ráno. Pak Norton vstal a znovu se chvilku procházel. Musel vydržet až do pěti, už byl na půli cesty.

Uviděl dalšího démona, a tak ho obešel. Opravdu to tu křižovali! Naštěstí ho neviděli, protože chodili pozpátku. Ale asi se tu budou objevovat čím dál tím častěji, jak se bude blížit osudná hodina; jak to tu zvládne, aniž si ho všimnou?

Bylo pořád těžší udržet hodiny v chodu. Cítil se, jako by běžel maratón; míle ubíhaly, ale cíl byl pořád v nedohlednu. Dokáže to dotáhnout až do konce? Musí! Ale nevypadalo to na procházku růžovým sadem. Nikdy předtím nic takového nezkoušel; neměl na to sílu a ani nevěděl, jak se přinutit zvládnout takové vypětí.

Už si zvykl na to, že všechno bylo naopak. On sám sice postupoval kupředu, ale všichni ostatní na tom byli dost špatně. Vůbec nevěděli, co udělají v příští minutě, a to jim bylo nepříjemné. Nemohli se v podstatě rozhodnout, co budou dělat, a on jim v tom nemohl nijak pomoci. Nezdálo se, že to, co dělají, je nějak nepřírozené. Asi se na to celé dal vyslovit nějaký názor, ale on se teď na nějaké myšlenky nemohl soustředit.

Sning ho stiskal čím dál tím častěji, ale do sedmi to zvládl bez větších problémů. Ještě dvě hodiny!

Jeho mozek a vůle začala nahlodávat nová pochybnost. Opravdu zvládne soustředit se až do pěti hodin? Jeho síla vůle nemá mnoho společného s vůlí řídit hodiny a on se už cítil dost unavený. Hodiny se zpomalovaly a on jim musel věnovat více pozornosti a jeho vůle už začínala být neschopná. Hodiny v parku se už zase začaly zpomalovat a lidé začali hrát divné divadlo, pohybovali se dopředu a dozadu, jak se Norton snažil dát hodiny do pořádku. Sning stiskal skoro pořád, a tak to taky začalo ztrácet na účinnosti. Norton už byl celý propocený, ale ještě pořád se držel na nohou. Bylo to strašné.

"Pane, mohu vám kajen tcomop?"

Norton se překvapeně podíval, kdo to k němu takhle mluví. Byla to hezká mladá žena, která chodila k němu a od něho, jak se měnil čas. "Ne, já..." začal, ale dostal závrať.

Chytila ho za rameno a vedla ho k lavičce. "?etsjen nemocnY" zeptala se starostlivě. "Tady, etďasop es, jsem zdravotní sestra."

Její řeč se pořád měnila podle toho, jak šel čas. Musel ho nějak dostat do normálu! Dal hodinám nový příkaz a čas se vrátil.

"?ytilaer yněmz élátsuen elhyt ot uosJ" zeptala se. ".ohénzorh kat cin týb ot yb olěmen ela ,tibosúpziřp es énzítbo imlev ej ež, mIV"

Nortonovi se trochu ulevilo, když slyšel nepřetržitou zpětnou řeč, i když nebyla úplně v pořádku. Ta žena si všimla změn v čase a snažila se mu pomoci. Myslela si ale že to, co ho tak unavuje, je šok ze změn času. Vlastně, když se to vezme kolem a kolem, tak to byla pravda.

"Děkuji vám," řekl.

Podívala se na něho ustaraně. "?eisafA" zeptala se.

Ooops – neuvědomil si, že na ni promluví svou normální obrácenou řečí. Ona si myslela, že to je afasie.

Vlastně zase nebyla tak daleko od pravdy. "Ano," řekl.

"!ěderakš udvarpo ot ádapyV !éntapš ej ot ,mH" řekla. Norton nohou uhladil kousek země vedle lavičky a prstem napsal krátkou zprávu. ZA CHVILKU TO PŘEJDE.

Zalovila v kabelce a vytáhla papír a tužku. PŘEČTETE TENTO NÁPIS? napsala.

Přikývl. ",ukdářop v ozrb etedub ,mílsym kaP" řekla a postavila se, připravena odejít.

V tu chvíli si Norton všiml dalšího démona. Ta postavička utíkala k nim, ale přestože běžela pozpátku, nebylo možno se jí vyhnout.

Norton strčil hlavu do dlaní a doufal, že si ho d'áblík nevšimne.

"?ěntapš máv inen ,hO" řekla dívka a sklonila se k němu. Měla hezké tělo a Nortona dobře schovala před ostrým pohledem démonovým. Všiml si, že postavička proběhla a nevěnovala mu pozornost.

"tahcen alěm ut sáv hcyb ež ,mílsymeN" řekla pak.

Pravda byla, že asi potřeboval pomoc jedno jakou. Půjčil si od ní papír a tužku. JAK SE JMENUJEŠ?

".agleH ?ujunemJ"

"Agleh," opakoval opatrně a ona se usmála. Bylo legrační mluvit pozpátku.

Agleh ho vzala k sobě domů na okraji parku a udělala mu pohodlí na gauči, odkud měl dobrý přehled o čase, protože viděl nástěnné hodiny. Byla překvapena jeho potřebou vidět pořád hodiny, když měl na ruce svoje, ale nechala to být. Byla to, jak se ukázalo osamělá dívka pracující v nemocnici a dneska měla volno.

Měla měkké srdce, a proto nemohla odmítnout pomoc lidem v nouzi. On jí řekl své jméno, Norton, a taky jí řekl, že vlastně mu nebylo špatně, ale chtěl se schovat před démonem. Podívala se na něho chápavě a neprotestovala. Nebyl si jistý, jestli je to dobře, ale nechal to být.

Nabídla mu snidani, bylo čtvrt na sedm. Norton se snažil něco namítnout, ale ona rozhodla, že mu jídlo pomůže. Na chvíli ale zapomněla nový způsob jedení.

Přinesla si z dřezu špinavé nádoby a položila ho na stůl, pak se posadila a vyplodila pěkný sendvič, vejce a sklenici mléka.

Norton nejedl. Nemohl, protože mu nic nedala. Proč by taky měla? Krásně se přizpůsobila životu pozpátku a pozpátku posnídala; očekávala, že on se zachová stejně.

Norton se na ni podíval. Nevěděl, jestli jí má říct o své pravé totožnosti. Slova ji asi nepřesvědčí, a tak bude muset něco udělat.

Vzal jí vejce a sendvič dříve, než je mohla připravit a strčit do lednice, a obojí snědl. Byly opravdu velmi dobré a on měl už hlad.

Agleh se na něho podívala. Pak se zasmála. "Iuktápzop etejiz yV" zvolala

"Já žiju pozpátku," souhlasil

"?kaJ"

Napsal na papír. JÁ JSEM CHRONOS, PŘEVŤELENÝ ČASU. CELÝ MŮJ ŽIVOT JDE POZPÁTKU.

Znovu se na něho podívala, na prázdné talíře a opět na něho. Pokrčila rameny " – elhot ela iigam s máktop aksend es ež ,mesj alakeČ" zvolala. ".ohénij énlpú océn etsj yV"

"Ona," souhlasil, a znovu se snažil mluvit pozpátku.

Vytáhl hodiny, s pískem padajícím vzhůru, a ukázal jí, jak ho ta věc následuje, když ji nechá viset ve vzduchu.

"?tavidop ot an es užūM" zeptala se.

Půjčil jí hodiny – ale když se je snažila vzít do ruky, nemohla. Její ruka jimi prostě prošla. Pro ni to byl pouze spirituální objekt.

To ho překvapilo stejně jako ji. Pamatoval si, že Tho ty hodiny prostě vzalo. Co se teda stalo?

Agleh se podívala na prázdné talíře. Věděl, o čem přemýšlí: odkud se vzalo to jídlo? On ho snědl a ona s ním udělala pravý opak; kdyby šel čas naopak, bylo by to naopak. Kdy a jak se tu to jídlo vlastně vzalo?

Pak se opět podívala na hodiny. "...xodaraP"

JSEM NA PARADOX IMUNNÍ, ujistil ji lístkem. Pak jí asi půl hodiny vysvětloval, jak to vlastně je. I s tím, jak vlastně mění čas. Ona vlastně nežila pozpátku, protože on tu ráno určitě nebyl. Ted' žila pozpátku, ale byla tu s ním. Pamatovala si svou blízkou budoucnost.

"!advarp ej oT" zvolala. "!ot is ujutamaP"

Vysvětlil jí, jak se snažil zahnat Satana, a tak musel celý svět obrátit naopak. A teď, díky její pomoci, už to celkem šlo, čas se nezastavoval.

JÁ JSEM VE TVÉM ČASE, napsala, jako že tomu rozumí. Vlastně dala na stůl už popsany papír a tužkou po něm zprava doleva přešla, takže slova zmizela. Když byl papír prázdný, položila na něj druhý, popsany, a udělala to samé. Zpočátku vypadala překvapeně, ale brzy si zvykla na to, že takto je to vlastně přirozené. Nortonovi připadlo, že jeho psaní jí musí připadat stejně uhozené.

Přes to všechno ale Norton nebyl úplně v pořádku. Síla přesýpacích hodin byla pořád nestálá a pro něho to znamenalo veškeré úsilí, aby je udržel v chodu. V šest patnáct se čas opět obrátil.

Agleh naštěstí hned pochopila. "!menataS es tavojob etisuM" řekla. ".tcomop mísuMáv ež ,mílsyM" Její mluva se skládala jenom z krátkých vět nebo slov; ty však byly poskládané podle toho, jak běžel čas. Jinde asi lidé opravdu mluvili úplně naopak, ale v jeho přítomnosti to bylo trochu ovlivněno jeho časem. Proto se asi lidé v jeho přítomnosti cítili tak nesví; jinak by asi ani nezjistili, že nastala nějaká změna. Věděl, že jeho přítomnost způsobí mnoho menších paradoxů.

Ale bohužel nevěděl, jak by mu mohla Agleh pomoci, i když její nabídka byla skvělá. Jeho vůle ovládá hodiny a jediné jeho vůle jim mohla poroučet. A taky to byla jeho vůle, co mu mizelo každou minutou.

Když se jí nepodařilo hodiny jakkoliv chytit, svařila obočí a podívala se na něho. ",saČ" řekla. ".sač etsj udvarpO"

CHRONOS, napsal znovu. TO JE ÚŘAD.

Prohlédla si ho pozorně. "?kěvolč ínámron etsj kap elA"

"Ona," souhlasil pozpátku.

".uktápzop etejiz A"

"Ona."

Napsala. ALE NAŠE VŮLE JSOU STEJNÉ.

Pokrčila rameny, protože neviděl, kam míří.

SPOJME MOU VŮLI S VAŠÍ, napsala.

Nortonovi spadla údivem čelist. Bylo tohle možné? Zkusili to. Norton nechal svou vůli odpočinout, a když se začal čas obracet, Agleh se soustředila na hodiny. Pracovalo to – akorát, že její vůle byla jenom zlomkem toho, co mohl dokázat on. Mohla mu výrazně pomoci, ale sama by to neudržela. Stejně to ale bylo báječné; prodloužilo to dobu, po kterou budou moci čas udržet.

Dotkla se ho, dala mu ruku kolem ramen, ale na hodiny to nemělo žádný vliv. Tam působila jenom její vůle.

Ted' k němu byla nebezpečně blízko. Agleh si navlhčila rty. ".olyb ot yb ékaj ,ávaděvz mesJ"

Norton se otřásl. "Co, jaké by to bylo? Satanovo vítězství?"

Přes tvář jí přešel jemný úsměšek. " – šiv kašv – anež a – žuM"

Nortonovi to došlo. Žena a muž. Ted' byla řada na něm. Jeden se pohyboval v čase jedním směrem, druhý naopak. Bylo to možné?

" – ávaděvz mesJ" zopakovala a znovu si přešla rty jazykem.

Byla to nádherná žena, a přestože ji znal jenom chvilku, tak se mu velmi líbila a byl jí vděčný za její pomoc. A taky byl zvědavý, – jak by asi vypadal sex v takovéhle podobě?

Ale čas se hrozivě zpomalil, písek cestoval v hodinách nahoru a dolů. Pomoc Agleh mu přidala skoro hodinu, ale teď už to nebylo tak dobré!

".,ětšírř ydkēN" řekla. Její rozhodnutí bylo tak náhlé, že než se stačil vzpamatovat, pokynula své vůli a hodiny šly dopředu, jako by se nic nestalo.

"Někdy příště" souhlasil zklamaně Norton. Nebyl příliš nadšen, ale čas už zase běžel tím správným směrem, takže aspoň takhle bylo všechno v pořádku.

Odtáhla se od něho. Pak pokrčila rameny a znovu se k němu přitulila. Objal ji, ale přitom se soustředil na hodiny, takže čas se neobracel. Přitočila se k němu, pomalu se k němu přiblížila a pomalinku přiložila svá ústa na jeho. Ten polibek si vychutnali, bylo to jako mnoho jiných polibků; nádherné a přitom zvláštní.

Čas se zakomíhal. Soustředil se na normální chod. Pak zdvihl hlavu a krátce se na ni podíval. Ona otevřela oči a odtáhla se od něho.

Líbali se a aspoň pro jednoho to muselo být pozpátku – a přitom to bylo nádherné.

"?anež ánij i ětoviž mévt v alyB" zeptala se.

"Jiná žena," souhlasil. "Ale ta, kterou jsem miloval, umřela."

"aleřmU" opakovala.

"Myslím, že byla trochu – trochu jako ty."

".ykíD"

"Já –" začal, ale pak se rozmyslel. Pak použil kousek papíru, aby to vysvětlil. Přesto mu to chvíli zabralo: nejenom, že žil pozpátku, ale ani sem vlastně nepatřil; jeho normální čas byl někde osm let v její budoucnosti; takže až se tam vrátí, sem se už nebude moct nikdy podívat, aby se nezdojoval. Jenom tato jedna schůzka, to bylo všechno, co jí mohl nabídnout. Kdyby zvolil normální čas, cestovali by v opačném směru. Pro ně tu doslova neexistovala budoucnost.

Ale ona, jako by věděla, zeptala se ho na jeho předchozí život, předtím, než převzal úřad Chronose.

Norton se rychle zamyslel. Před osmi lety v jeho životě mu bylo tak třicet a právě nebyl nikde zaměstnaný. Vlastně pořád cestoval po parcích a vyprávěl příběhy, aby měl na večeri. Ale co kdyby potkal takovouhle ženu? Potkal by potom Orlene?

A způsobil by Orleninu smrt?

"Tady máš mou adresu," řekl a napsal ji na kousek papíru. I kdyby se náhodou stalo, že by měl nastat nějaký paradox, on se bát nemusel; jeho se tato věc netýkala. "Ale jsem mladší a o své budoucnosti Chronose nevím zhola nic. Možná bude lépe, když mi nic neřekneš."

"árboD" souhlasila.

A teď narazil na problém jakéhokoliv vztahu s normálními ženami. Zbavil se toho u Orlene, ale tam to bylo kvůli něčemu jinému. Ale teď zjistil, že to ani tak nebylo možné; zpětná existence mu neumožňovala jakýkoliv blízký kontakt s lidmi. Tohleto byl jeho plat za jeho funkci. Clotho to věděla, znala problémy převtělených, kteří byli nelidmi, a on zvlášť. Jako převtělený to Clotho mohla trochu napravit. Ale Agleh –

".sipod it ušípaN" řekla.

"Výborně, dopis," souhlasil.

"?talsop mám oh it mak elA"

"Kam?" zauvažoval Norton. "Nejspíš Chronosovi, do očistce." Doručovala pošta dopisy i do očistce? Thanatos se o něčem takovém zmiňoval. Napsal jí adresu na kousek papíru: CHRONOS, C/O OČISTEC. "Ale nejsem si jistý, jestli mi ten dopis dojde nebo jestli budu schopen odpovědět. A jestli dojde, opravdu nevím kdy." Možná dva roky před tím, než ho napsala? Obrácený čas měl i svoje mouchy.

Už bylo skoro šest ráno. A čas na provedení akce se nezadržitelně blížil. Už bude brzy 5:00 ráno. ...

Ráno – jak to bylo zvláštní, pět hodin před polednem. Paradox. Ale nikdy o tom takto nepřemýšlel.

Ale musel se soustředit na svůj úkol. Zbavil se hlídajících démonů – ale jak se dostat ke kapsli a přitom je nevzbudovat? Budou nebezpečně blízko. Jako převtělený byl vůči nim v podstatě imunní, ale nebyl si tak zcela jistý, jestli na to nějak nevyzrajou. Stejně, snažil se změnit, nebo spíše nezměnit realitu. A tak jeho možnosti nakonec vyplynou ze situace.

".uhomop it áJ" nabídla se Agleh.

Nechat ji bojovat proti služebníkům pekelným? Tak tohle nečekal. NE, JE TO NEBEZPEČNÉ, napsal.

A CO KDYŽ SATAN VYHRAJE? odepsala. Dostala ho.

"Peklo na Zemi," zabručel.

".imeZ an olkeP" zopakovala. A na papír napsala: ZVLÁDNEŠ TO SÁM?

Norton zvážil situaci. Asi bude muset počkat na poslední chvíli a pak to zkusit a doufat, že se mu nic nestane. To byla jedna možnost. A jaké měl vlastně šance na úspěch? Padesát k padesáti? S osudem světa nebylo radno si takto zahrávat a jemu se to ani nějak zvlášť nelíbilo. Ale jak by svoje šance zvýšil?

TO PŘECE NEMŮŽEŠ, napsala.

Pokrčil rameny. Asi měla pravdu. Ale přesto si nebyl jistý, že by mu nějak mohla pomoci. Opravdu ji nechtěl dostat do křížku s démony, na to byla moc hezká a milá. "Musím si to prostě sám aspoň zkusit," řekl jí jemně.

Začala protestovat, ale on tu měl hlavní slovo. Vzpomínka na Orlene a její osud mu způsobila bolest a nechtěl dopustit žádné další násilí na smrtelných.

Nakonec se s tím smířila. Napsala: ALE VRÁTĚ SE, KDYBY –

"Určitě," slíbil Norton, ale přitom doufal, že se vrátit nebude muset. Stiskl jí ruku a odešel.

V chůzi pozpátku už se zlepšoval. Koordinace pohybů a být opatrný na hlasité projevy ho dělaly takřka dokonale maskovaným. Jít těsně před někým znamenalo v podstatě jistotu, že do něčeho nenarazí, protože normálně ta osoba už prošla, a za ní se tak rychle nemohlo nic octnout. Už na to ani nemyslel, a to ho potěšilo.

Měl v plánu dostat se co nejbližší té místnosti tak, aby ho někdo nechytil, a tam vyčkat až do té pravé chvíle. Chytí démona, hned jak vymění kapsli – což bude těsně předtím, v normálním čase – a polije ho svěcenou vodou, než

stihne cokoliv udělat. Samozřejmě ho to neochrání před tím, aby se s ním utkal, ale zabrání to démonovi vyměnit kapsli. A když si akci dobře načasuje, neměl by ho žádný hlídkující démon napadnout.

Zacouval ke kmeni stromu a odpočinul si. Ptačí zbytek vyskočil ze země a vzlétl do koruny stromu: dobře, že nestál zrovna na tom místě. Okolo něho chodili lidé, ale nevěnovali mu nejmenší pozornost. Bylo brzy ráno; slunce ještě ani nevyšlo. Když se nikdo nedíval, přiskočil Norton nízký plůtek a skončil v zahradě senátorova domu. Bylo to pěkné místo. Nedaleko bylo právě děvčátko, které trhalo – netrhlo květiny; sázelo je pěkně jednu vedle druhé do hlíny.

Co tu ksakru tak brzo ráno dělala? Ty květiny ještě ani nebyly otevřené; čekaly na první sluneční paprsky.

"Joha jeH" řekla a otočila se k Nortonovi.

"Joha," odpověděl a sestavil otázku. "Šildyb ut yt?" Podívala se na něho pobavena jeho srndovní výslovností a chováním. "Ůtsoh z ohondej ečidiř ohínboso arecd monej mesj áj ,eN"

Tak tohle bylo na Nortona moc složité, a tak se jenom pousmál. Chtěl se jí nějak zbavit a dostat se do domu. „;Mehobs," řekl a pomalu se vzdálil.

"!ínčargel ývokat etsj yV" řekla.

Norton se prodíral zahradou a nebylo to nic příjemného. Nakonec se dostal ke kmeni stromu. Tak, a teď byl konečně sám. Otočil se a popředu se vydal k domu.

Od zdi se odlepil chlapík a podíval se na něho. ".isonorhC"

Norton se zastavil. Tento muž ho poznal! "Kdo –?"

Muž se jenom usmíval. A pak uviděl Norton jeho oči.

Byly jako skleněné čočky, s jemným nádechem do červena. Oči démona!

Byl chycen démonem ovládajícím lidské tělo. Teď, když byl Chronos takřka bezbranný, tohle byla dobrá cesta, jak se ho zbavit. "ItičinZ" řeklo to a natáhlo se to po Nortonovi.

Tak to by stačilo. Rychle si přes své oblečení přehodil bílý plášť. Démonova ruka se po něm ještě jednou natáhla, ale narazila na tuniku. Rychle a s výkřikem ji démon stáhl zpět.

".johA" Oba se otočili. Byla to ta malá holčička. Šla za Nortone, asi proto, že se jí líbil.

Démon ji chytil. Dívka se mu zmítala v náručí. "ItíbaZ" křičel démon. Vytáhl hrozivě vypadající nůž a podržel ho dívence pod krkem. Druhou rukou ji držel za vlasy.

Norton věděl, že by se mu nepodařilo dostat démona a dívence neublížit. Byla rukojmí – a démon by se nerozmýšlel ji zabít. Opravdoví démoni jenom sloužili vyšším mocem, převtěleným.

"Co ode mne chceš?" zeptal se Norton.

".ydat jŭtS" řekl démon.

Zůstat tady, dokud nebude příliš pozdě – brzo – zastavit démona s kapslí. Anebo až dojde magická síla hodin. Jinak řečeno, Satanovo vítězství. To nemohl dovolit.

Ale když cokoliv zkusí, démon ublíží dítěti. To se mu líbilo ještě méně.

Čas zakolísal – a něco ho napadlo. Soustředil se, nebo spíše si odpočinul a nechal čas běžet. Démon odložil nůž, dívku pustil a začal se věnovat Nortonovi. Tentokrát ho Norton chytil a obalil ho pláštěm.

Démon křičel. "Ty mne zabiješ!"

Za chvílku tělu začaly přibývat roky. Kůže se scvrkávala; šaty ztrouchnivěly a odpadly. Za moment se tělo sesunulo k zemi. Ten muž zemřel stářím.

Norton ho pustil. Děvčátko se vedle třásl strachy, v očích měla strach. "Tys ho úplně vysušil!" křičela.

"Musel jsem. Chystal se ti ublížit."

"Hej – a už vůbec nemluvíš tak legračně!"

Norton si vzpomněl. Soustředil se a znovu otočil čas. Bylo to jako vzít na sebe po těžké práci nějaké závaží.

Dítě zaštkalo. "!énčargel kat šívuľmen cebův žu a jeH"

Norton ji vzal za ruku a odvedl stranou. Věděl, že démon, kterého zničil Chronos, se už nevzpamatuje, ale jistota je jistota.

Dívka zakřičela. "!lišusyv ěnlpú oh syT"

Ještě k nim něco dolehlo. Byl to démonův poslední výkřik: "Ty mne zabiješ!" Byla to vlastně pravda jenom jako. Démon na sebe nemohl vzít fyzickou podobu. Stávalo se to jenom ve velmi zvláštních případech. Démoni byli spíše jako zlí duchové bez hmoty. A tento byl hmotný, jenom proto, že se dostal do myšlení nějakého člověka.

To ale znamenalo, že tu démoni mohli normálně působit. Nemohli ublížit jemu, Nortonovi, ale mohli ohrožovat všechny ostatní. A to se Nortonovi nelíbilo. Mohli si brát rukojmí.

Na jednoho člověka to bylo trochu velké sousto. Dokázal zničit jednoho démona – nebo ho poslat zpátky do pekel, ale tato šance by se mu už nemusela naskytnout. Zachránil dítě, ale bylo tu tolik potenciálních obětí a on věděl, že by se je Satanovi služebníci nebáli použít. Nebál se ničení žijících hostitelů démonů, protože démon mohl do člověka vstoupit, jenom když ten s tím souhlasil. A s takovou věcí by souhlasily jediné ty nejhorší vrstvy obyvatelstva.

"Běž domů," řekl dívence. "Najdi svou rodinu a utečte pryč. Je tu Zlo. Utečte hodně rychle."

Dítě se podívalo, ale rozběhlo se pozpátku pryč.

Norton se pokořeně vrátil k Agleh.

"Měla jsi pravdu" řekl. "Sám to nezvládnou. Ti démoni jsou schopni obsadit lidské tělo a pak jsou opravdu nebezpeční. Ale pořád si nejsem jistý, jestli můžeš nějak pomoci, a nechtěl bych nic riskovat

Otřásla se, když pochopila, co jí chce říci. ŘEKNI MI, CO MÁM DĚLAT, napsala.

Jeho oko spočinulo na prstenu. "O.K. Sningu?" zeptal se.

Stisk. "Opravdu nám může pomoci?"

Stisk.

Agleh ukázala na prsten. "eigaM" zeptala se.

"Eigam," souhlasil. A stručně to Agleh vysvětlil.

"?tcomop užům máv kaj ,uginS" zeptala se prstenu.

Stisk stisk stisk.

"Na takovéhle otázky nedokáže odpovědět," vysvětlil Norton. Pak napsal: JENOM OTÁZKY ANO NE.

".etnimorP .hO" Na chvilku se zamyslela a pak napsala: MŮŽE SNING NĚJAK POMOCI?

Stisk. To znamenalo, že Sning umí číst.

Norton byl překvapen. "Přímo? Fyzickou činnost?"

Stisk.

Čas rychle ubíhal. Brzy si ujasnili, co budou dělat, a vytvořili si jednoduchý plán. Problém byl v tom, jak jim Sning vysvětlil, že démoni se mohli chovat jako lidé, protože se do lidí mohli vtělit. Satanovi služebníci ale nemohli nijak ublížit nevinným lidem. Norton s Agleh museli najít demony a lidi před nimi varovat takže démoni nebudou mít žádné tělo, které by mohli použít.

Sningův jed mohl způsobit, že bylo člověku velmi špatně, ale na pravého démona vlastně neměl žádný účinek, protože to byly jenom přízraky. A tito démoni obcházelí okolí a snažili se někde Nortona objevit, zatímco ti, co obsadili některé lidské tělo, se ho snažili zastavit. Nevěděli, kolik jich venku je, ale nejspíš dost na to, aby svou práci udělali. Satan jich sem určitě pošle nejvíc hned předtím, než byla změněna kapsle s jedem, protože to byl kritický bod; ta síť v minulých šesti hodinách byla asi jenom taková odstrašující.

Norton věděl, že lidé, ve kterých byli démoni, byli citelé Satana a předurčení zkáze, a necítil k nim žádnou lítost. Ale teď mu na mysl přišlo něco jiného: mohli démoni napadnout i těla dobrých lidí? Sning ho uklidnil; nemohou. Dobrota byla pro pekelná stvoření nepřístupnou oblastí. Ale jeho obavy ohledně rukojmí a nevinných lidí byly oprávněné, Sning souhlasil. Jenom senátor byl toho ušetřen. Satan by přece nechtěl zabít člověka, kterého se celou dobu snažil uchránit.

Norton nemohl odhalit na první pohled, kdo v tom byl nevinně a kdo byl démon, a jestliže to nevěděl, se k nikomu nemohl bezpečně přiblížit. Mohl by omámeně identifikovat v budoucím čase a tak je obejít?

"Ti praví démoni jsou opravdu všude," poznamenal Norton dívaje se z okna. "Tamhle na druhé straně ulice zrovna jeden jde."

Agleh se také podívala. "edK"

Ukázal prstem. "Tam"

Zavrtěla hlavou. ".mídiven cin mat udvarp0"

Démon byl celkem velký. Sning třikrát stisknul. "Myslíš, jako, že ho nemůže vidět?" zeptal se překvapeně

Norton.

Stisk.

Otočil se k ní. "Je tam přízrak démona – ale ty ho nemůžeš vidět."

".tědiv oh uhomeN" souhlasila.

"Ale on tam je, Sning ti to potvrdí."

Podívala se na něho tak chápavě, že se Sning rozvinul a skočil Agleh do ruky. Neměla strach z hadů.

"!endes im kaj ,hO" zvolala.

Sning se jí obtočil kolem prstu. "Zeptej se ho na nějakou anone otázku," řekl Norton.

"?noméd udvarpo mat eJ" zeptala se. Pak vyskočila.

"!lunksits ěm nO"

"Kolikrát?"

".uondeJ" řekla a zdvihla jeden prst. "To znamená ano. Ona."

".ot ej kat ,hO" Vypadala potěšeně. ".tím ohévkot ocěn hcyb alěthC"

Mít Sninga? "No, mohl bych ti ho půjčit – takže budeš vidět demony. Já je vidím i bez jeho pomoci." To byla další výhoda, kterou jako Chronos měl.

".onA" souhlasila

Teď už to bylo v pořádku. Agleh a Sning se podívalí po senátorově domě a vyšpehují všechny demony a posedlé lidi. Satanovi služebníci je nechají na pokoji, protože Agleh je normální dívka a ne převtělený. Pak Nortonovi oznámí, kde kdo je; aby když přijde ke kapsli, věděl, na co si má dávat pozor. Sning Agleh upozorní při sebemenším nebezpečí. S trochou štěstí by se jim to mohlo podařit dřív, než se to Satan dozví.

A pak si Norton konečně odpočine. Vráť se do svého času a Agleh už nikdy neuvidí. Ale co; i těch pár hodin, co byli spolu, mu ten pobyt pěkně zpříjemnilo.

Věděl že by neměl, ale napsal na papír: MÁŠ RÁDA DIVOČINU?

Odpověděla: MILUJI JI

Proč se takhle soužil?

"!ot an áruh kaT" řekla rychle a obrátila se ke dveřím. Norton ji vyprovodil, ale pak toho nechal. Nemohl se u senátorova domu ani ukázat, dokud nevěděl, kde drží démoni stráž. "Počkám tu," řekl.

".johA" souhlasila a odešla.

Norton se za ní díval z okna. Démon tam pořád byl, ale na Agleh se ani nepodíval. Oddechl si; tak tohle fungovalo.

Díval se, až mu zmizela z očí, pak se posadil na pohovku. Obešla toho démona, a to bylo dobře – ale byl zvědavý, kolik asi lidí tam bylo, kteří byli posedlí demony. Staral se normálně princ Zla o normální svět? Jak si mohl být

kdokoliv jistý, že za rohem nečeká Ďábel? Bylo to všechno takové divné.

Hodiny na zdi zakolísaly a on se více soustředil; snažil se ze všech sil přesypací hodiny udržet, ale neměl nikoho, kdo by ho burcoval, a udržet zpětný chod času bylo pořád těžší. Vypadalo to, jako by v určitých periodách šel čas sám a v určitých mu musel pomáhat. Ale cítil, že přece jenom ztrácí sílu; bylo to, jako by celou noc řídil, nebo jako by uběhl maratón. Ještě musel vydržet hodinu, ale zdálo se mu, že musí vydržet víc, než doposud vydržel.

Začal na sebe dávat pozor, snažil se vydržet, ale hodiny se zastavovaly čím dál tím častěji. Už neměl pomoc Agleh; a to možná způsobilo ten rozdíl. Teď hrozilo reálné nebezpečí, že to Satan vyhraje.

Zamyslel se nad tím; bylo by to opravdu tak strašné? Co by se vlastně stalo, kdyby Satan vyhrál? Bylo to tak jednoduché nechat čas prostě běžet tak, jak má, a počkat. Tak nějak se začal srovnávat s promrzlým člověkem, kterému se chce strašně spát – spánek, který nekončí – ale už mu to ani nevadilo. Byl nesmírně unaven; a jeho vůle byla na minimu.

Odpočinul si, nedbaje na změnu v hodinách. Usadil se do křesla a přivřel oči. Ten byt mu připomněl Orlene – měla tak ráda své dítě, až kvůli němu umřela. Protože Ďábel mu do genů nasadil zhoubnou nemoc Gawainovy rodiny. Zlo, které si bralo daň z potomků každé generace. Kde to všechno asi začalo? A kde to asi skončí?

Zlo? To samozřejmě začalo u prince Zla. A tam samozřejmě taky skončí. Ze Zla pojde Zlo a ke Zlu se vrátí. Bez démona Zla, Ďábla, by Zlo vůbec neexistovalo. On byl totiž převtělením Zla. Z něho a k němu –

Něco se s ním stalo. Zlo způsobilo Orleninu smrt – a to přece muselo pocházet od Satana!

Najednou Norton vyskočil. Satan ho připravil o Orlene – a on si to se Satanem ještě nevyřídil. A teď měl výbornou šanci zaplatit princ Zla tím, že jenom vrátí věci k původnímu pořádku.

Čas se znovu obrátil. Hodiny se vrátily ke svému zpětnému pochodu. Norton věděl, že teď už to zvládne. Nenávist někdy dokáže, co s vírou nejde.

V 5:25 se Agleh vrátila. "Iynhcešv ilšan ej emsj kaT" zvolala. Vzala do ruky papír a nakreslila na něj mapku s přízraky i posedlými.

Akorát včas! "Už tam budu muset brzo jít," řekl Norton s obavou, že Agleh neporozumí jeho zpětné řeči, ale zvládla to. "Musím vědět o každém démonovi!"

"ŷnrobŷv lyb gninS" řekla, když mu dávala mapu. Norton si pořádně prohlédl, kde jsou démoni na stráži.

"Ale jestli se pohybují, tak nebudou tam, kdes je označila," řekl.

Pochopila to. "ídohc ířetkĕn ,oJ" vysvětlila a ukázala na čáry na mapě. ".mat a mes ydut ídohC"

"Oh." Hlídací démoni – to si mohl myslet. Takže by to nemělo být tak těžké. Hlavně si musel všechno přesně načasovat. Bylo to jako v bludišti nebo na videohře; jestliže si všechno načasuje a vysleduje každý detail, může se to povést.

Soustředil se na mapu a spojoval si náčrtek s tím, co už ve skutečnosti viděl. Snažil se zapamatovat si co nejvíc detailů. Nebylo to těžké; bylo tam jen šest přízraků a šest posedlých a jeho oslabená vůle neměla vliv na paměť. Šest a šest – samozřejmě. 666 bylo Satanovo osobní číslo. Ale kde je třetí šestka?

No, kdyby všechno klaplo, tak by to měl stihnout do šesti minut. Možná by si to měl ještě promyslet. Mohlo by to mít něco společného se Satanovým číslem, takže v pekle nenastane poplach. Čas, který měl vrátit byl vlastně taky šest hodin. Tak jako tak to všechno nějak muselo dopadnout.

Šest minut – nezbyvalo mu žádné místo na chyby. Jakékoliv zbytečné zaváhání by znamenalo neúspěch. Ale čím víc na to myslel, tím víc se do toho dostával. Bylo důležité přistoupit na Satanovu hru – a pak nebude mít Satan žádnou šanci.

Vysvětlil to Agleh, ale radši to napsal na papír, aby měl jistotu, že tomu porozumí.

".uobet s udjŷP" řekla.

"To není moudré. Byla ses tam podívat. Jestli tě tam démoni znovu uvidí tak blízko hodině nula, budou něco tušit."

".íjutamapen ěm is inO" odušila.

"Nepamatují," zopakoval Norton, ale nebyl si tím tak jistý. Lidé si normálně ani nevšimli, že se čas obrátil ale ti v jeho bezprostřední blízkosti ano, a Agleh byla jednou z nich. A tohle nebyli lidé, ale Satanovi služebníci určení k tomu, aby ho zastavili. Jestliže ho uvidí pohromadě s Agleh, dají si dohromady dvě a dvě a začnou problémy.

Řekl jí o tom. Nakonec souhlasila. Ale dodala. "Iuonecárbo tárh uduB" řekla.

Obrácenou. To by mu sice pomohlo, ale přesto by to bylo riskantní.

"!misorP" naléhala.

Podíval se na hodinky. Čas se krátil; jeho šest minut se pomalu blížilo. Neměl čas se s ní hádat.

".ežŷmop mán gninS" řekla, zdvihajíc ruku s prstenem. Zapomněl si vzít hada zpátky! Ale měla pravdu; Sning znamenal velkou pomoc, zvláště když věděl, kde jsou démoni. Norton si ho mohl vzít zpět, až bude po všem. "Oukej," řekl rezignovaně.

"!jekuO" ozvala se jako ozvěna. Znovu ho políbila, tak nějak míň pozpátku; už si na zpětný život začínala zvykat. Už byl čas. Vyšli ven. Agleh šla první a zkoušela projít kolem prvního démona. Sning by ji upozornil, kdyby se cokoliv dělo; a když ne, tak prostě přejde dál. Norton se vydal za ní, pomalu, snažil se vypadat jako normální chodec.

Problém byl v tom, že oba museli jít pozpátku, takže on neviděl, co se Agleh stalo. Jenom potřeboval mít jistotu, že je cesta volná.

Prošel kolem prvního posedlého a zmizel za ním bez známky rozruchu. Byl na hlavní ulici, a tak se ztratil v davu – byli to lidé, kteří spěchali na ranní směnu. Doufal, že vypadá jako jeden z nich. Fungovalo to – až doteďka.

Už se blížil k prvnímu přízraku. Podle všeho by měl být ještě kousek dál a otočený na druhou stranu, takže ho neuvidí. Nakonec zahlédl špičku jeho ocasu, jak se k němu tvor blížil. Snažil se zachovat klid; jinak by dal démonovi

znamení, protože normální lidé ho nemohou vidět. Samozřejmě, že by ho duch poznal okamžitě, jak by se k němu otočil a uviděl ho – ale on se otočit nemohl, protože by ztratil přehled o zbytku ulice. Zlé přízraky, jestli tomu dobře rozuměl, neměly ani příliš představivosti, ani přílišnou aktivitu. Jenom nějaká zvláštní událost by je vyvedla z míry – a pak by skončila sranda.

Došel k domu. I když tu bylo na hlídce dvanáct Satanových poddaných, nebyli všichni na jednom místě; byli rozházení po celém uzemí, aby pokryli dům. Věděli, že se pokusí v jejich řadě najít díru. U domu byli tři, a dva musel přelstít teď. Třetí byl v hale u bočního vchodu. Toho se asi nezbaví – ale když tam vtrhne dvě minuty před hodinou H, snad nezpůsobí takový poplach, že by s tím Satan stihl něco udělat. To byla možnost!

Otevřel za sebou dveře a vcouval dovnitř. Byl to vchod pro služebnictvo a v tuto hodinu tam nikdo nebyl. Norton se otočil a šel popředu; bylo to mnohem pohodlnější a on věděl, že tady už by stejně žádného démona neošálil. Plížil se spleti chodeb a odhadoval, kde by mohli démoni být, a snažil se takovým místům vyhýbat.

A odhadl to špatně. Objevil se přízrak a pomalu zmizel ve zdi. Norton se uklidnil. Zbývalo devadesát vteřin – bylo to dost času? Mohli se démoni spojit před tou chvílí? Nedal Satanovi příliš mnoho času?

Vešel do místnosti, kde byla láhev s kapslemi. Nebyl tu nikdo; tamtoho přízraku se zbavil. Podíval se na láhev. Bylo tam šest ozbrojených stvůr. Čerti – tak to bylo dokončení magické 666!

Čerti si ho všimli a znejistěli. Udělali kolem láhve půlkruh. Vrtěli ocasy. Každý měl zubatou tlamu a velká rudá klepeta. Vypadali hrozně.

Ale vždyť tohle byla Země a ne peklo uvědomil si Norton. Tady opravdoví čerti existovat nemohli. Musely to být také přízraky, bezmocné proti kterémukoliv člověku, a zvláště pak proti Chronosovi. Byl to jeden z mnoha klamů otce Lží, zkouška Nortonovy důvěřivosti. Všechno, co mohli udělat, bylo Nortona zastrašit – a to se jim nepovedlo.

Jedna minuta. Nakonec tu byl brzo, ale začínal mít navrch.

A pak uslyšel hlasy. Že by už přicházel původní démon s kapslí? Norton si vytáhl flakónek se svčnou vodou a připravil se. Démon musí vyměnit špatnou kapsli za původní; a pak ho Norton zničí.

Objeví se postavy – Norton se lekl, když je uviděl. Byl tam posedlý – a Agleh. Oni ji přece jenom dostali jako rukojmí!

Posedlý jí držel pravou ruku zkroucenou za zády a v druhé ruce držel nůž. "IeřmU" zavrčel.

Norton zdvihl flakónek. Mohl to po nich hodit; Agleh by to neublížilo a vyhnalo by to ducha z posedlého člověka. Jenom náprah a –

"!ot jelēdeN" zakřičela Agleh a kroutila se démonovi v náručí.

Ten jenom zlostně přiložil nůž na její hrdlo. Chytila ho za ruku, ale zdaleka neměla takovou sílu, aby něco zmohla. "IeřmU" zopakoval.

Norton se zadíval na jejich ruce – jeho velká, chlupatá, svírající nůž; a její jemná, se Sníngem na prstě. Došlo mu to; jestliže použije svčnou vodu, aby zachránil Agleh, už nebude mít jak zničit démona s kapslí a Satan vyhraje. Ale když nezachrání Agleh –

Něco zaslechl. Šest neschopných čertů zmizelo a zbyl po nich jenom obláček dýmu. Ve chvíli se rozplynul a na jeho místě stál malý ďáblík s jedním rohem. Tak tohle byl démon s kapslí.

Posedlý vydal neartikulovaný zvuk a přitlačil Agleh čepel více k hrdlu. Nemohl ji přece nechat zemřít!

A pak dostal spásný nápad. "Sníngu!" zakřičel.

Hádek se v momentě vymrštil a skočil na ruku posedlého. Jeho ostré zuby se zakously do chlupaté ruky. Muž zařval.

Norton se otočil a díval se na démona s kapslí. Stál pod inkriminovanou lahví. Pak vyskočil na polici, dotkl se láhve a objevil se záblesk. A pak se pomalu spustil dolů z police. Výměna byla hotova.

Norton vylil flakónek na démona. Voda zasyčela – a démon se proměnil v obláček páry, stejně jak se objevil – akorát v normálním čase o minutu dřív.

Otočil se zpět k Agleh a posedlému. Muž se svíjel u zdi a křivil tvář bolestí. Agleh stála sama uprostřed místnosti a třela si zkroucenou ruku, jinak byla v pořádku.

Norton si oddechl. "Je to za námi," řekl. "Ten muž už není posedlý démonem a já jsem svůj úkol splnil."

"Myslel jsem, že to není nic špatného," zabručel z rohu muž. "Ale když mě objevil démon a začal mě řídit – Bože! Myslím to opravdu – obracím se k Bohu, jestli je ještě čas!"

"Tak je to za námi," souhlasila Agleh. Čas běžel normálně; mluvili a rozuměli si.

A pak se ztratila. Norton stál sám uprostřed opuštěného špinavého domu. Co se stalo?

Ve chvíli věděl. Byl zase v normálu. Síla jeho přesýpacích hodin vypršela a způsobila, že se vrátil tam, kde začal. Anebo to bylo způsobeno tím, že obrátil čas k normálu a překročil hranici limitu tří osob. Jednoduše, prostě to bylo a ním a on zkazil Satanovi perfektní plán.

Podíval se na svou ruku. S hrůzou zjistil, že ztratil Snínga. Agleh ho měla na ruce, když se to stalo. Sníng ji zachránil tím, že otrávil posedlého a donutil zlého ducha, aby opustil tělo. Vlastně, duch si myslel, že tělo už umírá, a tak přirozeně opustil potápějící se loď – a ona už neměla šanci mu Snínga dát zpátky. Asi chtěla, ale jeho předčasný odchod jí to znemožnil.

Norton vzdychl. Tohle byla citelná ztráta! Ale Agleh mu taky chyběla. Zcela nezištně mu pomohla a určitě se musela naštvat, když jen tak bez pozdravu zmizel.

No, asi to bylo jenom dobře, že jí nechal něco na památku. Chronos zmizel, ale Sníng jí mohl v leccčems pomoci.

Norton vyšel z opuštěného domu a cítil se osamělý. Bez rozmyslu se vydal k bytu Agleh – ale všechno se tu změnilo. Za těch osm let sem přišel pokrok, nebyl tu žádný senátor, který by ho zadržel. Dům byl zbořen a stálo tu místo něj skladiště. Nenašel nic, co by mu ji připomnělo.

Použil hodiny a vrátil se do svého domu v očistci. Cesta byla pomalá a zdoluhavá; hodiny už byly vyčerpané. A on vlastně taky; úspěch celé akce mu moc energie nepřidal.

Zkontroloval schránku. Byl v ní malý balíček a nic víc. Otevřel ho, zvědav, co by kdokoliv posílal Chronosovi – a našel Sninga!

Byl k němu přiložen lístek popsaný ženským písmem. Chronosi – Nemohla jsem si Sninga nechat; je tvůj. Řekl mi adresu. Všechno nejlepší, Helga.

Norton si lístek schoval. To byla ženská! Jak by jí jenom mohl poděkovat?

Sning se mu obtočil kolem prstu.

Stisk.

Pro Nortona bylo odloučení chvilka ale osm let se někdy zdá věčností. "Oh Sningu, jsem tak rád, že tě zase mám! Říkáš, že můžu Agleh poděkovat?"

A tak zase otázkami Norton zjistil, že může odcestovat těsně před chvílí, než se s ní seznámil, a pak jí pošle dopis – Sning znal adresu a postupným stiskáním nad tabulkou písmen a číslic jí sdělil Nortonovi – který jí dojde potom, co se rozejdou. Vlastně, normálně by pošta měla fungovat během jednoho dne, ale v praxi to vypadalo jinak; takže ani nenastane paradox předčasněho doručení. Dokonce jí mohl poslat balíček s nějakým pěkným dárkem.

"Ano," souhlasil Norton. Hned se cítil líp. Musí zajít do obchodu a něco pěkného jí vybrat; Sning mu s tím pomůže.

Ještě jednou se podíval na lístek. Všechno nejlepší. Helga.

Helga její jméno popředu, samozřejmě.

A teď si vzpomněl; znal jednu Helgu, když byl mladší a ještě normálně pracoval. Přišla k němu a zeptala se, "Nepotkali jsme se už?" Byl tak zmaten, že ho oslovila tak pěkná dívka, že na to ani nic nenamítal. Pár let spolu žili, než je rozdělily jeho zájmy a její profesionální kariéra. Byla jeho nejlepší přítelkyní, srovnatelná s Orlene a on cítil tak trochu nostalgii, když na tu dobu před šesti lety vzpomínal.

S podivem, že ji nepoznal, že si ani nevzpomněl, když se jí jako Chronos představil. Ale ona si ho potom pamatovala a neřekla mu to.

S podivem? Ne, na tom není čemu se divit! Neznal ji, když ji potkal poprvé; seznámili se, když byl v minulosti jako Chronos. Změnil si minulost – bez paradoxu.

Ironií je, že si na ty skvělé chvíle s ní jenom pamatoval, ale přitom je nikdy neprožil. Ano, pro ni byl určitě opravdový a to možná byla nejlepší odměna za její pomoc při zmaření Satanových plánů. A ona jeho tajemství taky držela; nikdy nevzpomněla žádného Chronose, ani nikdy neřekla slovo pozpátku.

Pořád jí toho hodně dlužil. Musí jí poslat nějaký nádherný dárek.

A s úsměvem vešel do svého domu.

12

VÝPRAVA

"Máte návštěvu, pane," oznámil mu komorník.

"Pro nikoho teď nejsem doma," odpověděl Norton. "Právě jsem měl velice náročnou schůzku; hodiny i já si musíme odpočinout."

"Pane, bude těžké se mu zapřít. Je velice rozzlobený."

Norton se zarazil. "Satan? To mě nepřekvapuje. Dobrá, pošlu ho tedy do pekel sám."

Princ Zla zuřil, až se z něj kouřilo. Obklopoval ho mlžný opar dýmu, ale i skrz něj byly vidět povystrčené rohy. "Zapleť ses s mými démony!" řekl a mezi rty se mu objevil malý ohnivý jazýček.

"Překáželi mi v práci," odpověděl Norton stroze. "Teď jdi pryč z mého domu. Nemám se už s tebou o čem bavit."

"Zničil jsi mi celý můj plán!"

"To jsem rád. Nikdy jsem nechtěl sloužit Zlu."

"Chci odškodnění!" vykřikl Satan. Jeho oči ďábelsky zářily, když si sundával jednu ze svých rudých rukavic. Vypadal teď hrozivě, ale Norton už toho měl až po krk.

"Táhni do pekel!"

Ze Satanových uší vyšlehl oheň. Namířil na Nortona prstem a v ruce svíral stále svou rukavici. Ten rozepnul svůj bílý plášť.

"No tak mě uhoď," vyzval jej.

"Ne," zavrčel Satan zpoza svých velkých klů. Byl sice rozzlobený, nebyl však blázen; znal sílu Času. Místo toho mrštil svou rukavici přímo do Nortonovy tváře. "Ty půjdeš – a nevrátíš se!"

Norton před rukavicí uhnul, ačkoliv věděl, že by mu nemohla ublížit. Ale z rukavice se začalo kouřit a on byl brzy celý zahalen dýmem. Neviděl vůbec nic, a tak udělal krok stranou.

Rázem se objevil na zelené planetě, přímo před ním stála vesmírná loď. Byl zpátky v antihmotném sektoru.

"Kčertu, jak to udělal?" přemýšlel Norton. "Nechtěl jsem se sem vrátit."

Stisk, stisk, stisk.

Norton se pochmurně zasmál. "Aspoň že tebe mám s sebou, Sningu. Víš, jak se můžu rychle vrátit domů?"

Stisk, stisk, stisk.

"Nejsi si jistý. Ale vždyť já si vždycky myslel, že Satan se mnou nemůže udělat nic, s čím bych nesouhlasil."

Stisk.

"Ale já s tímhle nesouhlasil!"

Stisk, stisk.

Norton se zarazil. Co tím Sning myslet?

"Říkáš, že jsem s tímhle souhlasil?"

Stisk.

"Tentokrát se mýlíš, Sningu! Co by mě tu mohlo zajímat?"

Vtom zpozoroval na nebi jakýsi neurčitý tvar. Podíval se pozorněji a zjistil, že jde o okřídlené stvoření nesoucí krásnou mladou dívku. Excelsia na Alicornovi, oba vypadali skvěle a mířili k němu.

Stisk.

Norton vzdychl. "Jasně, zásah," souhlasil pak neochotně. Excelsia byla mladá milá dívka, s kterou se mohl normálně stýkat, protože jejich časy plynuly stejným směrem. "To musí být Mrak kouzelné Lamy, místo Vesmírného Sektoru – nejlepší místo k odpočinku, jaké existuje."

Stisk, stisk.

"Říkáš, že ne? Myslíš si, že Satan chystá něco nového?"

Stisk.

"A chce mě držet někde stranou, abych mu v jeho podvodu nemohl zabránit?"

Stisk.

"Takže bude nejlepší se rychle vrátit?"

Stisk, stisk, stisk.

Alicorn přistál. Excelsia z něj seskočila a běžela směrem k Nortonovi. Měla dlouhé šaty s hlubokým výstřihem a vypadala ještě lépe, než si ji pamatoval. Zjistil, že je jí úplně fascinován.

"Óoo, pane Nortone," volala zadýchaně a ňadra se jí příjemně vzdouvala. "Nestačila jsem vám poděkovat za vaši statečnou pomoc – a když jsem se vrátila, byl jste pryč. Prohledala jsem kvůli vám všechny planety!"

"Opravdu? Já –"

Doběhla k němu a chytla ho za ruku. "Konečně jsem vás našla!" a vášnivě ho políbila. Cítil, jak ztrácí půdu pod nohama. "Děkuju mnohokrát!" vydechla potom.

"Jsem rád, že jsem tě tu potkal," řekl Norton. Cítil se v její náruči hezky. "Ale je mi líto, musím se hned vrátit, protože –"

Její hezká tvář se zamračila: "Vrátit?"

"Mám naléhavou práci na Zemi a –"

Dvě velké, lesklé slzy jí stekly po tváři. "Ale pane Nortone, tolik jsem vám toho chtěla ukázat!"

Polkl. Jak moc si přál vidět vše, co mu chce ukázat! Ale vydal se na těžkou cestu, a tak nemůže ignorovat Satanovy neplechy. "Uh, snad příště."

"Příště!?! rozohnila se. Pak se vytrhla z Nortonova objetí a utíkala zpět k Alicornovi.

"Jak mě můžeš takhle oklamat po tom všem!"

Norton běžel za ní, nešťastný z toho, co řekl. "Počkej, Excelsie!! Nemyslel jsem to tak! Vysvětlím ti to."

Doběhla až k Alicornovi, který okamžitě namířil svůj roh přímo proti Nortonovi. Ten se pro jistotu zastavil, i když věděl, že by mu to stvoření asi neublížilo.

"Nemusíte mi nic vysvětlovat," řekla Excelsia upjatě. "Jděte teď domů, sire, a přeji vám hodně štěstí při lovu jiné ženy!"

"Žádná jiná žena není!" odporoval Norton. Ale napadlo ho přitom, že kdyby Agleh byla v jeho čase, byly by k tomu nejlepší předpoklady; vlastně, v minulosti je měla – no nevádí, je to pryč. A samozřejmě stále cítil lásku k Orlene, a byla tady také Clotho, jediná, která mu skutečně rozuměla. Takže když říkal, že žádná jiná žena není, nebyl upřímný.

"Takže zůstanete?" zeptala se Excelsia a v tváři opět zářila.

Jak velká škoda by mohla vzniknout, kdyby tu na chvíli zůstal? Chtěl tu s ní být, moc si to přál.

Stisk, stisk.

"Buď zticha!!" rychle křikl Norton.

"Dobře!" řekla Excelsia uraženě.

"Ne, nemyslel jsem tebe," vysvětloval Norton zoufale a udělal krok směrem k ní. Alicorn vyfoukl kouř z nozder a namířil na něj svůj roh. "Mluvil jsem se Sningem."

Zamračila se "Vzpomínám si na něj, je to dobrý rádce. Řekl vám snad, že pro vás nejsem dost dobrá, sire?"

"Ne, samozřejmě ne! Řekl mi, že na Zemi nastanou velké problémy se Satanem, jestli se tam ihned nevrátíme."

Uklidnila se. "V tom případě musíte jít. Omlouvám se vám za svoji výbušnost. "Teď ale budu trpělivě čekat na váš návrat."

Nechá ho Satan vrátit se sem i poté, co mu znovu překazí ďábelské plány? Raději tu myšlenku rychle zaplašil.

"Díky," řekl vděčně. "Opravdu bych teď chtěl být s vámi, ale musím dát přednost povinnosti před příjemností." Poté se soustředil celou svou vůli na návrat domů.

Nestalo se však nic. Excelsia se na něj dívala s neskrývaným zájmem. "Vypadá to, že nemůžete odcestovat."

Norton si uvědomil, že ještě nikdy nedělal takový výlet o své vlastní vůli. Satan ho nějakým způsobem ovládal a on teď nevěděl, jak se vrátit. "Vypadá to tak," připustil neochotně.

Kosmický koráb stál celou dobu nehybně opodál. Teď se však jeho dveře sklopily a vystoupil muž. Byl to Bat Dursten. "Říkám si, támhle je dobrá femina!" vykřikl.

Kosmonauta následovalo malé Tho. Trochu vyrostlo, vypadalo však stále jako hmyzí oko. Rychle se změnil do podoby pojízdného robota ve tvaru motocyklu. Dursten nasedl a robot Thocykl ho vezl směrem k nedaleko stojící společnosti.

Alicorn začal poplašeně třepetat křídly. "Co je to za věc?" ptala se Excelsia a v ruce pevně svírala svůj nůž.

Thocykl jim zasvítit předními světly do obličejů. "Ale, to je v pořádku," řekl rychle Norton. "Jenom Bat Dursten, nájemný kosmonaut. A jeho Tho."

Excelsia se zatvářila zmateně. "Co?"

"Tho! Akronym pro Tvora s Hmyzíma Očima."

Dursten zatím dorazil až k nim a seskočil z motorky.

"Thina," opravil ho. "Ona je Thofemina. Samozřejmě ještě mladá, ale... nezdá se ti pěkná?"

Thina se mezitím změnila zpět do původní podoby, koule s ohromnými vykulenými očima.

Excelsia vykřikla a Alicorn zděšeně vyfukoval.

Norton se mezi ně rychle postavil. "Jsou z rámce Vesmírné opery! Ale," řekl a zarazil se. "Ale jak to? Jsme přece v rámci Heroické fantazie."

"Fantazie, hovno z ní je!" vykřikoval Dursten. "Měli jsme poruchu, a tak jsme přistáli na téhle zelené planetě, abychom to dali do pořádku." Ukázal směrem k Thine. "Tyhle potvory sice vypadají jako kopa shnilých rajčat, ale nejsou tak špatné, když je poznáš. Můžou se o tebe starat, když jim dáš šanci. Co tu ale děláš ty, kámo? Zmizels sakra rychle, myslel jsem, že tě myslitel teleportoval pryč."

"Tak nějak," odpověděl Norton. "Teď jsem ale byl teleportován sem. Jsme ve fantastickém světě, kde pracuje magie podobně jako u mě na Zemi. My s Excelsií jsme tu už prožili –"

Bat se podíval na dívku. "Jo, to věřím. Rád bych si tu ženu vzal sám a –"

"Běž si žrát svoje slizké koule, kretěne," rozčilila se Excelsia.

"Poslouchejte, vy bosonohá dámo," odsekl Bat.

"Všechno je to nedorozumění," přerušil je Norton dřív, než se stačili úplně rozhádat. Už i Thina a Alicorn po sobě házeli zuřivé pohledy, připraveni bránit své pány. Alicorn vystrkoval roh a Thina se proměnila v obrovské pero s ostrým hrotem. "Vždyť jste ze dvou odlišných světů –"

Thine vypučelo na stonku obrovské oko a výhrůžně na Nortona zašilhalo. "Ze tří odlišných světů," opravil se rychle. "Máte přirozeně jiné zvyky, musíte být tolerantní."

Excelsia půvabně potřásla rameny. "Dobrá, když to říkáte vy, pane Nortone. Můžu tolerovat přítomnost kretěna, je-li to absolutně nutné."

Kosmonaut se rozesmál. "A já zas naháče!"

"A kdybyste to ještě vysvětlili těm svým tvorům," dodal Norton.

"Samozřejmě," řekla Excelsia. "Jestli dokážeš, Thino, cestovat vesmírem s tímhle žoldákem, jsem si jistá, že my ženy..."

"Jistě," souhlasil Dursten. "Alicorne, jestli tvůj hřbet dokáže nosit tuhle úžasnou ženu, pak vím, že mi chlapi..." Ale Alicorn a Thina už byli přátelé. Ona na něj upírala své obrovské oko a on uznale vyfukoval vzduch.

"Možná mi můžeš pomoci, Bate," řekl Norton, když měl teď konečně klid. "Potřebuju se rychle vrátit domů, ale nevím jak. Mohl bys mě zkontaktovat s myslitelem?"

"Proč ne?" souhlasil kosmonaut lakonicky prohlížeje si po očku Excelsiini hluboký výstřih. "Můžeš odcestovat domů a já se zatím postarám o tuhle holčičku."

Excelsia div nevyskočila ze šatů rozčilením, ale Norton do toho znovu vstoupil. "A já se vrátím hned, jak s prací na Zemi skončím!"

"Dobrá," souhlasil Dursten bez nadšení.

Vstoupili do kosmické lodě. Thina na sebe vzala podobu samice od Alicorna a poskakovala vedle něho.

Excelsia byla korábem fascinována. "To je magické zrcadlo?" vykřikla, když se obrazovka na palubní desce rozzářila.

"Magické zrcadlo!" opakoval Dursten. "To teda jo!" Thina mezitím Alicornovi ukazovala stroj na výrobu jídla, který produkoval výborné alfalfa syntetické seno pro zvířata.

Na obrazovce se objevila myslitelova hlava. "Co se děje?" zeptala se.

"Probaha, fuj!" zašeptala si pro sebe znechucená Excelsia.

"Můj přítel Norton pro vás pracoval a vy jste mu nikdy nezaplatil," řekl Dursten. "Teď potřebuje –"

"Jsme obchodníci," pronesl myslitel chladně. "Tvrdí obchodníci."

"Dobrá, můžeme uzavřít obchod," řekl Norton. "Potřebuji jenom jednu malou radu." Myslitel na něj upřel své žilkaté oko a Norton cítil, jak mu začíná konečky vlasů projíždět horkost. Rychle se zabalil do svého pláště a horkost náhle ustala. Myslitelovo působení bylo neúspěšné. "Ty dokážeš vzdorovat mé síle?"

"Nejsem z vašeho sektoru," vysvětlil mu Norton. "Informace o mně byste měl mít ve svých záznamech od mé minulé práce s kosmonautem Durstenem."

"Záznamy jsou podezřelé. Můžete být Tho agent z vetřelecké lodi."

"Zničení," řekl Dursten rychle. "Není tu jediné Tho." Kruté oko zamrkalo směrem k Thine. "A co je tohle?"

"To není žádné Tho," trval na svém Dursten. Naštěstí zůstala Thina v podobě Alicornovy samičky a teď si v klidu přezvykovala seno.

Myslitelovo oko se zúžilo. Dursten však za zády udělal nenápadný signál. Thina vyskočila do vzduchu, několikrát se otočila a bezvládně spadla na zem, kde zůstala ležet.

"Oh, ubohá věc!" vykřikla Excelsia. Potom blýskla po mysliteli nenávisným pohledem. "Surovče, zabil jste ji!"

Myslitel se spokojeně obrátil na Nortona. "Obchod?"
Nortona poděsilo, když viděl, jak je ta nestvůra necitná.
Věděl však, že si nemůže dovolit zahodit ani jedinou šanci vrátit se na Zemi dřív, než Satan provede svůj plán.
"Potřebuji se vrátit zpět do svého světa. Můžete mě tam poslat anebo mi snad říct, jak se tam dostanu sám?"
"Nejsem schopen číst tvé myšlenky," řekl myslitel, jako by mu to vadilo. Zdálo se, že plášť času chráníl Nortona i od této formy síly psí. "Kde leží tvůj svět?"
"Nachází se v plurálním sektoru galaxie. Čas tam běží opačně – tedy naopak, než u vás. Jmenuje se Země."
Myslitel se zamračil. "Počkej, podívám se... ano, Země je tam, kde říkáš. Planeta až na periferii kosmu. Je to padesát sedm tisíc světelných let odsud. To představuje velké množství psychické energie."
"To je zřejmě ten důvod, proč se tam nemůžu dostat sám," souhlasil Norton.
"Budeš muset pro mě vykonat protislužbu."
"Zkusím to," řekl Norton opatrně.
"Právě se nacházíš na planetě fantazie. Sídli tam Ďábelská čarodějnice."
"Už ne," odpověděl Norton. "Zničili jsme ji."
"Magickou silu málokdy zničíš navždy! Ale pro jistotu zkontroloval své záznamy ještě jednou. "Ano, máte pravdu. Před krátkým časem byla opravdu zničena. Zotavila se už sice, utrpěla však závažné ztráty."
"Alicorna," přitakal Norton.
"A hlavně antipsi amulet, který nás chrání před její mocí. Nyní ho má její mnohem silnější sestra, Ďábelštější čarodějnice. Dones mi ten amulet."
Čarodějnice mnohem horší než ta, kterou zničil? To se Nortonovi nelíbilo. "To zní velice riskantně! Určitě se nebude chtít vzdát takové věci dobrovolně."
"To ne. Je to moje cena za tvou cestu domů."
"Ale vždyť získat tu věc mi může zabrat hodně času!"
"Doufám, že budeš dostatečně rychlý."
Norton si povzdechl. Co je to za nekompromisního tyрана. "Dobrá, zkusím to."
Ohavná hlava zmizela a Dursten vypnul obrazovku. "V pořádku, Thino," řekl pak.
Thina k Excelsiinu údivu okamžitě vyskočila zpátky na kopyta. "Ty jsi to jenom předstírala!" vykřikla pak zmateně.
"Samozřejmě," vstoupil do toho rozesmátý Dursten.
"Dlouho jsem ji učil, jak má dělat mrtvou. Myslel jsem si, že se to bude určitě někdy hodit. Minimálně k tomu, abychom přelstili myslitele."
Excelsia přemýšlela, až se jí krabatilo čelo: "Ale proč?"
"Proč asi? Protože myslitelé nemůžou na Tho působit. Každé Tho je totiž imunní vůči psí, tak je to."
Norton se rozpomněl. "Myslitelé se jich nemohou dotknout, proto si také najímají žoldnéře."
"Jo," souhlasil kosmonaut. "Kdyby na ni chtěl působit a Thina by si dál poskakovala, určitě by něco poznal. Takže radši dělá mrtvou a myslitel si myslí, že je to obyčejná příšerka."
"Ale vždyť jsi říkal, že tu není žádné Tho –"
"Správně. Tho je chlap. Neříkal jsem nic o Thinách." Norton si uvědomil, že Dursten není tak přízemní, jak na první pohled vypadá. Opravdu zachránil Thinu před krutým odhalením.
"Myslel jsem, že Tho jsou tvoji nepřátelé," provokoval Durstena.
"Víš, znám jen tohohle," odpověděl kosmonaut rozpačitě. "Je to sirotek a je to fajn dítě. Fakt dobrý."
To bylo samozřejmě tajemství míru. Lidé by kreaturám neublížovali, kdyby je alespoň trochu znali. "No, vypadá to, že se musím pustit do práce," řekl Norton. "Ví někdo, kde má ta Ďábelštější čarodějnice svůj hrad?"
"Oh, přece bys tam nechtěl jít!" protestovala Excelsia.
"Musím ten amulet získat – a čím dřív, tím líp. Až mi někdo řekne, kde je hrad té čarodějnice, vydám se hned na cestu."
"Jenom blázen by zaútočil na Ďábelštější čarodějnici v jejím vlastním pelechu!" mínila Excelsia spinajíc ruce k nebi.
"To jistě."
"Nenechám vás jít samotného, pane Nortone," řekla pak ztrápeně. "Půjdu s vámi."
"A já taky, sakra." vmísil se do rozhovoru Dursten. "Vždyť i tys mi vždycky pomáhal."
"Může to být nebezpečné, míní Norton. "Nechci vás mít na svědomí."
"Vy jste pomohl nám, my teď pomůžeme vám," řekla Excelsia a její nádherná ňadra se vzrušeně vzdouvala.
"To je přece v pořádku!"
"Jo!" souhlasil Dursten a blýskl po nich okem.
"Díky oběma," řekl Norton.
Excelsia popsala místo a Dursten kormidloval svůj koráb tím směrem. Oblétli planetu a přistáli přímo před hradem. Excelsia byla nadšená z podivného létajícího stroje, jen Alicorn vypouštěl žárlivé obláčky dýmu z nozder.
Sídlem Ďábelštější čarodějnice byl ponurý hrad s hlubokými příkopy, z nichž se ozývalo vlčí vytí. Cedule přibitá na předních dveřích říkala: PŘESTAŇ DOUFAT!
Norton polkl. "Díky, přátelé, jdu na to!"
Excelsia se na hrad podívala a zezelenala strachem. "Já – půjdu s vámi, pane Nortone," řekla pak statečným tónem.
"Taky půjdu," dodal Dursten, i když nevypadal příliš sebejistě. Snad doufal, že Excelsia nechá Nortona jít

samotného. "Nenechám vás přece v tomhle ,fantastickém' sídle Zla samotné."

"Opravdu to oceňuji," řekl Norton, který cítil ještě větší vděčnost než před chvílí. Satan ho sice postavil tváří v tvář skutečnému nebezpečí, teď se však určitě zlobil, že mu jeho plán nevychází. "Alicorn a Thina mohou počkat v lodi."

Alicorn vyfoukl vzduch. "Půjde s námi," řekla rozhodně Excelsia.

Thina se proměnila v robota. "I já," řekla ze svého monitoru, na němž se objevila malá ženská ústa.

"Vždyť vy dva ani nejste lidé," protestoval Norton. "Nemůžete přece riskovat svoje životy kvůli našim!"

Alicorn několikrát za sebou zafuněl.

"Říká, že je latinsky nazýván Cornem, Rohem, protože na něm viděli hlavně ten," překládala Excelsia. "Italové mu říkají Licorn, Arabové zase Alicorno, Roh. Teď se mu říká Alicorn a on cítí, že je s lidmi spjat od té doby, co existují – a možná ještě dále. Ví to každý v tomhle světě. A vy nemáte dostatečnou autoritu k tomu, abyste mu jeho spojení s lidmi zakázal. Půjde s námi a může použít svůj roh, třeba pro detoxikaci čarodějčiných jedů."

"Dobrá," vstoupila do rozhovoru Thinarobot. "Vždyť i my známe tvory z masa a kostí už dlouho. Od té doby, co se pořádají vesmírné cesty a co jsme našli potěšení ve válkách. Taky jsme váš druh pojmenovali – LID."

"Opravdu?" zeptal se Norton překvapeně.

"Samozřejmě, LID je akronym." Ústa na obrazovce se rozšířila do širokého úsměvu.

"Akronym? A pro co?"

"Laktačně Idioblastické Drivy, samozřejmě. Každé stvoření, které se tituluje sapiens to ví."

"Cože?" vykřikl Dursten. "To nemůže být pravda!"

Thinina ústa na obrazovce se zasmušila. "Upravila jsem to kvůli společnosti, která tady momentálně je." Její oči z obrazovky se upřely na Alicorna.

"A jak to tedy zní ve skutečnosti?" zajímal se kosmonaut.

"Lebky s Imbecilní –"

"Bude lepší když půjdeme," řekl Norton rychle.

Dursten chvíli váhal, potom však nechal akronym na pokoji. Až to všechno skončí, ještě si o tom s Thinou popovídá.

Postupovali směrem ke chmurnému hradu. Všude bylo všechno dokořán, vypadalo to, že je čarodějnice velmi důvěřivá.

Norton si vzpoměl na Sninga. "Myslíš si, že dělám správnou věc?"

Stisk, stisk, stisk.

Ta odpověď se mu nelíbila. Znamenalo to, že mohl zvolit jinou cestu, a on chtěl jít tou nejsprávnější.

"Je správné hledat antipsi amulet?"

Stisk, stisk, stisk.

Jak by si přál, aby mohl se Sningem mluvit přímo!

"Dobrá, tak mě aspoň upozorni, když začnu dělat věci špatně."

Stisk.

Přešli přes padací most a ocitli se u temného vstupu do hradu. Nebyl tu slyšet žádný zvuk, působilo to tu dojmem hrobky. Vzduch byl chladný a páchl zeminou.

"Hej!" zakřičel Dursten. "Je tu někdo?"

Odpověděl mu jen mrtvolně páchnoucí a tence sténající závan větru.

Excelsia se zachvěla. Ačkoliv se nedalo říci, že by byla dobře oblečena, její chvění pocházelo spíše ze strachu, než ze zimy. "Přála bych si, abychom měli svíčku," řekla pak.

"Mohla bys ji přece vyčarovat," navrhl Norton. "Copak nemůžeš jednou za den čarovat?"

Excelsia zajásala. "Svíčku!" vykřikla a v tu chvíli se jí jedna objevila v ruce. Byla velká, zapálená a vyzařovala jasné světlo.

"To je fakt dobrý trik," řekl Dursten. "Škoda, že jste nevykouzlili laserový fluoroscop, to bychom mohli najít antipsi amulet i skrze stěny."

Excelsia takové věci neznala, a tak jen pokrčila rameny. Zato Norton si uvědomil, že svíčka byla asi hloupost, protože si tak vyplývali kouzlo, které mohli později použít na něco užitečnějšího. Měl na to myslet dřív, než to řekl. Teď už se stalo a nedalo se nic dělat. Světlo svíčky bylo každopádně příjemné. Plamen plápolal, zdálo se, že žije; na rozdíl od dokonalého světla, které by vyzařovala elektrická lampa.

Vstoupili do tmavé chodby. Vedl je Alicorn, protože nejlépe viděl ve tmě, a navíc byl nejdolnější proti magii. Jeho roh byl neustále připraven čelit nebezpečí. Za ním šla Excelsia se svou svíčkou, která ostatním osvětlovala cestu. Její šaty se zdály průhledné vždy, když na ně přímo dopadlo světlo. Norton jdoucí těsně za ní tenhle efekt obdivoval, přál si však, aby ho mohl obdivovat někde jinde. Musel být neustále ve střehu, každou chvíli se mohlo v hradu něco stát.

Za Nortonem šel Dursten s Thinou v její přirozené podobě. I ona díky svému obrovskému oku viděla velmi dobře ve tmě. Když se Norton ohlédl, zpozoroval, jak se v jejich očích zrcadí tisíce malinkých svíček. Pochyboval, že by Thina mohla něco přehlédnout.

Celá skupina postupovala přímo do centra hradu. Ocitla se v místnosti velké zhruba osmčtverečních stop, která byla po stranách lemována škeblemi a kameny. Ve skutečnosti však byly na stěnách jen kapky vody lesknoucí se ve světle svíčky. Celé prostředí působilo depresivně a Norton začal dokonce pociťovat klaustrofobii.

Alicorn došel až ke zdi. Svíčka, kterou Excelsia stále svírala v ruce, pak osvětlila malé chodby vedoucí v pravém úhlu jednak doprava, jednak doleva.

"Kterou cestou teď máme jít?" zeptal se Norton Sninga.

Stisk, stisk, stisk.

To bylo mrzuté!

"To nemáš žádný názor?"

Stisk.

"Myslíš, že jsem ti nepoložil správnou otázku?"

Stisk.

Norton přemýšlel. Někdy jindy by byl zřejmě schopný přijít se správnou otázkou hned a bez problémů by tuhle překážku překonal, v tomto momentě byl však nesoustředěný. Už to bylo dlouho, co naposled odpočíval a relaxoval.

"Možná bychom se měli rozdělit a –" začal Dursten.

"Ne!" vykřikli Norton a Excelsia současně. Dobře si pamatovali, jak to dopadlo, když se rozdělili v sídle Dábelské čarodějnice.

Dursten pokrčil rameny. "Jak myslíte. Vyberte chodbu!"

Norton na jednu namátkově ukázal. "Tudy. Vpravo."

Nepocítil Sningův varovný stisk, a tak vykročili. Průchod byl pouze asi čtyři stopy široký, opět se v pravém úhlu stácel doleva a ústil do místnosti velké asi pětadvacet stop. Svíčka ji celou stěží osvětlila. Na jejím konci se zdál být další tunel.

Namířili si to směrem k němu.

Stisk, stisk.

"Zastavte!" řekl Norton. "Sning nás varuje!"

Alicorn si připravil roh do střehu. Asi deset stop od vchodu se táhla podlahou škvíra.

"Padací dveře?" zeptal se Dursten a přikročil k ní.

Stisk, stisk.

"Ne," řekl Norton. "Nemyslím si, že bychom měli přejít ten práh."

"Tolik kraválu pro nic!" odsekl netrpělivě Dursten. Nikdo mi nebude radit, co mám nebo nemám dělat. "A vykročil přes přechod.

V místnosti se náhle objevily koule, vylétávající z odpadových rour. Každá z nich se vznášela asi stopu nad podlahou, blížila se k nim a střílela po nich hrudky rosolovitého slizu.

"Ooo, ugh," vykřikla Excelsia a uskočila stranou. Evidentně byla zvyklá na věci jako nože nebo sandály, určitě však ne na tohle.

"Já ty gunky dostanu!" zvolal Dursten udatně. Vytáhl svůj blaster a začal kolem sebe střílet. Měl velice dobrou mušku, protože každý kosmonaut byl velmi dobrý střelec. Když nějakého gunka sestřelil explodoval a na stropě se rozstříkl lógr od kávy a bramborové slupky. Za moment byla místnost prázdná – a zaneřáděná.

Dursten odfoukl kouř z hlavně svého blasteru. "Říkám vám, nikdy jsem neměl gunky příliš v lásce."

Pokračovali přes místnost, přes chodbu za ní, až se dostali k další křižovatce s odbočkami doleva a doprava.

"Znovu vpravo!" zavelel Norton. Zahnuli tedy opět doprava a brzy došli do komnaty navlas podobné té, v níž byli před chvílí. Dursten vytáhl blaster a přikročil práh.

Opět se objevili gunkové. Jeden vyskočil přímo za Nortonovými zády, ten uskočil a uviděl, že se ze zdí kouří.

"Je tu kyselina!" vykřikl.

"Jo, ti gunkové to s náma fakt nemyslí dobře," odpověděl Dursten filozoficky, nepřestával však po nich nepřetržitě střílet. Jeho zásahy byly obdivuhodné – za moment z nich všech byly odpadky.

Skupina postupovala skrze další chodbu a další T– křižovatku doprava, až došli do třetí místnosti.

"Dosáhli jsme už něčeho?" otázala se Excelsia trpělivě nesoucí svíčku.

"Samozřejmě! Postříleli jsme spousty gunků," odpověděl Dursten, přikročil práh a začal do nich znovu pálit z blasteru.

"A to je celé lidské poslání – střílet gunky?" zeptala se Thina, když si předtím zformovala ústa pro řeč.

"A to není dost?" odvětil Dursten.

Thina pokrčila rameny a pokračovala v chůzi, ale ta otázka začala vrtat hlavou Nortonovi. Nechtěl zabíjet gunky donekonečna; chtěl najít Dábelštější čarodějnici a vzít jí amulet. Byl by nejradši, kdyby mohl všechny ty gunky obejít. Stříleli je ještě v dalších dvou místnostech. Pak se Norton zeptal. "Je každá z těch místností jiná?"

Stisk, stisk.

"Myslíš, že chodíme pořád po těch samých?"

Stisk.

"Počkej, ověřím si to." Norton šel zpět do minulé místnosti, ze které už všechny létající gunky vystříleli, a když došel na začátek, otočil se a přikročil práh. Objevilo se dvanáct nových gunků. Ostatní byli překvapeni, jen Dursten do nich vytrvale pálił ze svého blasteru.

"Způsobuje to překročení prahu," řekl Norton. "Dívejte se." Poté před jejich zraky přikročil práh potřetí – a objevil se tucet nových gunků.

Dursten je znovu zničil, účel jeho blasteru se však začal v nových skutečnostech jevit jako zbytečný.

"Tak co jsme vlastně dokázali?" zeptal se frustrovaný Norton. "Párkrát jsme si prošli stejnou místnost a postříleli nějaké věci, které vyrábí tenhle práh!"

Dursten uvažoval. "To přece nemohl nikdo vědět, že tahle věc je takový bludiště."

Bludiště – to je ono! Jejich úkol nebyl postřílet gunky, ale projít skrz celé bludiště až k čarodějnici. "S tím věčným střelením bychom se nikam nedostali," zhodnotil situaci Norton. "Je to ten důvod, proč jsi předtím neznal odpověď, Sningu?"

Stisk.

"Můžeš nás vést přes tenhle labyrint?"

Sning zaváhal, než jednou slabě stiskl.

Pořád ty podivné reakce! Zřejmě ještě o tomto místě nevěděli všechno! "Dobrá. Měli bychom na příští křižovatce zabočit doleva?"

Stisk.

Prošli bludištěm podle Sningových instrukcí. V každé nové místnosti postřílet kosmonaut gunky, až nečekaně došli do místnosti, která byla úplně jiná. Malá, pouze osm stop a bez východu. Podle Sningovy rady se namačkali dovnitř.

Vstupní dveře se zavřely a celý pokoj začal klesat. Excelsia vykřikla, protože si myslela, že se řítí do záhuby, a tak se křečovitě držela Nortona.

"A teď mi řekněte," zeptal se Dursten potěšeně, "Jestli nebylo lepší sestřelovat gunky."

"Klid, to je jenom výtah," odpověděl Norton. "Sning by nás přece neposlal do pasti."

"Žádná záhuba?" zeptala se Excelsia a rozšířily se jí panenky.

"Nic, co by bylo nepohodlné," ujistil ji Norton.

"To je v pořádku maličká," pronesl Dursten. "A co takhle pěkný polibek, když už tu jsme takhle?"

Excelsia si uvědomila, kde vlastně jsou. "Oaf?" zaječela a dala mu pohlavek.

Kosmonaut potřásl hlavou. Feminy – kdo je potřebuje? Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Za nimi byla zelená chodba.

"Nové bludiště," konstatoval Norton, když vylezli ven. "Můžeš nás, Sningu, zase provést?"

Znovu ten rozvášněný pomalý stisk.

"Rád bych věděl, co tě trápí," vykřikl Norton. "Čeká tam snad na nás nějaké nebezpečí?"

Stisk, stisk.

"Tak jdeme na to!"

Tentokrát nebyly zatáčky tak hranaté a stěny byly omítnuty zeleně. Komnaty pak byly oválné a plné do purpurova zbarvených útočících glitchů.

Dursten na ně sice pátil ze svého blasteru, ale praskali jako bubliny, i když na ně zaútočila Excelsia nožem, nebo Alicorn rohem.

Sning je převedl přes bludiště k druhému výtahu. Vešli dovnitř a snesli se do třetí úrovně. Labyrint, který tam byl, měl žlutou barvu. Byl plný icků, kteří vypadali jako koule na kuželky s očima v místech, kde mají být díry.

Valili se kupředu a vypadalo to, že zničí vše, co se jim postaví do cesty. Durstenův blaster je však brzy roztrhal na kusy.

Záhy byl úkol splněn. Zůstal pouze poslední ick, který byl jako jediný okřídlený. Zcela nekontrolovaně se roztočil a vrazil do zdi.

"Oh, ubohá věc," vykřikla Excelsia. "Je poraněný!" Vrhla se k němu a vzala ho do náručí.

"Bláznivá ženská!" řekl Dursten. "A co můj blaster?"

"Oh, strč si ten svůj blaster –" ale byla tak nezkažená, že větu nedokončila, i když chtěla.

"Možná můžu toho icka rychle zbavit bolesti," zasmál se hrozivě kosmonaut.

"Nech ho na pokoji!" rozkřikla se dívka a přivinula si kouli k sobě. "Copak nevidíš, že trpí?"

Kosmonaut střelil pohledem po Nortonovi. "Ženské – můžeš je někdy pochopit?"

"Já nikdy," souhlasil Norton, i když ve skutečnosti s ickem sympatizoval stejně jako Excelsia. Zřejmě to bylo jedno ze stvoření, které sloužilo čarodějnici jako vojáčky v prvních řadách, a on necítil zášť vůči žoldákům magie, kterým nezáleží na tom, na jaké straně fronty stojí. Teď ale neměl čas o tom přemýšlet. Tyhle další a další labyrinty – má smysl je procházet? Existuje nějaký účel, jiný, než střelit po guncích, glytech a iccích? Měl by to zjistit.

"Existuje?" zeptal se Sninga.

Stisk, stisk.

"Tak proto jsi tak váhal! Můžeš nás sice vést bludištěm, ale ve skutečnosti to nemá žádný smysl?"

Stisk.

"A napadá tě něco jiného?"

Stisk, stisk, stisk.

Toho se Norton obával. "Takže se tady zmateně motáme a můžeme si za to sami."

Neochotný stisk. Sning dělal to nejlepší, co uměl – a uměl toho hodně. Teď mu ale došla invence – tahle bludiště byla prostě až příliš složitá.

Norton si uvědomil, že je Dábelštější čarodějnice nepotřebuje zabít přímo. Stačí jí nechat je bloudit tak dlouho, dokud nepadnou únavou nebo dokud neudělají nějakou chybu, které by využila útočná monstra v komnatách. Byli blázni, když s ní začali hrát její hru – vždyť ani Sning neměl sílu její hádanku rozluštit.

"Hick říká, že je tu tajná místnost," oznámila Excelsia.

"Hick?" nechápal Norton.

"Ickové jsou označováni podle abecedy, tohle je Hick. Říká, že kdyby věděl, jak jsme milí, nezkoušel by nás převálcovat."

Norton dostal nápad. "Tajný pokoj – je v něm něco, co bychom mohli použít – třeba amulet?"

"Hick neví," odpověděla Excelsia.

"A ty, Sningu?"

Stisk.

Výborně, Sning už byl zase v obraze.

"Je to amulet?"

Stisk, stisk.

Norton si povzdechl. Není to tak jednoduché, jak si myslel. "Ale je tam něco, co nám pomůže zkrátit naši cestu?"

Stisk.

"Tak to rychle najděme," pronesl Norton a otočil se na Excelsii. "Ukáže nám Hick, kde ten pokoj je?"

Excelsia rozmlovala s ickem pomocí foukání na jeho povrch a on jí odpovídal pomalými a krátkými pohyby do stran. "Zkusí to," řekla potom. "Ale cesta je složitá!"

"To už je od začátku," odvětil rezignovaně Norton. "Nějak to zvládnem, tak nás ved'te."

Ick se koulel podél stěny místnosti, trochu neohrabaně, zřejmě kvůli svému zranění – a pak se zastavil. "Říká, že musíme skrz zeď," řekla Excelsia.

Norton poklepal na stěny chodby. Vypadaly velmi pevně. Dobrá, vždyť je Hick varoval, že to bude složitá cesta. "Musíme udělat do té zdi díru?"

Stisk.

Norton zkusil stěnu ohmatat. Byla ze stejné látky jako ick; pružná, ale pevná jako vycpaný plast. Bodl do ní prstem, ale ani se nepohnula. Jak předpokládal – jemná, ale silná.

"Rozmlátit tu zavšivenou chodbu," řekl Dursten znechuceně. "Thino, proměň se v něco a zkus to!"

Thina se proměnila v robota s pneumatickými kladívky místo prstů. Udeřila do zdi, ale prst se jí odrazil zpět. Změnila se tedy v malý jeřáb s ostrým naběrákem a zkusila to znovu. Naběrák ale zase odskočil a zeď zůstala neporušená.

Norton tomu smutně přihlížel. "Křehký povrch by se rozbil, jenže vycpávka uvnitř tomu brání."

"Hick říká, že by to dokázal," sdělovala Excelsia. "Kdyby nebyl raněný."

"Ten je fakt hodný!" pronesl Dursten s netajenou ironií.

Alicorn se pokoušel prorazit zeď svým rohem. Ten mu však uvízl uvnitř, a tak byl nakonec rád, že se mu jej podařilo vytáhnout.

Norton zauvažoval. "Když to ickové dokážou, je škoda, že s nimi nemůžeme spolupracovat. Nebo můžeme, Sningu?"

Stisk, stisk, stisk.

Norton věděl, co má jeho malý had na mysli. Čarodějčiny příšery odpovídají přímo čarodějnici, takže je těžké předpokládat, jak se zachovají.

"Sakra!" zaklel Dursten. "Přece se těch malých potvor nebudeme ptát! Využijeme je a hotovo!"

Stisk.

"Sning říká, že ano!" vykřikl Norton,

"Jasně, že jo," souhlasil kosmonaut spokojeně. "Ale jak?"

"Thina to zvládne. Thino, přelsti ty příšery!"

Thina chvíli uvažovala, pak se proměnila v inkoustový kreslič a na zeď namalovala vchod do tunelu. Obrázek byl velmi realistický – Thina byla výborný malíř.

Pak se postavila doprostřed chodby a proměnila se v dřevěnou barikádu s šipkou ukazující na malbu a s nápisem OBJÍŽDKA.

Vypadá to hezky, Thino," řekl Dursten. "Dobrá práce." Dřevěná barikáda se zarděla.

Kosmonaut pak šel k prahu, překročil jej a vrátil se zpět do středu místnosti. Z protějšího rohu se vyřítit tucet nových icků.

Zastavili se u barikády, zaváhali, prudce se obrátili a namířili si to přímo proti zdi. Jeden za druhým pak vráželi do namalovaného tunelu. První do zdi ťuknul bez valného výsledku, druhý už po sobě zanechal promáčknuté místo. Po každém dalším ickovi byl důlek ve zdi hlubší, až se konečně poslednímu z nich podařilo probourat skrz. Ozval se slabý hvizd a o několik sekund později i zvuk rozbíjejících se kuželkových koulí.

Alicorn do díry ve zdi strčil hlavu, podíval se ven a po chvíli se překvapeně stáhl zpět. Jako další se díval Norton. Malý plamínek z Excelsiiny svíčky mu osvětlil prostor za dírou, jenže – jediné, co uviděl, byla nekonečná výška a hloubka ztrácející se v temnotě.

Excelsia mu svíčku podala a dívala se spolu s ním. Jasný plamen dosvítal asi o deset stop dál na zeď nějaké stavby – evidentně prostor pro další komnaty. Mezi ním a jimi však byla bezedná hlubina.

"Kudy ted?" zeptala se Excelsia. "Po dalších komnatách plných icků chodit nemusíme. Zřejmě bychom se měli dostat na druhou stranu."

Byla to pravda. Tajemná komnata, kam se chtěli dostat, byla zřejmě mimo bludiště. Jenže dostat se tam bylo možné jen s křídly.

"Dobrá, kdyby Alicorn přeletěl –" začal Norton.

"Alicorn to přeletí," řekla důvěřivě Excelsia. "Může nás převézt všechny, když ho o to požádám. Musel by nás ale odvézt po jednom."

Potom se však zarazila. "Jenže neví, kam nás má vlastně dopravit."

"Ick to ví," řekl Dursten. "Tak ať vezme nejdřív jeho."

Excelsia přikývla. "A až bude znát cestu, tak se pro nás vrátí. Kosmonaute, ty nejsi tak hloupý, jak se zdáš."

"Ani tak ošklivý, jak vypadá," dodala Thina. Kosmonaut ji potěšeně pohladil po jejím obrovském oku.

Pak udělal ze svého trička popruhy a připevnil jimi Hicka na Alicornův hřbet. Ten prolezl přes díru, zamával křídly a vylétl. Konečky křídel sice narážel na stěny bludiště, protože stezka mezi nimi byla skutečně úzká, ve vzduchu se však držel bez problémů. Za chvíli odbočil vpravo a zmizel za rohem.

Ostatní na něj znepokojeně čekali. Vede je ick po správné cestě? Jestliže byla ta příšera nasazená, aby se s nimi spojila, mohlo je to přivést do záhuby. Možná, že vede do pasti pouze Alicorna, jenomže bez něj by byli všichni ztraceni. Mohou ickovi důvěřovat?

Stisk.

To byla úleva! Sning se sice nevyznal ve složitém čarodějčině labyrintu, důvěřoval však Hickovi.

Alicorn se vrátil s prázdným popruhem. Vysadili na něj Thinu a Alicorn se znovu vydal na cestu. Zdálo by se, že Thina na sebe může vzít Alicornovu podobu a přeletět cestu sama, nebyla to ale pravda. Létání je totiž věcí svalů a magie, ne pouze vzhledu.

"Hej, kámo," zeptal se Dursten znuřený čekáním. "Máte takovéhle věci i v tom vašem světě?"

"Myslím, že jo," odpověděl Norton. "Taky máme vědu i magii, určitě i takovéhle hrady, i když zrovna já jsem žádný takový neviděl." Něco mu na jeho odpovědi přišlo zvláštního, nevěděl ale co, a nemohl na to přijít.

"Vždyť žiješ pozpátku!" řekl Dursten.

"Pozpátku?" zeptala se Excelsia a její hezké čelo se nevěřicně zvrásnilo.

"Můj svět je hmotný," vysvětloval Norton. "A ten váš je antihmotný, takže čas tady vůči našemu plyne obráceně."

"Ale vždyť žijeme oba stejným směrem," protestovala.

"Protože jsem Chronos. Ve svém světě žiju pozpátku, všichni ostatní žijí jinak."

"Ale to pro vás musí být nepříjemné!" řekla.

"Občas určitě, těžce se navazují vztahy s lidmi."

"Takové problémy tady nemáme," zakončila rozhovor.

Podíval se na ni. Byla krásná. Jak příjemné by muselo být žít s ní v čase plynoucím stejným směrem. Ale jeho svět byl v nebezpečí a on se tam musel dostat stůj co stůj. Alicorn se vrátil a Excelsia na něm odjela. Norton s Durstenem osaměli. Dívali se za mizející svíčkou a za chvíli je pohltila temnota.

"Už se na to nemůžu dívat, Norte," začal Dursten. "Ta ženská tě miluje! Kdybych byl na tvém místě, obskakoval bych kolem ní jako pejsek!"

Norton přemýšlel. "Viš, jsem si jistý, že o to Satanovi jde. Kdybych tu s ní zůstal, převzal by nad Zemí veškerou moc."

"Kdo je Satan?"

"Převtělení Zla. Copak tu nemáte Ďábla?"

"Myslíš peklo? Ne, to ne. Já jsem vědecky uvažující člověk. Nevěřím v žádnou z těchhle věcí."

"Tak to tady asi Satan neexistuje."

"Ne," souhlasil Dursten. "Nejsme pověřiví."

Podíval se směrem k díře. "Doufám, že se to zvíře v té tmě neztratilo. Klep, klep na dřevo!" volal a prstem ťukal na plastickou omítku.

Hned poté uslyšeli třepotání křídel. Kosmonautovy signály zřejmě pomohly.

Dursten byl další na řadě. "Nikdy bychom ho nepotřebovali, kdyby tady byl můj koráb," řekl ještě. "Ale musím uznat, že je to moc dobrý kůň." Potom prolezl skrz díru a vyrazili. Norton osaměl.

Nyní na něj teprve tma působila tísnivě. Byl soběstačný, ale necítil se tak. Měl rád společnost, bylo mu dobře ve velkých skupinách lidí. Uvědomil si teď osamělost svého úřadu. Tenhle antihmotný mrak byl skutečně lákavý, vždyť tu měl přátele. Mohl se stýkat s dívkou, jako je Excelsia, která se mu mimochodem zdála mnohem zajímavější, než když ji viděl minule. Mohl se jí dotýkat, milovat...

Dotýkat? Znovu pocítil obavy. Co se děje? Nejen, že ho Satan lákal, on dokonce věděl jak! Excelsia nebyla nijak neochotná – ač působila panensky, byla připravena mu ve všem vyhovět. Ani mezi jejich životními styly nebyl velký rozdíl. Naopak, byly si až nápadně podobné. On měl rád divočinu a ona byla přímo její dítě, nezkažené městským životem. Měli stejný jazyk –

Stejný jazyk? Jak je to možné. Mezi lidmi Mraku kouzelné Lampy a lidmi z normální galaxie přece nikdy nebyly žádné kontakty! Ani být nemohly, protože hmota a antihmota se nemůžou stýkat. Kdyby se totiž setkaly, došlo by k rozpuštění totální energie a k následné nukleární explozi.

Exploze? Jak tady potom může existovat? On je hmotný, to ví přesně. Než převrátil hodiny, žil přece podstatnou část života normálně. Pak žil sice pozpátku, ale zůstal hmotný, protože se mohl stýkat s normálními lidmi, jako třeba s Agleh, a s normálními převtěleními, jako třeba s Clotho.

Dobrá, jeho magický bílý plášť ho chrání před různými nebezpečími, možná tedy i před stykem s antihmotou. Ale mnohdy přece plášť sundával – takže nemohl fungovat.

Čím víc nad tím přemýšlel, tím víc byl přesvědčen, že mu Satan lže.

Tohle nebyla žádná antihmotná sféra! Nemohla být. Vždyť Excelsii líbal a žádný z nich neexplodoval. A taky musel mít tento svět kontakty se Zemí. Alicorn přece vyprávěl o Latinech, Italech a Arabech, a není přece možné, aby se místní národy jmenovaly stejně jako na Zemi, a přitom o ní nikdy neslyšely.

Ale kde tedy je, když tu čas opravdu běží pozpátku?

Jeho myšlenky přerušilo šustění Alicornových křídel. Není pochyb, že tolik podobností se Zemí nemůžou být

jenom náhody a že se mu ještě nepodařilo proniknout Satanovou lží. A nebylo divu Satan, otec Lží a profesionální lhář, zatímco Norton pouze muž, který se ještě nestačil zaučit ve svém novém úřadě. Nyní si byl jistý, že jde o klam, o hádanku, již je třeba rozluštit.

Alicorn přistál v temnotě, Norton se mu snažil vyškrábat na hřbet. Když se mu to povedlo, stiskl ho stehny a pobídl ho. "Tak jedem, ty elegantní zvíře!"

Protlačili se skrz otvor a vznesli se. Letěli vzhůru a kupředu a byl to nádherný pocit. Alicornovi proudily z nozder malé jiskřičky, jak se ze všech sil snažil o to, aby jízda byla pohodlná. Není divu, že tak dobře viděl ve tmě, vždyť jen jeho dech mu poskytoval dost světla pro dobrý rozhled.

Letěli rychle temnou uličkou mezi stěnami. V místě, kde se dvě takové stýkaly, zahnuhli doprava. Zdi byly spojeny různými průchody, takže Alicorn musel letět chvíli nahoru a chvíli dolů. Hrad byl nejméně dvakrát tak komplikovaný, než si Norton myslel.

Přeletěli přízemní chladný průsmyk, vyletěli do horního horkého průsmyku, až konečně zahlédli záři Excelsiiny svíčky. Přistáli na vysoko položené terase, kde už na ně čekal zbytek společnosti.

"Jste v bezpečí, pane Norton!" radovala se Excelsia, a když se ho snažila oběma rukama obejmout, málem mu popálila svíčkou uši. Potom mu vlepila obrovskou pusou.

Antiprostor? V žádném případě!

Terasa byla no okraji prostoru svažujícího se směrem dovnitř země.

Hick se koulel přímo tam a ostatní ho následovali. Čím se dostávali dále, tím bylo větší horko a v dáli se objevovaly obrovské šlehající plameny. Když byli přímo u nich, Hick se zastavil.

"Tam?" zeptal se Norton s obavami.

"Hick říká, že ano," odpověděla Excelsia. Bylo zvláštní jak se s tvory, jako je Hick nebo Alicorn, mohla domluvit, ale zřejmě jim rozuměla bez problémů. "Nemůže jít dovnitř, horko by ho roztavilo. Alicornovi by spálilo křídla."

"Jak dlouhá je ta chodba?" zeptal se Norton.

"Hick říká, že krátká. Asi padesát stop."

I délkové jednotky byly v tomhle vesmírném sektoru stejné jako na Zemi. Palce, stopy. Všechno bylo stejné! "Ať tu Hick s Alicornem zůstanou a my ostatní půjdeme dál."

Excelsia zkoušela rukou poblíž plamenů sílu jejich žáru. "Ooo, to by úplně spálilo moje hebké tělo!"

Měla pravdu, bylo tam příliš horko pro každého z nich. "Půjdu sám," rozhodl Norton. "Pokud najdu způsob, jak."

Stisk.

"Způsob existuje?" Znovu byl nešťastný z toho, že s ním Sning nemůže mluvit. "Způsob, jak se dostat dovnitř a neshořet?"

Stisk.

Norton se rozhlédl kolem, ale nic neviděl. "Sning říká, že mě něco ochrání před plameny – i když nevím co." Ze skupiny vystoupila Thina. Proměnila se v hromádku zvláštní látky s rozměry asi tři krát tři stopy.

"Ona?" zeptal se Norton.

Sning souhlasně stiskl.

"Oh, samozřejmě," řekl Dursten. "Je ohnivzdorná. Obleč si ji."

"Obleč si ji?" opakoval nevěřicně Norton.

Kosmonaut zvedl jemný materiál ze země. Ten se mu v rukou složil jako deka. Podal ji Nortonovi. "Ber! Je v tom fakt dobrá – dobře izoluje, když chce."

Deka se začervenala.

Norton vzal pochybovačně Thinalátku do rukou. Na dotek byla jemná jako hedvábí. Pak si ji přehodil přes hlavu a přes ramena a zjistil, že se v ní cítí velice pohodlně.

"Opravdu mě to ochrání před horkem?"

Stisk.

"Dobře, zkusím to. Vráť se touhle cestou, až dostanu to, co potřebuju."

Ostatní čekali. Nortonovi přišlo na mysl, co je to vlastně za zvláštní společnost – drsný kosmonaut, nevinná dívka, okřídlený jednorozec a kuželková koule s očima. Ale měl je všechny rád, vždyť mu pomáhají s jeho posláním.

Otočil se a vykročil po dláždění dovnitř. Jeho pevné boty ho chránily před bezprostředním žářem, jeho Thinaoblek před nesmírným horkem – a kupodivu to fungovalo.

Navzdory tomu spěchal. Běžel přímo skrz tunel, kolem zelených plamenů, až doběhl ke komnatě.

V momentě, kdy vstoupil dovnitř, všechen žár ustal. Pro všechny případy si však ponechal svůj ohnivzdorný oblek přehozený přes ramena.

Rozhlédl se kolem a na druhé straně místnosti uviděl čtyři strnulé lidi: starého šedovlasého a šedovousého muže, robustní ženu středního věku, oblečenou jako úspěšnou byznysmanku, nápadně krásnou mladou dívku v natažených bikinách a asi šestiletého chlapce s mírně arogantním úsměškem na rtech. Stáli tam jako živé loutky a působili dojmem exponátů, které čekají, až si je čarodějnice vyzvedne ze skladiště a oni sehraji jakousi úlohu v její další hře.

Co teď? Nevěděl, co má očekávat, ani co má dělat s tím, co objevil.

"Jeden z nich mi může pomoci?" ptal se Sninga.

Stisk.

"Může mi dát amulet?"

Stisk, stisk.
Asi očekával příliš mnoho. "Víš který z nich?"
Stisk, stisk.
Pořád příliš složité pro malého hada. Lidé bývají složitější než křivolaká bludiště! Dobrá, musí počítat s tím, že Sning neví všechno.
Norton se postavil před starého muže. Nyní viděl, že jeho oblek je lemován medailemi získanými v bojích, že má na hlavě malou železnou korunu a velice vůdcovský a sebejistý pohled. Určitě nějaký král nebo generál!
"Oh, zdravím vás," řekl Norton.
"Řekni mi, mladíku," pronesl vznešeným hlasem probíraje se ze své strnulosti. "Přijmeš můj dar?"
"Nejsem si jistý. Kdo jsi a co je tvůj dar?"
"Jsem Ozymandius, král králů," řekl král důrazně. "Podívej se na mou práci a pokloň se mi. Můj dar je moc."
"Moc?" Norton se rozhlédl kolem, ale neviděl nic, čím se král tak chlubil.
"Ano, moc. Mohu tě udělat pánem veškerého světa a dát ti moc nad mnohými životy."
Norton uvažoval. "Víš o tom něco, Sningu?"
Stisk, stisk.
Znovu se tedy musel rozhodnout sám. "Můžeš mi dát moc nad antipsi amuletem?"
"Určitě," odpověděl král.
Ale Norton se rozhodl dát mu ještě jednu otázku.
"A můžeš mi dát moc nad celým antihmotným sektorem?"
"Nepochybně," ujistil ho král.
Teď mu to bylo jasné! Norton přešel k další osobě. Tentokrát to byla žena středního věku v obleku posetém zlatem, s brilantovými náramky a náhrdelníky. "Dobrý den,"
"Vítám tě, mladý muži," řekla žena probírajíc se ze strnulosti stejně jako předtím král. "Přijmeš můj dar?"
Potřásla hlavou a na krku se jí zabýlskly diamanty.
"Kdo jsi a co je tvůj dar?"
"Jsem paní Croseus, vdova po bájném králi Lydie, otci ražby mincí. Můj dar je bohatství." Rozpřáhla ruce a z rukávů jí začalo padat zlato, platina a smaragdy. Pak rozevřela sako a ukázala kapsy plné zlatých mincí.
"Je to bohatství dost velké na to, abych si mohl koupit antipsi amulet?"
"Samozřejmě," řekla a rozevřela dlaň na níž se objevil safír.
"Dost na to, abych si koupil celou antihmotnou sféru?"
"Dozajista."
Norton opět postoupil. "Ahoj!"
Byla to neobyčejně krásná mladá dívka. "Oh, jaký hezký muž," vzdychla. "Jsem Cirie. Dovol mi, abych tě potěšila svým darem."
"A jaký je tvůj dar?" Norton už krásné čarodějnice znal, a tak Cirií moc nevěřil.
"Romance," vzdychla tiše. "Můžu tě přivést do nejvyšší extáze, do vášně, kterou si ani nedokážeš představit."
"Vášně mi dá zapomenout na antipsi amulet?"
"Jistě," souhlasila.
Norton zamrkal. Byl pohledem na dívku tak fascinován, že skoro zapomněl na svou druhou otázku. "Přivedeš mě do vyšší extáze, než v antihmotném – ?"
"Och, ano," zavzdychala. Její úzké šaty se napínaly ve švech.
Norton se na ni naposledy podíval, polkl a rychle přešel k chlapci. "Ahoj."
"Co chceš," odsekl kluk drze. "Chcete ten můj dárek, nebo nechcete, tak co?"
"Jaký je tvůj dar?"
"Můžu říct, kde co je. Ale už mě nudíte, běžte pryč."
"Cokoliv v antihmotném sektoru?"
Kluk se na něho podíval: "Jaký AT sektor? Ste nějaký divnej."
"No přece v Mraku Kouzelné Lampy. Patří do AT sektoru."
Chlapec potřásl hlavou. "Pane, vy máte halucinace! Tady žádný AT není!"
Konečně někdo, kdo mluví pravdu. Povzbudivě! "Chci tvůj dárek."
"Jo? A proč ne prachy, moc nebo sex? Zbláznil ses?"
"Řekni mi, kde antipsi amulet najdu."
"Ale zapomeň na tu věc. S ní nechci mít nic společné,"
"Já ji chci!"
Kluk se na něj podíval zcela jiným pohledem. "Je na tom ale smrtelná kletba, rozmysli si to!"
"Potřebuji to! Uzavřel jsem obchod s myslitelem."
"Jsi poblázněný lebkoun! Ty jejich žižlatý hlavy tě zničí, kdykoliv budou chtít!"
"Myslíš, že nedodrží slovo?"
"Zarazí ti kůl do hlavy, jo, a pak tě pošlou do černý díry. Nejlepší je si s nima nezačínat."
"Myslím, že nemám na vybranou. Kde je amulet?"
"Ach jo. Dača ho má."
"Dača?"
"Đábelštější čarodějnice, zabeďněnče! Nedostaneš se k ní, a kdyby ses tam náhodou dostal, zabije tě dřív, než jí to stačí vzít."

"Zabije?"

"Jasně. Hlídá to, nemůžeš to dostat, to je jasné!"

"Musím to aspoň zkusit. Řekni mi, kde tu čarodějnici najdu."

"Je každou chvíli někde jinde. Dostaneš se k ní přes tunely."

"Tak mi porad' ten správný tunel."

"Je to místnost na konci dlouhý cesty. Ale stejně se k ní nedostaneš, je to moc těžký. Jo a taky tam potkáš nějaký zvířata!"

"Najdu si nějaký způsob," řekl Norton a nechal si od chlapce v jeho sverázném jazyce vysvětlit cestu. Potom se kluk vrátil ke své strnulosti a Norton s pomocí Thina pláště doběhl zpět k ostatním.

"Musíme najít další komnatu!" sdělil jim, když se s nimi opět setkal. Sundal si z ramen Thinu, která se zformovala do své přirozené podoby. "Bylas skvělá, Thino. Ani jsem se nezpotil." Thina rozpaky zrůžověla.

"No tak jdeme," řekl Dursten. Právě si balil cigáro, a když skončil, zapálil si ho rozžhaveným uhlíkem. Vydali se tedy na cestu, kterou Nortonovi popsal kluk z jeskyně. "Musím vás ale upozornit, že zřejmě potkáme pyrhaje!"

"Co jsou to pyrhaje?" zeptala se Excelsia. "Něco k jídlu? Nebo ke hraní?"

"Nejsem si jistý," přemítal nahlas Norton. "Mám ale strach, že si to s námi nejdřív pohraje a pak nás to sní."

Terasa, na níž se nacházeli, ústila u pahorku, na němž rostly na dlouhých, tlustých stoncích podivné rostliny. Excelsia u jedné z nich přidržela svíčku, aby si ji mohla dobře prohlédnout. "Vypadá celkem neškodně."

"Radši se od ní drž dál," varoval Dursten. "Může to být nebezpečné."

"Ne, je neškodná," rozhodla. Alicorn jednu rostlinu očichal a začal ji pokojně spásat. "Hej! Táhle je rákosí na výrobu létajících koberců," zatleskala Excelsia.

"Opravdu!" souhlasil Norton. "Tuhletu věc jsem už viděl i na Zemi. Nastříhali z rákosí dlouhá vlákna a z nich utkali magický koberec."

"Ano, tak to funguje i tady," řekla Excelsia.

Stisk.

Norton zpozorněl. "Varování?"

Stisk.

"Nějaké nebezpečí?" Když Sning souhlasil, řekl si Norton, že bude varovat i ostatní.

"Ze země, nebo ze vzduchu?" zeptal se Dursten. Vypadalo to, že z obojího. "To bysme si myslím měli pořídit nějakou loď," rozhodl kosmonaut. "Povídáš, že tyhle rostlinky dokážou i létat?"

"To by se musely nejprve posekat a upravit," řekla Excelsia. "Normálně jsou příliš divoké."

"Na to nemáme čas," řekl Dursten. "Myslím, že dokážu uřídit i nezpracovanou loď. Jsem nejlepší pilot, jakého kdy tento vesmírný sektor viděl. Posviťte mi, zkusím z toho nějakou loď vyrobit," a začal rostliny ze země vytrhávat.

Vypadalo to, že Dursten věděl, co dělá. Norton a Thina mu trochu pomáhali a skládali nějaký tvar. Pořád jim to nešlo, ty rostliny byly neohebné a nedalo se s nimi nic dělat. Nakonec se ale Thina přeměnila na nekonečné lano a obalila se okolo rákosu, takže držel pohromadě. Dursten přikládal další stébla, až nakonec vzniklo něco, co se podobalo létajícímu koberci.

Najednou se za nimi ozval podezřelý zvuk. Znělo to jako plácání křídel velkého houfu ptáků. Sning Nortona pořádně stisknul. "Už je to tady," řekl ostatním.

"No tak zůstaneme a budeme bojovat," řekl Dursten.

"Ale teď, když mám prázdný blaster –"

Stisk, stisk.

"Sning říká, že boj není to nejlepší," řekl Norton. "Měli bychom se tomu radši vyhnout?" zeptal se Sninga. "Můžu to nějak obejít?"

Stisk, stisk.

Podíval se s hrůzou v očích na koberec, který ležel za ním. "Obletět to?"

Stisk, stisk, stisk.

Co mohlo tohle znamenat? Ano i ne! Ale ti ptáci byli pořád blíž a blíž a letěli velmi rychle. Už neměli čas ptát se. "Myslím, že bychom se měli pokusit odletět!"

"Tak na palubu, Norte!" zakřičel Dursten.

Norton hrábnul po zadní polovině poskakujícího svazku rostlin. Jakýsi koberec! Vysoukal se za kosmonauta a nepříliš elegantně se ho držel. Excelsia nasedla na Alicorna. Ve chvílce všichni, s výjimkou icka letěli. Tentokrát prostě neexistoval způsob, jak vzít tohle stvoření s sebou. "Schovej se, Hicku!" zavolal na něj Norton a Hick se odvalil pryč.

Hrozba se blížila. Norton ji viděl ve slabém světle Excelsiiny svíčky – fantastičtí kříženci se spodní polovinou těla lidskou a s hlavou a torzem velkého ptáka. "Pyrhaje!" křičela zděšeně Excelsia.

Norton to pochopil. Lidské vršky a ptačí spodky byly harpyje. Ptačí vršky a lidské spodky byly pyrhaje. Vypadaly zvráceně a vydávaly zvrácené zvuky.

Pyrhaje běžely na svých silných nohách po zemi. Když zle viděly, že jim kořist uniká, roztáhly svá temná křídla a vznesly se do vzduchu. Byly velké, chlupaté a rychlé. Ve vzduchu byly rychlejší než Alicorn i koberec. Sningovo varování bylo sděleno dobře. Ale Sning také nepovídal, nebo tuto možnost přinejmenším nevyklučoval, že by mohli nebezpečí uletět.

"Jsem připraven je sundat!" křičel Dursten. "Zatímco si budu s těmito ptáky promlouvat, Norte, pevně se drž." Norton se držel. Nemohl nic jiného dělat. Nikdy předtím nesesedl na koberci a doufal, že si tuhle zkušenost už nebude muset vícekrát zopakovat. Pod kosmonautovým vedením koberec poskakoval. Pak se otočil, aby zaútočil na pyrhaje.

Přistihl řvoucí ptakolidi rozptýlené a překvapené. "Zmizte, mizerové," křičel pronásledující je Dursten. Norton

byl ohromen. Pyrhaje měly samozřejmě hroživou sílu, ale šaškárny koberce je udržovaly ve zmatku. Takže kosmonaut ptakolidi zneškodnil, aniž jim museli uletět nebo je přemoci.

Norton se rozhlédl a nad sebou uviděl Excelsii vznášející se na Alicornovi. Na rohu a kopytech zvířete byla krev – zjevně svedlo boj s několika pyrhajemi. Nyní však na něj pyrhaje zapomněly, protože jejich pozornost na sebe upoutal člověk na koberci. Sningova nejasná odpověď dávala smysl.

"Drž se, kámoši!" zakřičel Dursten. Co si asi myslel, že Norton dělá? Koberec teď udělal vertikální lopink. Okolí se závratně otočilo dokola, vesmír v chaosu, snový svět.

Snový svět...

Celé tohle dobrodružství postrádalo věrohodnost. Snad byl možný sbíhající se vývoj, jak ho vysvětloval Satan, ale jestliže Glob a Oblak opravdu pluly zpátky časem, jaká byla pravděpodobnost, že se jejich obyvatelé právě v tomto okamžiku budou tolik podobat, dokonce i ve slangu, pozemšťanům. Tahle planeta byla buď mnohem primitivnější, nebo mnohem vyspělejší než Země. Prostě ne stejná. Kdo se zdravým rozumem by uvěřil v takovou shodu okolností? Tenhle stav nemohl být v toku času protějškem Země!

Ale snový svět, vytvořený pro Nortona v jeho vlastní mysli, tomu by se uvěřit dalo. To nevyžadovalo žádné galaktické cestování, žádný protizemský obraz, žádný obrácený tok času nebo fenomenální shody. Snový svět byl tak zřejmý – jak mohl tuhle možnost přehlédnout? Satan, otec Lži – přirozeně že pro dosažení svých hanebných plánů by dal přednost použití jednoduché lži před obtížnou pravdou.

Ale když tohle byl sen, proč by se z něj jednoduše nemohl probudit? Pro začátek si zkusil přát být doma a nefungovalo to. Byl nadrogovaný a polapený uvnitř, dokud účinek drogy nevyprchá? Ne, tohle by až do příští inkarnace Satan nemohl udělat. Musí v tom být nějaký trik. Něco, čemu Norton doposud neporozuměl. Tohle byl další druh hlavolamu, a aby ho vyřešil, musel k jeho řešení najít klíč. Sningu, víš?

Stisk. Stisk.

Konečně, Satanovo zlo muselo být větší, než mohl malý kouzelný hádek pochopit. Sning byl jako kapesní kalkulačka. Velice užitečný při odhalování odpovědí na otázky, ale ne při formulaci otázek o vlastnostech základní reality.

Stisk.

"Kudy odtud, kámo?" křikl Dursten.

Tohle je přesně Nortonova otázka! Dokud ale nenajde svůj vlastní klíč k útěku, bude muset hrát tu hru, ve které je lapen. Zadal pokyny a tryskem letící koberec napadl a rozprášil další vlnu pyrhajů. Pak se vznesl výš a stočil se. Pyrhaje byly teď tak zmatené, že je dokonce ani hned nepronásledovaly. Možná si myslely, že na ně koberec zase zaútočí obrátkou.

Příliš zmatené na sledování – to byla zase analogie s jeho vlastním stavem. Satan ho udržoval natolik zaneprázdněného momentálními problémy, že nemohl nalézt základní řešení. Samozřejmě, že tak jako všude, i v této příhodě měl prsty Satan. Jelikož fikce je nejvyšší formou lži, byl v ní přirozeně obratný. Překážky, dobrodružství, humor – Norton musel uznat, že tohle bylo dobré představení.

Svištěli ke své příští zastávce. Vitr zachytil Excelsiinu sukni, takže se zablýskly její nohy. Sex appeal, přidal v myšlenkách Norton ke svému seznamu kvalit fikce. Bylo tu všechno. A jakkoliv to bylo frustrující, Norton musel přiznat, že se mu to líbí. Tenhle typ věci byl určitě odměnou pro Satanovy služebníky. Norton ale věděl, že by si nemohl dovolit zůstat tady uvězněný.

Pyrhaje se znovu zformovaly. Letěly za nimi klátice přitom svými chlupatými nohama. Doháněly je. Boj se brzy rozhodne.

"Ty ptačí mozky nás nenechaj," reptal ohlížející se Dursten. "Opravdu bych si přál, abych mohl zase nabít svůj blaster! Neříkal jsi, že jsou tam někde uprostřed jeskyně? S krápníky a tak?"

"Stalaktity," souhlasil Norton. "Můžeš je od stalagnitů mnemotechnicky rozlišit tak, že budeš K ve stalaktitu myslet jako na klenbu, takže stalaktity visí z..."

"Zkrátka mi jenom řekni, kde jsou," odseknul kosmonaut, "dřív než nás ty bosonohé dostanou!"

"Ale letět tak blízko nich v takovéhle tmě není bezpečné. Ty věci jsou ze solidního onyxu. Jako obrovské rampouchy..."

"Buď to budou ony, nebo ty opeřené ksichty!" křičel Dursten.

Opravdu, bojovně ječící ptakolidy se rychle přibližovali. Už doráželi na koberec a klovali do něj. Norton je zkoušel odkopnout, ale bylo to marné – byl příliš zaměstnaný tím, aby se udržel.

Potom se družina přiblížila k oblasti jeskyní. Tohle všechno bylo samozřejmě uvnitř zámku, mezi stěnami, jež pramálo sloužily svému obvyklému účelu. Zdálo se, že je tam neobvykle mnoho nevyužitého prostoru.

Alicorn kroužil okolo vchodu do jeskyně a světlo Excelsiiny svíčky pronikalo dovnitř. Stalaktity tam byly. Rampouchy? Ne, byly spíš jak vyceněné tesáky. Onyx se třpytil v odrazech světla a byl mokřý jak od slin v tlamě. Za jejich první řadou viděl Norton uvnitř jeskyně nekonečný zástup dalších. Jestliže K znamenalo klenbu, pak T znamenalo tesáky! Norton skrze tohle nechtěl letět!

"To tvoje mačkadlo," řekl kosmonaut a mimoděk přetáhl pažbou svého blasteru přes zobák pyrhaji, "může upozorňovat na stagnity?"

"Myslím, že ano," pronesl Norton opomíjeje přitom lekci ve výslovnosti. "Ale co..."

"Upozorňuj na ně, protože letíme skrz!" Koberec vletěl do jeskyně.

"Ale získat takovouhle informaci zabere nějaký čas! Sning může jenom..."

"Jenom mi říkej, kdy je nějaký hodně blízko před námi!"

Stisk.

"Ted!" vykřikl Norton, který v srdci čekal, že narazí do zubu a bezmocné spadnou na stalagnity tyčící se pod nimi.

Koberec uhnul. Ve vzdáleném, slabě poblikávajícím světle Excelsiiny svíčky viděl, jak se stalaktit mihl těsně vlevo od nich. Dvě pyrhaje při pronásledování příliš horlivě do něj narazily. Zavřískly a zřítily se pryč z dohledu. Za chvíli jejich vzdalující se jekot náhle ustal. Dopadly na hroty pod nimi. Avšak mnoho dalších je stále pronásledovalo.

Stisk.

"Další!" vykřikl Norton. Byl z tohoto sebevražedného letu vystrašený.

Koberec uhnul doleva a další tři pyrhaje byly zadrženy sloupem napravo. Nedívaly se, kam letí, a tma jim samozřejmě pomáhala chybovat.

"Není to sranda?" vyptával se rozjařeně Dursten. "Takhle jsem si nezalítal od té doby, co jsem na výzvu prolétnul hlavou komety!" Na chvíli vystřízlivěl. "Jistě, ztratil jsem přitom svoji loď..."

To bylo na tomto typu činnosti opravdu nepříjemné. Ale Dursten byl bez pochyby schopný pilot. Svištěl s kobercem okolo půl tuctu sloupů, napínající tak schopnosti pyrhají na maximum. Ve tmě nebyli ptakolidé schopni manévrovat tak dobře jako Sningem navigovaný koberec.

Náhle byli v další části svého putování – v hlubokých jeskyních. Byly mnohem menší než ty předchozí, nebyly v nich žádné stalagnity ani stalaktity a skálu prořezávaly spoustou zakřivených tunelů. Aby bylo možné dostat se do druhé síně, bylo nutné se jimi dostat.

Alicorn přistál na plošině. Vybral si jednodušší cestu jeskyní – prostor mezi hroty stalagnitů a stalaktitů. Kdyby to ale udělal Dursten, pyrhaje by je bezbranné dohonily. Norton musel uznat, že kosmonaut věděl, co dělá – byl to skutečně výborný pilot.

Byl tu ale nový problém. Pokud šli, byly jeskyně pro ně pro všechny včetně Alicorna velké dost. Nemohli je ale proletět. Nebyly tam žádné nepřekonatelné trhliny nebo rozžhavené kameny. Tyto jeskyně však byly obydleny. Jakmile do nich družina vstoupila, Excelsiina svíčka jim ukázala tykadla obrovského hmyzu.

Byli to monstrózní termiti lovící ve skulinách zámku. Ti vepředu s groteskním brněním a obrovskými klepety byli bojovníci. Pobíhali tunely, které dobře znali, protože to byli právě oni kdo je vytesal. Za čas by proděravěli zámek tak, že by se zhroutil. To byla budoucnost, ale problém, jak tudy projít, tu byl právě teď. Jak by bylo možné se tudy dostat?

Stisk.

"Sning říká, že tady cesta existuje", ohlásil Norton.

"Ví tahle věc, že můj blaster je vybitý?"

Stisk.

"Sning to ví. Můžeme se probít skrz?"

Stisk. Stisk.

"Proplížit se?" přidal se Dursten.

Stisk. Stisk.

"Zastrašit je?" zeptala se Excelsia.

Stisk. Stisk.

"Seš si jistej, že tahle věc má všechny baterky?"

"Jestli Sning říká, že existuje cesta, pak ta cesta existuje."

"Dobře, měl by nám to radši říct fakticky rychle, protože tihle termiti jsou pěkně hladoví!"

Skutečně, termiti bojovníci krůček po krůčku postupovali dál při procesu rozhodování, jestli jsou vetřelci požitelní. Drželi se zpátky, protože Thina vytvořila klepeta ještě větší než ta jejich, ale Norton věděl, že to je nadlouho neoklame. Jakmile jednou termiti dospějí ke konečnému rozhodnutí, tohle nebude bezpečné místo!

"Existuje něco, čím bychom to mohli udělat bezpečným?" zeptal se Norton, zkoušeje nasměrovat svou mysl na ty správné otázky.

Stisk.

Aha!

"Jako družina?"

Stisk. Stisk. Stisk.

Kruci! "Jeden z nás?"

Stisk.

Bojovný termit připochoval mnohem agresivněji. Thina zadržovala ty nalevo, ale tenhle byl napravo. Alicorn se pohnul, aby ho zadržel. ale bylo jasné, že když zahájí jasné nepřátelství, termiti je s naprostou převahou rozdrtí.

"Dělej, domluv se s ním, Norte," zamumlal Dursten.

"Kdo z nás?" zeptal se Norton Sninga. "Já?"

Stisk. Stisk.

"Dursten?"

Stisk. Stisk.

"Excelsia?"

Stisk.

Dívčina hlava se rychle otočila. "Och sirrah, já nemohu přemoci takováhle monstra," protestovala a mávala přitom svíčkou. "Já jsem jenom bezbranné ženské stvoření!"

Přesně. Co měl Sning na mysli? "Může udělat nějaké čáry? Snad zaklínání?"

Stisk. Stisk.

Třetí termítí bojovník, který postupoval mezi těmi, které blokovali Thina s Alicornem, se dostal nepříjemně blízko. Dursten stál před ním a mířil blasterem. To hmyz na chvíli zadrželo, ale na jak dlouho?

"Něco okolo ní?" zeptal se Norton.

Stisk.

"Něco specifického?"

Stisk.

"Uf, můžeš mi to ukázat? Přihoříváhoří?"

Stisk.

Norton rychle přistoupil k Excelsii, která stála se svými rozkošnými prsty v puse a nervózně pozorovala nejbližšího termíta. Ukázal prstem na její drzý nos. Sning nereagoval. Ukázal na její vzdouvající se ňadra. Žádná reakce. Pak zkusil její měšec a to bylo ono!

V okamžiku se probírali předměty v jejím měšci. Měla obvyklou kolekci zbytečností. Tou věcí se ukázala být malá lahvička parfému.

"Parfém?" zeptal se zaraženě Norton.

Stisk, odpověděl trpělivě Sning.

"Myslíš, že zničí obludy jako svěcená voda?"

Stisk. Stisk.

"Odpuzuje je?" Stisk. Stisk.

"Dobře, tak k čemu potom je?"

Stisk. Stisk. Stisk.

Excelsiiny rty se ušklíby. "Je to dobré k tomu, mít to na sobě." Otevřela lahvičku a nanasla si trochu za uši. Nejbližší termít se zastavil. Vypadal zmatený. Dursten zafuněl. "Tahleta věc větrí lahvičku!"

"Vůně!" křičel Norton. "Ta zneškodňuje termity?"

Stisk. Stisk. Stisk.

"Dobrá, něco jim to dělá! Máme si to všichni dát na sebe?"

Stisk.

Takže se všichni natřeli parfémem. Natřeli i Alicorna a termítí nezaútočili. Procházeli doupaty a termítí je ignorovali.

"Mám to!" řekl Dursten. "Vůně úlu. My všichni jsme získali vůni úlu."

Zdalo se, že Excelsiin parfém měl přesně takovou vůni nebo alespoň měla její složku. Termítí se orientovali čichem a nyní považovali vetřelce za jiné termity.

Přišli do druhé síně. Vejít do této bylo snadné. Byla obložená sklem a připomínala kancelář vedoucího. Takový ten typ, který umožňoval šéfovi sledovat každého zaměstnance, aniž se pohnul od stolu.

Samozřejmě zaměstnanci mohli vidět dovnitř. Excelsiina svíčka ukazovala zřetelně interiér. Byly tam čtyři výklenky, ale byly všechny prázdné.

"Prázdna místnost?" zeptal se zděšený Norton.

"Ti chlápci museli zdrhnout, když nás slyšeli přicházet," řekl znechuceně Dursten.

"Ale jediná cesta ven vede skrz doupě termítů," řekl Norton, "museli bychom je vidět."

"Pokud to není další magické vytahovadlo," navrhovala Excelsia.

Vytahovadlo? Aha – výtah! "Jestliže ano, možná bychom ho mohli použít a sledovat je."

Všichni vešli dovnitř a rozhlíželi se okolo. Zdalo se, že tam nejsou žádná ovládací tlačítka a podlaha prosklené síně byla stejná jako ta v chodbách opracovaných termity. Nevypadalo to na výtah.

Dursten šťáral okolo prvního výklenku. "Tady určitě musel kdysi někdo stát," řekl. "Vidíte, tady jsou zrovna jeho stopy." Vstoupil do výklenku a šlápl svými kosmickými botami tam, kam ukazoval.

Náhle ztuhl, jeho dech se zastavil jeho tvář zmrzla ve výrazu mírného překvapení. Stal se sochou.

"Je to past!" prohlásil vystrašený Norton.

Stisk. Stisk.

"Není? ale podívej se na něj! Vždyť zkameněl!"

Stisk. Stisk. Stisk.

"Sning říká, že za tím něco vězí," řekl Norton Excelsii, která si samozřejmě hryzla prsty v němé bezmocnosti. Popošel, aby stál před zkamenělým kosmonautem. "Slyšíš mě, Durstene?"

Dursten zase obživil. "Já už nejsem přesně on," řekl. "Chceš ode mne radu, příteli?"

Norton zaváhal. Stal se Dursten exponátem? Jestliže ano, byla nezbytná opatrnost. "Nejsem si jist. Jak moc je tvá rada kompetentní?"

"No, počítám, že to budeš muset zjistit sám, Norte."

Co chtěl Norton doopravdy zjistit, bylo, jestli je ve snovém světě, ze kterého by se mohl jednoduše probudit. Jestliže nebyl, jeho "probuzení" mohlo být zhoubné. Pokud by se osoba, která stála na okraji srázu, rozhodla, že to byl všechno sen a nezáleží na tom, měla by trable, kdyby se zmýlila. Ale jestliže měla pravdu, mohla by udělat krok do propasti a přinutit sen skončit. Norton musel mít jistotu! Jakou myslitelnou otázku by měl položit snové postavě, aby to vyřešil?

Tato vnitřní otázka přinesla svou odpověď: potřeboval najít někoho, kdo ví o nějakém tématu víc než on. Jenom tak si může být jist, že odpovědi nepřišly z jeho vlastní mysli. Pro tento účel nezáleželo na tom, jestli byl Bat Dursten sám sebou, nebo figurínou z výklenku. Jestliže nebude moci prokázat větší znalosti, než jaké má Norton,

nebude to dostačující. Kdyby se předvedly všechny čtyři postavy z výklenků a žádná z nich nedokázala prokázat svou nezávislost, mohl by Norton odůvodněně předpokládat, že byl uzavřen ve svém vlastním snu. Jak by se z něj dokázal probudit, nevěděl. Nějak se mu nechťelo spáchat tady sebevraždu. Nejdříve se ale musel dozvědět, s čím má co do činění.

Stisk

Takže Sning souhlasil! Ale ovšem, jestliže tohle je sen, Sning sám je pravděpodobně jeho součástí. Snový had, jehož rada byla nedůvěryhodná. Podobně jako hodiny. Teď si vzpomněl, jak mu je původní, dospělý Tho uloupil. Ve skutečném životě by to nebylo možné – hodiny prošly přímo skrz ruku Agleh. Ale to nezaručovalo, že tohle je snový svět. Satan mohl snadno zařídít iluzi, že hodiny byly uloupeny. Norton věděl, že nemůže věřit ničemu, co neprokázalo svou nezávislost na jeho fantazii.

Obyčejný rozhovor s kosmonautem z výklenku by nesplnil účel. Zeptat se na Durstenovo jméno a vzpomínky by se vrátilo v odpovědích, které by byly zřejmé, nebo by se nedaly ověřit. Takže musí odborně klást hádanky, které ho vždy máty. Účelem bylo dostat se mimo své vlastní znalosti takovým způsobem, aby si zůstal jistý, že informace jsou správné. Tohle mohl udělat jen s pomocí vědecké logiky.

Norton zauvažoval a pak oslovil kosmonauta. "Dovol mi, abych ti, než se rozhodnu, položit na zkoušku otázku."

"Proč? Se ví, ptej se!"

"Na mé domovské planetě existuje příběh o Galileovi. Ten prý vystoupil na vrchol slavné šikmé věže v Pise a upustil na zem několik předmětů. Zapomněl jsem, které to byly, ale na tom nezáleží. Řekněme, že to byla mince, pingpongový míček a dělová koule. Zjistil, že všechny, velké i malé, padaly, v rozporu s tehdy rozšířeným názorem, stejnou rychlostí. Lidová moudrost měla za to, že větší a těžší předměty budou padat rychleji než ty malé. Z tohoto pokusu vydedukoval gravitační teorii – že každý objekt ve vesmíru ovlivňuje ostatní silou přímo úměrnou jejich hmotnosti a nepřímo úměrnou jejich vzdálenosti od ostatních. Můžeš s tím příběhem souhlasit?"

"Nó, já sem nikdy nebyl na věži v Pise..."

"Vyhovovala by jakákoliv věž," řekl Norton trpělivě. "Důležité je, co s tím padáním předmětů."

"Se ví," řekl kosmonaut, "to je skoro určitě gravitace. Najdeš ji okolo planet a tak."

Norton kontroloval své rozčilení. "Co takhle odpor vzduchu?"

"Ah ano, ten tam je. Já se s atmosférou tak moc neotravuju, důležité jsou planety. Takže ve vzduchu by padal pomaleji pingpongový míček. Stejně tak mince, protože je placatá. Zachycuje vzduch."

"Velmi dobře. Zopakujeme pokus na planetě bez vzduchu. Vůbec žádná atmosféra. Padají teď stejnou rychlostí?"

"Se ví," souhlasil vlídně kosmonaut. "Váha a hustota nemají v perfektním vakuu význam, pírkó by padalo stejně rychle jako olověná koule."

"Ale teorie říká, že objekty ovlivňují jeden druhý v přímém poměru k jejich hmotnosti. Když je dělová koule těžší než pingpongový míček, neměla by padat rychleji?"

Dursten se poškrábal na hlavě. "Víš, nikdy jsem o tom neuvažoval. Někdy to zkusím."

"Nepřipadá ti to tak, že Galileo nemohl provést pokus, který je mu připisován, nebo, jestliže ho provedl a dostal zmiňované výsledky, nemohl by z nich odvodit tak přesnou teorii?"

"Jo, se ví, když to říkáš takhle."

Norton si v duchu povzdechl. Kosmonaut to nebyl schopen rozvést dál než Norton. Na příběh o šikmé věži se ze začátku vyptával už jako dítě a byl si jist, že Galileův experiment musel být nějakým způsobem špatně popisován. Výsledky mohla například zkreslit magie. Žádné z dětí si to ale nemyslelo a vysmívaly se mu, když se jich na to ptal. Norton sám si nikdy nebyl zrovna jistý, jestli měl platný argument, nebo jenom hledal chybu v tom, čemu dobře nerozuměl. Kdyby byl Dursten schopen nabídnout mu lepší vysvětlení, byl by ho akceptoval jako nezávislou bytost. Ale kosmonaut věděl, jestliže vůbec něco, méně než Norton sám a to nebyl důkaz, že není součástí snu.

"Děkuju, Bate. Obávám se, že musím upustit od přijetí tvé rady. To neznamená žádnou kritiku..."

"To je v pořádku, Norte. Můžu teď slézt dolů?"

"V každém případě."

Kosmonaut vystoupil z výklenku. "Tohle bylo určitě srandovní!" řekl. "Na chvíli jsem se cítil, jako bych byl někdo jiný!"

"Ukaž, já to zkusím," řekla Excelsia. Vstoupila do druhého výklenku umístiv své krásné nohy přesně tam, kde to bylo vyznačeno.

Zmrzla. "Řekni, že je krásná jako váza!" podotkl uznale Dursten.

Bezpochyby je, přemítal Norton. Krásná jako ušlechtilý porcelánový džbán, na němž je namalován klasický obraz. Popošel tak, aby stál přímo před ní. "Ahoj, Excelsie."

"Á, ahoj, sire Nortone," odpověděla a zase se roztomile rozhýbala. "Ale já momentálně tak úplně nejsem dívenka."

"Mně se rozhodně jeví jako femina!" poznamenal Dursten.

"Rozumím," řekl Norton.

"Přijmeš mou radu, ó vznešený querente?"

"Mohu nejdříve vyzkoušet ukázkou?"

Její pěkné čelo se zamračilo. "Sirrah, ukázkou čeho?"

"Tvé rady, samozřejmě."

"Ach." Její čelo je vyjasnilo. "Samozřejmě, sire Nortone."

"Kdyby se vesmír a všechno v něm v okamžiku dvakrát zvětšil, zpozoroval by někdo něco zvláštního?" Tohle byla další otázka, která ho frustrovala, protože jeho odpověď se lišila od odpovědi všech ostatních. Takovéto odlišování ho vyčlenilo mimo skupinu jemu rovných, a možná ho poslalo na cestu sebeizolace v divočině, kde filozofie a realita jsou jedno a to samé. Věřil, že to je další otázka vhodná pro tuto příležitost. Excelsia roztomile přemýšlela. "Myslím, že ne," řekla. "Myslím, sirrah, kdyby všechno bylo dvakrát tak velké včetně metrů a lidí, tak by se doopravdy nic nezměnilo, že ne?"

To byla standardní odpověď. "A co poměr čtverce a krychle?"

"Co?" zeptala se zmateně.

"Povrch plochy objektu se zvětšuje mocninou, zatímco objem se zvyšuje kubicky," vysvětloval. "Kdybys zdvojnásobila průměr planety a výšku člověka stojícího na ní, jeho hmotnost by se zvětšila osmkrát a váha planety také. Takže jeho skutečná váha by byla asi čtyřiašedesátkrát větší než předtím, zatímco půdorys jeho nohou by byl jenom čtyřikrát tak větší. Tíha na každý čtvereční centimetr jeho nohy by byla šestnáctinásobná oproti předchozí tíze – bez posílení jeho těla. Zakrátko by se zhroutil a zemřel. Bylo by to jako stát na Jupiteru..."

"Oh," řekla nevýrazně. "Já jsem nikdy nebyla na Jupiteru. Jsi si jist?"

"To je důvod, proč nejsou mravenci velcí jako sloni. Poměr čtverce a krychle jim znemožňuje dosáhnout takové velikosti, aniž výrazně změní tvar."

"Ale ti velcí termiti..."

Vynikající postřeh! Vědecky byla tato monstra vyloučena. Ale on měl odpověď. "Magie, samozřejmě, věci mění. Bez magie by tihle obrovští termiti nemohli existovat."

"Pak se s magií vesmír může zdvojnásobit!"

Další pěkný postřeh. Byla rozhodně chytřejší než Dursten. Ale její postřeh měl trhlínu. "Magie je omezena planetárním rozsahem. Části vesmíru nejsou magické. Ty by podlely zkáze. Zákony vědy jsou naopak univerzální, takže to, co se tu používá, je věda. Tedy tam, kde magie nahrazuje vědu, jako tady, jsou obrovští termiti možní, ale zdvojení vesmíru zůstává nemožným."

"To je jasné!" souhlasil Dursten. "Já sem nikdy neměl nic společného s touhleto magií."

Norton vyloučil Excelsii jako nezávislého myslitele. Stejně jako Dursten toho věděla méně než on. Hypotéza snového světa byla zatím dvě ku dvěma. "Můžeš slézt dolů, Excelsie."

Vystoupila z výklenku a teď, když byl její rozhovor u konce, vypadala naprosto normálně. Vytáhla malé zrcátko a zkontrolovala si makeup.

"Teď jsi na řadě ty," řekl Norton Alicornovi. "Chceš vyzkoušet výklenek?"

"Alicorn," řekl pochechtávající se Dursten.

Alicorn přisvědčil a vstoupil do třetího. Ten se ukázal být větší, než vypadal – bylo v něm místo. Stoupl kopyty na otisky a zmrznul.

"Hej, Alicorne," řekl Norton, "můžeš mluvit?"

Alicorn ožil. "Telepaticky," vyslal. "Ale teď momentálně nejsem tak úplně zvíře."

"Rozumím"

"Já určitě ne," řekl Dursten, "co se to ksakru děje?"

"Alicorn je telepatický," řekla Excelsia. "Všichni to vědí."

Kosmonaut, uvedený do rozpaků, byl potichu. Samozřejmě to nevěděl. A nevěděl to ani Norton. Zdálo se, že Alicorn se obvykle neobtěžoval komunikovat tímto způsobem s lidmi, kterými nebyl ochočen.

"Přijmeš mou radu?"

"Nejdříve se tě musím zeptat."

"Pokračuj."

"Tohle je vědecká otázka. Ty jsi magické zvíře. Zvládneš to?"

"V tomto stavu mohu."

"Říká se, vědecky, že se hmotnost objektu zvyšuje s tím, jak se jeho rychlost přibližuje rychlosti světla. Takže ve skutečnosti nic nemůže dosáhnout rychlosti světla, protože by to získalo nekonečnou hmotnost."

"To je pravda."

"Co potom světlo samo? Nestává se jeho hmotnost nekonečnou, tedy zabraňující světlu dosáhnutí jeho stanovené rychlosti?"

"Světlo je nehmotné, tedy se ho to netýká."

"Ale zakřivuje se okolo hvězd. Působí na ně gravitace a gravitace je síla působící na hmotu. Světlo musí mít hmotnost."

Alicorn neposlal žádnou myšlenku. Nebyl schopen odpovědět.

Norton ho propustil a přesunul se k poslednímu výklenku. Vstoupila do něj Thina a usídlila se svým spodkem na stopách. Zmrzla.

Oživil ji v její nové službě obvyklým rituálem. Položil jí svou nejobtížnější otázku: "Jsi seznámena s vědeckou teorií relativity?"

"Přirozeně. My Tho jsme ji ovládli dávno před lidmi."

"Pak víš, že když kosmonaut startuje ze Země a zrychlí na rychlost blízkou rychlosti světla, zažije fenomén dilatace času. Pro něj a jeho loď se čas zdá být pomalý, takže na konci třeba měsíční cesty se vrací z dalekých končin galaxie, aby zjistil, že na Zemi možná uplynula staletí a jeho přátelé odešli."

"Jasně, to ví každý blázen!" vložil se Dursten. "To se děje celý čas. Proto musí opravdový kosmonaut své přítelkyně milovat a opouštět je. Když zase přistane, jsou z nich staré babizny."

"Pokračuj," řekla Thina.

"Ale hlavní princip speciální relativity je, že všechno je závislé. Pro zbytek neexistuje absolutní standard. Takže zatímco ze Země se zdá, že kosmonaut cestuje téměř rychlostí světla podstupuje časovou dilataci, účinek je z kosmonautova pohledu opačný. Pro něj Země cestuje téměř rychlostí světla a podstupuje časovou dilataci. Takže když se připojí k Zemi, měl by zjistit, že lidé na Zemi zestárli jen o zlomek toho co on. Jak vyřešíš tenhle paradox?"

"Tady není žádný paradox," řekla Thina. "Ačkoliv na chvíli každá skupina vnímá tu druhou jako fungující pomaleji než sebe, je to hlavně věc perspektivy."

"Perspektivy? Nemohou mít obě pravdu!"

"Perspektivy," zopakovala rozhodně. "Jestliže jsi na jedné lodi a já na druhé a naše lodi se míjejí ve vesmíru, každému z nás se bude zdát menší loď toho druhého spolu s lidmi v ní. Přístroje každé změní tento úbytek místa v té druhé. Každý pozorovatel má pravdu, ale tohle je perspektiva, ne paradox."

"No jo, takhle jsem o tom nikdy neuvažoval!" prohlásil Norton.

"Ani já ne," řekl Dursten.

"Humanoidní druhy mají sklon uvažovat povrchně," přisvědčila zdvořile Thina.

"Hej, opatrně s těma špinavýma řečma!" řekl kosmonaut.

"Ale znamená to," zeptal se Norton zápasící s paradoxem perspektivy, "že když se kosmonaut vrátí zpět na Zemi, že nebude žádný rozdíl v jejich časech? Když je zkrácení perspektivy eliminováno?"

"Ne, samozřejmě tam bude rozdíl, ačkoliv ne tak velký jak ho udělala perspektiva. Kosmonaut zestárne méně než lidi na Zemi."

"Ale pak princip relativity – zdánlivé zpomalení Země z pohledu kosmonauta..."

"Perspektiva nemění skutečnost," pronesla trpělivě Thina. "Nehleď na to, že se tvá planeta zdá z kosmonautova pohledu zpomalovat, je tam rozdíl. On stárne méně."

"Nemůžu to akceptovat jenom proto, že to říkáš! Co roz..."

"Rozdíl zrychlení. Kosmonaut ho zažívá, Země nikoliv. Pro každou skupinu ta druhá couvá se vzrůstající rychlostí, ale pouze kosmonaut cítí G navíc. To činí jeho podmínky odlišnými od těch na Zemi nebo ve zbytku vesmíru. Jeho čas je zpomalen."

"Zrychlení? Proč to by mělo..."

"Protože," vložil se Dursten, "on zpomaluje, když se vrací domů, takže se to zruší." Zdálo se, že zapomněl, ke které straně se v problému staví.

"Neexistuje něco takového jako zpomalení," řekla Thina. "Existuje jenom záporné zrychlení, které je, nutno podotknout, zrychlením v opačném směru. Kosmonaut zrychluje dvakrát. Když se vzdaluje od Země a když se k ní vrací."

"Velmi dobře," řekl Norton. "Takže zrychluje dvakrát. Co to má společného s časem?"

"Všechno. Je jednodušší to pochopit v rámci základní relativity, která se vztahuje ke gravitaci. Přesně, gravitace zpomaluje čas a účinek gravitace je nerozlišitelný od efektu zrychlení. Takže když kosmonaut zrychluje nebo, jak Dursten tak zvláště podotknul, zpomaluje, jeho čas se zpomaluje. Bez ohledu na momentální efekt perspektivy."

"Gravitace zpomaluje čas?" zeptal se tupě Norton.

"Jistě. Efekt dosahuje svého extrému na takzvaném bodu horizontu takzvané černé díry, což je hvězda takové hustoty a hmotnosti, že se gravitace zvyšuje do bodu, kdy to světlo nemůže uniknout a čas se zpomaluje do věčnosti. Takže kosmonaut dostatečně smělý na to, aby tam cestoval, by se stal opravdu věčným."

"Ale z černé díry nemůže nic uniknout!" protestoval Norton. "Jak můžeme vůbec vědět, co se tam děje?"

"Třemi způsoby. Za prvé, vyřešili jsme to teoreticky, ve formě základní teorie relativity. Za druhé, otestovali jsme to experimenty s nižšími úrovněmi gravitace – bylo ověřeno, že intenzita gravitace ovlivňuje čas. Za třetí, prozkoumali jsme magicky černé díry a zaznamenali tamní děje. Tímto způsobem magie, zdánlivě oponující vědě, vědu usnadňuje."

"Takže není žádný časový paradox?" zeptal se slabě Norton.

"Správně," souhlasila Thina. "A mohu dodat, že tvé ostatní otázky byly trochu chybné. Zamotal jsi teoretická díla Galilea s Newtonovými a překroutil jejich závěry. A co se týče nekonečné hmoty něčeho pohyblivého se rychlostí světla, opomenul jsi vzít na vědomí fakt, že nekonečná řada může mít konečný součet. Hmota a energie jsou pouze různé aspekty stejné reality. Hmota je pouze ztuhlá energie. Takže když předmět zrychluje k světelné rychlosti, energie potřebná k..."

"Dost!" vykřikl Norton s rozvířenou myslí. Thina zjevně věděla více než on a učila ho věci, které nikdy předtím nechápal a nemohl je teď zamítnout jako nesmysly. To byla mysl, kterou hledal. "Přijmu tvou radu."

"Vynikající rozhodnutí," řekla Thina a vystoupila z výklenku. "Co máš za problém?"

"Vězm na tomhle místě a potřebuju se dostat zpátky na Zemi. Jak se můžu vrátit?"

"Nikdy jsi Zemi neopustil," řekla mu. "To ti mělo být zřejmé v momentu, kdy sis vzpoměl, že magie je omezena na planetární měřítko. Pomocí magie nemůžeš cestovat vesmírem."

"Chceš říct, že jsem ve snu? Jak se tedy mám probudit?"

"Nejsi ve snu. Jsi v iluzi živěného otcem Iluze. Musíš najít způsob, jak s jistotou vnímat realitu. To potlačí iluzi."

"Iluze?" zeptal se stále zamotaný Norton. "Ty jsi..."

"Ne. Já jsem to, čím se zdám – bytost na tvé planetě cizí. Potřebovala jsem práci a tvá postava Zla mě na tuhle roli najala."

Norton se podíval na ostatní. "A oni..."

"Oni jsou také herci. Ale nevidí to. Pro ně se role staly skutečností. Je to tak možná lepší, protože jim to

zabraňuje zjistit, že jsou prokletí.“

"A ty nejsi?"

"Já nejsem z tvého sociopolitickónáboženského řádu. Nejsem v žádném vztahu ke tvým zosobněným postavám Dobra a Zla. Jednám s nimi na čisté praktickém základě. Tvé prokletí se na mne nevztahuje. Když mě tato práce bude unavovat, najdu si nějakou jinou.“

"Jak mám vnímat realitu?"

"To ti nemohu říct. Mohu ti popsat realitu do nepředstavitelně přesných detailů, ale jenom ty ji můžeš vnímat. Musíš to udělat sám, jako s každou přirozenou činností.“

To byla bezpochyby pravda! "Ale jestliže jsem na Zemi, proč vnímám vynyšlený svět Mraku magické Lampy? Mám na mysli teď, když vím, že..."

"Mám určité problémy s pochopením iracionality tvého druhu," přiznala Thina. "Předpokládám že nacházíš nějaké osobní uspokojení v představách, které máš, a pán Bzzbrouků vyhovuje těmto přirozeným sklonům.“

"Bzzbrouků?"

"Myslím, že jim říkáte mouchy. Malá stvoření s pěknými očima. Na mě planetě jim říkáme bzzbrouci kvůli bzučení, které vydávají jejich tykadla, když se vznášejí.“

Tahle Thina byla opravdový pramen informací. Možná skoro příliš mnoha informací.

"Hmm, Sningu, ty víš, jak bych se odtud mohl dostat?"

Stisk.

"Ale musím na to přijít, abys to mohl potvrdit?"

Stisk.

Norton si povzdechl. Udělal znatelný pokrok, ale zdálo se, že má před sebou ještě dlouhou cestu.

Na chvíli zauvažoval. "Pomohlo by mi, kdybych získal antipsi amulet, který po mně chce myslitel?"

"Ne," řekla Thina, zatímco Sning jednou stiskl.

Ouha! Opačné znamení. Kterému by měl věřit? No dobrá, měl by se zeptat. "Sning říká, že amulet by mi pomohl, ale ty říkáš že ne. Jak mám poznat, který z vás má pravdu?"

"My máme pravdu oba," řekla Thina a Sning jednou stisknul.

"To ale nemůžete! Vaše odpovědi si protiřečí!"

"Měla bych to vysvětlit, protože se zdá, že máš těžkosti s pochopením různých pohledů na pravdu. Jestliže získáš amulet a vezmeš ho k mysliteli, použije psi k tomu, aby tě transportoval zpět do skutečného světa. V tomto smyslu ti amulet pomůže. Ale tenhle postup bude trvat dlouho kvůli překážkám, které musíš překonat, abys dostihl a získal amulet, než se vrátíš do skutečnosti, Satan bude mít hotové své výtvary a tvá námaha vyhnout se mu bude zbytečná. Navíc bude stále schopen poslat tě, když bude chtít, zpět do této iluze a donutit tě hrát s jeho pravidly a získávat amulet znovu, aby ses dostal ven. Proto ti amulet nepomůže tak, jak potřebuješ. Poskytnu ti pouze iluzi pomoci. Sning je méně světzaný než já a schází mu objektivní nadhled cizince, takže ti může poskytnout pouze omezenou okamžitou pravdu. Když se ho zeptáš na nevhodnou otázku, je v nevýhodě.“

STISK!

Norton se zkroutil bolestí. To bylo ostré sevření! Uvědomil si, že neustále způsoboval Sningovi problémy tím, že mu pokládal špatné otázky, takže malý had musel dávat váhavá ano nebo ne, nebo trojím stiskem rozhodit svýma neexistujícíma rukama.

"Tak jak se mám vrátit do reality dostatečně rychle, abych přelstil Satana?" zeptal se po chvíli.

"Tady mám nevýhodu, že jsem tu cizinec," řekla Thina, ačkoliv se nezdálo, že by ji to znepokojovalo. "Já nemám problémy s vnímáním reality. Ale já mám samozřejmě lepší oči než ty. Nemohu vstoupit do tvé mysli a změnit tvé vnímání. Nemám žádné psi, jelikož jsem vůči němu imunní. Všechno, co ti mohu dát, je má inteligentní rada, pokud o ni požádáš.“

"Ty víš, jak se mohu vrátit, Sningu?"

Stisk.

Tak to tu bylo zase. Ten, který mohl mluvit, mu nemohl dát odpověď, zatímco ten, který měl odpověď nemohl mluvit. Satan, jestliže se na to náhodou díval, shledal ironii báječnou. Jestli se někdy Chronosovi naskytne příležitost trápit Satana, tak jako trápil on jeho...

"Dobrá, možná že mi mohou pomoci ostatní," řekl Norton bez přílišných nadějí. Otočil se ke skupině, která tento dialog ignorovala. "Má někdo z vás nějaký nápad, jak bych mohl se rychle vrátit na, hmm Zemi?"

"Proč, jasně, kámo," řekl Dursten. "Prostě dej tenhle ten stiskající špagát na Thinu a nech je, ať si promluví. Jsou oba chytřejší než my.“

Norton zíral. Tak jasné řešení! "Dobře, Sningu?"

Stisk.

Norton napřáhl ruku a Thina natáhla tykadlo. Sning se odvinul, přeplazil se a svinul se okolo jejího výrůstku. Následovala pauza, během níž spolu Thina a Sning komunikovali. Pak natáhla tykadlo a malý hádek se vrátil k Nortonovi.

"Musíme pokračovat do třetí síně," řekla Thina a Sning stiskl.

"Ale to je cesta k nalezení amuletu!" křičel Norton. "Právě jsi mi řekla, že amulet by mi nemohl..."

"Vypadá to, jako bychom hledali amulet," vysvětlovala Thina. "To bude udržovat Ďábelštější čarodějnicí dál od našich tykadel, dokud nedokončíme náš záměr.“

Dobrý nápad! "Velmi dobře, pojďme do třetí síně.“

"Bude potřebná opatrnost," řekla Thina. "Musíš být zbaven svých smyslů.“

"Cože?" zeptal se Norton, částečně uražený, částečně nervózní.

"Ve tvé kultuře je pověst o historické postavě Odyssea," řekla. "Přál si vidět a slyšet Sirény, ale udělat to znamenalo smrt, protože by se vrhl do rozbouřeného moře a utonul, nebo by ztroskotal se svou lodí i se všemi na palubě, když by se k nim snažil dostat. Tak ho jeho námořníci připoutali ke stěžni a sami si zapáli uši. Takovýmto způsobem slyšel Sirény a přežil. Lidé jsou strašně blázniví."

"Myslíš tím, že uvidím a uslyším věci, ze kterých budu šílet?"

"A ucítíš, ochutnáš a dotkneš se jich," přidala Thina. "Dábelštější čarodějnice si schovala to nejhorší na konec."

"Ale my jsme venku z jejího bludiště! Mezi stěnami! Tady nemohou být žádné..."

"My jsme pouze v jeho jiném aspektu. Nikdy jsme to bludiště neopustili."

"Ach. Ale tahle záležitost s těmi..."

"Dočasně. Zakryju ti hlavu na ochranu před iluzemi a pouze vzduchu dovolím, aby se dostal dovnitř.

Navlečeš si kosmické rukavice Bata Durstena. To tě ochrání před nejhorším. Pojedeš na Alicornovi a Dursten a Excelsia budou hlídat tvé boky. Tak by ses přes to měl dostat, pokud budeš dávat pozor na Sningova varování."

"Ale jestli je to tak nebezpečné, co vy ostatní?"

"My tady jenom hrajeme role, abychom usnadnili tvé rozptýlení. Ty jsi cíl, na nás ty efekty nebudou mít vliv."

"Musí to tak být, Sningu?"

Stisk.

Sning a Thina to zaručeně promysleli v tom krátkém okamžiku jejich soukromého rozhovoru!

Thina přijala tvar kápě, kterou si Norton dal přes hlavu. Obával se, že se bude dusit, ale to, co říkala, byla pravda: vevnitř byl příjemný, čistý kyslík.

Navlékl si rukavice určené k tomu, aby ochránily ruce v mezihvězdném vakuu a s pomocí něčího postrkování nasedl na Alicorna. Cítil se jak odsouzený zločinec, jenž je deportován na galeje.

Alicorn se pohnul. Několik kroků bylo všechno normální. Norton si byl pouze vědom pohybu, protože kápě nepropouštěla zvuk, světlo ani vůně. Pak se atmosféra změnila

Nejprve se zdálo, že se něco dotklo jeho rukou v rukavicích. Byl to ten nejletmější náznak, filtrovaný neprostupnou látkou. Přesto ale vzbuzoval dojem hladkého těla krásné a chvějící se ženy nebo řízení pěkně vyrobeného závodního auta. Začal si sundavat rukavice, aby získal ještě lepší pocit.

Stisk. Stisk.

Ach. Působilo na něj Odysseovo pokušení! Poprvé ve svém životě pocítit ke starověkému řeckému válečníkovi sympatie. Rukavice však nechal na pokoji.

Pak cosi zavadilo o jeho hlavu. Byl to náznak voňavé hudby, nevýslovně příjemné jako mýtiny s rozkvetlými květinami – druh místa, na které se toužil dostat a na kterém chtěl zůstat. Ale nemohl to plně vychutnat přes kápi. Začal ji tedy sundavat...

STISK! STISK!

Krucí! Byl nucen od toho upustit, ale byl rozrušený, o co přichází. Ta zahrada rozkoše...

Zvíře šlo dál a Norton nějak cítil přítomnost knihy nebo moudrého člověka nebo počítačového terminálu obsahujícího odpovědi na všechny nejzamotanější a nejvíce fascinující záhady vesmíru. Celé myriády malých záhad, které ho dráždily. Od vtipů, které ostatní považovali za bezvadné a které on nikdy neslyšel až po podstatu základní reality. Musel tu knihu vidět! Musel...

STISK! STISK!

K čertu s tebou!" odsekl a škubal kápi.

Cosi spoutalo jeho paže tak, že nemohl škubat, a kápě se ještě těsněji přitiskla k jeho hlavě. Setřásl břemeno a uchopil kápi oběma rukama. Natáhla se jak karamela, ale neslezla dolů. Drápal ji v šílenství, ale jeho rukavice ho dělaly nemotorným. Horečnatě je rval dolů.

Alicorn poskočil a téměř ho shodil. Aby se udržel, musel sáhnout po hřívě. To opozdilo jeho útok na kápi a touha se okamžitě zmenšila.

Kápě teď odpočívala. Sklouzla z jeho tváře, sestoupila na zem a přeměnila se na Thinu.

"Dokázali jsme to!" řekl Dursten. "Ale ty si teda na tu kápi útočil, Nortone, jako by ses dusil."

Nortonovi se vyčistila hlava. "Jestliže tohle byla tlumená píseň Sirény, nikdy bych to nedokázal, kdyby tlumená nebyla!" Ještě teď se mi chce jít zpátky a..."

Stisk. Stisk.

"Blbost, Norte, tady jsou jen tekuté písky a močály," řekl Dursten. "To jsi viděl jen ve své hlavě."

"Tomu nemůžu uvěřit. Ta překrásná hudba..."

"Tady, já ti to ukážu. Thino, udělej něco jako pořádné světlo."

Thina se svinula do reflektoru připevněného na stojanu. Kosmonaut cvaknul vypínačem do polohy Zapnuto a vytryskl kužel světla dopadající na vzdálenou zeď. Dursten otočil kužel na zem, kde ukázal Alicornovy stopy.

Sto metrů vzadu tyto stopy mizely v obrovském močále.

"Museli jsme jít přímo přes to. Fuj!" řekla Excelsia a pokrčila nos. "Naštěstí Alicorn dokázal najít nejschůdnější cestu. Nemohl letět, protože jsme ti museli zůstat nablízku, abychom ti zabránili sundat kápi. Jediný chybný krok a všichni bychom utonuli."

Teprve teď Norton uviděl kusy bahna přilepené na svých botách a nohách. No dobře, dokázali to. Obětovali se především Excelsia a Alicorn, protože jinak mohli přes močál přeletět. "Děkuji vám, přátelé!" řekl pokorně.

"My nejsme doopravdy tví přátelé," zamumlala Thina. "My prostě jen hrajeme přidělené role."

"Možná ty," odvětil Norton. "Ale řekla jsi, že oni nepoznají, že hrají role. Takže jsou tak dobří přátelé jako všichni ostatní, nebo ne?"

"Opravuji se," souhlasil Emzák. "To je drobná lidská odlišnost."

Norton se obrátil čelem k další cestě. Byla tam třetí síň. Dveře ve zdi byly označeny: 3. SÍŇ. "No dobrá, pojďme dovnitř."

"To musíš udělat sám," řekla Thina, která se vrátila do své přirozené podoby s hmyzíma očima. Předtím mluvila mřížovým reproduktorem v reflektoru. "Naše vjemy nejsou úplně stejné. Dokonce ani Snigovy, ačkoliv on rozumí tomu, co vnímáš. Musíš si srovnat své vnímání skutečnosti svým vlastním úsilím. Jen tak budeš mít kontrolu. Přejeme ti úspěch."

"Samo, že jo," řekl Dursten.

"Slib mi," řekla Excelsia, "že jestli uspěješ, vrátíš se alespoň říci sbohem." Měla v očích drobné slzičky.

"Slibuju," souhlasil Norton.

Položil ruku na kliku dveří a stiskl ji. Kulaté dveře se otevřely staromódním způsobem otáčejíce se v pantech. Za kulatým otvorem, který se objevil, bylo pouze černo.

Vstoupil dovnitř, a jak se za ním dveře zavřely, zjistil, že visí v hlubokém vesmíru. Jejich zavření odřízlo světlo Excelsiiny svíčky. V temnotě všude okolo svítily nadpřirozeně jasně hvězdy a stuha Mléčné dráhy vinula velkým kruhem svůj kroutící se tok. Vzadu, tam kde byly dveře, žhnulo slunce. Nějak ale nepřehlušovalo ostatní hvězdy. Mohl vidět všechno tak, jak to nikdy předtím nebylo možné.

"Co mám dělat teď?" zeptal se a všiml si, že jeho plášť se roztáhl tak, aby ho chránil před vakuem a radiací hlubokého vesmíru. Nezdálo se být důležité, jestli je ve skutečnosti, nebo v iluzi – cítil se pohodlně.

Stisk. Stisk. Stisk.

Ach ano, musel na to přijít sám. "Ale jsem tady v bezpečí, ať dělám cokoliv?"

Stisk.

To, co musel udělat, bylo srovnat své vnímání skutečnosti. Tahle síň mu k tomu zjevně poskytovala mechanismus, pokud přijde na to, jak ho ovládat.

Dobře, tohle je holý vesmír. On je Chronos. Mohl by na něj mít lepší pohled, kdyby cestoval v čase. Protože věděl že bude muset cestovat daleko, aby viděl nějakou výraznou změnu, nařídil hodiny na nejvyšší možnou účinnost tak, že změnil barvu písku na nejintenzivnější červenou. "Kupředu časem – ke konci vesmíru!" provolal vznešeně. "Snigu, stiskni mě vždycky, když uplyne miliarda let. Jenom tak, abych věděl."

Odstartoval. Zaklínadlo umístění zůstalo nezměněno, takže v galaxii zůstával kde byl – ta se ale kolem něj měnila. Jednotlivé hvězdy rostly a ubývaly, některé se rozjasňovaly, jiné šerily a jejich souhvězdí se deformovala k nepoznání. Nová souhvězdí vznikala, ohýbala se a mizela. Věděl, že to všechno bylo v jeho perspektivě, jak se hvězdy pohybovaly relativně k jeho pozici, ale pro něj to vypadalo skoro jako živá animace.

Často tam byly supernovy, planoucí úžasnou září a zanikající. Všiml si, že jeho zrychlená cesta časem z nich udělala jenom kratičké záblesky, ale když je mýjel, byly stále jasné! Začal chápat vzorec ke změnám pozic těch stabilnějších hvězd, hvězdokup a mraků plynu a prachu. Galaxie rotovala a otáčela se rychleji uprostřed než na okrajích, jako by byla stržena kosmickým vírem. Jakmile to rozpoznal, jeho vnímání se stalo skutečně trojrozměrným a viděl sám sebe jako součást gigantické viskózní směsi materiálu. Když stál v čase, zdála se galaxie nehybná. Ted' ji viděl jako kaši z hvězd a prachu. Ve skutečnosti se prach ve velkých spirálách rozpínal ven ze středu a na okrajích těchto pentlí prachu byly hvězdy větší a jasnější, protože prach byla jejich základní surovina. Hvězdy nevznikaly z pouhého smršťování plynů uprostřed vakua. Byly stlačeny k životu v přílivech vln galaxie samotné, jak se vír vinul proti posunujícímu se prachu.

Stisk.

Ach ano, uplynula miliarda let! Díval se dál uveden do vytržení. Když analyzoval vzorec velkého rotujícího galaktického disku, mohl teď vnímat širší vesmír za ním, sousední galaxie, pohybující se a rotující ve svých vlastních směrech a pozvolna se přitahující dohromady. Hvězdy se stále pohybovaly do svých závějí prachu a mizely v nich, zatímco stuhy samotné se kroutily ven až k extrémům. Centrum galaxie se rozjasňovalo.

Stisk.

Už další miliarda let! Stále zrychloval v čase, ale také ho stále více vtahovaly zázraky vesmíru okolo něj, takže čas se stejně zdál ubíhat rychleji. Objektivně, subjektivně – co byla pravdivější definice času? Fascinován pohybujícím se panoramatem vesmíru, začal Norton sledovat vzorce celých galaktických soustav. Jak začínal chápat stále základnější pohyby vesmíru, jeho perspektiva se rozšiřovala.

Stisk.

Ted' bylo jednodušší zpozorovat, jak se galaxie stahovaly do jednoho místa vesmíru, jako svítilí jehelníčky sunoucí se na schůzku. Galaxie samé se přitom měnily. Bez ohledu na únik prachu z nich se jejich centra stávala stále jasnějšími.

Stisk.

Příští stisková znamení už pěkně ignoroval, protože přicházela rychleji a jeho sféra vědomí se rozšiřovala. Skoro se zdálo, že se vesmír smršťuje.

Jeho oblast náhle minul shluk prachu a plynu a na chvíli mu překryl výhled. Když přešel, Slunce bylo pryč. Překvapeně ho začal hledat okolo. Odvrátil od něj pozornost při svém úsilí o vnímání pohybu vzdálenějších galaktických soustav. Bylo nadobro pryč.

Dobře, kolik miliard let už minulo? Šest, osm? Lidstvo tu ztrátu nepocítí! S chvilkovou lítostí nechal Slunce být a znovu se zaměřil na celý vesmír, který byl mnohem zajímavější.

Rozhodně se smršťoval. Ověřil si to tak, že zaměřil svou pozornost na jeden konkrétní bod a zkoumal pohyb galaktických soustav okolo něj. Zdálo se, že se jeho vnímání přizpůsobilo enormním vzdálenostem oddělujícím galaxie, takže mohl vědět, kde jsou, i přesto, že teoreticky zabralo světlu miliardy let, než se sem dostalo i z té nejbližší z nich. Nebo to možná byla další schopnost magie hodin.

Smršťující? Jak to? O vesmíru se předpokládalo, že expanduje!

Prošly další miliardy let a po deseti, jedenácti dvanácti si byl jistý – vesmír se bezpochyby smršťoval. Stal se dostatečně malým na to, aby ho kompletně viděl, pak ještě menším. Zděšený a vzrušený sledoval, že se tvaruje do obří koule snad čtyři miliardy světelných let v průměru. Galaxie se stávaly kvasary s nesmírně radioaktivními centry a malými chuchvalci prachu a plynu, které se rozplývaly do neforemných vln tak, jak se předtím jednotlivé hvězdy rozplývaly do mraků prachu. Vesmír se stal velkou koulí plynu a energie, která se potom stlačila v masu plazmy v průměru menší než miliardu světelných let. Ultrasupernova.

Smršťil se do velikosti jednoho kvasaru a pak mrknutím oka do velikosti jediné planety, až zmizel.

Norton zíral na vzdálený bod nicoty. Jestliže vesmír skončil takhle, kmitl pryč za patnáct nebo tak nějak miliard let, tak jak se to lišilo od způsobu, jakým to všechno začalo? Rozrušený Norton obrátil směr změnou barvy písku na nejintenzivnější modrou a vrhl se časem zpátky.

Vesmír se obrátil. Z ničeho se objevila koule plazmy a divoce se rozpínala. Nebyl schopen rozlišit energii od hmoty – byly neřešitelně smíchané. Teď si Norton všiml některých věcí, které předtím přehlédl. V téhle verzi se ohromné množství energie zdálo vznikat z ničeho, dokonce i když expanze probíhala, takže přestože koule explodovala rychlostí světla, vesmír sám se zvětšoval ještě rychleji. Bylo to, jako by před světlem putovala tlaková vlna, která spouštěla kondenzaci energie z jakéhokoliv neznámého zdroje, ve kterém byla ukryta. Ale on teď, samozřejmě, cestoval časem nazpátek a to znamenalo, že ve skutečnosti se energie vypařovala ještě předtím, než se zbytek smršťil do singularity černé díry a zmizel pryč úplně.

Jak to bylo možné? Pochopil, že hmota a energie jsou naprosto trvalé a tady volně mizely. Ve vlnkách energie, jak je teď vnímal, se hmota slučovala, jako kdyby světlo bylo zakřiveno tak pevně, že se srolovalo do sebe a vytvořilo koule energie, které si vytvořily jakousi vlastní stabilitu. Když se ale dvě koule navzájem dotkly jedna rotující v jednom směru a druhá v opačném, praskly jako mýdlové bubliny a zmizely v totální energii. Tak se vytváření hmoty okamžitě zase ničilo, obnovující explozi, vytvářející další turbulence a víry, které vytáčely ještě větší množství hmoty.

Akorát že ve skutečnosti, připomněl si, to bylo naopak. Energie vytvářela hmotu implozí a produkty imploze pak vytvářely nové proudy energie, které vystřelovaly ku konečnému vyhasnutí singularity, neexistenci. Tohle byl nesmysl!

Nepřestával pozorovat, jak ubíhají miliardy let. Turbulence z exploze předala část své rotace a tento vír nutil většinu světelných koulí kroužit v jednom směru, takže zanedlouho všechny koule rotující opačným směrem vymizely a hmota přestala ničit sama sebe. Zbývající hmota se slučovala do prашných mas, stále se vzdalujících ze společného středu. Masy měly svou vlastní rotaci a tvarovaly se do hrubých disků které v centrech mohutněly, stlačující se tak dlouho, dokud nebyl tlak tak velký, že se zažehly a náhle se staly kvasary. Jejich centra stále intenzivněla, až se z nich staly černé díry, které expandovaly, polykající většinu záře a vtahující další hmotu v dlouhých ohonech. Teď to byly galaxie, uspořádané jako spirálovité krmivo pro své centrální jedlíky. Ve vesmíru nebylo nic tak hladového jako černá díra!

Jenomže tohle bylo zase naopak. Jak mohla černá díra, předtím než zmizela, takhle neustále vyvrhovat hmotu? To prostě nebylo pro tyhle věci přirozené. Černá díra je, bezpochyby s několika drobnými výjimkami, jednosměrná záležitost. Co vešlo dovnitř, nevyjde ven. Kromě, jak Thina řekla, magie. A síla magie nemohla dosáhnout galaktických rozměrů. Byla omezena poloměrem typické planety, jako je Země. To věděl každý. Proto se pro meziplanetární cestování používaly přepravníky z hmoty. Dokonce i duchové museli používat tyto moderní vymoženosti tak jako Gawain. Copak mu to Thina řekla špatně?

Trápilo ho to. Jestliže mu mimozemšťan lhal nebo se mýlil, potom on, Norton, vložil svou důvěru do špatné bytosti. Neměl chuť tomu uvěřit. Částečně proto, že si Thinu oblíbil, a částečně proto, že to by ho nechalo zpátky v prvním kole. Jak měl tedy potom odůvodnit její prohlášení o magii a černých dírách?

Aha! Černé díry přicházejí ve všech velikostech, od supergalaktických po špendlíkové hlavičky. Černé díry jako špendlíkové hlavičky mohly být používány k experimentálním účelům, bylo možné se kolem nich dokonce pohybovat, pokud někdo neudělal nějakou hloupost, například šťouchat do ní prstem. Lepší laboratoře měly špendlíkové díry. Bylo určitě možné zkoušet magii na černých dírách. Takže Thinino tvrzení nebylo vyvráceno. Ulevilo se mu a mohl pokračovat ve své momentální cestě.

Jak by mohla být černá díra převrácena? Odpověď: takhle ne! Teoreticky se mohla černá díra přehřát tak, že explodovala, ale to by nevrátilo materiál postupně kousek po kousku. Takže to, na co se díval, bylo buď špatně, nebo...

Nebo se na to ve skutečnosti díval obráceně.

Podíval se na hodiny. Písek byl intenzivně modrý. Měl by cestovat nazpátek, z normální budoucnosti do normální minulosti. Ale cestoval?

Pak odhalil jiné řešení. Satan byl otec Lží a pán Iluzí. Proč by nemohl stvořit iluzi, která by změnila barvu písku v hodinách? Samozřejmě odpověď – mohl a udělal by to! To bylo mnohem, mnohem jednodušší řešení než vytvářet celý svět, který běžel pozpátku. To vysvětlovalo, jak mohl být Norton vůči ostatním zdejšími hráčům rolí jedna ku jedné. Oni žili dopředu, zatímco on žil, pro něj pozpátku.

Vzpomněl si, jak písek v hodinách ukazoval po jeho návratu z dřívější návštěvy zelenou, barvy univerzálního času. Nenastavil ji tam, ne vědomě. Samozřejmě, že ji tam nastavil, myslel si, že je to bílá, jeho normální zpáteční kurz.

Satan ho ošálil tak, že si myslel, že zelená je bílá a červená je modrá. Černá a žlutá se zdály být ponechány původní – taková změna by byla příliš zřetelná. Pokud by přešel do černé, aby zastavil čas, a zjistil by, že se místo toho žene vesmírem, hned by věděl, že něco není v pořádku. Takže byly změněny pouze směry času – normální a zrychlený režim. Pěkně vymyšlené. Skutečně ho to zmátlo. Každá návštěva „nepozemského“ období musela být ve skutečnosti zvratem času, který právě strávil na Zemi. Satan ho musel uvolnit dřív, než překročil předchozí zvrat a vyběhl ven z hranice tří osob.

Jak dlouho měl tenhle čas? Nebyl si jistý, protože operoval ve zpětném režimu, když odstraňoval Satanovy škody za posledních osm let. Byl asi šest hodin mezi odchodem Satanova rohatého démona a počátkem své snahy tohoto sluhu zneškodnit. Vyrušila se tato období v přítomnosti, nebo sečetla? Evidentně to druhé, protože subjektivně prožil obě dvě. Ale nepřekrýval se tento čas s jeho dobrodružstvím s Excelsií a Alicornem a Mečovým skřítkem? Nebyl si jist jak na to přijít, ale měl podezření, že se Satan pojistil, aby si nechal dost času pro tuhle zábavu, tak aby Norton přišel na Zemi příliš pozdě na to, aby zmařil jeho neplechy. Kdyby získal antipsi amulet a vzal ho k mysliteli, ten by se pravděpodobně uvolil přemístit ho zpět na Zemi, protože jeho vymezený čas by už stejně uplynul. Jaký byl ten Satan prohnáný darebák!

Nyní svištěl časovým údobím vesmíru a věděl, že jeho vnímání pisku v hodinách je nesprávné. Stále se však nic nezměnilo. Jak by měl zrušit iluzi?

Zřejmě si musel být naprosto jistý, protože nejistota byla věc, které Satan využíval. V tomto okamžiku si nebyl úplně jistý. Vymyslel teorii, aby vysvětlil nesrovnalosti, kterých si všiml, ale teorie není fakt. Potřeboval solidně podložené údaje.

No dobrá, co ve vesmíru je solidnější než vesmír sám? Řekněme, že by ho prozkoumal až k úplnému konci času a ujistil se, že zná svůj směr v čase. Nebylo by to dost na jistotu? Kdyby ne, tak co?

Jestliže nemohl věřit vesmíru, nemohl věřit ničemu. Tahle síň mohla být součástí jakékoliv iluze, ale tušil, že to bude také okno do skutečnosti. Měl by cestovat až ke konci vesmíru, který tu viděl, hledaje jistotu.

Nechal písek ještě intenzivněji zmodrat. Věděl, že to byl opak v barvě, ale správný směr ve skutečnosti. Vesmír se zrychlil a Snigovy stisky přicházely rychleji a rychleji, dokud ve vteřině neubíhaly miliardy let a Snigovy stisky se staly spíš třesavkou. Vesmír letěl děsivým tempem, galaxie se oddělovaly tak rychle, že byly rozmazané. Brzy byla místní část vesmíru prázdná. V okruhu deseti miliard světelných let už nebyla žádná hmota a jen velmi málo energie. Díra v prstenci.

Norton obrátil svou pozornost na ustupující vnější okraj. Zase byl schopen se přizpůsobit, aby rozšířil své vědomí na vnímání objektů v širším měřítku. Prstenec galaktického prachu byl nyní sto miliard světelných let vzdálený a stále se zvětšoval. Tohle byl zdánlivě nekonečně širý vesmír.

Ale tyto galaxie se stále vyvíjely a byly konzumovány svými centry s černými dírami. Když bylo málo volně dostupné hmoty, proces byl pomalý, ale pokračoval. V důsledku toho se prstenec galaxií stal prstencem černých děr, každá umístěná nejméně miliardu světelných let od svého nejbližšího souseda. Díry se daly zjistit jen podle ubývajících kruhů radiace a i ty byly zahubeny. Konečně nebylo vidět nic. Norton znal jejich dráhy jen díky odhadu. Trilion světelných let je pryč a prstenec se stále rozšiřuje protože nebylo nic, co by ho zastavilo. Skončí to vůbec někdy?

Pak se něco stalo. Ve veliké, veliké, veliké vzdálenosti zpozoroval výbuch. Byl to další velký třesk, exploze nestvůrné černé díry. Vytvářel se nový vesmír!

Všiml si, že k velkému třesku došlo přímo na dráze jedné z nejdále odmrštěných děr místního vesmíru. Srazil se, přehrály a roztrhly se. V prostoru tohoto výronu se, tak jako se to stalo předtím, vytvořila nová energie a hmota.

Taky si uvědomil, že tak jako některé černé díry měly velikost špendlíkové hlavičky, jiné měly velikost vesmíru. Byly rozptýleny po prostoru (přestože bez přítomnosti hmoty a energie prostor ve skutečnosti neexistoval – slovíčkaření), ještě zvětšené hromaděním volné radiace, prachu a trosek jiných vyhaslých vesmírů, možná v miliardách takových prstenců. Rychle cestující galaktické díry se příležitostně srazí s takovými vesmírnými dírami jako neutron narážející do jádra atomu uranu a srážka zničí obě díry a způsobí nejmohutnější možnou explozi, provázenou ořevem prostoru. Takovýmto způsobem se zrodily nové vesmíry včetně toho jeho.

Pokračoval se zkoumáním a pozoroval, jak expanduje vzdálený vesmír. Samozřejmě ne ze všech galaxií se stanou neutrony a ne všechny neutrony udeří do větších přehrátek děr s dostatečnou silou, aby je zničily. Většina z nich bude lapena na orbitu velkých děr a eventuálně bude mírumilovně spolknuta. Hmota velkých děr se tedy bude neustále zvětšovat a jejich počet se bude neustále zmenšovat. Možná, že existuje kritické množství hmoty, za kterým se díra stala nestabilní a připravená k detonaci. Pak by byla detonace nových vesmírů pravidelnou událostí nastávající vždy jednou za trilion světelných let nebo méně, každý zhasínající ve velkém záblesku několika málo desítek miliard let předtím, než bude popel jejich černých hvězd pohlcen stále vzrůstajícím vesmírem. Možná, že neustále rozkvétaly nové vesmíry roztroušené po tak obrovské oblasti, že žádná bytost, dokonce ani Chronos, jich nemohla naráz vnímat víc než jeden. Jeho vesmír se určitě vyvinul takovýmto způsobem. Docela nenápadně, pouze jako drobná jiskra v nekonečnu.

Všechno, co bylo potřeba, byla trocha hmoty a antihmoty. Proto se okolo nového vesmíru objevovaly sekundární exploze. Kvůli neblahým, rychlým vlnám tvorby hmoty – a času. Času.

A on byl Chronos, převtělený Času. Jediná bytost, již je umožněno pochopit opravdovou podstatu reality.

Norton potřásl hlavou. "Satane, v porovnání s touhle pravdou nemají tvé lži žádný význam!"

Byl čas vrátit se zpět do své vlastní části své vlastní jiskry. Vytáhl hodiny a soustředil se na jejich tekoucí písek. Stále cestoval kupředu a písek byl stále modrý. Ale jak tu lež pozoroval, barva se měnila na červenou a nakonec viděl pravdivě. Proniknul Satanovou iluzí a věděl, že už jí bude nezranitelný.

Změnil písek opět na modrý, tentokrát na opravdu modrý, a běh času se obrátil. Vzdálené vesmíry se začaly smršťovat. Zahálčivě uvažoval, jestli v něm jsou rozumná stvoření, žijící, milující, bojující, snící a nacházející zásadní

objevy vědy a magie a jestli v něm byla včleněna nějaká část jeho dávno zmizelého fyzického těla, při nepravděpodobné možnosti, že jeho vlastní galaxie Mléčné dráhy byla tou neutronovou dírou, která spustila toto nové úsilí. Možná, že tak z něj byl kvark nebo dva! "Hodně štěstí, vy, kteří nás následujete!" vykřikl.

Potom se ten vesmír smrštil zpět do svého počátku a byla z něj vykatapultována díra z jeho vlastního vesmíru. Ona a on byli na cestě domů.

13

MARS

Pomocí Sninga se vrátil do svého času. Změnil písek na zeleno a sáhl po Slunci. Jednou rukou chytil sluneční skvrnu a ta ho přehoupla přes obrovskou zeď.

Potom přikročil ke dveřím, které byly za ním, a otevřel.

Dursten, Excelsia, Alicorn i Thina stáli proti němu. Vypadali stejně, jak je znal, ale jejich okolí se změnilo. Zdi byly podepřené a namalované jako divadelní kulisy.

Norton kývl na Thinu, ta k němu přišla a on jí důvěrně oznámil: "Rozpoznal jsem skutečnost. Vědí to ostatní?"

"Ne."

"Mám jim říct, jak teď skutečnost vidím?"

"Ne."

"Můžu někoho z vás později znovu navštívit?"

"Od té doby, co vůči nám žiješ pozpátku, je tato možnost omezená. Nás pošlou do nové akce, protože ty se vrátíš dřív, než my zažijeme poslední z nich. Brzy budeme za časem, kdy jsi nastoupil do úřadu, a ty nás budeš moci navštívit pouze nehmotně."

Tohle Nortona opravdu zaskočilo. Samozřejmě, oni nezažili jeho tři návštěvy ve stejném pořadí jako on. Takže jeho dobrodružství a Alicornem a pak i s dobýváním Thoplanety se pro ně teprve stanou. Nikdy sem nepatřil! "V tom případě si budeme muset říct sbohem," rozhodl. "Děkuju, Thino, za tvoje rady."

"Já pouze hraju svou roli. Podle scénáře," řekla. "Taky jsi hrál a vyhrál, když sis ve třetí komnatě vybral ke zjevení pravdy právě mě."

"Přesto bych chtěl, abychom zůstali přáteli."

"Přáteli," souhlasila. "Mezi vaším druhem moc přátel nemám. Vzpomínám si, žeš mi prokázal laskavost."

"Laskavost?"

"Ve třetí akci. Při destrukci naší planety."

"Oh, ano," souhlasil Norton rychle, když si vzpomněl, jak přemluvil Durstena k adopci sirotka. Ale taky si vzpomínal, proč se Thina vlastně sirotkem stala. Všechno to byla jenom hra... "Kdybych tě tak odtud mohl dostat."

"Ty tu sílu máš. Ale z tvého pohledu moje služba tobě končí, ale kdybych odtud zmizela, kdo by se staral o Durstena? Až bude vhodná příležitost, zmizím odtud sama." Zatvářila se nekompromisně.

"V tom případě sbohem, má přítelkyně," řekl smutně a otočil se k Durstenovi. "Bate, našel jsem cestu zpátky na Zemi. Díky za všechno, co jsi pro mě musel riskovat. A hodně štěstí!"

"Sakra, dyk to nic nebylo," zasmál se kosmonaut. Jeho oči mrkaly po Excelsii. "Už se asi nevrátíš co?"

Jejich vesmírné setkání se vlastně odehraje v budoucnosti, ale to není podstatné. "Nevrátím," souhlasil Norton. "Doufám, že dohlédneš na Excelsii!"

"To si piš," řekl Dursten přesvědčivě.

Norton se obrátil k Alicornovi. "Dík za to, že jsi mě dvakrát vezl na svém hřbetě. Bez tvé pomoci bych se z toho nikdy nedostal."

Alicorn rozpačitě funěl a mával křídly. Potom se naklonil až k jeho uchu a vydal tichý, sametový zvuk: Hodně štěstí, človíčku!

Nyní byla na řadě Excelsia. Norton ji objal a políbil. Chvilími byla jako samo nebe, i když její osud ležel v náručí pekelné; stejně jako u Orlene a Agleh však věděl, že nemohou pokračovat dál.

Excelsia se usmála přes slzy a odtrhla se od něj. Byl to konec a ona to chápala.

Potom se Norton otočil a šel podél dlouhé zdi, až došel k obrovské podpěře. Obešel ji a octl se v filmovém studiu s kamerami, pracovníky, režisérem a vůbec ruchem, který je v Hollywoodských studiích běžný.

Přistoupila k němu atraktivní žena: "Byl jsi hvězda, Chronosi," řekla. "Jenom lituji, že naše hra nedospěla ke klíčovému momentu."

"Mluvím s...?"

"Ďábelštější čarodějnicí," řekla. "Tvoje vyvrcholení. Měla jsem za úkol tě svést a vzít ti tvůj magicky prsten, takže bys z mého sevření nikdy neunikl. Nevím, jestli by se mi to povedlo, ale myšlenka to byla geniální."

Skutečně, tohle se mohlo stát. Její postava se tak trochu podobala jeho přesýpacím hodinám a na první pohled bylo vidět, že je opravdovou umělkyní.

"Hodně štěstí s příštím mužem, řekl jí.

"Se štěstím to má málo společného," vzdechla. "Spíš je to magie."

Norton se motal mezi personálem a kulisami, až konečně našel východ. Když stál před budovou, otočil se a přečetl si vývěsní štít: SATANOVA STUDIA. Takže to bylo přesné tak, jak si myslel. Má za sebou trpkou zkušenost, protože Satanova hra byla opravdu působivá. Přesto se mu však podařilo celou tu lež odhalit a proniknout vším, co mu připravil.

Změnil písek v hodinách na žluto a odcestoval do svého domu v očistci. Byla to úleva, být zase doma! Ale

odpočívát ještě moc nemohl. (Musel zjistit, co stihl otec Lží za jeho nepřítomnosti napáchat.) "Zavolej Lachesis," řekl komorníkovi.

"Chci s ní mluvit, čím dřív, tím líp."

"Hned, pane," odpověděl komorník.

A opravdu, když vešel Norton do obývacího pokoje, spustil se ze stropu pavouk, začal se zvětšovat a měnit do podoby Lachesis. Norton ji usadil do křesla a sedl si naproti ní.

"Máš nějaký problém, Chronosi?" zeptala se.

"Byl jsem teď na několik hodin pryč," řekl, "A je mi jasné, že Satan něco plánuje. Nevíš co?"

Rychle se na něho podívala se zřejmým záměrem uvést ho do rozpaků. "Proč by měl Satan dělat něco, co by narušilo pokojný chod světa?"

"Děláš si ze mě legraci? Satan chce mít politickou moc nad celou Zemí."

"Ale k tomu už je vše připraveno! Jediné, co teď potřebuje, je čekat."

"Připraveno? Jak to?"

"Někdy je pro mě složitě nezaplést jedno vlákno mezi ostatní. Ale klíč je v politice. Během dvou let mají být volby do Kongresu – a Satan je asi vyhraje. Věci půjdou svou cestou a není nic, co bychom mohli udělat. On dobře ví, proč je tak bezstarostný."

"Ale co Luna? Nebude to podporovat a...?"

"Kdo?"

"Luna. Senátor Kaftan. Thanatosova žena."

"Ach, ta! Zapomněla jsem její jméno. Ano, ta žena drží pohromadě s Thanatosem, ale není senátorkou. Vede stánek kouzel a magií na Kilvaroughu."

Norton se na ni upřeně podíval: "Není senátorkou?"

"Nikdy nebyla. Nikdy nezastávala žádnou politickou funkci. Jsi si jistý, že je to správné jméno?"

Norton se zamyslel: "Musel jsem se asi mýlit. Promiň, vypadá to, že jsem tě obtěžoval zbytečně."

Lachesis se proměnila na Clotho v dlouhých šatech. "Nemusíš si vymýšlet záminky, Chronosi. Já chápu, v jaké jsi situaci."

"Tentokrát jsem se opravdu spletl," odpověděl Norton. "Odložme to ještě o pár hodin. Čeká mne ještě nějaká obchodní schůzka, tam se musím vydat nejdřív."

"Dobře, nejdřív práce, potom zábava," souhlasila. Pak se proměnila do původní podoby, chytla se pavučiny a zmizela nahore.

Luna není senátorkou! Satan musel udeřit – ale jak to dokázal bez Chronosovy pomoci?

Norton cestoval do Kilvarough a zaklepal na Luniny dveře. Dvě chiméry si ho ani nevšimly; zdá se, že tu bude ve své budoucnosti chodit často.

Luna byla doma a vypadala opravdu pěkně, přesně taková, jakou si ji pamatoval.

"Vítej, Chronosi!" vykřikla překvapeně. "Thanatos není zrovna doma, ale ..."

"Nechci tě rušit, ale musím si u tebe něco ověřit."

"Cokoliv chceš. Pojď dál."

Uvnitř se jí Norton zeptal: "Kdy jsi opustila svůj politický úřad?"

Zvrásnilo se jí čelo. "Nikdy jsem žádnou významnější funkci nezastávala, Chronosi. Vždyť to přece víš."

"Zapomněla jsi, že žiju pozpátku! Pokud nejsem záměrně v jiném čase, jako třeba nyní. Já neznám tvou minulost."

Luna chvíli uvažovala: "Dobrá, o úřad jsem se ucházela před osmnácti lety. Existovala však obrovská kampaň namířená proti mně, takže jsem prohrála a pak už jsem si tu zkušenost nikdy nezopakovala. Tehdy jsem byla asi politické funkci nejbližší."

Před osmnácti lety! "Luno, vím, že to bude znít nepřesvědčivě, ale přednedávnm jsem tě poznal jako senátorku, snažící se překazit Satanovy plány na převzetí vlády na Zemi. Věříš tomu?"

"Samozřejmě! Podívej, kámen pravdy s tebou souhlasí," řekla s úsměvem a ukázala malý svítící drahokam. "Ale ujišťuji tě, že to již není skutečnost."

"Skutečnost se zřejmě změnila," odpověděl. "A může za to on! Jenže pořád ještě nevím, jak to dokázal."

"Satan stál určitě za tou kampaní proti mně," souhlasila. "Ale to bylo tak dávno... A od té doby mě úplně ignoruje."

"Musel poslat zpátky v čase nějakého démona. Ale jak? Bez mé pomoci?"

"Ty si myslíš že kdyby to byl neudělal, vyhrála bych tenkrát volby a teď bych dělala politickou kariéru?"

"Samozřejmě, že si to myslím! Dneska bys byla přední senátorkou. A já ti tu kariéru musím v zájmu celého lidstva vrátit! Akorát nejsem schopen přijít na to, jak to Satan dotázal. Až to budu vědět, tak se mu to pokusím překazit."

Luna přistoupila ke skřini a vytáhla z ní jiný kámen. "Možná ti můžu pomoci. Tohleto je detektor zla. Je velmi citlivý na Satanovy činy." S těmito slovy položila kámen do Nortonovy blízkosti. A kámen se začal chvět.

"Buď bylo zlo nedávno blízko, nebo se brzy objeví..."

"Ve tvé blízké budoucnosti jsem byl pod Satanovým vlivem..."

"Ne, tohle je něco zvláštního. Je to velmi blízko..." Pohnula kamenem. Ten se začal chvět nejvíc v blízkosti přesýpacích hodin. Norton hodiny otevřel a Luna vsunula kámen dovnitř a – kámen se silně zachvěl.

"Tohle nějak souvisí s tím démonem," řekla potom. "Zdá se, že je ukryt někde v podstavci."

Iluze změny barev – byl tam démon, který ji prováděl. Satan nebyl samozřejmě schopen následovat Nortona

na jeho cestě věčnosti. Musel tam však dostat svého sluhu. A Norton si ho neměl nikdy všimnout. "Takže jsem to s sebou bral všude, kam jsem šel. A já cestoval celým dlouhým obdobím!"

"To by objasňovalo celou situaci," souhlasila Luna. "Satanovi démoni mohou být velmi malí. Třeba jako špendlíková hlavička. Mohl jich být tisíc nebo i stovka. Někteří vyskočili na vybraných místech v minulosti, jiní zůstali, aby kouzlo zůstalo zachováno."

"Tak to asi bylo. Kouzlo jsem zrušil v blízké budoucnosti – ale předtím jsem cestoval časem nazpět. Satan mě zase napálil!"

"V tom je skutečný mistr," zakončila Luna.

"Takže zařídil, aby jeden z démonů vyskočil, spojil se s ostatními démony té doby, předal jim zprávu a společně pak zmařili tvou kandidaturu. Musím se vrátit a zadržet –"

"Mohl tam být vypuštěn tisíc démonů," připomněla mu. "Kdybys zadržel jednoho z nich, jsem si jistá, že při dalším pokusu by byl Satan opatrnější. Nikdy bys je nemohl zadržet všechny – s tvým limitem tří osob. Vždycky by ti nějaký proklouzl."

"Asi máš pravdu," řekl smutně. "Ale nemůžu ho přece nechat vyhrát!"

"Thanatos by ti asi poradil líp než já," navrhla mu. "Nebo nějaký jiný převtělený. Lachesis ví o těchto věcech mnohem víc."

"Už jsem s ní mluvil. Na ostatní převtělené působí nová realita samozřejmě, ale já vím, že se změnila."

"A pak ještě Satan," řekla. "Ten určitě ví, co provedl."

"Ano, ten jistě."

"A už jsi mluvil s Marsem?"

"S Marsem? Převtěleným války? Ne, nikdy jsem ho nepotkal."

"Napadlo mě, že jsme vlastně ve válečném stavu – a válka je to, čemu Mars rozumí."

Norton se smutně usmál. "Dobrý nápad, Luno. Zkusím ho sehnat. Jenomže –" zaváhal, "...nevím jak..."

Zasmála se. "Tady máš kámen, který tě k němu zavede. Běž za jeho září a neměl bys sejít z cesty."

Vzal si ten kámen. "Díky, moc jsi mi pomohla, Luno. Znovu se usmála a měsíční kámen na jejím krku se zatřpytil. Byla asi tak stará jako Norton, možná o trošičku starší. Ačkoliv už sešla z cesty mládí, měla stále velmi jemné rysy a celá její osobnost byla milá a úpravná. Dala mu magický kámen, protože jako jediná v téhle změněné realitě rozuměla jeho pozici. Nebyla to však její jediná zásluha byla to žena neobyčejných kvalit, zkušeností a taktu. Přesně taková, s jakou by chtěl navázat bližší vztah, kdyby byla v Orlenině věku, a hlavně kdyby to šlo.

Znovu pocítil bříme svého úřadu. Rád by tady strávil pár chvil, ale nemohl; měl své poslání. "Díky, Luno. Doufám, že mi Mars pomůže."

Chodil v kruhu a pozoroval kámen. Když začal svítit jasněji, změnil písek v hodinách na žluto. "Sbohem!" Zamával a zmizel. Svištěl skrz celou Zemi, přes domy i hory, jako by to byly jenom iluze. Marse našel na bojišti v horách, kdesi na starém kontinentu. Nortonovi nezáleželo na tom, kde se jejich schůzka odehraje – chtěl pouze mluvit s převtěleným. Na horské terase se právě odehrával boj tanků s orientálními draky. Věda proti magii – a obě si byly přítom tak podobné.

Draci sršeli ohněm – ale totéž dělaly plamenomety tanků. Všude poletovala letadla – ale okřídlení draci se dokázali utkat i s nimi. Síly na obou stranách se zdály vyrovnané. Mars seděl na skalním výběžku a vše sledoval s neskrývaným zájmem. Byl to malý muž, oblečený do omšelých šatů. Norton byl překvapen; čekal robustního bojovníka ve zbroji, trochu v románském stylu.

Norton přistál vedle Marse. "Kdybyste měl chvilku času..."

Mužik se rozhlédl: "Oh, vítej, Chronosi. Samozřejmě, vždyť víš, že na tebe mám čas vždycky. Copak se děje?"

"Hmm, promiňte, ale z mé strany je toto naše první setkání."

"Aaa, jistě, ty přece žiješ pozpátku. Promiň, neuvědomil jsem si, že se vlastně ještě ani neznáme." Podal Nortonovi ruku. "Já jsem Mars, převtělení Války. Ty jsi samozřejmě Chronos, převtělení Času. Známe se už dlouho, máme k sobě úctu, hlavně od doby, co mám problémy s koktáním."

Koktání? Ale Mars přece nekotkal! "Já..."

"Nepředpokládám, že ode mne chceš slyšet obhajobu války, jako že je nutným prvkem při obnově společnosti a nezbytným stimulem pokroku. Nebudu tím tedy ztrácet čas. A nebud' tak nesvůj, opravdu jsme staří přátelé."

"Jsem rád, že to vím," řekl Norton rychle. "Opravdu, mám s životem pozpátku ještě trochu problémy, i když, jak se zdá, ostatní převtělení mi rozumí."

"Jo já chápu, že to musí být peklo. Když ty přicházíš, oni odcházejí."

"Tak nějak. Myslím, že potřebuju poradit, teda jestli máš čas."

Mars pohlédl na tanky a draky. "Ty máš čas, já ne. Ty můžeš zmrazit svět a nechat mluvit jenom nás dva. Ale to v tomhle případě není nutné. Tamto je jen malé vojenské cvičení a já nad ním musím držet dohled. Vždyť víš, jak to chodí."

"Jo, to jo," přisvědčil Norton a stručně mu vysvětlil svůj problém. "A Luna si myslí, že bys mi ty mohl pomoci, protože tohle není nic menšího než válka se Satanem," zakončil.

Mars přikývl. "Já už jsem se Satanem bojoval, a tak mám strach z jeho nečestného způsobu boje. Dobře vím, jak nebezpečný protihráč to je. Ale nemůžu ti říct, jak vrátit to, co změnil. To není moje MOS."

"MOS?"

"Militaristicko-Okupační-Specializace. Můžu ti ale navrhnout pár principů bojové strategie, kterou můžeš použít."

Norton sice čekal něco konkrétnějšího, ale i toto přijal s povděkem.

"Možná to zabere."

"Nejdřív musíš analyzovat svou i nepřítelovu sílu. Potom musíš zaútočit svým nejsilnějším trumfem tam, kde má on největší slabinu. Síla musíš porozumět a pak jí do detailu využít."

"Síla," přikývl Norton bez nadšení.

"Síla!" zopakoval Mars důrazně. Kývl rukou směrem k bojišti pod nimi. "Podívej se na ty blázny! Proti síle nasazují sílu podobnou ne-li úplně stejnou. Zabíjejí se navzájem, ničí si majetek a všechno kolem. Kdyby jedna ze stran přišla s něčím profesionálním – potřásl hlavou. "Nesnáším pohled na věci, které dělají amatéři. Válka je moc důležitá na to, aby se jí plýtvalo. Ty teď bojuješ proti skutečnému profesionálovi – je to přímo mistr Klamů – a chce vyhrát. Tvým úkolem je změnit výsledek tohoto faktu – a to je nesnadný úkol."

"Amen!" souhlasil Norton.

"Ale ty nejsi v žádném případě bezmocný. Musíš bojovat s tím, co máš – a ty máš ten nejvýkonnější nástroj, jaký existuje!"

"Ale –"

"Pochybuješ? Podívej se." Náhle se v Marsově ruce objevil mohutný meč. Švihnul jím po Nortonovi a ten jej, úplně bezmyšlenkovitě odblokoval svými hodinami.

Čepel se odrazila a Marsův meč opět zmizel. "Tvůj nástroj je nehmotný, ale můj nástroj představuje podstatu války, a tak nesmí být tupý nebo neviditelný. Když se oba střetnou, nemohou si vzájemně ublížit. Síla proti síle. Ale v důsledku jsou tvé hodiny víc než můj meč. Dokonce ani Satan se proti téhle síle nemůže postavit, ani proti Thanatosově kose, vláknům osudu nebo vůli Gaei – jestliže zaútočí na jeho slabiny. Pouze svým klamem získává moc nad Zemí a pouze svým klamem se zbavil i tebe."

"To je pravda, ale –"

"Moc mluvíš, Chronosi," řekl Mars s úsměvem. Vzal si papír a tužku a začal čmárat. "V současné době známe pět druhů sil. Pojďme si je seřadit podle jejich výkonnosti," řekl a napsal: NUKLEÁRNÍ SILNÁ ELEKTROMAGNETICKÁ, NUKLEÁRNÍ SLABÁ, PŘITAŽLIVÁ, MAGICKÁ. "Jestliže první dáš hodnotu 10, pak ostatní budou 1 E3, 1 E5, 1 E38 a 1 E41."

"Ne, počkej," protestoval Norton. "Celému vesmíru dominuje gravitace, je to přece nejdůležitější faktor ve vývoji hmoty! Jak by mohla být tak slabá ve srovnání s ostatními? A magie –"

Mars se zasmál, jak jeho řeč na Nortona působí. "Je to absurdní, že? Ale někdy může být poslední prvním. Záleží na tom, jak co použiješ. Silná nukleární síla má rozsah asi průměru neutronu. Kdyby byl nějaký neutron o milimetr vedle, tak tu sílu nikdy ani nepocítí, stejně, jako by tvé hodiny necítily zásah mého meče, kdybys je držel dostatečně daleko. Tahle síla svazuje naše základní substance dohromady a je podstatou toho, že látka drží pohromadě. V našem makroskopickém měřítku to samozřejmě cítit nemůžeme. Slabá nukleární síla je limitována ještě víc, má tedy mnohem menší rozsah. Rozvrácení těchto sil vede k nukleární explozi. Jsou tedy silné jenom při vhodném použití. Elektromagnetická síla spadá mezi ně, její rozsah je nekonečný, takže ho můžeme cítit i v našem měřítku. Naše rádia, elektrospotřebiče – celá civilizace by bez ní utrpěla kolaps." Mávl rukou směrem k bojišti: "Motory těchto tanků využívají magnetické síly. Ale je tu zádrhel – pracuje to jako síla pouze částečně. Takže i magnetismus je silně limitován. Gravitace oproti tomu má nekonečný rozsah, ale působí i na všechny látky. Takže, i když její podíl 1 E38 je směšně malý, v měřítku vesmíru se stává nejohrovnější silou, jakou si lze představit. Kvůli svým vlastnostem se poslední stává prvním. Samozřejmě, že to číslo 1 E38 nemůžeme přecenit, gravitace by byla nejsilnější pouze tehdy, kdyby se dokázala všechna koncentrovat."

"Chápu, viděl jsem to v praxi," řekl Norton a vzpomínal na vesmírné dobrodružství, při němž se setkal s černou dírou. Takže její účinnost –"

"Účinnost," opakoval Mars, "je pohled z jiné stránky. Vezmi si tygra a milion mravenců. Tygr má rozhodně více síly nežli takový mravenec, stovky nebo tisíce mravenců. Ale síla mravenců je ve spolupráci – vyrojí se na tygra společně a ušlapou ho, stejně jako gravitační síla ve vesmíru. Účinnost – musíš si udržet koncepci, se kterou budeš v boji určitě počítat."

"Oh, ano, předpokládám." Nortona Marsův argument neuspokojil, protože se mu zdálo, že jeho hodiny jsou tygr a Satanovi služebníci mravenci. "Ale magie –"

"Magie je tisíckrát slabší než gravitace! Tak slabá, že vědci dlouho nevěřili v její existenci." Mars se zasmál, jako by řekl bůhvíjak povedený vtíp. "Dokážeš si to představit? Nevěřit v magii jenom proto, že ji nemůžeš rozštěpit na molekuly? Vždyť rozdělit gravitaci je úplně stejně těžké, a přitom o ní nikdo nepochybuje. Magie je zahrnutá v gravitaci, což ovšem neznamená, že neexistuje. Magie má dosah zhruba tisíc kilometrů, tak asi průměr Země. Takže ji můžeme využít tady, v celém vesmíru význam nemá. Je podobně jako silná nukleární aktivní pouze dotyky neutronů, ale pokud se my všichni dotýkáme Země, jsme v její působnosti. Je pravda, že je slabá v absolutních a dlouhých vzdálenostech, pokud je však koncentrovaná, tak na kilometr čtvereční planety stačí mikroskopicky malé množství."

Kousek z ní ve formě záře zesílené sklíčkem může zapálit v podstatě všechno. Potom se magická síla při správném použití stává silou mnohem větší než všechny ostatní. Správná magie, koncentrovaná 1 E42 krát může rozbít atomové jádro bez exploze, která provází například transmutaci olova ve zlato. Nebo zrušit vnitřní síly působící v malé černé díře." Mars se zarazil a zvedl prst v žertovném varování. "Nezkoušej to ale s velkou černou dírou! Magy se mohou dostat mnohde –"

"Nemyslíte ,mágy'?"

"Nemyslím. Silná nukleární síla je přenášena gluony, slabá středními vektory přímek, elektromagnetická fotony, gravitační gravitony a magická magy. Samozřejmě, že všechny tyto základní síly jsou sjednoceny v Poli

Sjednocených Teorií--“

"Začíná to příliš smrdět technikou," protestoval Norton. "Nikdy jsem dobře nerozuměl jaderné fyzice."

"Jistě. Mou prací je síla, takže rozumím síle. Tvou prací je čas, takže se vyznáš v aspektech času, které nic neřikají mně. Tobě stačí chápat, že ČAS JE SÍLA. Ve tvých hodinách je víc magie než kdekoli jinde. Přesýpací hodiny jsou prostředkem ke zničení Satana – jestli je ovšem použiješ správně."

"Jsem rád, že to vím. Jak bych je měl ale použít?"

Mars rozhodil rukama. "To ti neřeknu, protože čas není moje specializace. Co jsem ti říct mohl, to jsem ti řekl a napsal," ukázal mu list, na kterém byla popsána schémata sil a jejich číselná vyjádření. "Vem si to, možná, že ti to pomůže vymyslet strategii boje."

"Oj, děkuji ti," vzal si papír Norton.

"A nezapomeň, Chronosi, bojuj, nikdy se nevzdávej a nakonec zvítězíš. Máš nástroj, který Satan nikdy nemůže překonat. On je Goliáš, ty jsi David."

Do svého sídla v očistci se vrátil pln obav. Mars mu věřil, bylo to ale oprávněné? Věděl, jak jsou jeho hodiny silné. Když však neznal Satanovu slabinu, kde má jejich sílu aplikovat – takže mu vlastně k ničemu nebyla.

Když vstoupil, komorník mu oznámil, že má návštěvu. Byl to Satan, poslední bytost, kterou by teď chtěl vidět. "Běž pryč, Belzebube!" vyštěkl na něj.

"Proč tak zostra, můj drahý kolego?" zeptal se přítulně Satan. "Vím o realitě, kde jsme spolu moc dobře nevycházeli. Ta je však pryč. Viš, nejsem tak špatný společník, když se mi dá šance. Podívej se," a mávl rukou směrem k televizní obrazovce. Ta se rozsvítila a objevila se na ní žena s roztomilým dítětem.

Norton se dobře podíval – ta žena byla Orlene! Živá a zdravá.

"V realitě, o které mluvím, Orlene přežila. Gaea byla varována a odmítla tomu bláznivému duchovi vyhovět. Její dítě se narodilo zdravé a žije na zděděném statku. Ostatně, můžeš se hned přesvědčit! Jdi za ní, Chronosi; ona tě miluje."

Satan rozevřel sako a pod ním se objevila prázdnota. Ta začala rychle expandovat, až ho celého pohltila s výjimkou dvou dlaní, které držely klopky saka. Potom zmizely i ty a Satan byl pryč.

Orlene! Mít ji zpátky poté, co už se jí vzdal. Vrátit se zpátky, znovu žít svůj obyčejný život!

Představoval si, jaké by to bylo. Určitě by ji měl rád, ona jeho taky a jejich dítě by po jejich boku čekala skvělá budoucnost. Ale Satan mu to všechno vlastně dával jako úplatek. Kdyby Norton přistoupil na tuhle verzi reality, Satan by převzal vládu nad Zemí a Chronos by se tak fakticky stal jedním z agentů prince Zla.

Pozoroval na obrazovce, jak si Orlene hraje s dítětem. Jak moc si přál, aby byla živá a šťastná! Ale může za to zaplatit takovouhle cenu? Může za to nastavit tvář zlu?

Stál a upřeně se díval na obrazovku. Váhal. Potom však zatnul ruce v pěst a zdrceně vydechl. "Odpusť mi, Orlene. Nemůžu."

Televize zhasla. Orlene zmizela; zmizela navždy. Norton zíral na vybledlou obrazovku. Cítil se za to, co se stalo odpovědný. Vždycky si myslel, že to co bylo s Orlene, už je za ním. Nyní poznal, že není. Snažil se nepřiznat si to, ale teď bude do konce života žít s myšlenkou, že mohl Orlene zachránit – a neudělal to. Uvrhl ji do tenat smrti.

Existuje způsob, jak vrátit, co Satan provedl? A chce to skutečně vrátit? To, co bylo správné, nemusí ještě být žádoucí.

I když najde způsob jak napravit Satanův podvod, bude vždy vědět, že odmítl ženu, která ho milovala. Když se to ale zase vezme kolem a kolem, Orlene přece nebyla tou nejdůležitější věcí v životě.

Alespoň si to tak říkal.

Satan našel způsob, jak ho mučit. Ukázal mu Orlene! Satan dobře věděl jak využít protivníkovy slabiny.

Potom však Nortona napadlo něco jiného. Proč ho Satan vlastně obtěžoval? Určitě má na práci jiné věci než trápit ubožáky. Má organizovat svět, připravovat se na konečné vítězství na Zemi, které mu za pár let připadne.

Proč na něj tedy naléhal?

Určitě si nedělal legraci. Za předpokladu, že to byl opravdu úplatek, musí být pro Satana důležité aby byl Norton na jeho straně. Že by bitva přece jenom ještě nebyla skončena? Znamenalo by to, že Chronos může Satanovu realitu změnit a Satan to ví.

Mars říkal: "Nepřestávej bojovat a nikdy se nevzdávej." Mars tedy věřil, že Chronos může vyhrát, protože ovládal nejsilnější magický předmět. Byl Mars blázen? Určitě ne ve věcech, které se týkaly války.

Norton začal přemýšlet nad Marsovými myšlenkami. Byla tu magie, nejslabší ze všech sil, jež se může při správném použití stát tou nejsilnější. Byly tu přesýpací hodiny – nositel této síly.

Satan jako Goliáš, zdánlivě silný, a Norton jako David s jednou jedinou zbraní. Ale také s jedinou zbraní, která dokáže Satana zarazit.

Zdálo se, že Goliáš o své slabině věděl, a tak se snažil Davida uplatit, aby svou zbraň nepoužil. "Tady máš, chrabrý bojovníku, krásnou dívku jménem Delilah a na oplátku si dej šátek přes oči."

Ne, ne. Delilah byla z jiné legendy a Orlene nebyla svůdnice. Ale jinak všechno sedí. Satan se ho chce zbavit, nechce s ním bojovat. Ale tím vlastně sám uznal sílu Nortonova magického nástroje.

Teď ho napadla další věc. Stejně by s Orlene nemohl být dlouho, a to ze stejných důvodů jako předtím. Žil pozpátku, a i kdyby se vrátil a spojil se s ní, dospěl by stejně směrem k datu, kdy převzal svůj úřad, a až by toho data dosáhl, musel by ji opustit.

Nortonovi se ulevilo, když odhalil další ze Satanových podvodů. Hned se cítil o něco lépe.

Samozřejmě bylo by lepší žít s Orlene a jejím dítětem. Nebo nebylo? Jaký život by měli ve městě ovládaném Satanem? Princ Zla by úspěšně pokračoval ve svém plánu a svět by pomalu přecházel pod jeho moc. Satan by

postupoval, až by nakonec definitivně zvítězil. Ale, co potom?

Určitě by změnil všechno, co by se mu hodilo, a výsledkem by bylo doslova peklo na Zemi. Orlene by tím trpěla a její dítě taky a kdokoliv jiný. Zlo by bylo všude, triumfovalo by a ze slušných lidí by dělalo ubožáky. Ne, Satan nenabízěl výhodný obchod.

Kdyby tak bylo možné, aby každý člověk viděl svou budoucnost takovou, jakou mu nabízí Satan – pamatoval si budoucnost tak, jak si pamatuje minulost, a vidět, jak budoucnost působením zla upadá. To by se pak spousta věcí změnila a Satanovo vítězství by bylo nejisté. Ale to se nikdy stát nemůže.

Nebo může?

Norton vzal přesýpací hodiny a pozoroval proudící bílý písek. On žil pozpátku: budoucnost mu byla známá velmi dobře. Ale přesýpací hodiny by také mohly působit na ostatní, kdyby si to přál. Mohly by kohokoliv přenést v čase, dokonce celý svět by mohl pár hodin žít pozpátku. Jeho přesýpací hodiny jsou skutečně nejsilnějším magickým nástrojem, přesně jak říkal Mars. Ale dokázaly by obyčejným lidem ukázat jejich budoucnost?“

Stisk.

"Sningu!“ zvolal Norton. "Úplně jsem na tebe zapomněl. Ani nevíš, jak moc potřebuji teď tvou radu!“

Uvědomil si, že ačkoliv měl mnoho přátel i lásek, Sning byl jeho nejvěrnějším společníkem, jediným, který s ním sdílel všechny jeho zážitky.

Stisk.

"Říkáš, že přesýpací hodiny dokážou ostatním ukázat jejich budoucnost?“

Stisk, stisk, stisk.

Hmm, asi jen za určitých okolností. "Mohou, ale je to omezeno? Jako třeba, hmm, do doby, co jsem nastoupil do úřadu?“

Stisk.

Ale to je pouze pár dnů. Žádná dobrá zpráva. Potřeboval nejméně desetiletí, nebo tak. Vlastně, potreboval osmnáct let – dobu, kdy Satan zabránil Luně ve vstupu na politickou scénu.

Stisk.

"Můžeme to udělat – před osmnácti lety?“ zeptal se vzrušeně.

Stisk.

"Můžu se vrátit zpátky v čase – těsně předtím, než prohrála volby – a ukázat světu, co ho čeká?“

Stisk.

Ale teď Norton narazil na skutečný problém. Svět se přece nestal hororem během těch osmnácti let. Nestal se terorem, dokud Satan nemohl otevřeně převrátit moc nad vším – a to se stalo poté (předtím), co Norton převzal úřad Chronose. Takže to světu nemůže ukázat a Satan se samozřejmě ke svému darebáctví nepřizná. Otec Lží chtěl pořádek a mír, dokud nebyl zcela připraven, přesně tak, jako chce klid lovec, dokud se k němu kořist nepřiblíží na dostřel. Všechno, co mohl Norton ukázat lidem, byla jejich vlastní, obyčejná budoucnost.

Stisk.

"Ale to nebude fungovat! Vždyť tohle přece není teror!“

Stisk, stisk.

"Bude to fungovat?“

Stisk.

"Jsi si jistý?“

Stisk.

"Dobře Sningu. Zatím jsi měl vždycky pravdu. Jak to mám ale udělat? Změnit písek na jinou barvu?“

Stisk.

"Na jakou? Purpurovou? Zlatou? Oranžovou? Šedou? Fialovou? Hnědou?“

Sning nestiskl při žádné barvě, ale po hnědé stiskl třikrát. Norton se podrábnil na hlavě. "Žádná z nich, ale hnědá je tomu blízko?“

Stisk.

"Ale já řekl všechny základní barvy a odstíny. Vypadá to, že nemyslíš žádnou barvu, nebo –“

Stisk.

"Žádnou barvu? Ale vždyť jsi říkal –“

Stisk.

"Ach tak – žádná barva! Průhledná. Čirá.“

Stisk.

"Představit budoucnost ne pomocí prožitků, ale pomocí výjevů. Nebo vzpomínek – to je ten způsob. Povolit závoj, který je zahaluje.“

Stisk.

"Dobrá, pojďme to zkusit!“ rozhodl nakonec Norton. Obrátil písek na žluto a cestoval prostorem do místa na Zemi, které Sning označil jako útočiště Luny po volbách. Bylo to na jejím panství v Kilvarough.

"Na jejím panství?“ zeptal se překvapeně Norton

Stisk.

"Hmm, než se dáme do práce, musím ještě něco vyřídit.“

Otočil písek na zeleno a zaklepal na dveře.

Luna mu otevřela okamžitě. Přirozeně; od doby, co nechodila do úřadu, byla skoro pořád doma. V jiné realitě byla senátorkou, ale vždy zařídila, aby byla doma, když se s ní chtěl setkat. Teď stála ve dveřích a za ní Thanatos – a

Mars, Atropos a Gaea.

"Kameny mi prozradily, že to chceš zkusit," řekla. "Přejeme ti hodně štěstí."

Myslel si, že jí vyloží svůj plán, ale zřejmě to nebylo nutné. "Chápejte – jestli budu úspěšný – nebudete dále existovat tak, jak existujete nyní. Dokonce si tento život ani nebudete pamatovat. Nikdo z vás."

"My víme, Chronosi," řekla Luna. "Tvá moc je větší než všechny ostatní." Vzala ho za ruku, stiskla ji a políbila ho na tvář.

Nebyla sice mladá, ale stále to byla nádherná žena. Norton pozvedl přesýpací hodiny. "Sbohem," řekl rozpačitě.

Všichni zůstali stát v tichém očekávání. Dostal jejich souhlas s tak výraznou změnou – zrušit osmnáct let jejich života. Určitě to nebylo tak lehké!

Změnil písek na modro a vydal se do minulosti.

Sning ho najednou stisknutím upozornil, že se blíží datum, kde by měli zastavit, pak stiskl ještě jednou, když byli v té pravé hodině, a nakonec, když byli přesně v potřebném čase. Norton zastavil pohyb v čase a změnil písek na zeleno.

Stála tam Luna a vedle ní Thanatos. Na první pohled bylo zřejmé, že před chvílí plakala. Byla o osmnáct let mladší, než ji Norton znal, byla tak o polovinu mladší. Její hnědé vlasy se kaštanově leskly a splývaly jí volně přes ramena. Její oči vypadaly jako okna do nebe. Byla štíhlá a měla nádhernou figuru v dlouhých zelených večerních šatech. Na jejích rukou se leskl jasný měsíční kámen. Ozdobena drahokamy – sama drahokam, to bylo jisté. Polekaně se na Nortona podívala: "Chronosi! Snad nechceš s námi prožívat tyto smutné chvíle!"

"To určitě ne," odpověděl Norton.

"Právě je na cestě pronést svůj uzavírací projev," řekl Thanatos.

"Já – já bych chtěl ještě před tím něco říct," pronesl nejistě Norton a sám slyšel, jak nesmyslně jeho slova znějí. "Ty?" Smrt byla příjemně překvapena. "Ale vždyť s tím nemáš nic společného, Chronosi!"

"Obávám se, že mám," odpověděl Norton. "Jsem odpovědný za Luninu prohru a musím napravit, co se dá." Thanatos zakroutil hlavou: "Její pověst utrpěla. Satanovi služebníci všem otevřeně lhali, a dokonce podváděli ve volebních síních. Satanova práce – ale především lidé byli hloupí a teď je po všem."

"Prosím vás o shovívavost," nevzdával se Norton.

"Dovol mi, abych se pokusil zachránit, co můžu. Jestli neuspěju, může se Luna stále vrátit ke své práci."

Luna položila Thanatosovi ruku na rameno: "Podívej se na Kámen pravdy," zašeptala.

Skutečně, kámen na kabátě zářil jako malá hvězda.

Thanatos souhlasně přikývl.

Vyšli před dům. Všude byly umístěny televizní kamery a magická zrcadla. Svět se díval – přinejmenším aspoň část. Bylo také zřejmé, že víc lidí se zajímá o její krásu než o její názory.

Luna se postavila doprostřed, mezi všechny ty kamery. V tom roce se k zesilování zvuku stále ještě používaly mechanické mikrofony. "Předtím, než budu mluvit já, sdělí vám něco můj přítel Chronos," řekla.

"Hej, co má tohle znamenat?" protestoval nějaký muž stojící opodál. Z jeho očí vyzařovala nenávist a touha po penězích a moci – určitě Satanův agent. "Přišli jsme si poslechnout tvý poslední slovo!"

Thanatos k němu vztekale vykročil, ale Norton byl rychlejší. Dovolil mu podívat se na přesýpací hodiny a muž zmateně ustoupil.

"Satanovi služebníci téhle milé ženě ublížili," začal Norton.

"Nyní vám ukáži budoucnost, jaká vás všechny čeká v případě, že tato škoda nebude napravena."

Změnil písek na průhledný a rozpumpoval magii na maximum, takže obepjala celý svět. Nejslabší ze sil se rázem stala nejsilnější. Na první pohled se nic nezměnilo, působilo to pouze na mysl, a to velmi pomalu. Za chvíli se ale efekt dostavil a davem to zašumělo. Kameraman upustil kameru a dal se na útěk. "Já zemřu!" křičel. "Příští rok, krize s rukojmími, padá bomba – Já si to pamatuji! Utečte všichni!"

Reportérka televizních novin se otočila na svého režiséra. "Dobrá, tak na dnešní noc můžeš v klidu zapomenout, ty hade!"

A skutečně, náhle svou budoucnost viděl tak jasně, jak nikdy předtím. "AIDS?" zeptal se zděšeně. "Já? Vždyť přece, to není možné..."

"Jo, to, zase jo," podotkl řidič. "Ta věc se šíří jako lavina. Teď už je i mimo rizikové skupiny. Můj strýc to taky dostane a zemře –" Zarazil se zděšen tím, co právě řekl.

"Leukémie?" zeptal se do vzduchu architekt. "Jak si to můžu pamatovat, když se to stane až za pět let? Zapijím se do výzkumu a pokusím se to změnit, než se to stane."

Ulice byla v momentě prázdná. Každý člověk účastník se Lunina projevu hledal způsob jak se vyhnout tragédiím své vlastní budoucnosti. Celé lidstvo čekala jen tragédie a smrt. Dříve či později. Nikdo neměl hezké vyhlídky. Každý tedy zkoušel změnit svůj život tak, aby se vyhnul té spoušti – a samozřejmě aby změnil svou budoucnost. Pak dostával nové vize toho, co se stane – a celé lidstvo bylo zmatené.

Náhle se objevil sám Satan. Většina jeho služebníků na sebe na Zemi nemohla vzít normální podobu, ale on byl přetvářený, tak vypadal doopravdy jako všichni ostatní. "Přestaň, Chronosi! kvílel a z úst mu šlehal oheň. "Já se s tebou přece nechtěl hádat!"

"Dnes ještě ne," odpověděl Norton. Písek zůstával průhledný. "Ale v příštích letech –"

"Způsobil jsi naprostý zmatek!" protestoval princ Zla, až se z něj kouřilo.

Norton se porozhlédl po ulici: "Já?"

"Pro nikoho není možné žít v tomhle!"

"Dokonce i ty, Satane?" zeptal se Norton potěšeně. Začínal chápat, v čem spočívá účinnost celé jeho akce. Satanovo zlo nepotřebovalo být předvedeno v rozmezí osmnácti let, obyčejné životy, lásky a smrti úplně stačily. Náhlá poznání konkrétních okolností a času vlastního neštěstí a smrti přivedla k šílenství obyčejné lidi. Závoj, který zakrývá budoucnost, je skutečným pozeňáním. Nyní byl však odhrnut.

"Jsem stvoření klidu a pořádku!" řekl Satan. "Mám plány, jak –"

Norton se na něj tázvavě podíval: "Nemohu nic udělat, když si vzpomenu na –" zarazil se a čekal na Satanovu reakci.

"Co ode mne chceš, Chronosi?" zeptal se poraženě princ Zla.

"Ty to nevíš?"

Satan zlostí div nepukl, rohy mu zčervenaly, jak se nemohl udržet: "Tak ať si ta čubka svůj úřad vezme!"

"Kdože to..."

Satan stále víc a víc jiskřil: "Ta dobrá žena!"

Norton vrátil písek na zeleno. Někdy musí prozkoumat mechanismus, který mu umožňuje zůstat v zelené, zatímco písek způhlední, ale to nespěchá. Zřejmě to byly nějaké složité součásti přesýpacích hodin, které by vyžadovaly pečlivé studium k úplnému pochopení jejich funkcí, ale které ho zatím udržovaly v nevědomosti.

"Věřím, že dodržíš slovo, můj drahý kolego," řekl po chvíli.

"Ta víra je nesmysl, blázinku!" odpověděl Satan.

Pak mávl rukou a oba se rázem octli v pekle.

Všude bylo plno kouře, který znemožňoval vidět něco konkrétního, ale nebylo pochyb, kde se nacházejí.

"Nyní si zkoušej ty své triky," zaburácel Satan. "Jsem si jistý, že moji démoni rádi uvidí, co je čeká v budoucnosti." Norton pozvedl hodiny – ale písek byl zakryt kouřem, takže neviděl barvu. Nebyla to pouze iluze, byl to skutečný kouř. Satan ho tu samozřejmě nemohl nijak držet. Princ Zla tu pouze založil pobočku ve snaze zachránit svou kampaň po převzetí moci na Zemi. Limit tří osob by Nortonovi zabránil vrátit se sem, musel tedy svou misi zakončit hned teď.

Už toho měl plné zuby.

Sningu, můžeš mi nějak pomoci zbavit se ho jednou provždy?

Stisk.

"Jaká barva? Průhledná?"

Stisk, stisk.

Norton zoufale přemýšlel, jakou barvu ještě nepoužil. Hnědá?

"Tak dost," vykřikl Satan. Jeho paže se vymrštila a chytila Nortonovu ruku. Byl to jen okamžik, ale přesto se Sning octl v Satanově sevření.

"Tak, a ten ničemý démon je můj!"

Norton se cítil, jako by ho někdo bodl jehlou. Ztratil svého nejlepšího rádce! Satan se nemohl dotknout přesýpacích hodin, ale Sning takovouto ochranu neměl. Norton změnil písek na hnědo, na barvu vlasů Luny, a věděl, že jeho hodiny budou i přes silný dým reagovat. Satan překvapeně strnul. Kouř mu začal zalézat zpátky do hlavy. Nortonu to překvapilo úplně stejně. Co to udělal?

Satan se náhle otočil. Do pusy mu vletěl plamen a jiskry od jeho rohů přeskakovaly vzduchem. Pak zaklel: "¡UTREČ K!"

On byl pozpátku! Ale pouze on, nikdo jiný; pekelní démoni si na něj přes kouř ukazovali a pohlíželi na svého pána jako na blázna. Hnědý písek obrátil čas pouze pro Satana.

Norton ukázal Satanovi, že mu Chronos může znepríjemnit život stejně tak, jak může on znepríjemnit život Chronosovi.

Norton stáhl ze Satanovy ruky Sninga. Ten se sice pokoušel stáhnout ruku zpátky, ale jeho obrácené cítění způsobilo, že mu ho strčil až pod nos. Norton si ho vzal a navlékl na prst.

Stichichisk! Zdálo se, že se Sning směje. Norton šel pryč a Satanova iluze Pekla se rázem rozplynula. Stáli na ulici, kde na něj čekal Thanatos s Lunou.

"Viděli jsme kouř, ale rozhodli jsme se tě nechat jednat za sebe," řekl Thanatos. "Každý převtělený si musí k Satanovi vytvořit svůj vlastní vztah."

"Máš pravdu," souhlasil Norton. Pak se otočil k Satanovi který stál opodál a stále byl pozpátku. Věřím, že se teď budeš chovat slušně, pane Přeletů. Nechtěl bych znovu používat svou sílu. Nebo je má víra tak nesmyslná?"

Satan byl celý rozžhavený, protože trpěl extrémní koncentrací plamenů, a blikal jako zatoulaná hvězda.

Norton pocítil uspokojení. Postavil se Satanovi tváří v tvář a porazil ho. Marsova rada byla dobrá; vše, co potřeboval, bylo vydržet boj a nevzdávat se.

Otočil se k Luně: "Brzy se budou vysílat výsledky voleb a tvá pověst bude napravena. Vlastně už teď jsi začala svou politickou kariéru."

"Děkuji ti, Chronosi," řekla vděčně.

Thanatos k němu vykročil podávající mu svou kostnatou ruku: "Vždycky jsem věděl, že máš sílu, Chronosi, nikdy jsem se však nedomníval, že má takovýhle rozsah."

"Ani já ne," řekl Chronos přijímající ruku. Věděl, že teď není příležitost diskutovat o jejich prvním nepřijímném setkání, někde za osmnáct let. "Sbohem, oba."

Změnil písek na červeno a vrátil se do své současnosti. Stál na ulici před Luniným sídlem. Vtom se znovu objevil Satan, rohy do červena rozžhavené. "Jak se odvažuješ –"

Norton pozvedl hodiny a změnil písek na hnědo. Satan zmizel.

Pak Norton změnil písek zpátky na zeleno a vykročil vpřed. Už na něho čekali. Všichni převtělení i Luna.

"Mé kameny mi řekly, že se tu mám objevit, ačkoliv jsem pod tlakem politiky," řekla. "Pamatuji se, vděčím ti nejen za svůj život, ale i za svůj úřad. Pomohl jsi mi vyhrát mé první volby a i ty další, do Senátu. Jsem ti hluboce zavázána."

"I já tobě," řekl Norton. "Jen dělej svou práci nastanou-li krizové situace. My všichni se musíme snažit držet si Satana dál od těla."

"Jistě," souhlasil Thanatos. "Ale myslím, že bychom se ti za tvou námahu měli odměnit."

"To není třeba," odpověděl Norton a přitom přemýšlel nad ponurým prostředím, do kterého se musí vrátit, nad svým životem, který jde opačně než život zbytku světa, celý systém hmoty je obrácený naruby a nijak to nejde změnit."

"Já se postarám o jeho odměnu," řekla Atropos a změnila se v Clotho. "Nech písek na zelené, Chronosi, dokud nedojdeme k tobě domů. Jenom abych nezapomněla." Norton se na ni podíval. Byla připravena speciálně pro tuto příležitost. A byla tak úchvatná. A věděla toho o něm tolik. Uvědomil si, že ona jediná mu trochu ulehčovala jeho jinak osamělý úřad."